GENIUL CRIMINAL DIN SPATELE SILK ROAD

LEGENDARA VÂNĂTOARE A CREATORULUI CELUI MAI MARE IMPERIU AL DROGURILOR DE PE DARK WEB

NICK BILTON

Narator
POVEȘTI REALE, BINE SCRISE

Nick Bilton

Geniul criminal din spatele Silk Road
Legendara vânătoare a creatorului celui mai mare imperiu al drogurilor de pe Dark Web

Titlul original: *American Kingpin*
The Epic Hunt for The Criminal Mastermind Behind The Silk Road (2017)

Traducere din limba engleză de
Emilia Vasiliu
Editura Publica
Bucureşti, 2018

Nick Bilton este observator special pentru Vanity Fair, publicaţie pentru care scrie despre tehnologie, politică, afaceri şi cultură.

De asemenea, colaborează şi cu *CNBC* şi a fost editorialist şi reporter la *New York Times.*

De-a lungul timpului, editorialele şi articolele lui Bilton au dus la investigaţii făcute de Guvernul Statelor Unite şi au convins Agenţia Federală pentru Aviaţie din SUA să anuleze o reglementare care impunea

închiderea dispozitivelor în timpul decolării şi aterizării. Locuieşte la Los Angeles, California, alături de soţia sa, fiul lor şi câinele Pixel.

Pentru soţia mea, Chrysta,
şi pentru fiii noştri, Somerset şi Emerson.

Vă iubesc pe toţi mai mult decât orice altceva
din această lume mare, mare de tot.

De-a lungul unor perioade considerabile de timp, niciun om nu poate afişa un chip faţă de sine şi un altul în faţa mulţimii, fără să ajungă în cele din urmă să se întrebe care este cel adevărat.

Nathaniel Hawthorne, *Litera stacojie*

Am făcut-o pentru mine.
Mi-a plăcut.
Am fost bun la asta.
Şi eram cu adevărat... Eram viu.

Walter White, cunoscut şi ca Heisenberg,
Breaking Bad nota autorului

nota autorului

Mama mea, care a murit în 2015 şi care a fost o cititoare vorace, avea un obicei ciudat când venea vorba despre cărţi. Începea fiecare carte cu lectura ultimei pagini, înainte de orice altceva, iar abia apoi revenea la început. Pentru ea, fiecare roman începea cu finalul.

Spun această poveste pentru că am hotărât să pun începutul acestei cărţi – de regulă, prefaţa în care autorul vorbeşte despre cum a scris cartea – la final.

În „Note despre relatare" explic cum am documentat şi am scris paginile pe care urmează să le citiţi, cum milioane de cuvinte şi cercetări, de fotografii şi înregistrări video, mii de ore de relatări (inclusiv cercetări făcute de reporteri incredibili ca Josh Bearman şi Joshua Davis) s-au împletit în construcţia acestei cărţi, dezvăluind astfel cum se termină povestea. Sper că reportajul nu va lua din farmecul acestei poveşti legendare, dar nu pare necesar să explic cum a fost construită o structură înainte să fi avut ocazia să vă plimbaţi prin ea.

În această carte, veţi găsi fragmente din conversaţiile purtate între liderul din spatele platformei Silk Road şi angajaţii care lucrau pentru site. Aceste conversaţii sunt redate *ad litteram.* Cu excepţia greşelilor

ortografice neinteligibile, toate greşelile de scriere sau aspectele particulare din texte au fost păstrate în totalitate, tocmai pentru a reda autenticitatea conversaţiilor.

Acestea fiind spuse, vă promit că totul se va dezvălui la final. Întotdeauna se întâmplă aşa.

personaje

Silk Road

Dread Pirate Roberts (Ross Ulbricht)

Variety Jones, consilier de încredere şi mentor (Roger Thomas Clark)

Nob, dealer de droguri şi mână dreaptă (Carl Force, DEA[1])

Chronicpain, moderator de forum (Curtis Green, Spanish Fork, Utah)

Richard Bates, prieten şi programator

ALŢI ANGAJAŢI LA SILK ROAD

Samesamebutdifferent, Libertas, Inigo, Smedley

[1] Abrieviere pentru „Drug Enforcement Administration" - Agenţia federală americană antidrog (n. t.).

Oamenii legi

DHS[2]; CHICAGO

Jared Der-Yeghiayan (sub acoperire ca „Cirrus” pe Silk Road)

GRUPUL OPERAŢIONAL MARCO POLO

Carl Force, DEA, Baltimore (sub acoperire ca „Nob” pe Silk Road)

Mike McFarland, DHS, Baltimore Shaun Bridges, Serviciile Secrete, Baltimore

FBI, NEW YORK

Chris Tarbell

Thom Kiernan

Ilhwan Yum

IRS[3], NEW YORK

Gary Alford

PROCURATURA STATELOR UNITE, NEW YORK Serrin Turner, procuror

---

[2] Abrieviere pentru „Department of Homeland Security" - Departamentul de Securitate Internă, echivalentul Ministerului de Interne, responsabil cu probleme de siguranţă publică (n. t.).

[3] Abrieviere pentru „Internal Revenue Service" - echivalentul Fiscului (n. t.).

partea întâi

pilula roz

Roz.

O pilulă roz, micuţă, cu imaginea unei veveriţe gravate pe fiecare faţă. Jared Der-Yeghiayan nu-şi putea lua ochii de la ea.

Stătea într-o cameră de corespondenţă fără ferestre, iar legitimaţia de la Departamentul de Securitate Internă îi atârna de gât, luminată de becurile cu halogen de deasupra lui. La fiecare 30 de secunde se auzeau avioanele care brăzdau cerut. Jared părea a fi un adolescent în hainele lui prea mari, cu tunsoarea cazonă şi ochii căprui naivi.

— Am început să primim câteva dintr-astea în fiecare săptămână, îi spunea colegul său Mike, un poliţist de frontieră bine făcut, în timp ce îi înmâna plicul în care venise pilula.

Plicul era alb şi pătrat, cu un singur timbru perforat, lipit în colţul din dreapta, sus. Pe triunghiul care închidea plicul scria HIER ÖFFNEN. Sub acele două cuvinte era traducerea, DESCHIDE AICI. Numele destinatarului, scris cu negru, era DAVID. Destinaţia era o casă de pe West Newport Avenue din Chicago.

Era exact ce aştepta Jared încă din iunie.

Avionul în care se afla plicul, zborul 611 operat de KLM, aterizase pe Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago cu câteva ore mai devreme, după un drum de patru mii de mile început în Olanda. În timp ce pasagerii obosiţi se ridicau şi îşi întindeau braţele şi picioarele, la câţiva metri dedesubt, bagajele lor erau descărcate din avionul Boeing 747. Valize de toate formele şi dimensiunile erau împinse într-o direcţie, iar vreo 40 de recipiente albastre, pline de corespondenţă internaţională, erau trimise într-alta.

Acele recipiente albastre – angajaţii din aeroport le numeau „uniforme medicale"[4] – erau transportate cu maşina de-a lungul pistei până la un centru uriaş de sortare şi depozitare a corespondenţei aflat la cincisprezece minute depărtare. Conţinutul lor – scrisori către cei dragi, documente şi acel plic alb pătrat cu pilula roz ciudată – urma să treacă prin acea clădire, prin vamă şi prin arterele logistice ample ale serviciului poştal al Statelor Unite. Dacă totul mergea conform planului, aşa cum se întâmpla în cea mai mare parte a timpului, acel plic micuţ cu droguri, la fel ca multe altele asemenea, avea să treacă neobservat.

Dar nu astăzi. Nu pe 5 octombrie 2011.

---

[4] În original *scrubs*, referire la nuanţa de albastru comună uniformelor personalului din spitale şi recipientelor pentru corespondenţă (n. t.).

Până spre seară, Mike Weinthaler, poliţist vamal, îşi începuse deja ritualul zilnic de la muncă, turnându-şi o cană uriaşă de cafea şi deschizând recipientele albastre pentru a se uita după orice ar fi părut ieşit din comun: un colet cu o mică umflătură, o adresă de retur care părea falsă, sunetul unui înveliş de plastic din interiorul unui plic de hârtie – absolut orice i se părea dubios. Nu era nimic ştiinţific în asta. Nu existau scanere cu tehnologii sofisticate sau prelevări de probe pentru reziduuri. După un deceniu în care e-mailul transformase corespondenţa fizică în ceva demodat, bugetele alocate serviciilor poştale fuseseră decimate. Tehnologia extravagantă era un deliciu rar, alocat investigării coletelor de mari dimensiuni. Iar câinii din Chicago care verificau după miros corespondenţa – Shadow şi Rogue – erau aduşi doar de câteva ori pe lună. În schimb, cei care cercetau recipientele pur şi simplu băgau mâna înăuntru şi se bazau pe instinctele proprii.

La 30 de minute după ce îşi începuse rutina de scotocit, plicul alb pătrat i-a atras atenţia lui Mike.

L-a ridicat în lumina becurilor de deasupra. Adresa de pe faţă fusese tipărită, nu scrisă de mână. De regulă aşa ceva era un indiciu pentru agenţii vamali că ceva nu era cum trebuie. Aşa cum ştia Mike, adresele sunt de regulă tipărite doar în cazul corespondenţei de

afaceri, nu şi pentru cea personală. Pachetul avea şi o mică umflătură, ceea ce era suspect în condiţiile în care venea din Olanda.

Mike a înşfăcat un dosar pentru dovezi şi un formular 6051S pentru confiscări care să îi permită să deschidă plicul în mod legal. A înfipt un cuţit în interior şi l-a desfăcut ca pe un peşte, scoţând dinăuntru o punguţă de plastic cu o pastilă mică de ecstasy. Mike lucra în departamentul vamal de doi ani şi era pe deplin conştient că, în condiţii normale, nimănui din guvernul federal nu i-ar fi păsat vreun pic de o singură pastilă amărâtă. Exista o regulă nescrisă, pe care o ştia fiecare angajat guvernamental din Chicago, respectiv că agenţii antidrog nu preluau cazuri în care era vorba de mai puţin de o mie de pastile. Procuratura ar fi râs de o astfel de investigaţie. Erau capturi mai mari de prins.

Însă Mike primise instrucţiuni clare de la cineva care aştepta o pastilă exact ca aceasta: de la agentul Jared Der-Yeghiayan.

Cu câteva luni mai devreme, Mike dăduse peste un plic ilicit similar, care se îndrepta spre Minneapolis. A pus mâna pe telefon şi a sunat la biroul de investigaţii vamale din cadrul Departamentului de Securitate Internă din incinta aeroportului, aşteptându-se într-o anumită măsură să fie luat peste picior sau să i se

închidă în nas, ca de obicei. Dar agentul care i-a răspuns a fost surprinzător de receptiv. La acel moment, Jared era angajat de doar două luni şi nu cunoştea mersul lucrurilor.

— Nu pot să iau un avion până la Minneapolis ca să vorbesc cu cineva despre o singură pastilă, i-a spus Jared. Deci dă-mi un telefon dacă prinzi ceva în zona mea, în Chicago. Aşa aş putea să merg până acolo şi să discut direct cu cineva de la adresa respectivă.

Patru luni mai târziu, când Mike a găsit o pastilă care trebuia să ajungă la Chicago, Jared s-a grăbit să vină să o vadă.

— De ce te interesează asta? l-a întrebat Mike pe Jared. Toţi ceilalţi agenţi refuză; lumea îmi refuză de ani buni cazurile de metamfetamină şi heroină. Şi totuşi, tu vrei această singură pastiluţă?

Jared ştia foarte bine că putea să nu fie nimic. Poate că vreun puşti idiot din Olanda le trimitea câtorva prieteni nişte MDMA[5]. Dar în acelaşi timp se întreba şi de ce fusese trimisă într-o călătorie atât de lungă o singură pastilă şi de unde îi cunoşteau pe destinatari cei care trimiteau pachete atât de mici de droguri. Părea ceva ciudat în treaba asta.

---

[5] Abreviere pentru 3,4-Metilen-dioxi-amfetamină – denumirea ştiinţifică a drogului cunoscut ca ecstasy (n.t.).

— S-ar putea să fie mai mult decât pare, i-a spus Jared lui Mike în timp ce lua în primire plicul.

Urma să aibă nevoie de el pentru a-l arăta „dădacei” lui.

Fiecărui agent începător din Departamentul de Securitate Internă i se aloca o „dădacă” – un ofiţer preparator – în primul an de activitate. Era vorba despre un agent cu mai multă experienţă, care ştia cum merg lucrurile, care se asigura că nu intri în belele prea mari şi care adesea te făcea să te simţi de tot rahatul. Jared trebuia să îşi sune bona în fiecare dimineaţă şi să îi spună ce plănuia să facă în acea zi. Singura diferenţă faţă de grădiniţă era că acum avea la el un pistol.

Deloc surprinzător, ofiţerului preparator al lui Jared nu i s-a părut deloc importantă o singură pastilă şi a trecut o săptămână până când măcar să accepte să meargă cu mai tânărul său coleg pentru o discuţie la faţa locului – să bată la uşa celui care se presupunea a fi destinatarul şi, preferabil, să şi vorbească cu acea persoană.

În acea zi, Jared conducea modelul Crown Victoria pe care îl primise de la guvern prin zona de nord a oraşului Chicago, iar micul cub Rubik pe care-l purta ca breloc pendula înainte şi înapoi. La radio asculta ştiri din domeniul sportiv: echipele Cubs şi White Sox fuseseră eliminate din lupta pentru titlu, dar cei de la

Bears se pregăteau pentru un meci cu Lions. În timp ce asculta acestea, a intrat pe West Newport Avenue, un şir lung de clădiri cu două niveluri. Jared cunoştea bine acest cartier al clasei muncitoare. În copilărie urmărise meciuri de baseball la Wrigley Field, aflat în apropiere. Dar acum era Hipsterville, plin de cafenele pretenţioase, restaurante şic şi în care, aşa cum descoperea în acel moment, oamenii primeau acasă droguri, prin poştă, din Olanda.

Era pe deplin conştient cât de ridicol părea în ochii agentului experimentat care îl însoţea. Se aflau într-una dintre cele mai sigure zone ale oraşului pentru a lua pe cineva la întrebări din cauza unei singure pilule de ecstasy. Dar lui Jared nu îi păsa de ce credea supervizorul lui; avea o bănuială că era vorba despre mai mult decât o pastiluţă. Doar că nu ştia – încă – despre ce era vorba.

A găsit adresa şi a oprit, cu supraveghetorul chiar în spatele lui. Au urcat scările şi Jared a bătut la uşa apartamentului cu numărul unu. Să baţi la uşă era partea uşoară. Să faci pe cineva să vorbească urma să fie o provocare complet diferită. Destinatarul plicului putea să nege cu uşurinţă că ar fi fost pentru el pachetul. Atunci totul s-ar fi terminat.

După 20 de secunde, uşa s-a deschis şi dinăuntru s-a ivit un tânăr slăbuţ îmbrăcat în blugi şi tricou. Jared i-a

arătat legitimaţia, s-a prezentat ca agent al Departamentului de Securitate Internă şi a întrebat dacă David, bărbatul al cărui nume era tipărit pe plicul alb, se afla acasă.

— E la serviciu momentan, a răspuns tânărul, deschizând uşa mai larg. Dar eu sunt colegul lui de cameră.

— Putem să intrăm? a întrebat Jared. Am vrea doar să vă punem câteva întrebări.

Colegul de cameră a fost de acord şi s-a dat la o parte, lăsându-i să între, apoi s-au îndreptat spre bucătărie. Jared s-a aşezat, apoi a scos un pix şi un carneţel:

— Colegul tău primeşte multe pachete prin poştă? l-a întrebat el.

— Mda, din când în când.

— Ei bine, a spus Jared privindu-l pe agentul preparator, care stătea tăcut în colt şi cu braţele încrucişate. Am găsit acest pachet care îi era adresat şi înăuntru se aflau nişte droguri.

— Mda, ştiu despre asta, a răspuns cu nonşalanţă colegul de cameră.

Jared a fost uluit cât de relaxat recunoscuse tânărul că primea droguri prin poştă, dar a continuat interogatoriul, întrebând de unde primea acele droguri.

— De pe un site.

— Ce site?

— Silk Road, a spus colegul de cameră.

Jared l-a privit fix, confuz. Silk Road? Nu mai auzise niciodată de el până atunci. De fapt, Jared nu mai auzise niciodată de vreun site de unde se puteau cumpăra online droguri şi se întreba dacă era el un boboc care habar n-avea de nimic sau dacă aşa se cumpărau atunci droguri în Hipsterville.

— Ce este Silk Road? a întrebat Jared, încercând să nu pară prea neştiutor, dar reuşind total contrariul.

Şi colegul de cameră slăbuţ a început să explice rapid ce însemna Silk Road, cu o viteză similară avioanelor care aterizează la O'Hare.

— Poţi să cumperi orice drog posibil de pe acel site, i-a spus acesta.

Pe unele le testase cu colegul de cameră – inclusiv marijuana, metamfetamină şi micile pilule roz de ecstasy care veneau, săptămână de săptămână, cu zborul 611 operat de KLM. Pe măsură ce Jared îşi nota în carneţel, colegul de cameră continua să vorbească în ritm alert. Drogurile se plăteau cu o valută digitală numită Bitcoin şi făceai cumpărături sub protecţia anonimatului prin intermediul unui browser numit Tor. Oricine putea să intre pe site-ul Silk Road, putea să aleagă dintre sute de sortimente de droguri disponibile şi le putea achita acolo, iar câteva zile mai târziu i le aducea poştaşul şi le găsea în cutia poştală. Apoi

trăgeai pe nas, inhalai, înghiţeai, beai sau îţi injectai ce-ţi comandaseşi.

— E ca Amazon, a spus colegul de apartament, doar că pentru droguri.

Jared era uimit, dar uşor sceptic în privinţa existenţei acestei pieţe virtuale în negura internetului. *Va fi închis în mai puţin de o săptămână*, s-a gândit el. După încă vreo câteva întrebări, i-a mulţumit tânărului pentru timpul acordat şi a plecat alături de colegul lui, care nu scosese niciun cuvânt.

— Tu ai auzit de acest Silk Road? l-a întrebat Jared pe agentul supervizor în timp ce se întorceau la maşinile lor.

— A, da, a răspuns acesta deloc impresionat. Toată lumea a auzit de Silk Road. Trebuie să fie sute de cazuri în lucru legate de el.

Jared, oarecum ruşinat că recunoscuse că nu ştia nimic despre asta, nu s-a lăsat descurajat.

— Am de gând să cercetez oricum problema şi am să văd ce pot să aflu, a spus el.

Bărbatul mai în vârstă a ridicat din umeri, s-a urcat în maşină şi a plecat.

O oră mai târziu, Jared s-a închis în biroul lui fără ferestre şi s-a aşezat la calculatorul de serviciu; i s-a părut că a durat o veşnicie să i se deschidă anticul Dell. A început să caute investigaţii în curs despre Silk Road

în baza de date a Departamentului de Securitate Internă. Dar, în mod surprinzător, nu a găsit niciun rezultat. A încercat alte cuvinte-cheie şi variaţiuni ortografice pentru numele site-ului. Nimic. Poate un alt câmp? Tot nimic. Era nedumerit. Nu existau „sute de cazuri în lucru" despre Silk Road, aşa cum susţinuse supervizorul lui. Nu era nici măcar unul.

Jared a stat puţin pe gânduri şi apoi a hotărât să apeleze la a doua cea mai bună tehnologie pe care o are la dispoziţie orice lucrător la stat atunci când are de căutat ceva important: Google. Primele câteva rezultate erau site-uri de istorie care vorbeau despre vechea rută comercială dintre China şi Mediterană. Dar, pe la mijlocul paginii, a văzut un link către un articol scris la începutul lunii iunie a acelui an pe *Gawker,* un blog cu ştiri şi bârfe, iar în articol se spunea că Silk era „site-ul underground de pe care se putea cumpăra orice drog posibil". Acel articol de blog afişa capturi de ecran de pe o pagină web care avea o cămilă verde într-un colţ. De asemenea, arăta poze cu tot felul de droguri, 340 de „anunţuri" în total, inclusiv haşiş afgan, iarbă Sour 13, LSD, ecstasy, bile de cocaină şi heroină neagră. Vânzătorii erau de peste tot din lume; la fel şi cumpărătorii. *Cred că e o glumă,* şi-a spus Jared. Atât de uşor este să cumperi droguri Online? apoi şi-a petrecut restul zilei şi cea mai mare parte a serii citind tot ce-a

găsit despre Silk Road.

În weekend, în timp ce trecea cu maşina pe lângă Chicago, împreună cu soţia şi fiul lui, îndreptându-se de la un târg de antichităţi la altul (ritual pe care îl respecta în fiecare săptămână), se tot gândea la site-ul cu droguri, experimentând o stare aproape catatonică din cauza frământării. Jared conştientizase că, dacă toată lumea putea să cumpere droguri de pe Silk Road, atunci toată lumea ar face-o, începând cu cei din clasa de mijloc din zona de nord şi până la puştii care creşteau în inima oraşului Chicago. Iar dacă acum se aflau la vânzare pe site droguri, de ce nu ar urma şi alte obiecte de contrabandă? Poate că urmau arme, bombe sau otrăvuri. Poate, şi-a închipuit el, ar putea fi folosit de terorişti pentru un alt atentat precum cel din 11 septembrie 2001. Uitându-se în oglinda retrovizoare la fiul lui, care dormea pe bancheta din spate, aceste gânduri îl paralizau.

Dar de unde poţi să începi pe internet, într-o lume a anonimatului absolut?

În cele din urmă, aproape de finalul weekendului, Jared a început să-şi contureze o idee despre cum ar fi putut aborda cazul. Ştia că urma să fie muncă multă şi de uzură, dar exista posibilitatea să ajungă, în cele din urmă, şi la creatorul site-ului Silk Road.

Dar să descopere drogurile şi să identifice vânzătorii

de droguri, chiar şi pe fondatorul Silk Road, urma să fie ceva uşor prin comparaţie cu provocarea de a-l convinge pe supervizorul lui să îl lase să lucreze la acest caz bazat pe o singură pastiluţă roz. Chiar dacă putea obţine aprobarea şefului său, Jared trebuia să convingă şi Procuratura să îl susţină în demersul de căutare. Şi nu exista niciun procuror pe întreg teritoriul Statelor Unite care să accepte să se ocupe de un caz bazat doar pe o singură pastilă amărâtă de orice. Toate acestea erau amplificate de faptul că Jared, în vârstă de 30 de ani, era cât se putea de novice. Şi nimeni nu lua vreodată în serios – niciodată! — un începător.

Avea nevoie de un plan prin care să-i convingă pe toţi că era vorba despre mai mult decât o singură pastilă roz.

Până luni dimineaţă concepuse un plan pe care spera că şeful lui nu îl putea ignora. A tras adânc aer în piept, a intrat în biroul supervizorului său şi s-a aşezat.

— Ai un minut liber?, l-a întrebat în timp ce arunca pe birou plicul alb. Trebuie să-ţi arăt ceva important.

cu cinci ani mai devreme

ross ulbricht

– Ross, sari de pe o stâncă!

Ross Ulbricht se uita năucit la malul abrupt. Mai jos, Lacul Pace Bend din Austin îşi unduia apele reci la capătul prăpastiei adânci de aproape paisprezece metri de sub el.

— Ce? a întrebat Ross cu un zâmbet larg în timp ce-şi ridicase braţele şi le îndreptase spre pieptul său lat. De ce cu?

— Pur şi simplu făăăă-o, i-a zis sora lui, Cally, arătând spre pietre.

Ross, la cei 24 de ani ai săi, era cu 30 de centimetri mai înalt, aşa că s-a aplecat spre ea în timp ce se gândea la propunerea ei. Fără vreun avertisment, a ridicat din umeri, a strigat „OK" şi s-a aruncat în gol, ţipând înainte să aterizeze în lac şi împroşcând zgomotos la aterizare peste tot în jurul lui.

Camera video s-a închis.

Era doar începutul unei zile lungi de filmări pentru un material de probă pe care îl pregăteau pentru un reality-show şi la scenariul căruia lucrau de săptămâni bune, cu ajutorul mamei lor, Lyn. Planul era să înceapă cu scena cu stânca şi de acolo să dezvolte povestea. Apoi urma în prim-plan sora mai mare a lui Ross care îi prezenta pe fraţii Ulbricht, menţionând că erau „dispuşi să facă orice pentru a câştiga *The Amazing Race,* chiar şi să sară de pe o stâncă". După ce făceau asta cu cea mai mare nonşalanţă, planul era să facă o

plimbare prin Austin şi să pună în scenă ceva extrem pentru a-i convinge pe producătorii emisiunii că Ross şi Cally Ulbricht erau concurenţi perfecţi.

În timp ce se uita în sus la sora lui şi la stâncile de pe care tocmai îşi luase avânt, îi era clar că nu aşa îşi imaginase că îşi va petrece acea vacanţă de vară.

În mintea lui Ross se desfăşura un cu totul altfel de film despre acea vară. Potrivit scenariului său, ar fi economisit suficient de mult pentru un inel ca s-o ceară în căsătorie pe iubita lui din Texas, scenariu în care ea accepta (desigur). Apoi, cei doi porumbei şi-ar fi finalizat studiile la Universitatea din Texas, în Dallas, el dobândind o specializare în fizică, iar în următoarele luni s-ar fi ocupat de planurile de nuntă. Şi-ar fi găsit slujbe bune, Ross ca teoretician sau cercetător în domeniul fizicii. Ar fi urmat apoi câţiva copii, s-ar fi dus la petreceri aniversare şi nunţi. Ar fi îmbătrânit împreună. Ar fi trăit o viaţă fericită. Sfârşit.

Dar acea versiune a vieţii lui Ross Ulbricht nu a trecut niciodată de stadiul genericului de la început. Deşi Ross economisise suficient pentru inelul perfect, atunci când a cerut-o romantic de soţie pe prietena lui *(Spune da, te mg, spune da),* aceasta i-a răspuns că trebuia să-i facă o mărturisire *(Eh, asta nu sună bine).* În acel moment, i-a spus că pe parcursul ultimului an îl înşelase cu mai mulţi bărbaţi. *(Mai mulţi? Adică mai mult*

de unul? Da. Mai mulţi.) Mai rău, printre ei era unul dintre cei mai buni prieteni ai lui Ross.

Ecran negru.

Aflat la baza stâncii, Ross s-a zbătut să iasă din apă, iar apoi familia Ulbricht a pornit spre următorul loc în care aveau de gând să filmeze. Când s-a aprins din nou camera video, Ross şi sora lui aveau în spate panorama oraşului Austin şi au început să se prezinte pe rând. Ross era „creierul" operaţiunii lor, explica sora lui, adăugând că studiase fizica şi ştiinţa materialelor şi că deţinea chiar şi un record mondial pentru că obţinuse cea mai clară formaţiune cristalină de pe pământ.

În timp ce sora lui vorbea, Ross se uita în gol şi un milion de gânduri i se amestecau în minte, ca şi cum un animal rătăcit într-un labirint complex ar fi căutat ceva anume. Era clar că ceva nu era în regulă în acel moment. Şi totuşi nu-i era clar ce era în neregulă sau cum se ajunsese aici.

Se născuse în acel oraş şi, încă de dinainte să poată spune „mama" sau „tata", Lyn şi Kirk, părinţii lui, şi-au dat seama că era ceva diferit la fiul lor. Fusese un copil foarte atent la detalii, care înţelegea aspecte mult peste ce era de aşteptat pentru vârsta lui. Nu i s-a spus niciodată „Nu fugi printre maşini!"; pur şi simplu a ştiut să nu facă asta, de parcă, din clipa în care se născuse, ar fi avut acces la un manual de instrucţiuni la

care alţii nu aveau. A ştiut de la o vârstă fragedă să rezolve probleme de matematică pe care părinţii lui nici măcar nu le înţelegeau. Şi chiar dacă în adolescenţă s-a implicat şi în activităţi specifice vârstei – făcea sport în parc, participa la maratoane de jocuri de societate şi făcea ochi dulci fetelor drăguţe –, adesea prefera să citească despre teorii politice, existenţialism sau mecanică cuantică.

Dar nu era doar deştept. Era o persoană cu adevărat empatică. În copilărie salva animale, apoi, odată ajuns adult, a trecut la oameni. Da, Ross era genul de om care se oprea în mijlocul propoziţiei într-o conversaţie pentru a fugi repede să ajute o bătrânică să treacă strada, cărându-i sacoşele şi oprind traficul în timp ce ea traversa încet o intersecţie.

Unii dintre cei care făceau cunoştinţă cu el credeau că atitudinea lui extrem de altruistă era cam simulată. „Cum poate să fie cineva atât de amabil?", se întrebau ei. Dar aşa era în realitate şi nu dura mult până când îşi dădeau seama cât de mărinimos era. Se vedea chiar şi din felul în care vorbea, adesea având un ton dureros de naiv, cu expresii ca „ioi", „hopa" sau „of". Dacă trebuia să înjure, întotdeauna spunea „Fir-ar!" în loc de „La dracu'!".

Dar avea şi el vicii. În adolescenţă îşi descoperise o slăbiciune pentru experienţele în care nu era pe deplin

conştient, cel puţin pentru cele de intensitate medie. Îi plăcea mult să meargă cu amicii lui în pădurea din apropiere, să-şi aprindă un joint, să-şi dea jos tricoul şi să se urce în copaci. La o petrecere de după balul de absolvire a liceului a băut atât de multă bere, încât partenera lui l-a găsit plutind într-o barcă gonflabilă în piscina proprietarului, fiind încă îmbrăcat în frac, cu tenişi (nu avea pantofi eleganţi şi purtase nişte tenişi vechi la bal) şi ochelari de soare.

Chiar şi aşa, cel mai deştept tip din gaşcă se afla acum lângă sora lui într-un parc din Austin, concurând pentru participarea la un reality-show.

Dar ce alternativă avea? Nu era ca şi cum ar fi putut să plece spre vest, în Silicon Valley, şi să se angajeze în cadrul unui start-up. După ce se spărsese bula, cu câţiva ani înainte, companiile care fuseseră construite fără cine ştie ce bază devalorizaseră fondurile de pensionare ale populaţiei şi s-au prăbuşit, transformând San Francisco într-o zonă în care nu se mai putea zbura, metaforic vorbind. Să meargă spre est? Nu se găseau oportunităţi pe Wall-Street pentru cineva atât de inteligent ca Ross? În niciun caz. Băncile erau în colaps din cauza prăbuşirii pieţei imobiliare. Şi cu siguranţă nu se putea aşeza la casa lui şi să trăiască până la adânci bătrâneţi cu prietena lui; visul lui cu însurătoarea şi familia fericită fusese dărâmat de câţiva

bărbaţi.

Rămânea cu opţiunea unui doctorat sau cu o săritură de pe o stâncă.

Considera că celebritatea şi grămada de bani dobândite odată cu apariţia într-un reality-show reprezentau doar o mică deviere în drumul lui spre o realizare mai semnificativă. Ross era sigur că avea un scop mai măreţ în viaţă, deşi nu era chiar sigur care era acesta. Poate că într-o zi urma să-şi dea seama care era acel scop.

Doar că nu în acea zi.

În timp ce se lăsa seara şi se apropia de final şi filmarea pentru *Amazing Race,* Ross şi sora lui se afişau în faţa camerei pe străzile din Austin. El se schimbase în nişte pantaloni de trening închişi la culoare şi îşi luase un pulover negru gros pentru a se feri de frigul adus odată cu lăsarea serii.

— Ross, l-a întrebat sora lui, ce vei face cu jumătatea ta de milion de dolari după ce câştigăm?

S-a prefăcut că se gândeşte la asta pentru o clipă şi apoi a spus:

— O, cred că pur şi simplu am să arunc banii pe podea şi am să mă rostogolesc prin ei o vreme.

— Ei bine, a răspuns Cally în timp ce ridica mâna pentru a bate palma cu fratele ei, întâi trebuie să câştigăm *Amazing Race.*

Camera video s-a închis din nou. În vreme ce îndesa echipamentul de filmare în maşina familiei, Ross visa cu ochii deschişi la oportunitatea pe care o avea în faţă şi la jumătatea de milion de dolari pe care sigur avea s-o câştige. Nu ştia însă că acea ocazie nu avea să se ivească vreodată. Ross nu urma să fie ales drept concurent pentru emisiune – primul dintre numeroasele eşecuri pe care urma să le înregistreze. Şi totuşi, pe când urca în maşină alături de sora lui, nu ştia nici că în doar cinci ani avea să facă atâţia bani într-o singură zi.

julia vie

Prima săptămână de facultate a însemnat, probabil, cele mai nefericite şapte zile din viaţa Juliei Vie – cel puţin până la acel moment. Din cauza timidităţii sale, tânăra de optsprezece ani de la Pennsylvania State University nu reuşise să-şi facă niciun prieten şi cu atât mai puţin să-şi găsească o direcţie în viaţă. Totuşi, înainte să aibă ocazia de a se adapta, viaţa i s-a zdruncinat din temelii. Despacheta în camera de cămin, punându-şi hainele în sertare şi stivuindu-şi romanele preferate pe rafturi, când a primit acel telefon. Mama ei murise de cancer.

După înmormântare, încă în stare de şoc, Julia s-a

întors la Pennsylvania State University sperând la un curs normal al vieţii. Poate, se gândea ea, un iubit ar putea să-i ofere aşa ceva. Îşi dorea pe cineva care să aibă grijă de ea. Să o răsfeţe cu afecţiune şi poate chiar cu nişte cine bogate.

În schimb, l-a întâlnit pe Ross Ulbricht.

Totul a fost pur accidental. Julia bântuise fără ţintă prin campus, cu gândul la mama ei, şi, la un moment dat, s-a trezit în faţa uneia dintre clădirile mari de pe Shortlidge Road. În timp ce se plimba pe coridoarele vechi, a auzit sunetul unor tobe bongo, instrumente africane, zgomotoase. A mers pe urma ritmului şi, în spatele unei uşi, a descoperit un grup de bărbaţi care stăteau în semicerc şi cântau la tobe djembe. În jurul lor erau câteva fete care se unduiau de zor.

Julia s-a furişat în spatele încăperii, fascinată de ceea ce descoperise, şi a aflat curând că acesta era Clubul NOMMO de la Penn State, un grup de pasionaţi de tobe africane. În timp ce urmărea reprezentaţia, a zărit cu coada ochiului un tânăr ciufulit care se apropia încrezător de ea. El a întins mâna şi s-a prezentat ca fiind Ross. Julia l-a privit de sus în jos şi, observând că nu era încălţat şi că avea tricoul şi pantalonii scurţi rupţi şi pătaţi, s-a gândit că putea fi un individ fără adăpost. Arăta de parcă nu se mai bărbierise de luni bune.

În timp ce muzica vibra în jurul lor, Julia nu putea să nu remarce că acest tânăr cu aspect de om al străzii era atras de ea. Şi cum să nu fie? Ea era mlădioasă şi frumuşică, cu pielea uşor bronzată, pistrui pe obraji şi ochi mari, cu gene lungi. Arăta şi exotic – jumătate afro-americancă, jumătate altceva. Ea s-a prezentat politicos ca Julia şi apoi l-a ignorat imediat, nefiind interesată să discute cu cineva care părea să nu mai fi făcut duş de săptămâni întregi.

Julia a presupus că lucrurile s-au încheiat aici. Însă, după o săptămână, a dat din nou nas în nas cu acest Ross.

Deşi de această dată ceva era diferit. Acum se bărbierise şi purta pantaloni – pantaloni adevăraţi – şi pantofi.

Pe măsură ce vorbeau, ea devenea intrigată. El era amuzant, drăguţ, inteligent – atât, atât de inteligent. I-a spus că era absolvent al departamentului de ştiinţa materialelor şi inginerie din cadrul Penn State. Atunci când ea a întrebat ce presupunea asta, Ross i-a explicat că făcea cercetare, verifica proprietăţi rare ale materialelor cristaline, lucrând în domeniul spintronicii şi cu materiale feromagnetice. Universitatea chiar îl plătea cu câteva sute de dolari pe săptămână pentru cercetările sale.

În mai puţin de o săptămână, Julia lua cina cu Ross

într-un restaurant japonez în apropiere de Route 35 şi apoi, câteva zile mai târziu, mergea cu el acasă. În timp ce el îi dădea jos fusta pe canapea, Julia nu ştia prea multe despre bărbatul cu care urma să-şi facă de cap, dar avea să afle în curând. Când el stătea aproape dezbrăcat deasupra ei, s-a auzit un clic la uşă, după care au intrat în apartament colegii lui Ross.

— Hai în camera mea, i-a spus Ross, în timp ce chicoteau şi fugeau din sufragerie.

A condus-o pe scări până într-un subsol întunecat, luminat doar de mici raze de lumină care pătrundeau înăuntru prin ferestrele minuscule.

Juliei i s-a părut că mirosea similar cimentului încă ud, mucegaiului, sau că era o combinaţie între cele două.

— Acesta este dormitorul tău? l-a întrebat ea neîncrezătoare în timp ce păşea cu picioarele goale pe podeaua rece de beton.

— Da, a răspuns cu mândrie Ross. Eu stau aici gratuit.

Stând în mijlocul subsolului şi analizând decorul bizar, Julia a ridicat sprâncenele de uimire. Exista un pat lângă un calorifer. Erau cutii de carton aranjate cam ca o fortăreaţă construită de copii. Arăta ca o celulă dintr-o închisoare.

Îşi dăduse seama de la prima întâlnire că Ross era

destul de modest, pentru că venise să o ia într-o camionetă rablagită, mai bătrână decât ea. La a doua întâlnire aflase şi că lui nu-i păsa nici de lucrurile materiale, pentru că venise îmbrăcat ca un chitarist dintr-o trupă de grunge din Seattle. (Pantaloni scurţi cârpiţi, un tricou murdar şi pantofi care aparţinuseră anterior cuiva dintr-un azil de bătrâni.). Însă, în timp ce se aşeza pe patul lui din subsol, uitându-se la pereţi scorojiţi din beton neacoperit, Julia a înţeles clar că Ross chiar nu avea deloc, deloc, cine ştie ce bani şi că nu îi păsa deloc, deloc, de obiectele după care tânjesc în viaţă majoritatea oamenilor.

— Stai, de ce locuieşti aici? a întrebat ea când se întindeau pe pat, în timp ce Ross încerca să reia activitatea de pe canapea din punctul în care fuseseră întrerupţi.

Atunci el s-a oprit şi i-a explicat că prefera să trăiască astfel pentru a-şi dovedi că putea. De ce să dai bani pe un apartament atunci când poţi să stai gratis în acest castel plin de mucegai? Julia s-a încruntat în timp ce el vorbea. Nu avea legătură doar cu economisirea banilor, i-a explicat acesta. Stilul lui de viaţă făcea parte şi dintr-un experiment menit să îi demonstreze cât de mult putea să-şi forţeze limitele, fără a avea dorinţe sau nevoi. De exemplu, de curând hotărâse să nu mai facă duş cu apă caldă timp de o lună, doar pentru a-şi testa

propria rezistenţă.

— Te obişnuieşti cu rece după o vreme, s-a lăudat el.

Şi asta nu era tot. Ross i-a mărturisit cu mândrie Juliei că în timpul verii supravieţuise o săptămână întreagă doar cu o cană de fasole şi o pungă de orez.

— Şi cafea? a întrebat ea.

— Nu beau.

— Eşti atât de zgârcit, a glumit ea.

Testele cu duşul şi subsolul erau doar începutul ciudăţeniilor lui Ross. La piciorul patului avea doi saci de gunoi despre care a mărturisit indiferent că erau „dulapul" lui. Unul dintre saci era pentru haine curate, iar celălalt, pentru murdare. Fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care îl avea – fiecare şosetă, fiecare bluză şi acei pantofi bătrâneşti – era donat de vreun prieten.

— O, nu, nu, nu, i-a spus Julia uitându-se ţintă la el. Vom rezolva asta; te voi duce la cumpărături să-ţi iei nişte haine noi care chiar să-ţi vină bine.

— Sigur, a spus Ross în timp ce începuse din nou să o sărute.

Dar încă erau lucruri pe care ea voia să le afle despre Ross, acest bărbat ciudat, dar genial.

— Care-i treaba cu cărţile alea? a întrebat ea arătând către o grămadă de cărţi aflate în apropierea patului.

La această întrebare Ross a făcut o pauză şi a fost

atent la răspunsul dat. Îi explicase la prima întâlnire că, pe lângă faptul că făcea parte din clubul de toboşari NOMMO, era şi un membru foarte activ al unui club de la Pennsylvania State University – College Libertarians, un grup politic care se reunea o dată pe săptămână pentru a discuta despre teorii ale libertarianismului şi pentru a citi cărţi de economie. Cărţile semnate de Murray Rothbard, Ludwig von Mises şi alţi vizionari erau lecturile cu care se destindea atunci când nu devora lucrări de fizică aplicată.

Atunci când Julia a întrebat ce era libertarianismul, Ross i-a explicat fără să se gândească prea mult: totul – începând cu ce faci cu viaţa ta, ce pui în corpul tău – ar trebui să fie alegerea fiecărui individ, nu a guvernului.

Dacă nu ar fi fost atât de deştept, Julia probabil că ar fi plecat din subsol în acea zi şi nici nu s-ar mai fi uitat vreodată în urmă. Dacă n-ar fi fost atât de arătos, probabil că ea nu i-ar mai fi răspuns la telefon după primele întâlniri. Şi dacă Ross n-ar fi fost pe cât de asertiv era, ceva ce tânăra Julia nu mai găsise niciodată la vreun bărbat până atunci şi de care avea nevoie mai mult decât orice în acel moment trist al vieţii ei, poate că n-ar fi acceptat să devină iubita lui în săptămânile care au urmat.

În schimb, era profund intrigată de acest bărbat bizar şi, posibil, perfect. O privea, îi zâmbea în timp ce se

apleca să o sărute din nou. Îi era clar că Ross era fermecat. La rândul ei, încerca să ascundă cât de mult cădea şi ea în vraja lui. Însă ceea ce nu le era clar niciunuia dintre ei, în timp ce se hârjoneau în acel pat fără pretenţii din subsol, era că relaţia pe care erau pe punctul să o înceapă urma să fie cea mai tumultoasă poveste de dragoste din vieţile lor de adulţi.

Iar pentru Ross avea să fie ultima.

dezbaterea

Studenţi cu rucsacuri în spate şi cărţi în braţe treceau în grabă unii pe lângă alţii şi se împrăştiau prin clădirea Willard de la Pennsylvania State University. Luminile din interiorul clădirii se aprindeau, în timp *ce soarele* apunea deasupra campusului. Acolo, în mijlocul vieţii universitare obişnuite, Ross Ulbricht se plimba *agitat* într-una dintre sălile mari şi se pregătea pentru o dezbatere.

Sala în care se afla era lungă şi lată, cu rânduri de scaune care în curând aveau să se umple cu studenţii care intrau şi se răspândeau – toţi cei prezenţi de acolo veniseră pentru a asculta dezbaterea din acea seară dintre libertarienii, republicanii şi democraţii din grupurile universităţii pe o seamă de subiecte electorale, inclusiv dacă drogurile ar trebui să fie

legalizate sau nu în Statele Unite.

Trecuse mai bine de un an de când Ross nu reuşise să se califice printre participanţii la *Amazing Race,* dar asta nu mai conta acum. Viaţa la Penn State era destul de spectaculoasă, în mare parte datorită cluburilor *la* care aderase.

Grupul de tobe era fascinant (Ross devenise atât de obsedat de tobe încât noaptea, când stătea în pat, bătea toba în minte). Şi apoi mai era şi clubul libertarian, *la* ale cărui întâlniri Ross se prezenta fără excepţie şi prin care ajunsese, pe parcursul ultimului an, să analizeze fiecare aspect al filosofiei politice libertariene. Călătorea prin ţară pentru a participa la conferinţe libertariene la care ţineau discursuri specialişti în domeniu (clubul îi plătea drumul). De asemenea, petrecea nenumărate ore în barul Corner Room de lângă College Avenue cu Alex, preşedintele clubului, şi cu alţi membri, discutând şi rafinându-şi concepţiile referitoare la rolul guvernului în societate şi cum ar putea să-i reducă dominaţia nedreaptă şi adesea inumană.

Deşi toate acestea erau captivante şi incitante, aveau preţul lor. Obsesia lui Ross pentru aceste cluburi avea efecte negative asupra activităţii sale universitare.

Totuşi acestea nu erau singurele aspecte din viaţa lui care îi afectau studiile. Mai era şi Julia, care acum îi era

iubită. Cei doi porumbei – nu durase mult până când cei doi şi-au spus unul altuia „Te iubesc” – îşi petreceau aproape fiecare clipă împreună. Pentru că acela urma să fie pentru Julia primul Crăciun fără mama ei, el a invitat-o să petreacă sărbătorile împreună cu el în Austin. Înainte să plece, Ross s-a strecurat în laboratorul lui de la Penn State şi a creat un cristal pe care l-a transformat într-un inel-cadou pentru ea.

Ross aprecia că Julia stătea ore întregi şi îl asculta în timp ce el vorbea despre convingerile lui, inclusiv despre unul dintre subiectele care urmau să fie dezbătute în acea seară şi pe care Ross îl cunoştea mai bine decât oricine altcineva: reformarea legislaţiei americane care reglementează drogurile.

— Luaţi loc, vă rog, a strigat către public profesorul care modera discuţia. Suntem pe punctul de a începe.

Ross, cu o cămaşă băgată în pantaloni, o înfăţişare rară pentru el, stătea la catedră alături de alţi doi libertarieni. Profesorul a făcut câteva prezentări scurte şi apoi sala s-a cufundat în tăcere.

— Nu este dreptul guvernului să le spună oamenilor ce pot şi ce nu pot să pună în corpurile lor, a început Ross.

Apoi a explicat în continuare că drogurile – toate drogurile – ar trebui legalizate, pentru că astfel ar creşte siguranţa la nivelul societăţii şi pentru că oamenii au

dreptul să facă ce vor cu trupurile lor.

Erau doar vreo 40 de persoane în publicul prezent la dezbatere şi cei mai mulţi din sală erau acolo doar pentru că beneficiau de câteva credite în plus la cursurile de ştiinţe. Însă Ross aborda discursul cu asemenea patimă, de parcă urma să apară în faţa Congresului Statelor Unite.

— Cum poţi legaliza ceva care ucide în fiecare an zeci de mii de oameni? l-a întrebat republicanul, întrebare la care democratul a dat aprobator din cap.

Ross a contracarat calm:

— Aşadar, credeţi că ar trebui ca sandvişurile Big Mac de la McDonald's să nu mai fie legale, pentru că oamenii se îngraşă, fac infarct şi mor din cauza lor?

Aşa cum se întâmpla întotdeauna în cadrul dezbaterilor despre droguri, oponenţii lui Ross deveneau rapid pătimaşi. Încercau să îl atace cu contra argumente, dar nu găseau nimic pentru care Ross să nu aibă răspuns.

— Şi maşinile ar trebui să devină ilegale, pentru că oamenii sunt implicaţi în accidente şi mor?

Ross punea presiune pe opozanţii săi. Venea cu argumente în sprijinul celor care fumau marijuana, ba chiar şi în favoarea celor care foloseau heroină în intimitatea propriilor case, menţionând că nu erau cu nimic diferiţi de cei care îşi turnau un pahar de vin

după serviciu ca să se relaxeze.

Cât despre violenţa asociată vânzării de droguri, el susţinea că această brutalitate exista numai din cauza restricţiilor atât de dure şi a legilor meschine impuse de guvern în încercarea de a descuraja comercializarea drogurilor, vânzătorii de droguri fiind nevoiţi să recurgă la mijloace necurate pentru a se proteja în faţa războaielor care izbucneau pe străzi.

— Nu există războaie între găşti pentru vânzarea de alcool sau de sandvişuri Big Mac, pentru că acelea sunt legale, a continuat el.

Şi pe lângă toate acestea, considera el, dacă drogurile ar fi fost legalizate, atunci ar fi ajuns, în cele din urmă, să fie comercializate în forme reglementate. Drogurile proaste, îndoite cu otravă pentru şobolani sau talc, ar dispărea de pe piaţă.

— Este vorba despre corpul cuiva şi îi aparţine acelei persoane, a spus Ross privindu-şi publicul. Iar guvernul n-are niciun drept să-i spună ce poate şi ce nu poate face cu el.

În inima lui, Ross ştia că argumentele sale erau solide şi se gândise bine la fiecare aspect al războiului dus împotriva drogurilor. Ceea ce încă nu-i era clar şi ce continua să se întrebe în timpul pe care nu-l petrecea la şcoală, cu activităţile lui extracurriculare sau cu prietena lui, era ce putea face cu aceste credinţe

pătimaşe pentru a facilita schimbarea a ceea ce el percepea a fi o legislaţie dăunătoare şi tiranică faţă de droguri în America.

khat-ul lui jared

– Nu.

Atât. Un cuvânt. O silabă nenegociabilă.

— Nu, a spus Jared din nou.

Supervizorul lui l-a privit uimit, nefiind sigur dacă tocmai auzise cu adevărat că un ofiţer vamal începător refuzase un ordin direct. (Da, auzise. Cu siguranţă, auzise.) Pionul – Jared Der-Yeghiayan, un tânăr de 1, 50 metri şi în vârstă de 26 de ani – părea chiar mai tânăr decât de obicei în timp ce stătea în faţa directorului său corpolent şi mai în vârstă, ca un puşti care stătea în biroul directorului de la şcoală, legănându-şi picioarele în scaun, fără ca tălpile să i se apropie măcar de podea.

Jared simţea că nu avea cine ştie ce de pierdut din cauza răspunsului dat. În departamentul vamal nu avea chiar slujba la care visase. Ajunsese acolo doar pentru că nu avusese de ales, dacă voia să-şi urmeze visul de a lucra în poliţie. Ori continua să lucreze în cinematograful Lincolnshire, ori mergea la Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago pentru a face carieră din parafarea paşapoartelor călătorilor.

Jared încercase să intre în Serviciile Secrete, slujba de vis pe care o putea avea. Dar examinatorul, tipul acela de american get-beget, axat pe interogatoriu, l-a tot întrebat ţintit şi incisiv despre tatăl lui, un judecător american de origine armeană care fugise din Siria în timpul genocidului lansat cu ani în urmă. La început, Jared răspunsese politicos, dar puţine lucruri îl puteau enerva la fel de tare ca dubiile referitoare la devotamentul familiei lui faţă de America. Evident, după o dezbatere aprinsă, nu a fost angajat.

La scurt timp, Jared şi-a depus candidatura la DEA, dar şi acolo s-a lansat într-o dezbatere aprinsă cu cel care îi făcea testul poligraf, dezbatere legată de ce anume se încadrează în categoria infracţiunilor. Nu a fost angajat nici acolo.

Poliţia judiciară, Departamentul de Securitate Internă şi FBI l-au respins, pentru că nu avea diplomă de licenţă. Abandonase studiile superioare după două săptămâni, neavând răbdare să fie judecat de profesori şi dând dovadă de chiar şi mai puţină toleranţă faţă de perioadele de timp solicitate de cursurile lor. În plus, ce rost au patru ani de scoală în condiţiile în care cei mai mulţi dintre cunoscuţii lui care terminaseră o facultate tot nu reuşiseră să-şi găsească o slujbă serioasă? într-o după-amiază, a plecat din campus şi nu s-a mai întors niciodată.

La insistenţele tatălui său, Samuel, care fusese cândva în fruntea agenţiei care supraveghea activitatea departamentului vamal, Jared s-a mulţumit cu cea mai monotonă slujbă din domeniul public – ştampilarea paşapoartelor, zi de zi.

El spera că această funcţie avea să-l ajute să obţină un post mai serios şi mai bun. Ceea ce s-a şi întâmplat, dar, pentru că îşi provoca supervizorul cu acel „nu” repetat, devenea evident, ca de obicei, că Jared începea să irite pe toată lumea.

Acest declin începuse cu un an mai devreme, la sfârşitul lui 2007. După câţiva ani plictisitori la paşapoarte, lui Jared i s-a dat ocazia să încerce să depisteze persoane care aduceau ilegal droguri în Statele Unite. Să prinzi traficanţi de droguri pare a fi o activitate incitantă şi periculoasă, dar nu şi în cazul lui Jared, care trebuia să descopere doar un anumit tip de droguri. Misiunea lui era să prindă indivizi care aduceau pe furiş în America o substanţă numită khat, similară cu amfetamina. Spre deosebire de droguri asemănătoare, cum ar fi cocaina, care erau procesate în laboratoare sau undeva în junglă, khat era o plantă verde cu multe frunze, deci mai dificil de depistat decât pachetele mari cu praf alb. Din moment ce era atât de slabă, mai apropiată de o cafea tare decât de o liniuţă de coca, khat era şi cel mai lipsit de importanţă drog pe

care l-ar ataca oricine dintr-o structură de stat.

Însă Jared şi-a însuşit sarcina de a depista khat-ul cu aceeaşi pornire fanatică pe care ar avea-o cineva desemnat să prindă cei mai periculoşi terorişti din lume. Tipărea sute de jurnale de zbor ale persoanelor care fuseseră prinse în trecut cu khat, aşeza toate documentele pe jos în sufrageria lui de parcă era Carrie Mathison în serialul *Homeland* şi căuta asemănări între traficanţii cunoscuţi. A analizat fiecare detaliu al fiecărui arest până când a descoperit un tipar. Primul indiciu: toţi contrabandiştii îşi cumpărau biletele în ajunul zborului. Al doilea, curierii foloseau doar conturi de e-mail de la Google sau Yahoo. Şi al treilea, aveau numere de telefon (în mod evident false) care respectau o anumită formulă. Având aceste indicii şi altele, îi căuta prin lista de pasageri care urmau să aterizeze la O'Hare pe cei compatibili cu profilul lui. În cele din urmă, a identificat un pasager despre care credea că urma să aducă drogul.

În ziua următoare, agenţii vamali l-au preluat pe acel bărbat după aterizare, i-au deschis bagajul şi au descoperit că era căptuşit cu khat. (*Uau! A mers.*). Acelaşi lucru s-a întâmplat de fiecare dată când Jared şi-a repetat căutarea în baza de date cu pasageri care urmau să vină la Chicago: scoteau khat-ul ca prin magie din bagaje.

Metoda lui Jared avea rezultate atât de bune, încât a început să caute în bazele de date naţionale, testându-şi teoria şi în cazul altor aeroporturi din Statele Unite. Şi mergea de fiecare dată. Agenţilor vamali de la JFK li se spunea despre un suspect, iar ei deschideau bagajul pasagerului pe care Jared îl identificase şi găseau acolo pungi cu drogul respectiv în şosete, bluze şi prin alte compartimente ascunse ale valizei.

Dar existau şi câteva obstacole, printre care şi faptul că agenţii de pe JFK credeau că era inutil de la bun început să-i depisteze pe cei care transportau khat. Niciodată nu se anunţa la ştiri că autorităţile au găsit jumătate de kilogram de khat într-o cursă care venea din Marea Britanie şi nici nu exista vreun premiu care să li se acorde agenţilor vamali pentru astfel de capturi. Mai rău, succesul lui Jared făcea ca alţi agenţi să pară, prin comparaţie, ineficienţi. Dacă nu ţi se recunoşteau meritele pentru o arestare, nu puteai să urci în ierarhia birocratică, deci nici să-ţi crească salariul şi să primeşti mai multe zile libere. Şi după ce s-au adunat suficient de multe plângeri neoficiale, Jared a fost chemat în biroul supervizorului.

— Trebuie să respecţi nişte reguli, dacă vrei să ai succes aici, i-a spus supervizorul lui Jared. Iriţi oameni peste tot şi...

— Nu, l-a întrerupt Jared.

Iar? Încă un „nu”? Ce naiba era în neregulă cu tipul ăsta?

— Uite, eu pur şi simplu îmi fac datoria, a încercat să explice Jared. Urmăresc indiciile şi...

— Da, dar îţi faci treaba şi în afara jurisdicţiei tale, a mârâit şeful. Aparţii de Chicago şi doar atât ar trebui să faci – să găseşti rahaturi în Chicago.

Jared nu reacţiona bine atunci când i se spunea ce să facă, iar frustrarea lui începea să capete amploare. Primise o sarcină pe care o îndeplinise admirabil, dar din cauza vrăjelilor tipic guvernamentale i se spunea că nu trebuia să fie atât de eficient. N-ar fi trebuit să fie lăudat şi aplaudat?

— Vezi asta? l-a spus Jared, arătând spre legitimaţia lui de la CBP[6], cu auriu şi negru, pe care o avea prinsă de cămaşă. Ultima dată când am verificat, pe ea scria „Statele Unite ale Americii” şi sunt destul de sigur că aeroportul JFK se află în SUA.

Supervizorul l-a privit şocat pe Jared. Dar pionul a continuat.

— Nu voi mai discuta faţă în faţă cu tine despre asta, a spus Jared în timp ce s-a ridicat şi a început să se îndrepte către uşă. Dacă vrei să discutăm din nou

---

[6] Customs and Border Protection - Serviciul Vamal şi de Protecţie a Frontierei din Statele Unite (n. t.).

despre asta, te rog să mă înştiinţezi în scris.

Şi, într-o singură clipă, supervizorul a învăţat ceea ce ajungea să descopere, în cele din urmă, oricine îl cunoştea pe Jared: nu juca bine în echipă. O trăsătură care, în curând, urma să se dovedească deopotrivă cel mai mare atu al său, dar şi cel mai mare obstacol care îi stătea în cale.

focul de tabără

Ross îşi conducea camioneta printre dealuri, îndepărtându-se de Austin. Soarele apunea deasupra cerului liber al Texasului, iar în dreapta lui stătea Julia, care privea prin geam la şirurile de copaci care păreau să nu se mai termine.

— Cedri, a spus Ross.

— Ce? a răspuns ea, întorcându-se spre el.

— Copacii; sunt cedri.

Ea şi-a întors privirea spre marea de verde care mărginea drumul sinuos.

— Texanii îi urăsc, a adăugat Ross. Nu reuşesc să scape de ei. Au încercat tot felul de abordări, dar nimic nu dă rezultate. „Natura câştigă întotdeauna", şi-a terminat gândul câteva clipe mai târziu.

Julia asculta şi se gândea la lecţia acelei zile despre Texas. Ross îi oferea constant tot felul de informaţii

despre noul stat care îi devenise casă. El era fericit să-i fie istoric la cerere şi ghid permanent, ducând-o la cafenelele, restaurantele cu burgeri şi în parcurile lui preferate. Îi arătase Lacul Pace Bend, unul dintre cele mai bune locuri pentru sărituri de pe stânci. Şi îi oferise nenumărate informaţii despre clădirile şi locurile din zonă.

Ross o prezentase familiei, iar ea începuse să se apropie de sora lui, Cally (deşi mama lor era oarecum rece în relaţia cu noua iubită a lui Ross). Ross chiar a avut suficient de multă încredere în Julia încât să îi arate colecţia lui secretă de miniaturi din jocul *Dungeons & Dragons,* pe care o ţinea ascunsă în fosta lui cameră din casa părintească. Într-o după-amiază, şi-a expus emoţionat zecile de statuete cu personaje fantastice şi atent pictate, acestea fiind în mod normal atent împachetate în cutii şi păstrate în siguranţă sub patul lui.

Ross aprecia că Julia îi susţinea atât de mult ideile, chiar dacă unele dintre ele nu aveau rezultate atât de bune, cum ar fi cazul Retracement Capital Management, un fond de investiţii pe care Ross încercase să îl creeze de curând şi de care se alesese praful înainte să aibă vreo oportunitate de creştere.

— Şi aceştia sunt prietenii pe care îi aveai în liceu? a întrebat Julia întorcându-se cu spatele la cedri.

— Dap, a răspuns el vesel. Sunt puştii cu care îmi petreceam timpul la Westlake.

Julia ştia că se apropiau, pentru că începuse să vadă scânteile portocalii ale unui foc amenajat în faţa unei case mici.

— Sunt foarte bucuros să-i văd pe toţi, a spus Ross în timp ce încetinea.

Ross se întorsese în Texas cu câteva luni mai devreme, reintrând în ritmul vieţii din Austin de parcă nici n-ar fi plecat vreodată. Nu se aşteptase să ajungă acolo, dar obsesia pe care o făcuse în facultate pentru clubul libertarian l-a costat ceva. Fusese atât de concentrat pe explorarea noilor sale idei, încât picase examenul de înscriere la doctorat, program prin care ar fi trebuit să-şi continue cercetarea în domeniul „creşterii filamentelor de monoxid de europiu prin epitaxia cu fascicul molecular". Dar a fost şi ceva bun în eşecul acestui examen. Toate acele ore de discuţii politice îl ajutaseră să înţeleagă că, cel puţin pentru el, viaţa însemna mai mult decât fizică. Aşa că s-a mulţumit cu masteratul şi s-a întors în Sud. O convinsese pe iubita lui în vârstă de nouăsprezece ani să renunţe la studii şi să vină după el. Totuşi tranziţia fusese pentru amândoi dulce-amăruie.

Pentru Julia fusese neplăcut să plece din Pennsylvania, acolo unde locuise atât de mult timp, şi

să se mute într-un stat care părea – în mare parte şi fără rezerve – rasist şi profund republican. Însă colţişorul de Texas al lui Ross era (majoritar) diferit. Deşi cei mai mulţi dintre texani îl susţineau pe George W. Bush şi se opuneau homosexualilor şi avorturilor, zona Austin era mai liberală şi adera mai mult la valorile liberale, fiind plină de susţinători ai lui Ron Paul care considerau că guvernul era prea mare, prea puternic şi prea implicat în treburi care nu-l priveau.

Reintegrarea fusese surprinzător de dificilă pentru Ross. Plecase de la Pennsylvania State University fără să aibă habar ce va face în continuare. Îşi dorea cu disperare să facă ceva care să aibă legătură cu idealurile lui libertariene. Voia să facă ceva care să-i aducă bani. Şi, poate că cel mai mult, îşi dorea să-i facă pe părinţii lui să fie mândri. Devenise clar că era aproape imposibil să-şi construiască o carieră care să satisfacă toate aceste scopuri. Dar asta nu îl oprea să discute despre noul său sistem de convingeri cu oricine l-ar fi ascultat.

Când se întâlnea cu prieteni din copilărie la vechile baruri locale, Ross prefera să vorbească despre viitorul Americii în loc să depene amintiri de demult. Cu ocazia unei vizite recente la Shakespeare's Pub din centrul oraşului Austin, îşi petrecuse cea mai mare parte a serii ţinându-i unui vechi prieten din liceu o prelegere în

care îi descrisese sistemul economic austriac şi argumentând că actualul sistem politic american era construit în aşa fel încât să le permită bogaţilor să profite de cei dezavantajaţi. Explicase cât de grozav ar fi fost să construiască un experiment de tip *seasteading.*

Seasteading era un concept conform căruia se putea construi o comunitate pe apă, în afara autorităţii oricărui guvern şi a tuturor reglementărilor, unde oamenii puteau să trăiască în larg, fără legi şi cu pieţe libere. Nişte indivizi au avut ideea să facă aşa ceva pe o sondă petrolieră abandonată în mijlocul unui ocean, fără legile şi regulile existente în America sau în oricare alt loc. După ce plecase de la Penn State, Ross încercase să facă un joc video care să faciliteze demonstraţii pentru aceste teorii. Dar nu s-a concretizat în niciun fel. Aşa cum s-a întâmplat cu toate celelalte idei ale lui Ross.

Julia participase la multe dintre aceste discuţii şi, chiar dacă uneori venea cu argumente inteligente, adesea îl lăsa pe Ross în lumina reflectoarelor. Totuşi, în această seară, din fericire, nu urma să se lase cu discuţii despre politică sau despre ţări fără legi în mijlocul oceanului.

Ross a virat de pe drumul principal pe o alee lungă şi neasfaltată, în dreptul unei case cu un singur nivel, construită din panouri de lemn şi cu lumini calde şi

strălucitoare în dreptul ferestrelor.

— Au trecut ceva ani de când nu m-am mai întâlnit cu unii dintre aceşti prieteni, a constatat în timp ce oprea motorul maşinii.

Soarele apusese şi întunericul cuprinsese munţii din împrejurimi; mirosul cedrilor învăluise atmosfera în timp ce se îndreptau spre un grup de petrecăreţi.

— Rossman! a strigat un tip către Ross în timp ce se îndrepta să-l îmbrăţişeze pe vechiul său amic din liceu.

— Ea este iubita mea, Julia, a spus Ross cu mândrie.

S-au alăturat grupului adunat în jurul focului. Toată lumea desfăcea beri. A fost aprins un joint şi a fost dat din mână în mână, iar prietenii şi-au amintit de liceu.

— Ţineţi minte când Rossman a scăpat din vorbe de belele cu poliţia pentru că fumase iarbă? zise unul dintre cei de acolo.

S-a concluzionat rapid că „Ross ţinea mult la iarba lui", iscându-se un val de râs. „Încă ţine la fel de mult", a adăugat Julia.

Mai multe poveşti, mai multe ţigări cu iarbă, mai multe beri, mai mult râs. Ross şi Julia se distrau de minune. Asta până când discuţia a ajuns la subiectul carierelor. Un prieten spunea că lucra pentru guvern; altul spunea că era inginer. Unul vorbea despre planul de a-şi deschide propria afacere.

— Şi tu, Rossman? s-a auzit o voce cu puternic accent

texan din cealaltă parte a focului. Tu pe unde lucrezi acum?

Ross nu a spus nimic în acel moment. Tensiunea îl măcina în timp ce se uita intens la Julia. Aceasta era ultima întrebare din lume cu care voia să se confrunte în acel moment.

— Nu sunt chiar angajat, a spus el.

— Asta e mişto, a răspuns impertinent un prieten. Cum ţi-a ieşit?

Întregul grup din jurul focului devenise tăcut şi asculta.

Ross a explicat că-şi luase un job cu jumătate de normă prin care coordona o organizaţie non-profit numită Good Wagon Books, iar acolo îl ajuta pe vechiul lui prieten Donny. Cei de la Good Wagon mergeau din uşă în uşă prin Austin şi adunau cărţi vechi, iar apoi le comercializau Online. Orice nu putea fi vândut pe internet era donat închisorilor din zonă. Nu era plătit prea bine, aşa că-şi acoperea puţinele cheltuieli prin operaţiuni bursiere şi mai avea nişte bani economisiţi din vânzarea unei căsuţe pe care o cumpărase pe când era la Pennsylvania State. (Stilul lui de viaţă frugal, pe care îl adoptase în cea mai mare parte a vieţii studenţeşti şi prin care practic trăise fără nicio cheltuială, i-a permis să economisească suficient de mult din salariul pe care îl primea ca asistent

universitar la Pennsylvania State încât să cumpere, şi apoi să vândă, o casă micuţă în oraş.) Pe când stătea lângă focul de tabără, le-a spus prietenilor că în ultimele câteva luni trăise din aceşti bani.

Totuşi, ce nu le-a spus a fost că renunţase la tranzacţiile bursiere, pentru că nu obţinea profituri, iar în puţinele ocazii când făcuse nişte bani a detestat reglementările şi taxele exagerate impuse de stat investitorilor. Nu le-a spus nici că nu trecuse examenul pentru doctorat sau că dispreţuise să-şi închirieze casa studenţilor din cauza tuturor problemelor cu care a trebuit să se confrunte în calitate de proprietar. Şi cu siguranţă nu le-a spus că jocul la care lucra de luni bune şi care urma să simuleze un proiect de tip *seasteading* nu avusese succes, pentru că nimeni nu voise să-l cumpere. Nu a menţionat nici toate acele anunţuri bizare de pe Craigslist la care răspunsese pentru câţiva dolari, printre care şi editarea unor lucrări ştiinţifice. Nu a spus că avea senzaţia că tot ceea ce făcuse fusese un eşec total. Idee genială după idee genială despre care nimeni altcineva nu mai credea că ar fi fost genială.

Din fericire, subiectul s-a schimbat şi lumea a început să povestească despre chestii care se întâmplaseră cu un deceniu în urmă. Deşi râdea, Ross părea să fie ruşinat de ceea ce tocmai se întâmplase. Sigur, prietenii

lui aveau slujbe banale, cu program fix, dar erau angajaţi. Şi Ross ce avea în CV? Două diplome şi un şir de fundături. Îşi dorea atât de mult să facă ceva semnificativ. Să facă sau să construiască ceva mai măreţ decât angajatul obişnuit.

Se făcuse târziu când Ross şi Julia i-au îmbrăţişat pe toţi de rămas-bun şi s-au întors la camionetă pentru a conduce înapoi spre Austin. În timp ce Ross închidea portiera şi-şi punea centura de siguranţă, Julia şi-a dat seama că ceva nu era în regulă. A dat cu spatele până în capătul aleii şi s-au întors pe drumul sinuos.

— Nimic din ce am făcut nu a mers, s-a plâns el. Chiar n-am avut nicio realizare măreaţă, zise el în timp ce toţi acei cedri se pierdeau în întuneric.

— Of, iubitule, i-a zis ea, e în regulă. Experimentezi cu diferite lucruri. Vei găsi...

Ross a întrerupt-o.

— Mi-am dorit să fiu antreprenor, dar am încercat să mă apuc de tot felul de chestii şi nimic n-a mers.

— Va merge. Trebuie doar să...

Dar el continua să vorbească de parcă era singur în maşină.

— Vreau să văd nişte rezultate, a spus el. Vreau să construiesc ceva care chiar să aibă mare succes.

— Trebuie doar să încerci în continuare.

Julie avea dreptate, aşa cum urma să afle şi Ross.

silk road

Pentru Ross, lucrurile erau doar atât: lucruri. Nu era deloc interesat de ele.

Dar exista un obiect fără de care Ross nu putea trăi: laptopul lui. În multe privinţe, era viaţa lui Ross. Toate fişierele şi dosarele din acel laptop formau o hartă a minţii sale geniale şi, în opinia multora, enigmatice. Şi tocmai la acel calculator a început să lucreze Ross, într-o dimineaţă târzie din vara lui 2010, la un proiect care avea să schimbe totul.

Se mutase de puţin timp cu Julia în centrul oraşului Austin, într-un apartament cu podele strălucitoare de ciment, menit să fie şi spaţiu de lucru, şi de locuit. Julia pusese bazele unei afaceri, Vivian's Muse, care se ocupa cu realizarea de şedinţe foto pentru femeile care voiau să le ofere soţilor fotografii cu ele seminud. Mesajul ei era simplu: *Ce poţi să-i dai cadou unui bărbat care are de toate? Poze senzuale cu soţia lui aproape goală.* Prin urmare, de câteva ori pe săptămână, Julia aranja lumânări peste tot prin camera principală a apartamentului, punea muzică techno senzuală şi trăgea mii de cadre de budoar.

Din camera alăturată, în care lucra la cel mai nou proiect al său, Ross putea să audă sunetul flash-ului

aparatului de fotografiat şi pe Julia care îi dădea indicaţii ferme muzei: „Ridică-ţi fundul în aer” şi „Acum comportă-te de parcă ai avea orgasm!”.

În dormitorul lor, locul în care Ross lucra adesea, era dezordine în mod obişnuit, cu blugii mototoliţi ai Juliei, rochii aruncate şi articole de lenjerie peste tot pe podea. Atunci când nu lucrau, stăteau ore întregi sub plapumă, îmbrăţişaţi sau uitându-se la seriale TV pe laptopul lui Ross.

Serialul de care deveniseră obsedaţi cel mai recent era *Breaking Bad.* Se aşezau comod pe pat, unul în braţele celuilalt şi urmăreau cum Walter White se transforma în temutul şi misteriosul lord al drogurilor Heisenberg, un bărbat care îşi justifica răutatea prin raţionalizări intelectuale. Lui Ross îi plăcea serialul şi era greu să nu apreciezi ce făcuse Heisenberg. Fusese cândva un profesor de chimie de liceu, cu realizări sub potenţialul său şi în mare parte oprimat, dar Walter White descoperise în droguri cea mai bună cale prin care să îşi exprime geniul tehnic, în calitate de chimist şi ca om de afaceri. Poate că tot ceea ce-a făcut era îngrozitor şi distructiv, dar a făcut-o atât de frumos şi cu atâta îndemânare încât, cel puţin din punctul lui de vedere, păcatul în sine era iertat prin felul în care fusese înfăptuit.

Chiar şi aşa, Ross considera că povestea era puţin

exagerată. „Aşa ceva nu s-ar putea întâmpla niciodată în realitate”, îi spunea el Juliei.

Când nu se uita la serial, Ross îşi analiza noua idee în dormitorul lor din Austin: un site anonim prin care puteai cumpăra sau vinde absolut orice.

Originile acestui concept erau bine înrădăcinate în mintea lui Ross de ceva timp. Încă un vis cu ochii deschişi pe care spera să îl transforme în realitate în viitor. Singura problemă era că, atunci când avusese această revelaţie cu un an înainte, tehnologia de care avea nevoie pentru a-l crea pur şi simplu nu exista.

La acel moment, luase legătura cu un tip pe care îl cunoscuse Online şi care folosea pseudonimul Arto. Şi-au trimis câteva e-mailuri, Ross întrebându-l pe Arto dacă s-ar putea construi un magazin Online anonim (în primul rând pentru droguri, despre care Ross credea că ar trebui să fie legale) asupra căruia autorităţile să nu aibă niciun fel de control.

Arto, care în mod evident era expert în astfel de probleme, i-a explicat că tehnologia de care avea nevoie pentru a pune în practică ideea exista în mare măsură. Exista un browser numit Tor care le permitea oamenilor să se ascundă online, într-un alt internet, distinct – unul în care guvernul Statelor Unite nu-i putea monitoriza pe utilizatori, deoarece, graţie lui Tor, toată lumea devenea invizibilă. Spre deosebire de

internetul normal, unde fiecare activitate a lui Ross era păstrată în baze de date de Facebook, Google sau Comcast, în această parte a internetului, numită Dark Web, pur şi simplu nu puteai fi găsit.

Însă ideea lui Ross se baza pe nişte detalii care complicau lucrurile. Mai exact, în 2009 nu exista nicio metodă sigură prin care să poţi face plăţi Online în mod anonim. Cu bani lichizi era prea riscant, iar cărţile de credit lăsau în urmă dovezi că cineva ar fi cumpărat o pungă de cocaină de pe un site care vinde droguri ilegale.

Arto i-a sugerat lui Ross să se inspire dintr-un roman relativ necunoscut, *A Lodging of Wayfaring Men.* Romanul spune povestea unui grup de libertarieni în căutarea libertăţii care creează o societate Online alternativă care foloseşte propria monedă digitală, fără a fi supusă controlului guvernamental. În carte, această lume Online creşte atât de repede, încât guvernul Statelor Unite paralizează în faţa puterii sale. Agenţi FBI sunt trimişi să încerce să închidă site-ul înainte să distrugă însăşi esenţa societăţii.

Sfatul lui Arto l-a inspirat pe Ross în mod remarcabil, dar trebuia să se confrunte în continuare cu probleme logistice. Punctual, nu exista o modalitate prin care să se poată face plăţi sigure pentru a comanda droguri de pe un astfel de site.

Prin urmare, timp de un an, ideea a rămas suspendată undeva în mintea lui Ross.

Până acum. Ross descoperise o concepţie care apăruse de curând – Bitcoin. Era considerată o nouă monedă pentru mediul online şi care, din cercetarea pe care o făcuse el, era complet nedepistabilă. Oricine din lume putea să o folosească pentru a cumpăra şi a vinde orice, fără să lase în urmă amprente digitale.

Cel sau cei care elaboraseră această tehnologie erau anonimi, dar ideea era simplă: în timp ce în America aveai nevoie de dolari ca să faci cumpărături, de lire în Anglia, de yeni în Japonia sau de rupii în India, această nouă valută Bitcoin putea fi folosită peste tot în lume şi în mod special pe internet. Şi, la fel ca banii lichizi, nu putea fi urmărită. Pentru a face rost de Bitcoin, exista un sistem de schimb valutar Online, la fel cum se schimbă în aeroporturi dolarii în euro. Aceasta era veriga-lipsă pe care o aşteptase Ross pentru a-şi construi lumea experimentală, fără reguli.

Aşa că, în vara lui 2010, în timp ce Julia fotografia femei dezbrăcate, Ross Ulbricht, fizicianul ratat care îşi dorise atât de mult să-şi pună amprenta asupra lumii, s-a aşezat în faţa laptopului şi a început să lucreze la ideea pe care o avea de atât timp. Un site care să fie o piaţă liberă şi deschisă, unde oameni de pe întreg teritoriul planetei puteau să cumpere absolut orice.

Lucrurile de care nu puteau face rost în prezent din cauza restricţiilor impuse de guvernul Statelor Unite – cel mai important, drogurile. Pe măsură ce tasta şi codul începea să apară pe ecran, el visa că site-ul putea să crească rapid. Într-atât de repede încât guvernul să fie paralizat de puterea lui. Putea să fie dovada vie, îşi închipuia Ross, că legalizarea drogurilor era cea mai bună cale prin care se puteau opri violenţa şi opresiunea în lume. Dacă funcţiona, urma să schimbe pentru totdeauna însăşi esenţa societăţii.

Sigur, îşi dorea şi să facă bani. Aceasta era calea libertariană. Dar îşi dorea şi să-i elibereze pe oameni. Existau milioane de suflete îngrămădite în închisori prin toată ţara din cauza drogurilor, în mare parte din cauza unor droguri nesemnificative ca iarba şi ciupercile. Un sistem de încarcerare malefic şi corupt îi ţinea izolaţi de restul lumii pe acei oameni; erau distruse vieţi din cauză că autorităţile se încăpăţânau să le spună oamenilor ce au şi ce nu au voie să facă cu propriile corpuri.

Acest nou site la care lucra putea schimba lucrurile.

Alegerea unui nume pentru site a fost o provocare, dar, în cele din urmă, a optat pentru Silk Road – Drumul Mătăsii –, aşa cum erau denumite vechile rute comerciale chineze din timpul dinastiei Han.

Acum, cea mai mare provocare era să găsească timp

pentru a lucra propriu-zis la proiect, în condiţiile în care încă era implicat în proiectul Good Wagon Books şi chiar preluase cea mai mare parte a operaţiunilor. Chiar şi aşa, angajase câţiva oameni care să se ocupe de majoritatea sarcinilor legate de cărţi, în aşa fel încât să se închidă în dormitorul lui dezordonat şi să lucreze în voie la site – o muncă dificilă, chiar şi pentru cineva atât de capabil ca Ross.

A petrecut nenumărate ore ca să scrie un cod pentru interfaţă, unul pentru funcţionalitate şi un altul care să le armonizeze digital pe celelalte două. Ross a fost autodidact şi a învăţat din mers toate aceste limbaje de programare. Practic, ce făcea el era echivalent cu a construi ebay şi Amazon pe cont propriu, fără ajutor şi fără cunoştinţele necesare. Când se confrunta cu o problemă de programare, rămânea de-a dreptul blocat. Nu era ca şi cum ar fi putut să posteze online un anunţ ca să caute pe cineva care să-l ajute la realizarea unui site de comercializare a drogurilor şi a altor mărfuri de contrabandă.

Totuşi, deocamdată era hotărât să facă site-ul de unul singur, chiar dacă mergea încet. Ideea pe care o avea, care acum părea să fie calea evidentă prin care putea să-şi promoveze idealurile libertariene, putea chiar să se concretizeze în cele din urmă.

Însă exista un aspect pe care Ross nu-l desluşise încă.

De unde avea să facă el rost de droguri ca să le vândă pe noul lui site?

ross, fermierul

Trebuia să-i spună cuiva sau, mai important, chiar trebuia să-i arate cuiva. Dar nu putea; pur şi simplu nu putea – era prea periculos. Această dilemă îl măcina pe Ross. Prin urmare, după săptămâni întregi de dezbatere, a ştiut exact ce trebuia să facă.

— Te voi duce undeva, i-a spus Ross Juliei într-o după-amiază de la sfârşitul lui noiembrie. Dar va trebui să te leg la ochi.

— Să mă legi la ochi?! a exclamat ea în timp ce sărea din scaun, încântată de posibilitatea că urma ceva pervers. Minunat!

El a clarificat foarte rapid că nu era ceva de natură sexuală.

— Te leg la ochi pentru propria ta protecţie, i-a spus el pe măsură ce arăta tot mai îngrijorat. Te leg la ochi ca să nu poţi duce niciodată pe altcineva acolo unde te voi duce.

Chiar şi aşa, Julia a simţit cum o cuprinde un fior rece în timp ce Ross i-a acoperit ochii cu un material negru, strângându-l cu forţa în jurul capului ca să obtureze orice rază de lumină. Nu era flegmatic ca de obicei;

părea agitat şi pierdut în gânduri. Au păşit în tăcere în afara apartamentului, Ross apucând-o strâns de mână pe Julia pentru a o ajuta să intre în maşină. Ross putea să vadă totul, dar Julia, doar să audă. Se auzea sunetul cheilor care zăngăneau ca zgarda unui câine. Clicul portierei când se deschise. O bufnitură când s-a închis. Motorul pornit. În cele din urmă, în lumina zilei (pentru Ross), camioneta a pornit, cu Julia îndreptându-se spre necunoscut.

— Unde mergem? a întrebat din nou Julia în timp ce încerca să se orienteze după umbre vagi.

— Ţi-am spus, a şoptit el. E o surpriză. Ai să vezi.

Ross n-a mai scos niciun cuvânt câtă vreme a condus prin Austin, peste care se lăsa asfinţitul. Julia îşi dăduse seama că el era îngrijorat, aşa că a rămas şi ea tăcută.

Se înţelegeau atât de bine în ultima vreme! în timpul weekendurilor mergeau să ia cina la părinţii lui, ceea ce – deloc surprinzător – era diferit faţă de orice altă cină în familie la care mai participase ea.

Dacă majoritatea texanilor vorbeau în timpul meselor despre fotbal şi camionete F-150, cei din familia Ulbricht discutau despre economie, politici libertariene şi despre starea jalnică a societăţii. Tatăl lui Ross, Kirk, un texan neaoş din zona de sud a statului şi cu voce blândă, reuşea întotdeauna să contreze mai abil argumentele lui Ross, subliniind calm că toate acele

convingeri ale fiului său erau puţin cam prea idealiste şi iată de ce. Lyn, mama lui Ross, care era directă din fire, fiind originară din Bronx, intervenea şi apăra punctul de vedere al fiului ei, adăugând la argumentele lui concluziile ei şi mai tranşante. Scopul lui Kirk era să-l înveţe pe fiul lui să se gândească la fiecare aspect al unei argumentaţii; scopul lui Lyn era să forţeze inteligenţa lui Ross, sperând că el se va ridica la nivelul potenţialului său incredibil. Renunţase la propriul vis de a deveni jurnalistă, iar speranţele ei pentru un viitor măreţ se aflau acum în mâinile fiului ei preţios. Iar Ross era conştient de asta.

Poate că acesta era motivul pentru care Ross muncise atât de intens în ultima vreme.

Pe parcursul ultimelor săptămâni, Julia îl văzuse dispărând cu orele, fără să spună ce punea la cale. Îşi închipuise că lucra în depozitul organizaţiei Good Wagon Books sau (cel mai probabil) că muncea din greu la site-ul de care era obsedat acum. Stătea în faţa laptopului mult timp, chiar zile întregi, uitându-se atent la ecran. Poate, se gândise ea, stătea cu prietenii lui în parc sau făcea muncă de voluntariat pentru o organizaţie non-profit din apropiere, ceva ce Ross făcea adesea în timpul liber.

Însă, aşa cum urma să afle în momentul în care maşina s-a oprit, Ross pusese la cale ceva foarte diferit

în ultima vreme. În timp ce motorul se oprea, Julie se întreba unde se aflau. Poate că erau aproape de Highland Mall sau de Rundberg Lane, ori poate că se îndepărtaseră de centru şi acum erau în apropierea parcului Bastrop State, în afara oraşului. L-a auzit pe Ross când s-a dat jos din maşină; cheile au zăngănit, o portieră s-a trântit, iar el a luat-o de braţ, ajutând-o să calce pe pavaj.

— OK, ţine-te de mine, i-a spus el în timp ce o conducea înainte. Acum vom urca pe nişte scări.

După un minut şi o sută de paşi, Julia a auzit sunetul unei uşi care se descuia. Ross a condus-o înăuntru câţiva centimetri şi apoi i-a dat jos eşarfa neagră de la ochi.

În timp ce încerca să se obişnuiască din nou cu lumina, Julia se uita prin cameră încercând să-şi dea seama de ce Ross o adusese în acel loc. S-a uitat în stânga şi în dreapta, confuză din cauza golului din încăpere. Se aflau într-un spaţiu mic şi întunecos care semăna cu un sanatoriu abandonat. Singura sursă de lumină naturală era o fereastră mică din celălalt capăt al camerei, care era parţial acoperită cu nişte carton, pentru intimitate. Un covor pătat, de un alb îngălbenit, acoperea podeaua. Nu exista nici măcar o piesă de mobilier în cameră, ci aparent numai grămezi de cărţi şi fiole de substanţe chimice. Camera, a observat ea,

mirosea a fecale de animale.

— Ce e asta? a întrebat ea. Unde suntem?

— Vino cu mine, i-a spus Ross în timp ce o conducea către un dormitor de lângă sufrageria deprimantă.

Când au cotit, i-a lovit un val de aer rece de la un aparat de aer condiţionat. Apoi, când a intrat în cealaltă cameră, totul s-a legat în mintea Juliei, ca deznodământul unui roman poliţist incitant. A înţeles de ce fusese legată la ochi şi i-a fost foarte clar de ce n-ar fi fost în siguranţă dacă ar fi ştiut unde se aflau.

— A trebuit să-ţi arăt ţie, pentru că trebuia să-i arăt cuiva, i-a explicat el în cele din urmă.

Pe peretele din stânga fusese lipită încă o bucată de carton în dreptul ferestrei. Camera era goală, cu excepţia unui corp cu rafturi, înalt şi strâmb – părea că nu mai fusese mutat din loc de un deceniu.

Apoi era acel miros. Acelaşi damf înţepător care o întâmpinase când intrase în apartament şi când Ross i dădu jos eşarfa de la ochi. Doar că acum era cu mult mai puternic, un miros similar solului umed dintr-o pădure.

Julia a inspectat rafturile, apoi s-a întors spre Ross şi a zâmbit. Nu trebuia să-i spună la ce se uita; nu era pentru prima dată când îl vedea că se joacă de-a omul de ştiinţă nebun. Făcuse experimente la scară mai mică în apartamentul lor cu un an înainte, depozitându-şi

rezultatele într-un dulap, într-un sac negru de gunoi, între lenjeria intimă şi pantofii cu toc ai Juliei.

Dar asta – asta! — era ceva mai măreţ şi mai impresionant decât orice altceva mai văzuse ea. S-a apropiat de rafturile dărăpănate care se întindeau pe întreaga lăţime a camerei. Totul începea să aibă sens – dispariţiile lui Ross. Şi-a dat seama că el tot venea acolo.

Ross radia în timp ce se aplecase spre unul dintre rafturile de jos şi arăta spre o tăviţă oarecare.

— Uită-te la asta, a atenţionat-o el, arătând cu degetul prin cameră în timp ce vorbea. Şi asta, uită-te acolo.

Julia vedea că pe fiecare raft era câte o tavă albă, cu un diametru de aproape 60 de centimetri – în total erau peste douăsprezece astfel de tăvi –, în care se aflau sute de lăstari. De la distanţă semănau cu nişte platouri pline cu pui de arici. A venit mai aproape, cercetând interiorul uneia dintre tăvi, şi a fost uluită de numărul de codiţe maro şi albe ale ciupercilor. Acestea nu erau ciuperci obişnuite. Ştia foarte bine că erau magice.

— Uită-te aici, la asta! a exclamat Ross.

Ea s-a întors să vadă ce-i arăta; un bumb de culoarea alunelor de pădure şi a laptelui numai bun de cules şi presărat peste o salată. Ross era mândru ca un părinte.

Continuând să inspecteze, Julia a început să estimeze câte ciuperci ajunsese Ross să cultive la acel moment.

Sigur erau mai mult de o mie, poate chiar două mii. Cules din căsuţele pătrate de plastic, conţinutul acestor tăvi putea să umple un sac de gunoi mare, poate chiar doi.

— Cât costă acest spaţiu? a întrebat ea.

— Patru sute cincizeci de dolari pe lună.

— E o văgăună.

Ross a râs. Asta nu îl deranja. La urma urmei, o văgăună era locul perfect pentru funcţionarea unui laborator secret pentru droguri.

Întreaga operaţiune – ciupercăria lui uriaşă, seminţele din care spera că se va naşte imperiul lui, Silk Road – a ajuns, în cele din urmă, să-l coste mai mult de 17.000 de dolari, inclusiv chiria şi materialele, care erau nenumărate. Vase de sticlă, bandă adezivă, pistoale de lipit, ingredientele, inclusiv turbă, gips şi secară şi unelte pentru bucătărie, cum ar fi o oală sub presiune şi un cronometru pentru gătit. Toate se adunaseră foarte rapid. În ceea ce privea câştigul de pe urma investiţiei, el estimase că putea să obţină vreo 15 dolari pe gramul de ciuperci. Dat fiind faptul că la finalul recoltei urmau să se adune câteva kilograme de produs, putea să facă uşor un profit de zeci de mii de dolari. Dar – şi era un mare „dar” – asta însemna că urmau să fie multe ciuperci de vândut şi nu se ştia sigur nici măcar dacă site-ul avea să fie funcţional. Va cumpăra lumea

ciuperci magice de la un străin de pe internet?

— Nu-ţi faci griji c-ai putea să fii prins? l-a întrebat Julia.

— Desigur, i-a răspuns el, de parcă era cea mai evidentă întrebare din lume. Dar am nevoie de produse pentru site-ul meu.

El i-a amintit că nimeni altcineva nu mai ştia despre această ascunzătoare. Îşi luase precauţiile necesare pentru a rămâne ascuns în timpul fazei de creştere a ciupercilor şi chiar citise o carte numită *Construcţia şi funcţionarea laboratoarelor de droguri clandestine*[7], care în principiu era un ghid clar pentru cum se pot pune bazele unui laborator ilegal de droguri.

Deşi cei mai mulţi oameni ar fi fost şocaţi, stupefiaţi sau cu totul îngroziţi în momentul în care ar fi descoperit că partenerul lor are o fermă secretă de droguri, Julia a fost fascinată de idee – îi plăcea că ştia un secret despre care nimeni altcineva nu mai trebuia să afle. Deşi ştia că Ross putea să aibă probleme dacă era prins, nu considera că repercusiunile puteau să fie atât de grave; nu era ca şi cum Ross ar fi adus-o într-un laborator secret care produce metamfetamină sau într-o fabrică de heroină cu lucrători pe jumătate dezbrăcaţi.

---

[7] În traducere liberă. În original, *The Construction and Operation of Clandestine Drug Laboratories,* Jack B. Nimble, ediţia a II-a revizuită, februarie 1994 (n. r.).

Erau doar câteva tăvi cu ciuperci.

În schimb, Ross era pe deplin conştient de ce se putea întâmpla dacă era prins. Legislaţia fără milă din Texas îl putea trimite la închisoare între cinci şi nouăzeci şi nouă de ani pentru 400 de grame de ciuperci. Ferma secretă a lui Ross producea în acel moment aproape 45 de kilograme de halucinogene.

— Ar trebui să plecăm, i-a spus Juliei în timp ce se îndreptau înapoi spre sufragerie. Apoi a legat-o la ochi din nou cu un nod strâns care să nu permită luminii să treacă.

Yala a făcut clic; apoi ea a auzit zăngănitul cheilor în timp ce Ross încuia bine adăpostul în urma lor.

lansarea lui silk road

Ăsta era marele moment. Sfinte Sisoe! Salut, 2011! În sfârşit, se făcuse final de ianuarie. Trecuse mai mult de un an de când acea idee încolţise în mintea lui Ross; trecuseră câteva luni de când îşi dăduse seama că, într-adevăr, putea să meargă şi alte câteva săptămâni de când îi arătase Juliei ciupercăria lui secretă. Acum mai rămăseseră doar câteva ore până când urma să lanseze Silk Road.

Pentru a fi în siguranţă, trebuia verificat fiecare detaliu. „Produsul”, acele ciupercuţe apetisante din

sacul de gunoi de mari dimensiuni, era pregătit. (Ross le încercase în pădure cu un prieten pentru a fi sigur că erau bune şi erau mai mult decât excepţionale.). Baza de date şi codul pentru interfaţă erau stocate pe un server secret pe care Ross îl numise Frosty. Un logo verde în formă de cămilă îi întâmpina pe cei care accesau acest Amazon al drogurilor. Sigur, lipseau câteva funcţii, dar Ross era o companie nouă cu un singur om – urma să rezolve totul la timpul potrivit.

Şi, în sfârşit, ajunseseră în acel moment. Venise ziua inaugurării.

Ross fusese cât pe ce să nu mai ajungă în acest punct – de mai multe ori! Întâi fusese un incident absolut înspăimântător, imediat înainte de momentul în care site-ul trebuia să fie lansat, iar atunci, din pur hazard, era cât pe ce ca Ross să ajungă la închisoare. Austinul fusese traversat de un val de caniculă cu doar câteva săptămâni înainte şi cumva avusese loc o inundaţie în apartamentul care găzduia ferma lui secretă de ciuperci magice. Proprietarul intrase acolo pentru a evalua situaţia, dar în schimb găsise laboratorul de droguri al lui Ross. Furios, proprietarul l-a sunat pe Ross pentru a-i spune că următorul telefon pe care îl dădea urma să fie la poliţie. Ross a venit ca o furtună şi a încercat să scoată totul înainte să vină poliţia şi, din fericire, a fugit la timp. Când s-a întors acasă în acea seară, mirosind a

rânced de la reziduurile ciupercilor, era atât de agitat încât Juliei i-au trebuit ore întregi ca să-l calmeze. Gândul la ceea ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost prins a fost suficient pentru a-l aduce pe Ross în pragul unui atac de panică.

Chiar şi aşa, episodul nu l-a împiedicat să-şi transpună viziunea în realitate. Pe măsură ce socul s-a transformat din nou în încredere, a ştiut că trebuia să continue. Dar iminenţa confruntării cu poliţia nu a fost singurul obstacol cu care s-a confruntat Ross pe parcurs.

Pe lângă faptul că încă trebuia să se ocupe de Good Wagon Books, organizaţia lui non-profit cu cărţi, şi de cei cinci angajaţi cu jumătate de normă pe care îi avea, îşi continuase şi misiunea de a scrie de unul singur codul pentru site.

Nesfârşitele probleme care apăruseră în timp ce încercase să scrie codul necesar îl făcuseră pe Ross să se simtă pierdut de atât de multe ori, încât n-a avut de ales şi a apelat la ajutorul unui vechi prieten, Richard Bates, pe care îl cunoscuse cu ani în urmă la Universitatea din Texas. Ross a avut grijă să nu-i spună lui Richard la ce lucra de fapt, motivându-i că era un proiect „strict confidenţial”. Într-o lume în care toată lumea are o idee nouă pentru o afacere pe care o consideră „strict confidenţială”, Richard nu s-a îndoit de vechiul lui

prieten şi l-a ajutat să rezolve problemele de PHP – limbajul de programare – care îl blocaseră complet pe Ross.

Dar nimic din toate acestea nu mai conta acum. Important era că Ross Ulbricht era pregătit să-şi lanseze noul proiect: Silk Road.

Totuşi, mai exista o problemă importantă care îl măcina. Va folosi cineva site-ul? Chiar dacă se putea construi un magazin online care să nu fie supus legilor şi reglementărilor, vor dori oamenii cu adevărat să cumpere de acolo?

Ar fi fost distrus dacă şi acel plan se adăuga pe lista sa de eşecuri. Făcuse de unul singur munca a douăsprezece persoane, fiind programator, designer, specialist în baze de date, consultant în aspecte legate de Tor, analist Bitcoin, manager de proiect, strateg pentru campanii agresive de marketing, CEO şi investitor principal. Ca să nu mai vorbim şi de rolul de crescător independent de ciuperci. Replicarea site-ului ar fi costat mai bine de un milion de dolari. Plus miile de linii de cod în PHP şi MySQL necesare pentru a le conecta la nodurile Bitcoin – lista de tranzacţii – şi o duzină de instrumente şi tot felul de alte funcţii printre ele. Dacă nu mergea, Ross nu mai ştia încotro să o ia.

Însă avea senzaţia că de data asta era diferit, că, poate, într-un fel ciudat şi mai presus de el, acest site

era motivul pentru care exista el în lume şi avea de gând să facă tot ce se putea pentru a-l vedea cum se ridică la adevăratul potenţial. Să-i ajute pe oameni, să-i elibereze prin acest site.

Avea un întreg plan pentru felul în care şi-ar fi dezvăluit noua creaţie în faţa lumii, cu totul anonim. Dar întâi trebuia să-i spună cuiva – între patru ochi – despre site.

A intrat în sufragerie, unde era Julia, şi a anunţat-o că era timpul pentru o demonstraţie. *Doamnelor şi domnilor, fete şi băieţi, oameni de orice vârstă şi, desigur, Julia, vă rog să luaţi loc. Prezentarea este pe cale să înceapă.* Plin de mândrie, Ross i-a spus Juliei că site-ul era gata în sfârşit şi că voia să i-l arate. A început prin a-i cere Macbookul argintiu.

— Aşadar, întâi, i-a spus Ross în timp ce scria, va trebui să descarci Tor. Ţine minte că Tor este un browser care te face complet anonimă în mediul Online, în aşa fel încât hoţii – aşa cum se referea Ross la guvern – să nu poată vedea ce faci şi ce cauţi.

— Bun! a declarat ea, fericită să descarce orice o proteja de privirile intruzive ale hoţilor. *Jos cu hoţii!* a scandat ea, bătând din palme.

— Apoi accesezi acest link, a continuat el.

Asta în timp ce scria în acest browser Tor una dintre cele mai ciudate adrese de site-uri pe care Julia le

văzuse vreodată: „tydgecykixpbu6uz.onion”. Deşi aceste litere păreau complet aleatorii, Ross i-a explicat că făceau parte din metodele prin care Tor asigura securitatea şi caracterul anonim utilizatorilor săi.

Ross zâmbea în timp ce site-ul se încărca lent pe ecran. Apoi a întors laptopul către ea. Acolo se afla, în toată splendoarea anonimă, micuţa lume la care lucrase Ross în tot acest timp. O piaţă anonimă unde, aşa cum se lăuda pe pagina pe care o privea acum Julia, puteai să cumperi şi să vinzi orice, fără să-ţi fie teamă că guvernul ar putea să te urmărească din umbră sau că ar putea să te arunce într-o cuşcă.

— Uau, a spus Julia apucând laptopul cu mâinile. Ai reuşit, iubitule! Deci cum cumperi chestii?

Ross i-a arătat ce era de vânzare şi cum funcţionau lucrurile. Când a apăsat pe un link verde numit „Droguri”, a fost direcţionat spre o secţiune cu titlul „Psihedelice”. Iar acolo se aflau ciupercile magice pe care Ross le cultivase cu câteva luni în urmă, la vânzare pe Silk Road, afişate de parcă vindea o bicicletă veche sau o cutie de fursecuri de la cercetase pe Craigslist.

Apoi i-a explicat cum să cumpere Bitcoin, valuta necesară pentru achiziţiile de droguri de pe site. Era ca şi cum ai cumpăra fise într-o sală cu aparate cu jocuri electronice. Schimbai banii lichizi pe fise şi apoi puteai să te joci. La fel ca la jocurile electronice, la urmă nu ştia

nimeni cine folosise fisele, pentru că toate arătau la fel. (Iar Bitcoin nu era doar pentru achiziţii ilegale; puteai folosi banii digitali pentru a cumpăra chestii de pe zeci de site-uri serioase din întreaga lume.).

— Dă-mi cardul tău bancar, i-a spus Ross în timp ce intra într-o casă de schimb valutar Online pentru Bitcoin, acolo unde Julia putea să-şi transforme dolarii reali în aur digital. Au completat informaţiile aferente cardului ei şi au aşteptat ca pagina să se încarce.

— Cum vor şti alţii să facă asta? a întrebat ea.

Aaa, o întrebare bună din public... dar aici, la Silk Road, ne-am gândit la toate.

Ross i-a explicat că scrisese un articol de blog care, în principiu, era un manual de instrucţiuni – explica în întregime procesul pe care i-l arăta acum Juliei.

— Dar cum vor găsi oamenii site-ul? a întrebat ea.

Această replică a fost întâmpinată de Ross cu un zâmbet mândru.

Pe 27 ianuarie, într-o joi, la ora 16:20, Ross intrase pe un site numit Shroomery – un paradis online despre orice era legat de ciuperci magice – şi a creat un cont cu pseudonimul Altoid. Apoi a adăugat sub pseudonim un comentariu pe forumul site-ului, spunând că tocmai ce se întâmplase să „dea peste un site numit Silk Road" de parcă s-ar fi plimbat prin Dark Web şi dăduse din greşeală peste el. Apoi i-a încurajat pe utilizatori să

intre pe site.

Asta, spera el, era modalitatea prin care alţii puteau să-i găsească noua creaţie.

Nu era sigur dacă postarea anonimă avea să dea rezultate, aşa că la scurt timp s-a înregistrat cu acelaşi pseudonim pe un alt site, de această dată specializat pe Bitcoin, şi i-a încurajat pe utilizatori să viziteze Silk Road printr-un mesaj adăugat la o discuţie care dezbătea dacă era posibil să se facă online un „magazin de heroină". „Ce subiect tare!" a scris acesta. „Aveţi o mulţime de idei excepţionale. A intrat cineva pe Silk Road deja?" Din nou, Ross a făcut asta incognito ca să nu poată fi depistat niciodată.

Tot ce avea de făcut acum era să aştepte. Dar nu pentru mult timp.

— E nebunie, i-a spus el Juliei. Lumea a început deja să intre pe site după acele comentarii de pe forumuri.

— A cumpărat cineva ceva până acum? a întrebat ea în timp ce se juca pe laptop, explorând platforma Silk Road.

— Nu încă, a spus el.

Însă Ross ştia că aveau s-o facă. Cum ar fi putut să n-o facă?

ce urcă trebuie să şi coboare

Lucrurile se liniştiseră în Austin, iar în depozitul Good Wagon Books era o linişte neobişnuită, cu excepţia sunetului de taste produs de Ross la birou în timp ce scria intens, încercând să termine o secvenţă de cod pentru site-ul Silk Road ca să-şi încheie ziua de lucru.

Niciodată nu mai fusese atât de ocupat.

Pe lângă viaţa lui cu Julia (şi atenţia pe care trebuia să i-o acorde), lucra la afacerea lui cu cărţi, avea grijă de angajaţii lui cu jumătate de normă şi, în acelaşi timp, se ocupa şi de site-ul său cu droguri.

Ross îşi dorea atât de mult să renunţe la Good Wagon Books, dar nu voia să-şi supere prietenul care îi cedase afacerea şi, mai important, îşi dorea ca oamenii din jurul lui să nu creadă că abandona încă un proiect eşuat.

Din fericire, sarcinile zilnice erau complementare.

În fiecare dimineaţă când ajungea la sediul Good Wagon Books Ross, îşi deschidea laptopul în biroul său micuţ, care se afla într-o laterală a depozitului. Verifica întâi comenzile de cărţi şi după trecea la cele de droguri, iar apoi le trimitea pe toate la clienţii din întreaga ţară.

Pentru cărţi se plimba printre rafturile cu volume pe care le construise cu mâna lui pe parcursul câtorva luni; zeci de rânduri de rafturi de lemn înalte de

aproape trei metri, pline cu romane şi cărţi de non-ficţiune vechi, toate organizate cu efort şi aranjate în ordine alfabetică. Ross îndesa în plicuri căptuşite cărţile care se vânduseră Online şi apoi folosea un pistol cu etichete pentru adăugarea numelui şi adresei destinatarului.

Lua o pauză de masă la prânz – un sandviş cu pâine integrală cu unt de arahide şi gem –, înainte ca adevărata distracţie să înceapă.

Era timpul să împacheteze drogurile.

Avea un aparat de vidat care, în mod normal, se foloseşte pentru a menţine proaspete alimentele şi acoperea în folie de plastic ciupercile pe care le cultivase. Apoi le punea în aceleaşi tipuri de plicuri pe care le folosea pentru cărţi. La urmă folosea acelaşi pistol cu etichete de la Good Wagon Books pentru a tipări numele şi adresa destinatarului. Era foarte de mândru de proces.

În săptămânile imediat de după lansarea Silk Road, Ross îşi livrase ciupercile către cumpărători doar o dată sau de două ori pe săptămână. Acum, la câteva luni după inaugurare, comenzile începuseră să vină în fiecare zi. Şi se mai întâmplase ceva nou cu site-ul. Ceva incredibil de palpitant! Ross nu mai era singurul care vindea droguri pe Silk Road. Apăruseră câţiva alţi utilizatori care vindeau iarbă, cocaină şi cantităţi mici

de ecstasy.

Când i-a spus Juliei despre această evoluţie, ea a început să se îngrijoreze. L-a avertizat că să vinzi pe internet câteva jointuri şi nişte punguţe cu ciuperci era ceva, dar odată cu drogurile mai periculoase puteau să apară şi consecinţe mai grave. Ross susţinea că sistemul pe care îl construise era complet anonim şi sigur şi că nu avea să fie depistat vreodată.

Dar să o liniştească pe Julia că toată lumea era în siguranţă nu era singura lui provocare; de acest lucru trebuia să-i convingă şi pe noii cumpărători. Pentru a-i încuraja pe potenţialii clienţi să aibă încredere să cumpere droguri de la aceşti noi dealeri misterioşi de pe internet, Ross a integrat un sistem de evaluări pe Silk Road, prin care vânzătorii primeau puncte „karma" care aveau rolul unor evaluări pozitive sau negative, la fel cum se întâmplă pe ebay sau Amazon.

Deşi era epuizat de toată munca pe care o făcea, în acelaşi timp era şi încântat că oamenii foloseau în sfârşit ceva construit de el. Iar până în luna martie a lui 2011 adunase deja venituri de câteva mii de dolari.

Cea mai mare provocare cu care se confrunta era aceea că trebuia să-şi dea seama cum putea să-şi împartă timpul între site-ul cu droguri, afacerea cu cărţi şi Julia.

Norocul a făcut ca de una dintre cele trei priorităţi să

se aleagă praful şi să dispară. În timp ce lucra la laptop în liniştea biroului său, a fost întrerupt la un moment dat de un *BUM!* îngrozitor care se auzise din interiorul depozitului. A fost atât de zgomotos şi înfricoşător, încât i s-a tăiat respiraţia pentru o clipă, în timp ce se auzeau tot mai multe bufnituri în interior. Într-o fracţiune de secundă, prin minte i-au trecut toate scenariile posibile. Poate că era o razie a poliţiei, cu un berbec care se izbea în uşă pentru a-l opri pe creatorul micului site Silk Road. Poate că era o explozie din cauza unei scurgeri de gaze. Ross a încremenit de panică pentru un moment, temându-se că toate acele ore în care scrisese coduri după coduri şi cultivase ciuperci fuseseră degeaba şi că destinul lui era să fie ratatul genial care nu reuşea să-şi atingă potenţialul, scenariu de care îi era groază.

Apoi, pe cât de brusc se declanşaseră zgomotele, pe atât de brusc au şi dispărut. Iar în locul lor nu rămăsese decât o tăcere deplină.

Inima lui Ross începuse să bată ceva mai rar. Îşi luă inima în dinţi şi merse cu grijă până după colţ, în depozit, ca să vadă care fusese sursa zgomotului.

A descoperit că, de fapt, toate rafturile cu cărţi care cântăreau mii de kilograme se răsturnaseră, unul câte unul, ca nişte piese uriaşe de domino. Ceea ce auzise fusese zgomotul lemnului care ceda şi sunetul unui

munte de cărţi care cădeau unele peste altele. Arăta de parcă o mână uriaşă intrase prin acoperiş şi răscolise toată camera. A evaluat stricăciunile. Romanele poliţiste zăceau deasupra cărţilor de programare. Secţiunea cu romane de dragoste şi SF-uri era strivită sub toate celelalte. Ross şi-a dat rapid seama că, atunci când făcuse rafturile, mintea îi stătuse în mod evident la Silk Road şi că probabil uitase să strângă bine câteva şuruburi. În consecinţă, ar fi putut să moară.

A fugit rapid înapoi în birou ca s-o sune pe Julia şi să-i povestească întâmplarea. Însă, în timp ce îi povestea despre zgomot şi dezordine, Ross şi-a dat seama şi că prăbuşirea cărţilor nu era neapărat un eveniment nefericit care să-i dea mai multă bătaie de cap. Era de bine. Poate că era un semn de la Dumnezeu, soartă sau noroc chior. Dar însemna că acum avea o scuză să renunţe la afacerea cu cărţi şi la angajaţii lui cu jumătate de normă. Putea să le spună tuturor că reconstrucţia rafturilor şi reorganizarea cărţilor ar fi fost un proces pur şi simplu prea laborios. Putea să facă asta fără să pară că se dădea bătut.

Acum, în loc să îşi împartă timpul între Silk Road, Good Wagon Books şi Julia, se putea concentra doar pe două dintre acestea. Deşi unul era pe cale să îl pună pe celălalt în pericol.

articolul din gawker

Café Grumpy din Greenpoint, Brooklyn, arăta la fel ca oricare altă enclavă de hipsteri din America. Ecranele laptopurilor străluceau în timp ce căştile urlau silenţios în urechi. Bărbaţii şi femeile care stăteau acolo şi îşi sorbeau cafeaua la suprapreţ purtau uniforma hipsterilor din Brooklyn: blugi mulaţi şi tatuaje boeme care le urcau pe braţe şi le brăzdau degetele. În apropiere erau rămăşiţele parcului industrial de pe McGuinness Avenue şi magistrala care lega zona Brooklyn de Queens pe deasupra râului Newton Creek, la care se conecta reţeaua de canalizare. Străzile erau pline de magazine de motociclete şi benzinării. Se construiau câteva clădiri de apartamente moderne, semn că şi această subcategorie de creativi, care se îngrămădeau în fiecare zi în jurul laptopurilor, era o specie pe cale de dispariţie. Totuşi, deocamdată aceştia erau rezidenţii unui cartier care îmbătrânea, izolat, iar Café Grumpy era capitala sa.

Majoritatea celor care se aflau în cafenea erau scriitori care încercau să înveţe cum să scrie pe bloguri sau bloggeri care încercau să înveţe să scrie. O nouă clasă de creativi care îşi trăiau propriul vis american, lucrând pe cont propriu şi sperând să fie citiţi de cineva pe undeva.

Printre aceşti scriitori se număra şi Adrian Chen, un tânăr asiatic care părea, la rândul lui, pierdut în lumea lui, deoarece stătea în faţa laptopului şi parcurgea o discuţie lungă de pe un forum online. Comentariile pe care le citea, cu scepticism şi neîncredere, se refereau la un site de pe Dark Web considerat „un *Amazon* al drogurilor”.

Pe forum erau câţiva care se plângeau că acest site, numit Silk Road, era periculos – că vânzarea de heroină pe internet putea să omoare oameni care nu ştiau cum să folosească „H”. Sau că acest nou magazin online de droguri putea să afecteze reputaţia noii monede digitale, Bitcoin, în timp ce alţii considerau că site-ul putea să facă mai sigură cumpărarea de droguri şi că exploata perfect anonimitatea online într-un mod inovator.

Însă Adrian avea cu totul altă părere. *Asta trebuie să fie o farsă.* La urma urmei, el ştia dedesubturile internetului mai bine decât aproape oricare alt scriitor în viaţă. Era blogger pentru *Gawker,* un site de bârfe din New York, de aproape doi ani. Lucra în weekend sau în turele de noapte şi începuse să-şi facă un renume din descoperirile şi dezvăluirile din articolele sale despre troli şi hackeri. Bântuia prin zona întunecată şi periculoasă a internetului, scoţând la suprafaţă poveşti cu indivizi care făceau chestii nebuneşti şi periculoase.

Dar era cineva cu adevărat suficient de nebun încât să facă un astfel de site?, s-a întrebat el. Adrian ştia că exista o singură modalitate prin care putea afla. A descărcat Tor şi a intrat pe Silk Road; şi iată că cineva chiar fusese într-atât de nebun.

A văzut că se putea cumpăra orice drog imaginabil – mai exact, numărase 343 de tipuri de droguri. Heroină pură, haşiş afgan, nişte iarbă Sour 13 şi ecstasy. Toate la preţul străzii; în unele cazuri mai ieftin decât pe stradă.

Pur şi simplu, schimbai nişte bani în Bitcoin, plăteai pentru droguri cu Bitcoin şi aşteptai ca poştaşul să-ţi aducă drogurile acasă.

Totuşi Adrian era sceptic; Silk Road chiar exista, dar oare cumpăra cineva cu adevărat droguri de acolo? Şi-a făcut un cont pe forum cu pseudonimul Adrian802 (802 era codul poştal al zonei în care copilărise, Connecticut). Apoi a scris un comentariu prin care întreba dacă era cineva dispus să fie intervievat anonim pentru un articol pe care urma să îl scrie despre acest site de-a dreptul nebunesc.

A primit câteva răspunsuri, apoi numărul de telefon al unui tip şi, în cele din urmă, a stat de vorbă la telefon, de pe trotuarul din faţa cafenelei Grumpy, cu Mark, un programator, despre cum era să cumperi droguri de pe internet.

„M-am simţit de parcă aş fi fost oarecum în viitor”,

i-a mărturisit Mark la telefon, spunându-i cum comandase zece tablete de LSD de la cineva din Canada şi cum, patru zile mai târziu, poştaşul i-a adus marfa acasă.

Şi a mai răspuns cineva la solicitarea lui Adrian: persoana care se părea că ar fi în spatele Silk Road.

*

Pe măsură ce Silk Road creştea, se intensificase proporţional şi anxietatea lui Ross. Când scrisese la început mesaje anonime pe forumuri, cu nici cinci luni în urmă, nu avusese habar cât de rapid aveau să apară vizitatori pe site. La început, au fost câţiva clienţi, câteva zeci pe ici, pe colo, însă, de când renunţase la Good Wagon Books, site-ul lui cu droguri crescuse rapid. Erau sute de indivizi care vindeau droguri pe site şi mii care cumpărau.

Ross făcea şi el bani din asta. Ciupercile, pe care le vânduse în mare parte, se transformaseră într-un profit generos de zeci de mii de dolari.

Toate acestea veniseră la pachet cu un amestec de încântare şi teamă, iar Ross era într-o stare constantă de îngrijorare, temându-se că poate Julia avusese dreptate, că putea fi făcută legătura dintre el şi creaţia sa. Trebuia să se liniştească în mod constant, să-şi tot spună că nimeni nu va avea cum să facă vreodată legătura dintre el şi Silk Road.

Cu două excepţii.

Cu câteva săptămâni mai devreme, Ross nu mai avusese de ales şi trebuise să-i spună lui Richard, vechiul lui prieten din facultate, că era fondatorul Amazonului pentru droguri, pentru că Richard refuzase să-l mai ajute în lipsa unor explicaţii. „Povesteşte-mi despre asta sau nu mă mai implica”, i-a scris Richard lui Ross într-un mesaj pe chat. „Îţi interzic în mod oficial să mai aduci vorba vreodată despre proiectul tău secret în discuţiile cu mine, exceptând situaţia în care îmi dezvălui despre ce este vorba.” Fără cunoştinţele lui Richard, Ross ar fi fost cu adevărat şi pe deplin „terminat”. Dacă pica site-ul, Ross ar fi rămas de unul singur într-un labirint complex şi întunecat. Aşa că n-a avut de ales şi i-a spus adevărul.

Iniţial, Richard a fost şocat. După ce Ross i-a explicat raţionamentul de la baza site-ului, Richard a fost de acord să-l ajute în continuare. Nu stricase nici faptul că Ross îi oferise vechiului său prieten, în semn de recunoştinţă profundă, câteva punguţe cu ciuperci magice din producţia proprie. Şi nici că Richard începuse să folosească site-ul pentru a cumpăra ecstasy, iarbă, Vicodin şi nişte antibiotice pentru care, în mod normal, îi trebuia o recomandare scrisă din partea unui medic. (Richard era germofob, aşa că era încântat de posibilitatea de a cumpăra medicamente

fără reţetă.) Şi, până la urmă, Richard era sigur că existau probe pentru ca ei să fie descoperiţi (dat fiind că ajutase la scrierea codului).

Însă era o provocare total diferită să o tot liniştească pe Julia şi să o convingă că nu era în pericol. Pe parcursul ultimelor două luni, cei doi începuseră să se certe tot timpul din cauza platformei Silk Road. Acum sute de oameni îşi făceau cont acolo în fiecare săptămână, iar Julia era îngrijorată că Ross, cu care spera să se căsătorească la un moment dat, putea fi prins şi încarcerat pentru tot restul vieţii.

— Este sigur, îi tot spunea Ross ca s-o liniştească, explicându-i cât de greu era de spart Tor şi că Bitcoin era o valută cu totul anonimă. Este sigur. Ai încredere în mine, nimeni nu va putea vreodată să-şi dea seama că eu sunt în spatele site-ului.

Dar avertismentele Juliei îl frământau. Prin urmare, pentru a fi sigur că-şi acoperea urmele cum trebuie şi fiind conştient cât de limitate îi erau cunoştinţele de programare, Ross a hotărât să ia în calcul angajarea altor experţi (pe lângă Richard), care să rescrie unele dintre noile protocoale de securitate ale site-ului. A pus un anunţ de angajare pe Silk Road şi câţiva programatori antiguvernamentali s-au arătat încântaţi să ajute în bătălia împotriva statului – lucrau cu jumătate de normă.

Despre site-ul lui Ross nu se scrisese încă, ceea ce era surprinzător ţinând cont de discuţiile de pe unele forumuri, dar nici nu era pe deplin convins că-şi dorea vreun fel de publicitate în presă. Totuşi, îi venise vremea. Cineva cu pseudonimul Adrian802 dăduse târcoale site-ului, spunându-le clienţilor de pe Silk Road că lucra la un articol despre platformă pentru site-ul *Gawker.*

Ross ştia că nu putea opri publicarea articolului, aşa că s-a gândit că cea mai bună variantă era să îi trimită un mesaj lui Adrian802. A fost politicos şi recunoscător pentru interesul acordat, expunându-şi convingerea că Silk Road făcea ca achiziţia de droguri să fie mai sigură pentru indivizi. „Comunitatea noastră este uimitoare", a scris Ross din rolul de administrator anonim al Silk Road. Apoi, fără să se gândească vreun pic la consecinţe, Ross a hotărât să profite până la capăt de oportunitatea de a-şi propaga mesajul libertarian şi a explicat că site-ul urma să le arate autorităţilor că era pur şi simplu greşit să-i priveze pe oameni de propriile drepturi. „Nu mai finanţaţi statul cu taxele şi impozitele plătite din banii voştri şi canalizaţi-vă energiile productive către piaţa neagră", i-a scris acesta lui Adrian.

Nu prevăzuse că acest tip de mesaj urma să aibă consecinţe ample şi nefaste.

Pe 1 iunie 2011, la ora 16: 20, Adrian se afla la Café Grumpy, îşi sorbea cafeaua şi publica pe blog articolul său despre Silk Road. Titlul era următorul: SITE-UL SUBTERAN DE UNDE POŢI CUMPĂRA ORICE DROG POSIBIL. Articolul începea astfel: „E nasol să faci conversaţie cu tipul care îţi vinde iarbă. Când cumperi cocaină poţi să fii împuşcat. Cum ar fi să poţi cumpăra şi vinde droguri online, la fel cum faci cu becurile sau cărţile? Acum poţi: bine ai venit pe Silk Road".

am pe spate o ţintă

— Ce s-a întâmplat, iubitule? a întrebat Julia în timp ce stătea în pat lângă Ross, admirându-i conturul feţei.

Dar Ross nu i-a răspuns. Era prea ocupat cu lectura unui nou articol despre Silk Road.

Ştia că exista posibilitatea unei reacţii ostile din partea guvernului după ce Adrian Chen îşi publicase articolul pe *Gawker* cu câteva zile mai devreme. Însă aceasta era o reacţie cu mult mai neplăcută decât îşi imaginase vreodată.

A deschis tremurând un videoclip din articolul pe care îl citea. Acolo, într-o mică fereastră dreptunghiulară, se afla senatorul Chuck Schumer, pe

un podium, la o conferinţă de presă şi cu o expresie vexată. În stânga şi în dreapta senatorului erau două imagini mari care înfăţişau pe două ecrane capturi de pe site-ul Silk Road. Dedesubt, pe pupitrul de lemn, se vedea clar emblema Senatului Statelor Unite, cu albastru, alb şi auriu – vizibilă în mod clar pentru reprezentanţii presei şi pentru el.

— Practic, este un magazin cu servicii complete pentru droguri şi reprezintă cea mai neruşinată tentativă de comerţ online cu droguri pe care am văzut-o vreodată, a declarat Schumer în faţa grupului de reporteri. Este de departe cea mai impertinentă tentativă faţă de orice altceva!

Ah, fir-ar!

Asta chiar nu era de bine. Sigur, Ross îşi dorise recunoaştere şi atenţie. Dar asta era mai mult decât anticipase vreodată, mai ales atât de devreme în existenţa magazinului său Online cu droguri.

Apoi urma o scenă cu Schumer aşezat în faţa unui calculator, iar pe ecran se vedea site-ul cu droguri al lui Ross. Degetul senatorului a parcurs Silk Road în timp ce trecea în revistă toate „bunătăţile" care erau de vânzare.

— Heroină, opiu, canabis, ecstasy-uri, psihedelice, stimulente, enumerase Schumer, demonstrând totodată cât de în afara subiectului era prin faptul că se

referise la ecstasy la plural.

Sunetul bliţurilor aparatelor de fotografiat se declanşase – *pop! pop! pop!* — în timp ce Schumer spunea uluit:

— Poţi să-ţi cumperi de acolo orice ţi-ar putea trece prin minte!

Lui Ross i s-a făcut rău în timp ce citea articolul care însoţea videoclipul: atât Schumer din New York, cât şi Joe Manchin, care la acel moment reprezenta Virginia de Vest ca senator, solicitaseră Departamentului de Justiţie şi celui Antidrog să închidă Amazonul drogurilor – şi asta imediat.

Fir-ar! Fir-ar să fie! Ross se luase de cel mai mare bătăuş de pe pământ, iar bătăuşul era pe cale să riposteze.

— Uite, a spus Ross sprijinindu-se de capul patului în timp ce pusese de la început videoclipul şi pentru Julia. Mi-au pus o ţintă pe spate.

— Ross, a spus Julia înmărmurită de ceea ce văzuse, asta nu e bine.

Să intre în vizorul Senatului american era ultimul lucru de care avea nevoie în acel moment. Poate că ar fi putut să gestioneze situaţia peste încă o lună sau peste şase. Dar nu atunci.

Pe parcursul ultimelor zile, după publicarea articolului de pe *Gawker,* o avalanşă perpetuă de

jurnalişti au preluat subiectul. Site-ul lui Ross se transformase din aproape invizibil la a fi accesat de mase, pentru că intrase în ciclul naţional de ştiri cu o viteză uluitoare. Nume sonore din media cercetau subiectul. *The Atlantic* îl preluase; NPR vorbise despre el la radio; şi posturile de ştiri, inclusiv ABC şi NBC, îi dedicaseră materiale („I se spune Amazonul drogurilor...”). Ca să nu mai vorbim despre sutele de articole de pe bloguri, discuţiile de pe forumurile dedicate drogurilor şi din reţelele de socializare, respectiv articolele de pe site-uri libertariene.

În ciuda apariţiilor în presa generalistă, majoritatea celor care citeau despre site tot nu credeau că puteau cumpăra cu adevărat droguri de pe internet şi să le fie livrate acasă. Trebuia să fie o escrocherie de tipul celor transmise prin e-mail, cu moşteniri şi nigerieni, sau un loc în care oamenii legii îi ademeneau pe idioţii naivi care urmau să fie luaţi pe sus în timpul unei uriaşe operaţiuni online antidrog. Chiar şi aşa, idioţi sau nu, mii de oameni au descărcat Tor şi s-au înregistrat pe Silk Road pentru a vedea ce exista pe acolo. Nu putea să-ţi facă rău să te uiţi, nu?

Ross privea cu un amestec de groază şi încântare la cum i se umplea baza de date şi site-ul îi încetinea. Abia dacă dormise vreun pic în noaptea de după publicarea articolului, pentru că se uitase întruna la laptop din pat

sau din scaunul lui ergonomic din dormitor ca să vadă că se creau conturi de peste tot din lume.

În ziua de după articolul din *Gawker,* Ross s-a trezit, morocănos şi stresat, şi a fost întâmpinat de o catastrofă totală. Nu, site-ul nu fusese închis de autorităţi. Nici nu fusese blocat de hackeri. Nicidecum. Era mult mai rău.

Deşi unii veniseră pe Silk Road doar ca să vadă ce era acolo, alţii chiar cumpărau şi vindeau droguri. Şi de fiecare dată când cineva cumpăra ceva, o cantitate de Bitcoin din stocul lui Ross dispărea odată cu tranzacţia. Ce naiba se întâmpla? Trebuia să fie o eroare în cod. Profiturile lui personale, care acum erau de ordinul zecilor de mii de dolari, scădeau, la propriu, cu sute de dolari la fiecare câteva ore. Ross trebuia să-şi dea seama cum să rezolve o problemă de care nici măcar nu fusese conştient.

Iar acest lucru îl îmbolnăvea.

După ce a săpat ore întregi prin cod încercând să depisteze eroarea, Ross şi-a dat seama că iniţial construise Silk Road folosindu-se de o secvenţă standard de cod numită „bitcoind", care îi conecta sistemul de plată. Acum descoperea că făcuse greşit acea interfaţă. Doar că habar nu avea unde se afla greşeala în codul lui. Tot ce ştia era că reuşise să construiască o casă de marcat din care banii dispăreau fără urmă pe undeva de fiecare dată când o deschidea.

Şi exact în acel moment, pe măsură ce o mulţime de noi clienţi vizitau site-ul, acea casă de marcat se tot deschidea într-un ritm uimitor.

Când a făcut nişte calcule, considerând viteza cu care vizitatorii cumpărau droguri de pe site, Silk Road se apropia galopant de insolvenţă. În curând, urma să devină primul om din istorie care să pună bazele unui site web clandestin cu droguri şi primul om care îl vedea în faliment din cauză că scrisese nişte coduri atât de proaste.

Ross n-a avut de ales, aşa că a început cu problemele pe care le putea gestiona. A luat dureroasa decizie de a nu mai permite noi înregistrări pe Silk Road, ceea ce urma să ajute serverele să facă faţă valului de vizitatori, chiar dacă într-o mică măsură. Apoi trebuia să-şi dea seama de ce îi dispăreau bani la fiecare tranzacţie. Asta presupunea să rescrie ceva într-un limbaj de programare pe care în mod evident nu ştiuse de la bun început cum să-l scrie.

În zilele următoare, Ross abia dacă a dormit şi a mâncat chiar mai puţin. Julia a încercat să-l menţină pe linia de plutire cu sandvişul lui preferat cu unt de arahide şi gem, dar, după câteva ore când se întorcea, îl găsea neatins lângă laptop.

Pe lângă toate acestea, anxietatea îl măcina.

După aproape o săptămână de astfel de probleme

majore, după ce site-ul picase şi senatorii îi declaraseră război, începuse să conştientizeze cu adevărat ce făcea şi care erau consecinţele.

— Mă caută, i-a spus Ross Juliei într-o seară, aflându-se aproape la căpătui puterilor.

— Nu, zău, că te caută! i-a răspuns ea.

Ea îl mai văzuse pe Ross în acea stare, atunci când fusese prins cu luni în urmă din cauza culturii de ciuperci. Şi atunci îi apăruse pe chip o expresie de entuziasm şi de frică deopotrivă. Ca şi cum ar fi fost doi oameni diferiţi în corpul lui Ross. Unul era un băiat atent şi timid, care îşi dorea cu adevărat să-i ajute pe alţii şi să facă din lume un loc mai sigur, pe când celălalt era un rebel recalcitrant, gata să se ia la trântă şi să lupte cu întreg guvernul american. Ross cel drăguţ şi Ross cel rebel.

— Ross, poate că a venit momentul să te opreşti, i-a spus Julia după ce şi ea conştientizase posibilele consecinţe. Poate că toate acestea cresc prea mult şi prea rapid.

Însă Ross cel drăguţ şi atent nu i-a răspuns. În schimb, Ross cel rebel tot analiza şi încerca să-şi dea seama care era problema de cod, din cauza căreia profiturile sale din contul de pe Silk Road dispăreau. Nu doar că nu avea de gând să urmeze sfatul Juliei, anume să renunţe la site, ci, în schimb, intenţiona să

facă totul impenetrabil, în aşa fel încât senatorii americani să nu-l poată găsi.

julia îi spune ericăi

Julia se simţea cuprinsă de un val de calm în timp ce stătea întinsă pe podea şi asculta orchestra de sunete de afară. Sirenele maşinilor de poliţie din New York urlau; copacii foşneau; garniturile de metrou scrâşneau pe liniile suspendate din Bronx. Aştepta ca iarba să-şi facă efectul şi se simţea uşurată că urma să fie departe de Ross timp de o săptămână.

— Poftim, i-a spus prietena ei, Erica, în timp ce se aplecase să-i dea Juliei ţigara înapoi.

Julia a prins ţigara între buze şi a inhalat adânc în plămâni aerul cu miros de sconcs. Se întreba dacă să-i dezvăluie Ericăi motivul pentru care venise subit în vizită la New York. Julia nu spusese nimănui – absolut nimănui – despre Silk Road, ciuperci, senatori şi hackerii pe care îi angajase Ross ca să îl ajute cu site-ul. Nu spusese nimic din toate acestea. Însă, în ultima vreme, începuse să-şi facă griji, nu doar pentru Ross, ci şi pentru ea. Nu ştia dacă era şi ea complice la toate acestea. Nu scrisese nici măcar un rând de cod şi nici nu beneficiase de vreun bănuţ, dar tot era îngrozită. Din cine ştie ce motiv bizar, Ross continuase să-i

împărtăşească fiecare nou secret şi se aştepta ca ea să le păstreze şi să fie pe deplin OK din punct de vedere moral.

La început, cu opt luni mai devreme, când Ross lansase Silk Road, nu avusese nimic împotriva acestor necunoscute aleatorii, pentru că site-ul era atât de mic şi lipsit de importanţă. Însă de atunci lucrurile se schimbaseră.

Julia nu avea nimic împotriva vânzării de iarbă. Nu auzise niciodată de cineva care să fi murit de supradoză de la un bong. Iar ciupercile, ei bine, creşteau în pământ şi te făceau fericit. Dar, în ultimele luni, începuseră să apară produse noi pe site. Crack[8], cocaină, heroină şi variaţiuni de droguri cu grad mare de dependenţă, de care nu mai auzise niciodată şi care erau fabricate în laboratoare secrete din Asia. Începea să aibă îndoieli din ce în ce mai mari.

— Dacă cineva ia o supradoză? a întrebat ea când pe Silk Road au apărut crack şi heroină.

— Avem un sistem de evaluare, i-a răspuns Ross cu fermitate. Aşadar, dacă cineva vinde droguri proaste, primeşte o evaluare negativă şi nimeni nu va mai cumpăra vreodată de la acea persoană.

— Şi dacă moare? Cum ar putea să adauge cineva o

---

[8] Cocaină în formă cristalizată care se fumează (n. t.).

evaluare negativă dacă e mort?

Aceste conversaţii durau ore întregi şi puteau fi prelungite la infinit. Indiferent ce spunea Julia, Ross avea mereu o replică, adesea integrată într-o analiză intelectuală sau în teoria libertariană. Atunci când se învârtiseră în jurul cozii de prea multe ori, el pur şi simplu încheia discuţia spunând: „Ei bine, în această privinţă va trebui să acceptăm că nu ne putem pune de acord”.

Acele dezacorduri, la care se adăuga şi faptul că site-ul intrase acum în vizorul presei şi al autorităţilor, transformaseră ciondănelile ocazionale dintre cei doi îndrăgostiţi în războaie zilnice.

— Trebuie să te opreşti, ţipa Julia. Ai să ajungi în închisoare pentru tot restul vieţii şi cum aş putea eu să mă căsătoresc şi să-mi întemeiez o familie cu cineva încarcerat?

Răspunsul lui Ross venea calm:

— Nu pot să fiu prins, pentru că sunt protejat de Tor şi Bitcoin.

Apoi începea un discurs exersat despre ceea ce va lăsa el în urmă. Site-ul, proclama el, urma să fie cea mai semnificativă contribuţie a sa la societate. Îi ajuta pe oameni, îi ţinea la distanţă sigură de străzi, acolo unde tranzacţiile cu droguri puteau să te bage în puşcărie sau, mai rău, să fii rănit ori să mori. Nu vedea asta şi

Julia? Nu-şi dorea şi ea să facă parte din asta?

De parcă tot repetau acelaşi scenariu, urma apoi o ceartă, iar unul dintre ei ieşea nervos din apartament sau pleca într-o altă cameră. Câteva ore mai târziu, dragostea îi aducea din nou împreună ca un magnet. Se împăcau şi adormeau unul în braţele celuilalt, Julia visând la casa cu gărduţ alb şi la câţiva copii care să alerge veseli prin curte, în timp ce Ross îşi imagina că Silk Road avea să crească într-atât de mult încât într-o zi să determine modificarea completă a legislaţiei privitoare la drogurilor şi că avea să fie apreciat pentru impactul benefic pe care îl avusese asupra societăţii.

A doua zi, îndrăgostiţii certăreţi o luau de la capăt.

Site-ul începuse să afecteze şi alte aspecte ale relaţiei lor. Julia îşi dorea să iasă undeva la dans sau să fie dusă la un restaurant bun din toţi banii pe care îi făcea el din comisioane. Şi totuşi, Ross era cât se poate de fericit cu sandvişurile lui cu unt de arahide şi gem, pe care le mânca în timp ce scria de zor secvenţe de cod în faţa laptopului. Treceau zile întregi fără să facă duş, abia dacă vorbea cu ea şi stătea pur şi simplu în scaunul lui din dormitor (adesea dezbrăcat) cu calculatorul în faţă.

Julia începuse să fie atât de îngrijorată de starea relaţiei lor şi, în general, de starea în care se afla Ross, încât începuse să aibă frecvent atacuri de panică. Se uita atent la bărbaţi în magazine şi se întreba dacă erau

poliţişti sub acoperire care ştiau că ea locuia cu individul care pusese bazele site-ului Silk Road. Plângea la duş. Îl iubea atât de mult pe Ross, dar el părea să ţină mai mult la site-ul lui decât la ea.

Lucrurile s-au tot desfăşurat astfel, zi după zi, până când Ross s-a întors acasă într-o seară plin de entuziasm. Captivat, i-a spus Juliei că trebuia să-i arate ceva. Şi-a deschis laptopul, a umblat la el câteva secunde şi apoi l-a întors în aşa fel încât ea să poată vedea ecranul. De-a lungul timpului, el făcuse toate eforturile posibile pentru a o convinge pe Julia că drogurile de mare risc trebuiau să existe pe Silk Road, folosindu-se în mare parte de argumentul că autorităţile nu aveau dreptul de a hotărî ce ai voie şi ce nu ai voie să consumi, respectiv că infracţionalitatea şi violenta se vor diminua dacă nu vor mai exista războaie generate de droguri. Deşi nu era neapărat de acord cu perspectiva lui, îi înţelegea raţionamentele şi, teoretic, aveau sens. Însă Julia nu putea să fie în niciun fel convinsă de beneficiile aduse de ceea ce tocmai urma să-i arate Ross.

— Uite, a spus Ross cu mândrie în timp ce arăta spre ecranul laptopului. Tocmai au apărut pe site arme.

Juliei nu-i venea să creadă ce vedea şi simţea cum o cuprinde o senzaţie de greaţă.

— Ross, i-a spus ea pe un ton rugător. Asta nu e

normal.

— De ce nu este normal? Avem dreptul constituţional să deţinem arme, ar trebui să putem avea...

Dar Julia l-a întrerupt:

— Spune-mi de ce ar avea nevoie cineva să cumpere arme ca anonim.

— Nu este responsabilitatea mea să întreb asta, nu eu decid de ce face cineva ceva, a comentat el, iritat că Julia nu-i împărtăşea entuziasmul. Este alegerea oamenilor.

— Da, dar... a început ea, însă el a întrerupt-o.

— Deci guvernul poate să aibă arme, dar oamenii nu? i-a întors-o Ross.

El urma să-şi transmită această convingere şi prin intermediul platformei Silk Road, şi mai ales noilor săi angajaţi: „Întotdeauna am fost în favoarea armelor. Reprezintă un instrument care echilibrează puterea în raport cu guvernele tiranice".

Julia ştia intuitiv că tot ce îi dicta conştiinţa în acel moment era corect. Dar chiar şi atunci când venea cu argumente inteligente, raţionale, Ross încheia conversaţia spunând pur şi simplu că: „Ei bine, în această privinţă va trebui să acceptăm că nu putem să cădem de acord".

Pentru Julia, armele fuseseră ultima picătură.

Droguri uşoare? Sigur. Droguri cu grad mare de risc? Bine. Poate că Ross avea dreptate; poate că toţi aveau dreptul să consume orice aveau chef. Cum putea să ne spună guvernul că avem voie să bem alcool, din cauza căruia în fiecare an mureau 90.000 de americani? Sau că putem fuma ţigări obişnuite, din cauza cărora 40.000 de oameni mureau în fiecare lună în Statele Unite? Sau că putem consuma carne roşie, care provoca sute de atacuri de cord în fiecare zi? Dar nu era în regulă să fumăm iarbă, care nu omora pe nimeni? Dar achiziţia ilegală de arme în mod anonim? Asta era ceva cu care Julia nu putea fi de acord. Câteva săptămâni mai târziu, ea se urca într-un avion cu destinaţia New York.

Se gândise că toamna din zona de nord-est urma să o ajute să-şi limpezească mintea. Erica a întâmpinat-o cu o îmbrăţişare puternică. Apoi s-au întins pe podeaua din sufragerie şi au stat de vorbă. Pe geam, în depărtare, putea să vadă luminile blânde în nuanţe de alb şi albastru, proiectate de Stadionul Yankee pe cerul nopţii. Întreg cadrul era la 180 de grade faţă de haosul ultimelor luni, iar, în timp ce asculta murmurul Bronxului de afară, Julia a luat o decizie. S-a ridicat de pe podea şi s-a întors spre Erica.

— Trebuie să-ţi spun ceva, i-a zis Julia.

— Ce? a întrebat Erica.

— Trebuie să-mi promiţi că nu vei mai spune asta

nimănui *niciodată,* a rugat-o Julia. Niciodată! Ross m-ar ucide!

— Jur! a spus Erica foarte curioasă în privinţa secretului pe care Julia voia să i-l împărtăşească. Promit.

Julia a tras încă o dată adânc din joint şi a păstrat fumul în plămâni timp de câteva secunde. L-a expirat, uitându-se la cum se risipea în aer norul alb, iar apoi i-a spus Ericăi totul.

ce-ai făcut?!

Lui Ross începuseră să i se umple ochii de lacrimi în timp ce galopa nebuneşte pe scări spre apartamentul Juliei. Era copleşit de frică, amestecată cu furie, în timp ce deschidea uşa în forţă, repezindu-se înăuntru şi ţipând la ea.

— Nu pot să cred că ai făcut asta! a urlat, trântind uşa după el. Am terminat-o!

— Despre ce vorbeşti? s-a bâlbâit Julia, privindu-l de jos, din faţa laptopului, şocată de intruziunea-fulger a lui Ross şi chiar mai uluită de privirea lui vizibil îngrozită.

— Mi-ai trădat încrederea! a ţipat Ross în timp ce-şi ştergea lacrimile. Nu pot să cred că ai spus cuiva despre asta!

Panica îl cuprinsese şi îl dăduse peste cap în vreme ce încerca să-şi dea seama ce era de făcut. Nu mai fusese niciodată atât de furios. Şi niciodată atât de speriat.

În acel moment, Julia a înţeles exact ce se întâmplase, deşi urmau să mai treacă nişte minute până să afle exact cum se întâmplase. S-a gândit rapid că trebuia să aibă cumva legătură cu Erica. Dar de unde ştia Ross acum? Şi de ce era atât de speriat? Ross clocotea în faţa ei, aşa că Julia a început să reia în minte evenimentele care se petrecuseră în ultimele săptămâni.

După ce se întorsese din New York, la începutul toamnei, Julia hotărâse să se despartă de Ross, spunându-i că, dacă vrea să-şi continue activitatea cu site-ul, trebuia să facă asta în altă parte; nu mai avea de gând să permită asta în apartamentul ei. Ross a ales să facă întocmai asta şi şi-a închiriat propriul apartament, în celălalt capăt al oraşului Austin.

Deşi resentimentele îi îndepărtaseră, dragostea (şi sexul) îi făcuse să rămână unul în viaţa celuilalt şi au continuat să se mai întâlnească din când în când.

Curând după mutarea lui Ross, Julia o convinsese pe prietena ei Erica să se mute din New York în Austin şi să închirieze dormitorul rămas liber în apartamentul ei. Totul a decurs bine până într-o seară când, în timpul unei petreceri, Erica a avut o experienţă neplăcută după ce luase nişte LSD cumpărat de pe Silk Road şi a

ajuns la spital. Când s-a întors de la spital, s-a iscat o ceartă între ea şi Julia. Ross, care era acolo din întâmplare, a încercat să aplaneze conflictul. Asta nu a făcut decât să le enerveze mai tare pe Erica şi pe Julia, iar cearta s-a amplificat atât de mult încât a fost implicată şi poliţia. Ross, care la început încerca să ajute, şi-a pierdut rapid răbdarea şi a dat-o afară pe Erica din apartament. În timp ce Erica se afla într-un taxi, în drum spre aeroport pentru a se întoarce în New York, Ross şi Julia au presupus că povestea se încheiase aici. *Du-te sănătoasă, Erica. Mulţumim pentru povestea pe care o vom împărtăşi mâine cu prietenii.*

Însă, în dimineaţa următoare, Ross s-a întors acasă la el şi şi-a deschis laptopul pentru a verifica statisticile de pe Silk Road înainte să intre pe reţelele de socializare. Acolo a descoperit, în toată gloria sa înspăimântătoare, un mesaj pe care Erica i-l lăsase în cronologie pe Facebook, public, să poată fi văzut de toată lumea. „Sunt sigură că autorităţile ar vrea să afle despre site-ul cu droguri al lui Ross Ulbricht”, scrisese ea, ca şi cum ar fi montat un panou publicitar luminos pe internet.

Ross a simţit că îi fuge pământul de sub picioare. A început să plângă. A şters rapid mesajul. Cu mâinile tremurânde şi inima bătându-i nebuneşte, a pus mâna pe telefon şi a sunat-o pe Erica.

— Te rog, îmi pare atât de rău, s-a bâlbâit Ross la

telefon, cu lacrimile şiroindu-i pe faţă. Te rog, promite-mi că nu vei spune nimănui despre site niciodată.

Auzindu-l plângând, de parcă urma să se sinucidă, Erica l-a asigurat că nu avea să spună nimic nimănui şi a închis.

Însă mintea lui Ross se transformase într-o tornadă de gânduri. Cine mai ştia?

Fir-ar!

Exista o singură persoană care putea să răspundă la întrebare. Ross s-a urcat în maşină şi a pornit în trombă spre apartamentul Juliei, iar apoi s-a năpustit pe scări.

— Mi-ai trădat încrederea! a ţipat el. Cui i-ai mai spus?

— Nimănui, jur, a spus Julia pe un ton rugător în timp ce râuri de lacrimi îi curgeau pe obraji. Nu-mi vine să cred că i-am spus ei! Îmi pare atât, atât de rău. A fost o prostie atât de mare. Pur şi simplu, mi-a scăpat, nu am vrut să...

Ross era din ce în ce mai furios.

— Eşti o mincinoasă! Nu pot să mai am încredere în tine!

Auzind aceste acuzaţii, Julia a început să-l sfideze.

— M-ai lăsat singură cu toate astea! Mi-ai spus tot felul de chestii şi nu te-ai gândit la riscul la care mă expui!

— Asta e o vulnerabilitate uriaşă pentru siguranţa mea, i-a răspuns Ross. Cineva chiar mă cunoaşte şi ştie cum arăt, ştie că eu am făcut site-ul.

Ross era de neînduplecat şi lipsit de remuşcări. Julia îi trădase încrederea, iar asta era cu mult mai grav decât orice situaţie în care o pusese el vreodată. Nu mai voia să aibă de-a face cu ea după ce, pur şi simplu, îi spusese altcuiva cu ce se ocupa el, după ce dezvăluise cel mai bine păstrat secret al lui. Julia l-a privit în ochi, simţind că explicaţia pe care i-o oferise îl enervase şi mai tare.

— Poate că ăsta este un semn că oricum n-ar trebui să te ocupi de site-ul ăla, i-a spus Julia în timp ce cădea pe podea plângând, implorând iertare.

— Nu... nu e, s-a bâlbâit Ross în timp ce încerca să-şi dea seama ce trebuia să facă în continuare. Înseamnă că va trebui să mă ascund. Va trebui să plec din Austin. Şi asta numai din cauza ta.

— Îmi pare rău, îmi... i-a spus Julia plângând.

Dar era prea târziu.

— S-a terminat, i-a zis Ross.

S-a întors cu spatele şi a ieşit din apartament, trântind uşa în urma lui.

Clădirea Federal Plaza din Chicago părea întunecată şi mohorâtă pe fundalul cerului de sfârşit de noiembrie – cu excepţia a două pete de culoare. Era steagul american cu roşu, alb şi albastru, care flutura în bătaia vântului. Şi mai era şi statuia uriaşă de un roşu-aprins, numită Flamingo, care stătea inertă în mijlocul pavajului negru al pieţei.

Acel Flamingo de 50 de tone, cu arcadele lui abstracte din oţel, era primul lucru pe care îl vedeau mulţi dintre cei care ieşeau spre piaţă din staţia de metrou de pe linia L, majoritatea trecând pe lângă el sau pe dedesubtul lui în timp ce se îngrămădeau spre una dintre clădirile federale adiacente, inclusiv poşta, tribunalul sau, cea mai intimidantă dintre toate, turnul negru de 30 de etaje de pe Strada Dearborn, numărul 29, clădire cunoscută ca Dirksen Federal Building.

Într-o dimineaţă de la sfârşitul lui noiembrie 2011, doi bărbaţi cu numele de familie Der-Yeghiayan se aflau în interiorul acestei clădiri. La etajul al nouăsprezecelea, Samuel Der-Yeghiayan, în vârstă de 59 de ani, îşi aranja roba şi documentele judiciare, pregătindu-se pentru cazurile pe care urma să le audieze mai târziu în acea zi, în calitatea sa de judecător federal american. Cu şaisprezece etaje sub biroul lui Samuel, Jared, fiul lui de 31 de ani, se plimba pe coridoarele procuraturii cu rucsacul lui uriaş pe

umăr, burduşit cu laptopuri, un cub Rubik şi dosare cu fotografii făcute dovezilor. În mâini avea un recipient mare pentru corespondenţă, umplut cu vreo 30 de plicuri de toate culorile şi dimensiunile.

Tânărul Jared Der-Yeghiayan era din ce în ce mai timorat în timp ce se îndrepta spre ce urma să fie cea mai importantă şedinţă din cariera lui. Era conştient că, dacă o dădea în bară, povestea eşecului său urma să ajungă până sus, la biroul tatălui său.

Jared renunţase la hainele lui largi obişnuite pe care le purta la O'Hare şi le înlocuise cu un costum negru, ceva mai mare decât i-ar fi trebuit, şi o cămaşă albă impecabilă. Supervizorul grupului din care făcea el parte în cadrul Departamentului de Securitate Internă îl urma în pas de voie. Cei doi s-au oprit la biroul procurorului care se ocupa de narcotice, cel care coordona toate procesele legate de droguri din statul Illinois.

După o scurtă introducere, Jared a lăsat să-i cadă din mâini recipientul pentru corespondenţă, care a atins zgomotos podeaua. Procurorul s-a uitat la el, apoi din nou la Jared, evident contrariat. Asta nu era chiar ce se aşteptase să vadă procurorul atunci când fusese de acord cu această şedinţă legată de traficul cu droguri prin intermediul internetului. O poză cu vreo câteva pachete de heroină? Sigur. Nişte kilograme de cocaină

albă ca sarea? Mda. Kilograme de marijuana? Normal. Dar o cutie cu plicuri goale într-un recipient pentru corespondenţă? Nu prea. Oricum, procurorul a aşteptat să vadă despre ce era vorba.

Jared a început să explice cum funcţiona şi ce era Silk Road şi, pe măsură ce vorbea, a început să aşeze pe masă plicurile pe care le aduse, unul câte unul, de parcă ar fi împărţit nişte cărţi de joc într-un cazinou.

— Ăsta, a spus Jared arătând spre unul dintre plicuri, avea LSD înăuntru.

A luat de jos un alt pachet.

— Ăsta avea amfetamine.

Apoi încă unul.

— Ăsta avea cocaină. Ketamină. Heroină.

Apoi a extras un plic alb pătrat pe care era scrisă o adresă din Chicago.

— Iar ăsta, a continuat el în timp ce scormonea prin rucsac în căutarea dosarului despre Silk Road, avea doza asta de MDMA înăuntru, adăugând pe birou o poză cu ceea ce părea să fie o pastiluţă roz.

Din luna iunie, atunci când Jared descoperise prima pilulă de ecstasy în plicul trimis din Olanda, tot încercase să găsească o cale prin care să îl convingă pe supervizorul său, şi acum pe procuror, să-i permită să adune dovezi pentru un proces împotriva Silk Road.

Tot ce făcuse în ultimele luni fusese menit să ducă la

acest moment.

După ce primise undă verde din partea supervizorului său din cadrul Departamentului de Securitate Internă pentru a se putea ocupa, ca proiect adiacent, de o investigaţie asupra site-ului, Jared începuse să adune în mod obsesiv fiecare brumă de dovadă care trecea prin O'Hare. În fiecare noapte, mergea cu vechea lui maşină de serviciu (pe care alţi agenţi o porecliseră Maşina Perversului, pentru că arăta de parcă ar fi aparţinut unui pedofil) la centrul de corespondenţă din aeroport, de unde prelua plicurile cu droguri care fuseseră pescuite mai devreme în acea zi din valul de scrisori şi colete nou-venite.

— Am nevoie să confişti şi să păstrezi absolut fiecare plic, i-a spus Jared lui Mike, agentul vamal care găsise prima pilulă roz.

— Pentru ce ai nevoie? a întrebat Mike, uimit de solicitarea primită. Nimeni nu vrea niciodată pachetele astea mici cu droguri.

— Lucrez la ceva, i-a spus Jared lui Mike. Tu continuă să le aduni, le marchezi ca dovezi şi eu am să tot vin să le iau de la tine.

După ce fusese publicat articolul din *Gawker,* numărul de confiscări crescuse exponenţial. La rândul lui, Jared adunase mai multe plicuri, iar biroul lui de la Departamentul de Securitate Internă începuse să arate

şi el ca un oficiu poştal. Acum erau mai mult de o sută de plicuri, aranjate ordonat în trei recipiente pentru corespondenţă, pe podea, în spatele biroului său, iar acum îi prezenta procurorului o selecţie din acestea.

— Nu are cum să fie atât de uşor, a comentat procurorul, neîncrezător în ce îi spunea Jared şi în imaginile pe care le vedea pe laptopul lui.

Chiar dacă era să fie „atât de uşor”, acestea erau cantităţi atât de mici de droguri, încât procurorul nu era convins că era chiar cea mai mare problemă legată de droguri de care ar trebui să se ocupe departamentul lui.

— Aici nu este vorba despre droguri, a replicat Jared pătimaş. Nu este vorba despre acea pastiluţă.

Repetase acest discurs săptămâni bune, aşa că a tras adânc aer în piept şi a continuat.

— E vorba despre site în ansamblu şi despre ce simbolizează el. E vorba despre felul în care folosesc aceşti oameni internetul nostru – construit de guvernul Statelor Unite –, despre felul în care se folosesc de un browser care le oferă anonimatul – şi ăsta realizat tot de guvernul Statelor Unite – şi de sistemul poştal american pentru a ocoli legile ţării noastre. Şi nu putem să facem nimic ca să îi oprim.

În birou s-a lăsat linişte în timp ce restul analizau ceea ce tocmai li se spusese.

— Şi ăsta e doar începutul, a continuat Jared. Acum este vorba de droguri, dar în viitor poate fi folosit în beneficiul terorismului. Imaginaţi-vă un scenariu cât se poate de pesimist, în care un grup ca Al-Qaeda foloseşte site-ul sau un sistem exact la fel pentru a organiza atacuri împotriva Americii – totul cu instrumente construite de Statele Unite.

Punctul lui de vedere era simplu. Silk Road nu era numai un cartel digital al drogurilor. Era un start-up foarte lucrativ şi versatil. *Amazon* fusese la început o librărie virtuală, înainte să devină un supermarket cu de toate. Şi Google, care fusese iniţial un motor de căutare, încerca să facă maşini care să poată să se conducă singure. Problema, sublinia Jared, nu era legată de ce era Silk Road, ci de ce putea să devină. Site-ul era în mod evident coordonat de un geniu care părea să înţeleagă tehnologia şi politica la fel de bine pe cât îşi cunoştea şi publicul. Şi, oricine ar fi fost acest geniu, el sau ea trebuia să fie oprit înainte ca site-ul să se transforme într-o mişcare şi, în cele din urmă, să devină de neoprit.

Prin tot ceea ce zicea, Jared reuşise să-i insufle procurorului o frică profundă. Jared venise acolo să avertizeze că, aşa cum teroriştii se folosiseră de aeronave americane pentru a ataca World Trade Center, şi cei din spatele Silk Road puteau să distrugă

însăşi esenţa Statelor Unite folosindu-se de instrumente construite de America. Ramificaţiile erau înfricoşătoare.

Procurorul l-a întrerupt pe Jared în mijlocul propoziţiei.

— Da, a spus el uitându-se la plicurile de pe masă şi apoi la Jared. Da, îţi vom aloca pe cineva care să se ocupe de cazul tău.

din austin în australia

„Îmi vând camioneta", le scrisese Ross tuturor prietenilor de pe Facebook. „Aştept oferte!"

Toamna acoperise oraşul Austin, anul 2011 se apropia de final, iar Ross avea la dispoziţie doar două săptămâni pentru a-şi împacheta viaţa în cutii şi pentru a vinde cu ce rămânea în plus.

Fir-ar să fie, Erica! Dacă n-ar fi lăsat acel mesaj înfricoşător pe Facebook, în care spunea că Ross ar fi un lord al drogurilor sau ceva de genul, acum nu s-ar fi grăbit atât de tare să plece din ţară. Cu câteva săptămâni înainte de izbucnirea dezastrului, se gândise să-i facă o vizită ceva mai prelungită surorii sale, Cally, în Australia, pentru a se distanţa puţin de Julia, de prietenii şi familia din Texas, dar acum plecarea era absolut necesară şi trebuia să se şi grăbească.

Ross era destul de sigur că ştersese mesajul înfricoşător al Ericăi în timp util, dar, dacă nu reuşise şi cineva chiar îl citise, atunci se afla într-o situaţie mult mai gravă decât ar fi putut el s-o gestioneze. De asemenea, nu avea de unde să ştie dacă ieşirea Ericăi de pe Facebook fusese ultima dată când trebuia să aibă de-a face cu ea. Dacă ea voia cu adevărat să se răzbune, putea să facă uşor următorul pas şi să-i contacteze pe cei de la FBI, DEA sau chiar pe acei senatori care îşi propuseseră cu câteva luni în urmă să distrugă Silk Road.

Un lucru era sigur: Ross nu voia să lase nimic la voia întâmplării. S-a agitat şi şi-a pus toate lucrurile în ordine pentru a putea să fugă rapid şi uşor din Austin în Australia.

Maşina s-a vândut repede. Bunurile le-a împărţit altora sau le-a donat. Alte lucruri au fost îndesate în cutii şi ascunse sub patul lui din casa părinţilor, lângă cutia cu miniaturile din *Dungeons & Dragons* pe care le pictase în copilărie. A împachetat puţinele lucruri de care avea nevoie zilnic, inclusiv tricoul gri cu guler în V, singura pereche de blugi pe care o avea şi, cel mai important, laptopul.

Paranoia începuse să-i acapareze gândurile, iar Ross începuse să stea ca pe ace în preajma oricui se nimerea lângă el. Îl vânau cei de la DEA sau FBI? Acela era un

poliţist? Sau poate ea? Ce ştia toată lumea? Însă cel mai tare se stresa din cauza celor cărora le spusese despre Silk Road.

Ross nu fusese prost sau naiv atunci când le zisese despre site. Mai degrabă, atunci când îşi împărtăşise mai demult secretul, Ross nu ar fi putut să prevadă că Silk Road urma să crească atât de mult pe cât o făcuse. În ziua lansării, el îşi închipuia că doar câteva zeci de oameni aveau să cumpere de pe site-ul lui. Zecile s-au transformat rapid în mii. Acum, când îl căutau cei din media, senatorii şi cine ştie câţi oameni ai legii, trebuia să se retragă.

Cu câteva zile înainte să plece în Australia, având deja bagajele făcute, paşaportul şi laptopul gata de drum, Ross a mers acasă la prietenul său Richard Bates şi a bătut la uşă. Richard aproape că nu îl mai ajuta deloc pe Ross cu aspectele de programare legate de Silk Road, temându-se că site-ul creştea prea mult şi fiind îngrozit de atenţia pe care i-o acorda presa. Însă el era în continuare singura persoană, în afară de Julia, care cunoştea adevărata identitate a creatorului site-ului. Ross trebuia să rezolve acest aspect înainte să mai afle şi altcineva.

Era începutul serii de 11 noiembrie 2011, iar tocilarul de Richard plănuia de săptămâni bune o petrecere prin care să celebreze anomalia matematică a datei de

11/11/11, cu ziua, luna şi anul perfect aliniate într-un şir de unsprezece. Ross a venit înainte de începerea festivităţilor şi a bătut cam panicat la uşa lui Richard.

— Trebuie să vorbesc cu tine despre ceva, i-a zis Ross.

Au intrat amândoi în apartamentul alb, impecabil, imaculat, aproape antiseptic al lui Richard, iar singurul contrast era indus de cele câteva decoraţiuni pentru festivităţile din acea seară.

— Ai spus cuiva despre, ştii tu, rolul meu în Silk Road?

Richard vorbea ca de obicei, aproape şoptit şi timorat, explicând agitat că era cât pe ce să-i spună cuiva, dar până la urmă n-a mai făcut-o, aşadar, pe scurt, nu. Nu mai ştia nimeni altcineva.

Ross a insistat asupra întrebării, spunându-i lui Richard că cineva adăugase pe Facebook un mesaj prin care se susţinea că Ross avea un site cu droguri despre care autorităţile sigur ar vrea să afle.

Auzind acestea, Richard a simţit cum îl învăluie acel val familiar de frică. Cu siguranţă că el era complicele lui Ross, pentru că îl ajutase să facă site-ul şi ştia cine îl gestiona. Richard cel plăpând putea să ajungă la închisoare pentru tot restul vieţii, la fel ca Ross. Şi dacă exista ceva pentru care Richard sigur nu era pregătit, atunci era să-şi petreacă tot restul vieţii după gratii.

— Trebuie să închizi site-ul, l-a implorat Richard. Nu merită să mergi la închisoare pentru asta.

Ross îi anticipase reacţia.

— Nu pot să îl închid, i-a răspuns.

— De ce?

— Pentru că, i-a spus Ross solemn prietenului său, l-am dat altcuiva.

partea a doua

ziua de mâine a lui carl force

Cei mai mulţi oameni trec prin viaţă cu gândul că în ziua următoare vor face ceva măreţ. Mâine va fi ziua în care se vor trezi şi vor descoperi care este rolul lor pe acest Pământ. Însă ziua de mâine vine şi pleacă. La fel se întâmplă şi cu următoarea zi. La un moment dat, îşi dau seama că parcă nu au mai rămas chiar atât de multe zile de mâine.

Carl Force cunoştea bine acest sentiment. Niciodată nu-şi închipuise că va ajunge aşa, într-un mic birou mov dintr-un zgârie-nori oarecare în centrul oraşului Baltimore, stând cu nasul în calculator, aşteptând să se încheie programul de lucru ca să plece acasă.

Altă zi, alt mâine.

Carl era, în limbajul forţelor de ordine, un „agent

solar", adică cineva care lucrează doar pe timpul zilei, cât e lumină afară. (Adesea se referea la el însuşi în acest fel, pe jumătate glumind şi pe jumătate mândru de titulatură.) Când se făcea ora 15:00, Carl ieşea din birou şi conducea spre casă, la soţie şi copii, traversând oraşul Baltimore în maşina lui de serviciu, un Chevrolet Impala.

Oricine trecea pe lângă biroul lui putea să creadă despre Carl că era genul de persoană de care forţele de ordine încercau să cureţe străzile: un vânzător de droguri. Purta aproape întotdeauna un fes negru peste chelie. Ochii negri mici şi o barbă aspră şi scurtă îi ascundeau ridurile de pe chipul hotărât. Şi apoi mai erau şi tatuajele care îi acopereau corpul, inclusiv modelul tribal celtic de culoare neagră care i se întindea pe spate şi pe braţe.

La fel ca majoritatea celor cu vechime din DEA, Carl avea undeva în jur de 40 sau 50 de ani şi era plictisit. Desigur, era poliţist în divizia de narcotice, dar slujba lui era la fel de plictisitoare precum cea a oricărui angajat într-o corporaţie. Îşi petrecea majoritatea timpului stând cu ochii în calculator, sorbind cafea fără gust dintr-una dintre cănile promoţionale cu care se alesese de la conferinţele la care participase din partea DEA de-a lungul timpului. Uneori, asculta *Hope,* pe frecvenţa 89,1, un post de radio creştin din zonă care îi

şoptea în ureche Cuvântul Domnului şi care îi promitea că, dacă urma învăţămintele Bibliei şi făcea ce trebuia, ar fi avut viaţa pe care şi-o dorise întotdeauna.

Dar pentru el viaţa nu fusese mereu aşa. Cu treisprezece ani în urmă, la sfârşitul anului 1999, când se alăturase departamentului DEA, se dedica trup şi suflet acestuia. Atunci, la începuturi, pur şi simplu iubea adrenalina unei capturi. Se trezea la ora patru dimineaţa, îşi punea vesta antiglonţ, îşi verifica pistolul şi spărgea o uşă sau două ţipând la vreun dealer important sau la drogaţii de la baza ierarhiei: „Stai pe loc!” şi „Treci naibii la pământ!”.

Era o slujbă cât se putea de antrenantă. Însă, cu timpul, dimineţile începute foarte devreme au început să se rărească. Uşile scoase din balamale nu mai erau atât de palpitante. Când intra la închisoare un vânzător de droguri, imediat, în locul lui, apărea un altul.

Metamorfoza dintre tânărul poliţist implicat şi plictisitul trecut prin toate s-a produs lent. Mai întâi, Carl nu putea să descopere cazuri bune de unul singur. Apoi a întâmpinat dificultăţi cu arestările. Mai era şi presiunea intensă a muncii sub acoperire, unde trebuie să prinzi pe cineva înainte să te prindă el pe tine. Traiectoria lui descendentă a avut la bază faptul că începuse el însuşi să aibă, în secret, o problemă cu drogurile. În cele din urmă, toate aceste frământări s-au

dovedit prea greu de suportat şi a ajuns să fie arestat pentru conducere sub influenţa alcoolului pe când era agent, ceea ce, patru ani mai târziu, a dus la o cădere psihică. Aproape că pierduse totul – familia, slujba, pisica. Însă Cel de Sus a apărut la timp în viaţa lui, iar lui Carl i s-a oferit amnistia prin acest post de birou ca agent solar. De atunci nu prea mai ajungeau cine ştie ce oportunităţi în micul lui birou.

Dar lucrurile erau pe cale să se schimbe într-o zi lungă de ianuarie din 2012.

Stătea la birou, aşteptând să mai treacă o zi, când supervizorul său, Nick, l-a strigat să vină în biroul lui. Aceste secvenţe se întâmplau adesea: un strigăt de la Nick şi un ordin de vreun fel prin care trebuia să preia cazuri considerate ridicole de cei mai mulţi dintre agenţi. Inclusiv solicitarea frecventă de a merge să facă „sărituri”, aşa cum era numită acţiunea de a conduce prin Baltimore, de a parca la un colţ de stradă şi de a sări din maşină pentru a pune mâna pe dealeri de la baza ierarhiei. Cei mai mulţi agenţi descalificau această metodă jalnică prin care se încerca rezolvarea problemei drogurilor, spre deosebire de urmărirea celor din vârful ierarhiei, acolo unde ei credeau că pot cu adevărat să influenţeze lucrurile.

Chiar şi aşa, când te striga Nick, te duceai. Biroul lui Nick era, ca de obicei, întunecat. Deşi supervizorul lui

Carl avusese norocul unei ferestre cu o vagă vedere spre oraşul Baltimore cel îngheţat şi sterp, acesta stătea întotdeauna cu jaluzelele trase, ţinând la distanţă chiar şi cea mai mică rază de lumină. Pe lângă întuneric, Nick îşi lipise pe toţi pereţii din birou afişe cu *Iron Maiden* şi *Metallica.*

— Deci, i-a spus Nick lui Carl, tocmai am primit un telefon despre site-ul Silk Road.

Carl s-a înviorat. Auzise despre acest site ciudat cu o lună mai devreme, la o întrunire a forţelor de ordine, când un agent de investigaţii de la Serviciul poştal american susţinuse o scurtă prezentare pe această temă. Apăruse un nou fenomen, spusese inspectorul poştal, care începea să infecteze nodurile de corespondenţă de pe tot teritoriul Statelor Unite, şi o mulţime de oameni trimiteau cantităţi mici de droguri prin intermediul sistemului. Inspectorul explicase că ceea ce aveau în comun aceşti vânzători şi cumpărători de droguri era „Silk Road".

Mai târziu, intrigat de ce spusese inspectorul poştal, Carl a început să caute pe internet mai multe informaţii şi a citit câteva articole, inclusiv pe cel scris de Adrian Chen pentru *Gawker.* Apoi s-a gândit la consecinţe, care erau uriaşe. Nu puteai să faci „sărituri" în mediul Online, a reflectat el. Însă, având în vedere că nu se pricepea deloc la aspectele informatice, nici măcar nu

s-a gândit că putea fi un caz care să îi fie repartizat. Asta până când l-a chemat Nick în biroul lui şi l-a întrebat dacă vrea să lucreze cu un grup de agenţi de la filiala din Baltimore a Departamentului de Securitate Internă.

— Au arestat un informator care spune că îi poate duce la proprietarul site-ului, i-a spus Nick lui Carl.

Atunci când Carl a vrut să afle de ce i se propusese să se alăture investigaţiei, Nick i-a explicat: grupul operaţional din Baltimore din cadrul Departamentului de Securitate Internă nu era o echipă care se ocupa de droguri şi de obicei urmărea mărfuri de contrabandă sau „imitaţii de genţi Louis Vuitton şi rahaturi dintr-astea", după cum s-a exprimat Nick. Prin urmare, dacă grupul plănuia să se ocupe de un caz legat de droguri, aveau nevoie de un agent DEA.

— Vrei să te bagi? l-a întrebat Nick.

Carl s-a gândit puţin. Era în acel moment al carierei în care putea să spună cu uşurinţă „Nu, nu mă interesează," să iasă din biroul întunecat al lui Nick şi să-şi continue viaţa de agent solar, să antreneze în continuare echipa de fotbal american a fiului său, să meargă la biserică alături de soţie şi copii în weekenduri, cu speranţa că într-o zi va conştientiza că, *pentru el,* mâine însemna familia lui. Sau putea să se implice în această investigaţie şi poate – doar poate –

să-şi facă o reputaţie în cadrul DEA.

— Sigur, i-a spus Carl lui Nick, decizând să accepte cazul.

Carl Force a ieşit din biroul supervizorului său fără să ştie că prin acel singur cuvânt – „sigur” – era pe cale să intre într-o lume subterană atât de întunecată şi plină de lăcomie, încât avea să-l acapareze complet şi că, din cauza tentaţiilor de pe Silk Road, urma să piardă tot ce era important pentru el.

variety jones şi şarpele

Ross era în Australia de numai câteva săptămâni când s-a trezit dintr-un vis ciudat. În somn se făcea că era faţă în faţă cu un miriapod uriaş de mai bine de 30 de metri, cu ochi întunecaţi şi picioare puternice şi contorsionate. În spate stătea la pândă un şarpe, mai mare şi mai sinistru decât miriapodul, târându-se prin întuneric.

Dimineaţă, când s-a trezit, Ross nu ştia ce însemna acel vis şi nici de ce nu se temea de acele creaturi sinistre. Lui nu i se păreau malefice absolut deloc. Sau poate că erau, dar el pur şi simplu nu reuşise să le vadă adevăratul chip. Însă, pe parcursul acelei zile, pur şi simplu nu-şi putuse scoate din cap acele creaturi şi până la urmă a scris despre vis pe Facebook, fiind

curios ce putea să însemne.

Poate că realitatea sumbră din ultimele luni îşi făcea loc în subconştientul lui. În Texas ajunsese să fie epuizat din cauza presiunii duble de a menţine Silk Road în stare de funcţionare şi de a păstra secret rolul pe care îl juca. În momentele de anxietate intensă chiar se întrebase dacă să pună capăt afacerii, dacă să renunţe pur şi simplu. Însă, de când se mutase în Sydney pentru a fi mai aproape de sora lui, viaţa devenise mult mai frumoasă. Anxietatea tot mai sufocantă pe care o simţea în Texas începuse să fie înlocuită de calmul blând al Australiei. Acum Ross îşi petrecea timpul făcând surf pe plajele aurii, stând la bere cu noii lui amici în baruri, agăţând fete şi, în plus, mai lucra şi la Silk Road.

Dar nici măcar plăcerile din Bondi Beach, acolo unde stătea, nu puteau să-i alunge pe deplin temerile care veneau la pachet cu gestionarea unui start-up care se ocupa cu trafic de droguri la nivel multinaţional. În continuare, Ross se frământa din cauza faptului că, în afară de Erica, ale cărei afirmaţii putea oricând să le contracareze pentru că se bazau pe informaţii din auzite, existau doi oameni în carne şi oase – Julia şi vechiul său prieten Richard – care ştiau în mod cert că el era creatorul platformei Silk Road.

Desigur, încropise o poveste pentru Richard,

explicându-i că îi dăduse site-ul altcuiva. Dar rămânea problema cu Julia. Şi indiferent ce poveste putea să scornească, amândoi aveau să ştie pentru totdeauna că el era fondatorul site-ului. Deşi era genial în multe privinţe, habar nu avea cum ar fi putut să rezolve această încurcătură punctuală.

Din fericire, cineva care ştia exact cum să rezolve astfel de probleme şi multe alte provocări incredibile care stăteau în calea progresului platformei Silk Road urma să devină un pilon important în viaţa lui.

Ross interacţiona cu zeci de oameni pe Silk Road în fiecare zi, inclusiv cu vânzători, clienţi şi câţiva noi angajaţi libertarieni cu jumătate de normă, care ajutau la rezolvarea diferitelor probleme de programare ale site-ului. Cu toţii foloseau pseudonime pentru a-şi proteja identitatea, nume ca Samesamebutdifferent, Nomadbloodbath şi Sumyungai. (Pseudonimul lui Ross era, pur şi simplu, Silk Road sau Admin.). Însă una dintre persoanele cu care Ross începuse să vorbească de curând pe site se afişa cu numele de scenă Variety Jones şi s-a remarcat aproape imediat, dovedindu-se altfel decât toţi ceilalţi.

Vindea seminţe de iarbă, dar nu era un vânzător de seminţe de iarbă oarecare. Variety Jones era ca un somelier, un tip care putea să identifice soiul unei seminţe – cultura – şi sortimentul doar dintr-o poză. Şi,

spre deosebire de mulţimea de vânzători de droguri nerăbdători şi agresivi de pe Silk Road, Variety Jones, sau „VJ”, aşa cum era cunoscut pe forumuri, era şiret şi inteligent. El (presupunând că era cu adevărat un „el”) ştia tot despre toată lumea – de pe site şi din afara site-ului –, inclusiv cine era creatorul site-ului.

La numai două zile după visul cu şarpele şi miriapodul acela înspăimântător, Ross şi VJ au început să vorbească prin Torchat, o platformă de mesagerie care le promitea intimitate celor care o foloseau. „Vreau să discut cu tine despre chestii de securitate”, i-a scris Variety Jones într-una dintre primele interacţiuni. „Despre o mulţime de chestii de securitate.”

Ross era dornic să afle, acum fiind pe deplin conştient că nu mai era căutat doar de guvernul american, ci la fel de bine putea fi vânat şi de autorităţile din zeci de alte ţări. Considerând că acum prin site erau intermediate sume consistente de bani, lui Ross revenindu-i zeci de mii de dolari pe săptămână ca venituri din vânzarea de droguri şi arme, cu siguranţă urma să fie vânat în curând de mai multe ţări. Singura modalitate prin care se putea ascunde de poliţişti era să integreze în site protocoale de securitate mai bune. Desigur, Ross era un programator înzestrat, cu o viziune cutezătoare în privinţa viitorului, dar ştia mai bine decât oricine că remedierea vulnerabilităţilor

site-ului nu era punctul lui forte.

Totuşi, cu cât vorbea mai mult cu Variety Jones, cu atât îşi dădea seama mai mult că interacţiona cu cineva foarte priceput care l-ar putea completa – cineva al cărui punct forte părea să fie tocmai punctul cel mai slab al lui Ross.

Cel mai important aspect a fost, probabil, că Jones i-a dat rapid de înţeles că putea fi locotenentul perfect – proverbialul poliţist rău cu un şef mai blând. „Nimeni dintre cei care mă cunosc măcar vreun pic nu ar îndrăzni vreodată să mă trădeze", l-a avertizat VJ pe Ross. „Dacă ar face asta în vis, m-ar suna să-şi ceară scuze."

Variety Jones susţinea că avea 45 de ani, că era din Canada, dar acum locuia în Anglia, iar lui Ross îi era clar, graţie răspunsurilor pe care acesta i le dăduse la probleme de programare, că ştia ce făcea. El i-a spus lui Ross că mai devreme cu câteva luni, la scurt timp după ce apăruse articolul de pe *Gawker,* VJ şi unul dintre asociaţii lui descoperiseră o breşă prin care puteau accesa serverele Silk Road. Într-o noapte, târziu, la fel ca nişte hoţi care intră în casa cuiva doar ca să vadă ce e pe-acolo, VJ răsfoise fişierele site-ului pentru a se asigura că nu era controlat de autorităţi. (Evident că Ross s-a speriat teribil când a auzit aşa ceva. Cine altcineva mai ajunsese acolo?).

Atunci când VJ a ajuns la concluzia că cel din spatele Silk Road chiar încerca să pună capăt războaielor cauzate de droguri şi nu era vreun agent DEA sub acoperire care încerca să aresteze bieţi cetăţeni naivi, şi-a dorit să ajute misiunea (la urma urmei, dacă site-ul creştea, VJ putea face mai mulţi bani din vânzarea mai multor droguri). Şi iată-l acolo. Pregătit să dea o mână de ajutor.

Însă VJ şi-a dorit întâi de toate să se asigure că fondatorul site-ului ştia care era miza. „N-aş vrea să te descurajez sau ceva", i-a scris el lui Ross, dar „înţelege că ceea ce facem se supune legilor americane făcute ţinând cont de mai-marii drogurilor, ceea ce presupune ca sentinţă maximă pedeapsa cu moartea, iar minimumul obligatoriu este închisoarea pe viaţă".

Dar Ross ştia asta mai bine decât oricine. Însă simţea că ceea ce făcea chiar avea să schimbe cu adevărat lumea şi avea să-i elibereze pe oameni. Luând în considerare toate acestea, o viaţă petrecută în închisoare sau să-şi dea ultima suflare într-un scaun electric nu erau suficiente ca să-l descurajeze. „Cu toată viteza înainte, prietene", a răspuns Ross, arătând cât de puţin se temea de acele consecinţe.

După ce s-a clarificat acest aspect, colaborarea lor a trecut la următoarea fază. VJ a început să-i ţină lui Ross discursuri de încurajare.

„Aminteşte-ţi întotdeauna de revista *Life”,* i-a scris VJ. „A avut atât de mult succes, încât au trebuit să renunţe la ea.” Conform lui VJ, costul de tipărire al revistei apărute după război era mai mare decât preţul cu care se vindea, aşa că făcea cu atât mai puţini bani cu cât era cumpărată în mai multe exemplare. Până când într-o zi a ajuns să fie atât de mare încât „a falimentat cu succes”. Asta, a avertizatei, putea să se întâmple cu Silk Road, dacă fondatorul site-ului nu avea grijă la costurile cu serverele şi dacă nu angaja pe cine trebuia pe măsură ce afacerea creştea.

Ross a devenit extaziat în momentul în care a citit aceste cuvinte de pe ecran. Până în acel moment se simţise atât de singur în gestionarea site-ului, neavând pe nimeni cu care să discute despre toate întrebările pe care şi le tot punea. Iar acum găsise pe cineva care părea să aibă răspunsuri la toate acele întrebări pe care Ross nu le adresase nimănui cu voce tare vreodată. „Spune-mi mai mult”, i-a răspuns lui VJ.

Nu a trecut mult timp până când a început să-i ceară tot felul de sfaturi lui VJ. Ross îi trimitea întrebări noului său prieten din apartamentul lui din Sydney sau dintr-o cafenea din apropiere, sorbind tot ce avea de spus Variety Jones. De la discuţii purtate o dată la câteva zile au ajuns să vorbească o dată la câteva ore şi, în cele din urmă, la fiecare câteva minute. Oricare

interacţiune privată era o lecţie valoroasă pentru Ross, fie că învăţa cum să optimizeze un fişier de configurare pentru Bitcoin pe un server, cum să gestioneze grupările de droguri aflate în conflict pe site sau atunci când îşi clarifica cum era perceput de proletariatul care folosea Silk Road.

Totuşi, în esenţă, relaţia era una personală. Pentru Ross, VJ era foarte important pentru că juca rolul unui îndrumător – părea a fi mentor pentru tânărul fondator în aspecte inerente oricărui start-up, la fel ca Bill Campbell, care îi ajutase pe creatorii platformelor Twitter şi Google, sau ca Marc Andreessen, care îi oferise asistenţă lui Mark Zuckerberg în privinţa platformei Facebook.

„Care sunt punctele mele forte?", l-a întrebat Ross pe VJ într-o după-amiază, sperând că noul lui confident ar fi putut să-i ofere o oglindă în care să se vadă, o imagine pe care el, atunci când era de unul singur, nu reuşea să şi-o contureze deloc.

„Eşti foarte precaut", i-a răspuns VJ. „Chiar înţelegi că s-a ajuns de la distracţie şi amuzament la un stil de viaţă foarte serios pe care l-ai creat, o chestiune pe viaţă şi pe moarte."

Apoi a enumerat câteva atribute ale liderului din spatele Silk Road, inclusiv că era în mod evident un tip educat şi că mulţi dintre cei de pe site îl vedeau ca pe

un „Steve Jobs” al lumii drogurilor online.

„Super”, i-a scris Ross. Apoi a continuat cu o întrebare mai riscantă: „Care sunt punctele mele slabe?”.

Variety Jones nu a stat deloc pe gânduri.

„Faptul că nu reuşeşti să faci diferenţa dintre un şarpe de grădină şi o viperă”, a scris acesta, „şi golurile pe care le ai în cunoştinţele de securitate.”

„Stai, care e metafora cu şarpele?”, l-a întrerupt Ross.

„Să recunoşti ceva ca fiind periculos atunci când crezi că este inofensiv”, a răspuns VJ.

A fost un comentariu incisiv, care l-a făcut pe Ross să caute mai multe răspunsuri. În acel moment aparte, în timp ce auzea sunetul valurilor de pe Bondi Beach şi simţea aerul blând al Australiei, rămăsese nerostită o întrebare apăsătoare. Putea Variety Jones, acest izvor de înţelepciune, acest presupus geniu într-ale securităţii cibernetice, să-i dea lui Ross un indiciu că poate noul lui prieten nu era acolo doar ca să-l ajute, ci lucra la un plan mai amplu? Dacă VJ încerca să-i transmită un avertisment, Ross era prea prins în conversaţie ca să-l vadă şi nu s-a oprit pentru o clipă ca să se întrebe care dintre cei doi şerpi putea fi Variety Jones. Inofensivul şarpe de grădină sau un demon veninos de mai bine de 30 de metri?

În schimb, Ross i-a scris: „Spune-mi mai mult.

Spune-mi mai mult”.

jared începe să cumpere online

Încă era întuneric afară când Jared s-a trezit şi a privit prin fereastra deschisă din sufragerie. I-au trebuit câteva secunde până să-şi dea seama că adormise iar pe canapea, complet îmbrăcat şi cu televizorul aprins. Ajunsese acasă de la serviciu la miezul nopţii şi probabil că adormise pe la două, în timp ce se uita la emisiunea lui preferată – Antiques Roadshow. Dat fiind faptul că acum era aproape şase dimineaţa, probabil că reuşise să adune vreo patru ore de somn. Pentru Jared asta însemna un nou record.

În majoritatea nopţilor nu putea să adoarmă din cauza ideii care îl obseda: Silk Road, un caz pe care Jared încerca să-l elucideze de unul singur, dar care se împotmolise în mocirla birocratică, printre chichiţe şi proceduri care nu aveau cum să ducă la rezultate. Fiecare pistă pe care o abordase era blocată de birocraţie excesivă. Şefi, şefi de şefi şi oameni despre care nici nu ştia că existau în instituţiile guvernamentale începuseră să se intereseze ce făcea acest tânăr agent începător şi de ce făcea asta. Oare chiar ar trebui ca un agent din cadrul Departamentului de Securitate Internă să atace problema unui site care

părea să vândă numai câteva punguţe cu droguri? Nu erau chestii mai importante de care ar fi trebuit să se ocupe puştiul ăsta? Cine naiba se credea?

Cazul fusese o mare povară, pentru că toată munca îşi pusese puternic amprenta asupra căsniciei lui Jared, soţia lui, Kim, fiind în mod firesc din ce în ce mai frustrată de faptul că el petrecea tot mai puţin timp acasă. Mai mult, tot timpul alocat nu dusese la cine ştie ce rezultat. Nu descoperise nicio pistă şi habar n-avea cum să abordeze cazul unui site care era complet protejat de anonimitate.

Din fericire pentru Jared, situaţia era pe cale să se schimbe.

Lucra de săptămâni bune la un plan. Ştia că nu putea să îl găsească pe omul din spatele site-ului – sau poate pe oamenii din spatele site-ului – pentru că erau bine camuflaţi de browserul Tor atunci când erau Online. Dar mai ştia şi cum funcţiona orice reţea infracţională şi că, dacă începi de jos, în cele din urmă vei ajunge şi în vârf. Pentru Jared, să înceapă de jos însemna să cumpere droguri. Multe droguri.

Nu anticipase cât de dificil urma să fie să cumpere droguri Online. Nu pentru că ar fi fost dificil să facă rost de heroină sau cocaină prin Silk Road (chiar era şocant de uşor), ci mai degrabă pentru că nimeni din departamentul de interne nu se mai lansase vreodată

într-o frenezie de cumpărături Online de droguri. Spre deosebire de punerea sub sechestru a unor mărfuri de contrabandă într-un port sau planificarea unei livrări controlate pe stradă pentru a aresta pe cineva, nişa drogurilor online era un adevărat Vest Sălbatic, fără niciun protocol stabilit. A fost nevoie de câteva niveluri de aprobări, numeroase şedinţe şi o mulţime de hârţoage până când să i se permită lui Jared să-şi înceapă seria de cumpărături de pe acel Amazon al drogurilor.

Apoi mai era şi provocarea de a face rost de Bitcoin. Îi fuseseră alocaţi 1001 dolari pentru sesiunea de cumpărături. Aşa că a luat banii, i-a depus la o bancă şi apoi a intrat pe un site unde putea să schimbe dolarii în Bitcoin. Nu era la fel de uşor pe cât era să cumperi droguri la colţul străzii cu bani lichizi sau să găseşti pe Craigslist o bicicletă la mâna a doua, dar a fost ceva surprinzător de facil ţinând cont de ceea ce cumpăra.

În timpul primei sale expediţii prin Silk Road, Jared urmărea trei scopuri. Primul era să meargă înapoi pe urmele drogurilor până la cei care le vindeau. Al doilea era să depisteze care anunţuri de pe site se potriveau cu drogurile propriu-zise şi cu felul în care erau ambalate, ceea ce l-ar fi ajutat să-şi dea seama cum trebuia să arate corespondenţa legată de Silk Road, la fel cum făcuse în cazul transporturilor de khat la vamă. Şi, nu

în ultimul rând, Jared voia să facă un mic test, dar foarte important.

Ştia că angajaţii de la poştă din nodurile de pe întreg teritoriul Statelor Unite găseau droguri în sistem, dar – şi acesta era un „dar” consistent – nimeni nu ştia cât de multe droguri nu erau depistate; cât de multe pastile sau pungi cu prafuri scăpau neobservate prin mâinile autorităţilor. Din ceea ce ştia Jared, Silk Road putea foarte bine să fie un site care rula în fiecare an droguri în valoare de câteva mii de dolari sau putea să învârtă mărfuri de contrabandă de zeci de milioane de dolari pe lună. Nimeni nu ştia care variantă era cea corectă. Însă Jared bănuia că putea să elucideze misterul.

Jared a pus întâi în coşul lui de cumpărături de pe Silk Road nişte pastile de ecstasy, nişte „ceai” de opiu, nişte iarbă sintetică şi o varietate de stimulente adunate din mai multe ţări ale lumii. Per total, cumpărase de la optsprezece vânzători diferiţi de pe site şi îi instruise să-i trimită drogurile la o căsuţă poştală secretă din Aeroportul Internaţional O’Hare.

În afară de Mike, cel care descoperise acea primă pilulă roz, şi câţiva sus-puşi din cadrul Departamentului de Securitate Internă, nimeni nu mai ştia de comenzile lui sau de faptul că urmau să-i vină în acea zi, într-o dimineaţă de la mijlocul lunii ianuarie 2012.

În timp ce Jared se ridica de pe canapea şi se freca la ochi ca să se trezească, un avion zbura deasupra lui la zece mii de metri atitudine, pregătindu-se să aterizeze pe Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago şi având la bord câteva plicuri care trebuiau să ajungă în acea căsuţă poştală secretă. În ciuda faptului că era epuizat, Jared se simţea revigorat. Acesta era exact genul de muncă serioasă după care tânjise. Ani buni chiar se simţise ca acea pilulă roz: o picătură minusculă într-un ocean uriaş. Acum i se dăduse ocazia de a face ceva semnificativ. Poate chiar să-şi creeze o reputaţie.

S-a ridicat de pe canapea şi a urcat greoi pe scări pentru a o ajuta pe soţia lui să îl pregătească pe fiul lor, Tyrus, pentru creşă. S-a lăsat cu pupici de rămas-bun şi puţină chicoteală din partea lui Tyrus. Apoi s-a urcat în Maşina Perversului şi a plecat spre serviciu.

Ziua de lucru a început la fel ca oricare alta, pentru că lucra la alte cazuri, dar apoi, seara, s-a întors la aeroport să caute droguri. Odată cu lăsarea serii, se făcuse şi frig. Jared simţea frigul în timp ce se îndrepta spre uriaşul centru de corespondenţă de la marginea aeroportului, parcurgând drumul îngheţat până la uşa din spatele oficiului de corespondenţă, pe unde intra pe tărâmul becurilor cu halogen.

Mike îl aştepta vesel în sala de confiscare. Avea o surpriză pentru Jared: câteva plicuri albe care veneau

de la acelaşi dealer şi trebuiau să ajungă la adresa căsuţei poştale a lui Jared, tipărită pe partea din faţă a plicurilor.

— Ţi-am găsit drogurile! i-a spus mândru Mike.

Însă acela urma să fie singurul colet pe care avea să-l găsească Mike în acea zi sau în orice altă zi. Dintre cele optsprezece comenzi pe care le făcuse Jared prin Silk Road, una se pierduse pe drum, iar celelalte şaisprezece ajunseseră în căsuţa lui poştală, fără să fi fost observate de vreun angajat guvernamental. Nu era o previziune fericită pentru noul război împotriva drogurilor.

În acea seară, Jared, Mike şi încă un angajat de la poştă au luat toate drogurile, şi-au pus mănuşi albastre de cauciuc şi au vărsat întreg conţinutul pe masa din sala de conferinţe de la centrul de corespondenţă, au făcut poze, au etichetat ce descoperiseră şi au înregistrat ca dovadă fiecare detaliu minor.

La miezul nopţii, Jared îşi începea drumul de o oră cu maşina până acasă, iar până când să se aşeze înapoi pe canapea şi să se uite la *Antiques Roadshow,* nu se putea gândi decât la un singur lucru: cine erau oamenii din spatele Silk Road şi ce putea el să facă pentru a-i prinde?

Artificiile ţâşneau din toate direcţiile în faţa lui Ross şi odată cu ele veneau şi sunetele feroce ale exploziilor de deasupra. Bum! Bum! Bum! Nuanţe de roşu, verde şi roz se reflectau pe toată suprafaţa lacului. Privea fascinat în timp ce se îngrămădea între noua lui prietenă, Laura, şi sora ei ca să se ferească de frig. Cu câteva zile în urmă, aterizase în Vietnam, după ce-şi petrecuse noaptea în aeroportul din Singapore – o formă de cazare care i se potrivea mai bine vechiului Ross, cel care încerca să ajungă la *Amazing Race,* decât celui de acum, un milionar în devenire. Silk Road, pe care îl lansase cu doar un an în urmă, tocmai depăşise pragul de 500.000 de dolari pentru vânzările lunare de droguri, ceea se însemna că şi în buzunarul lui Ross intrau sute de mii de dolari din comisioane. Chiar şi aşa, Ross nu era genul care să dea banii pe chestii ostentative, aşa că, atunci când a aterizat la Hanoi, lordul american al drogurilor s-a cazat la un hostel şi a primit cu încântare vestea că ajunsese la fix ca să prindă sărbătoarea Anului Nou Chinezesc şi spectaculoasele focuri de artificii.

Anul Nou Chinezesc a fost un moment simbolic pentru Ross. A fost semnul unui alt început. O perioadă, aşa cum citise Ross, în care era bine să uiţi de

problemele anului care tocmai se încheiase şi să speri că noul an avea să fie unul mai bun. Mai important, această celebrare culturală era un fel de reinventare, ceea ce era întocmai procesul prin care trecuse Ross în ultima săptămână.

Cu câteva zile în urmă, în timp ce lucra la Silk Road, a primit de la noul lui confident şi prieten, Variety Jones, un mesaj cu o întrebare bizară: „Ai văzut vreodată filmul *File depoveste*[9]*?".*

Era o întrebare total aleatorie, chiar şi pentru Variety Jones. Şi chiar mai ciudat era că, în urmă cu doar câteva minute, cei doi vorbiseră despre probleme de cod şi vânzarea de droguri. Filmul de care îl întrebase era o cunoscută comedie neagră din anii 1980 despre un lucrător la o fermă care devenise pirat şi care trebuia să o salveze pe Prinţesa Buttercup dintr-un loc fantastic şi foarte periculos[10].

Într-adevăr, o întrebare foarte aleatorie din partea lui VJ. Însă se întâmpla adesea ca discuţiile dintre cei doi să devieze în tot felul de direcţii.

Pe parcursul ultimelor săptămâni, cei doi vorbiseră

---

[9] Film din 1987, cu titlul original „The Princess Bride" (n. t.).

[10] În original, *fire swamps,* un concept propriu filmului în discuţie care se referea la un loc fantastic din care protagonişti trebuiau să scape trecând prin trei tipuri de provocări: coloane de flăcări care apăreau spontan *(flame spurts*), nisipuri mişcătoare mai uscate şi mai periculoase decât cele obişnuite *(lightning sand*) şi rozătoare neobişnuit de mari (R.O.U.S. - *rodents of unusual size*) (n. t.).

timp de câteva ore în fiecare zi despre o gamă bogată de subiecte. De când erau prieteni, abia dacă trecea vreo oră în care unul sau celălalt să nu dea vreun semn de viaţă.

Deveniseră atât de apropiaţi, încât cele mai multe seri şi le încheiau cu mesaje de noapte bună. („Ei bine, fug la somn. Ne auzim în câteva ore", îi scria Ross. „Ai grijă să şi dormi", îi răspundea VJ.) Cele mai multe dimineţi începeau tot cu salutări, pentru a vedea cum era celălalt în acea dimineaţă. („Hei, bună dimineaţa", spunea unul. „Howdy, rowdy"[11], răspundea celălalt.) Cât timp erau treji, dezbăteau aspecte legate de politică, războiul împotriva drogurilor, pornografie şi cărţi, râdeau unul la glumele celuilalt, iar VJ întotdeauna reuşea să-l facă pe Ross să râdă. „Poştaşul meu e dealer de droguri", îi scria VJ când primea un pachet. „Doar că nu ştie."

Legătura dintre Variety Jones şi Ross evoluase atât de mult încât, în săptămânile recente, cel mai lung interval de timp în care cei doi nu discutaseră fusese de două ore jumătate, în seara de Anul Nou. Ross îşi începuse ziua de 1 ianuarie asistând la focurile de artificii din Australia şi pansându-i cotul cuiva după un accident petrecut la beţie, iar Variety Jones fusese în Londra, unde adormise rapid după ce luase câteva tablete de

---

[11] Un fel de a spune că totul e bine (n. t.).

ecstasy şi mai băuse şi două sticle de şampanie, pierzând contactul cu realitatea cu jumătate de oră înainte de Revelion. Legătura lor devenise atât de puternică, încât Ross chiar l-a întâmpinat pe VJ cu mesajul „Mi-a fost dor de tine :)” după ce revenise din vacanţă.

VJ era uşor de plăcut, era amuzant şi isteţ, dar mai important era că Ross putea să aibă încredere în el cu adevărat, într-o lume în care nu puteai să ai încredere în nimeni. Pentru prima dată de când începuse să lucreze la Silk Road, Ross Ulbricht avea pe cineva pe care să-l considere cel mai bun prieten. Variety Jones, fireşte, făcea şi el bani din prietenie. Ross îl plătea pentru serviciile prestate, uneori chiar şi cu 60.000 de dolari deodată, ceea ce acoperea cheltuielile de transport şi pe cele cu programatorii care lucrau pentru VJ.

Era momentul ideal pentru ca o astfel de conexiune să înflorească, pentru că şi presiunile aferente gestionării site-ului creşteau din ce în ce mai mult. Când se lansase site-ul, oferta lui cuprindea câteva ciuperci magice şi nişte iarbă. Acum erau la vânzare aproape toate felurile de droguri posibile, dintre care unele se vindeau în cantităţi foarte mari. De asemenea, lumea vindea şi o mulţime de tipuri de arme: Uzi, pistoale Beretta, puşti AR-15, cantităţi uriaşe de

muniţie şi amortizoare. Toate acestea atrăgeau mai multă atenţie din partea presei, care îi tot atenţiona pe guvernanţi că nu făcuseră încă nimic pentru a închide site-ul. Titlul unui articol suna cam aşa: LA OPT LUNI DUPĂ CE SENATORUL CHUCK SCHUMER A ATACAT BITCOIN, SILK ROAD ÎNCĂ E ÎN FLOARE.

Presiunea la care era supus Ross în aceste condiţii era colosală. Dar cel care îi devenise de curând cel mai bun prieten avea un plan. Un plan care avea cumva legătură cu o discuţie despre filmul *File de Poveste.*

Ross a răspuns oarecum afirmativ la întrebarea lui VJ despre film: la fel ca în cazul multor alţi puşti din generaţia lui, părinţii lui aveau un exemplar pe o casetă VHS.

„Aşadar", i-a scris Variety Jones, „ştii povestea lui Dread Pirate Roberts?"

Ross nu prea mai ştia despre ce era vorba, dar a început să scrie ce-şi mai aducea aminte din film şi numele personajului. Când nu s-a mai descurcat, Variety Jones i-a completat rezumatul: era ceva despre un tip pe care îl chema Westley şi care preluase numele de Dread Pirate Roberts de la altcineva... şi peste ani altcineva preluase acel nume, iar cel de la care îl preluase se pensionase. Aşa că nimeni nu ştia cine fusese cu adevărat primul Dread Pirate Roberts.

„Da", a răspuns Ross.

Aşa era. Aşa se întâmplase în film.

Şi iată care era ideea.

„Trebuie să îţi schimbi numele din Admin în Dread Pirate Roberts”, i-a scris VJ.

Cuvintele care formau numele lui „Dread Pirate Roberts” pluteau pe ecran de parcă ar fi fost suspendate într-un fel de realitate alternativă.

Dread. Pirate. Roberts.

Ce idee genială! Ross a fost încântat de ea. *Ooo, asta e bună. Chiar foarte bună.* Apelativul „Dread Pirate Roberts”, care în principiu era pirat, se potrivea de minune cu analogia pe care o făcea Ross cu ideea de „căpitan”, pe care o folosise anterior pe forumurile site-ului.

VJ a subliniat că cel mai important era că schimbarea numelui în Dread Pirate Roberts urma să-i permită lui Ross să-şi piardă urma şi să se distanţeze de trecutul lui, să susţină că renunţase cu adevărat la Silk Road. Era un alibi perfect: să spună că se pensionase şi dăduse mai departe altcuiva dreptul de proprietate, la fel şi numele liderului. „Începe acum firul legendei”, a insistat Variety Jones.

Variety Jones habar nu avea cât de serios urma să se dedice Ross acestei sugestii, deşi presupusese că avea să se entuziasmeze. Ross îi spusese deja lui VJ că existau două persoane care ştiau despre legătura dintre

el şi Silk Road, iar asta se întâmplase pentru că Jones întrebase dacă exista astfel de persoane şi, dacă da, cine anume.

„În viaţa reală", întrebase VJ în decembrie, „există cineva care să aibă habar" că tu – oricine ai fi – ai pus bazele platformei Silk Road? „Iubita, iubitul, vreun iepuraş cu care vorbeşti, prieteni din Online pe care îi ştii de ani buni? Bunica, preotul, rabinul, vreo dansatoare de striptease?"

„Din păcate, da", îi răspunsese Ross. „Există două [persoane], dar ambele cred că am vândut site-ul şi că m-am retras." Ross a făcut o pauză înainte să continue explicaţia, respectiv că le spusese acestor două persoane cu câteva luni mai devreme că vânduse site-ul şi îl predase mai departe. „Cu una [dintre persoane] probabil că nu voi mai vorbi niciodată, iar de cealaltă mă voi îndepărta." El a adăugat: „Niciodată n-o să mai fac greşeala de a mai spune altcuiva".

Acum, aproape de Anul Nou Chinezesc, era momentul ideal pentru ca Ross să se reinventeze. Să uite de problemele din ultimul an şi să spere că anul care tocmai urma să înceapă avea să fie unul mai bun. Iar noua persoană din viaţa lui care îi devenise cel mai bun prieten, Variety Jones, venise cu o idee genială, uluitoare, minunată prin care să rezolve nu doar problema Juliei, ci şi problema lui Richard şi cea a

Ericăi şi orice altă problemă care putea să mai apară din partea celor care descopereau că el fusese creatorul site-ului.

Sigur, dacă era să fie prins vreodată, Ross putea să recunoască ipotetic că, din păcate, el fusese implicat în începuturile Silk Road, dar site-ul devenise pur şi simplu o sursă prea mare de stres. Iar dacă cineva avea să-l întrebe: „Ce-ai făcut cu site-ul după ce n-ai mai lucrat la el?", Ross putea să spună că îl dăduse altcuiva. Iar dacă era întrebat cui, el putea să spună doar că: „Nu ştiu cine era. Ştiu doar că-şi spunea Dread Pirate Roberts".

carl force renaşte

Casa cu două niveluri construită în stil colonial la marginea oraşului Baltimore arăta idilic. În faţă, o alee de piatră încântătoare şerpuia printre doi stejari uriaşi. Partea din spate a casei avea vedere spre un pârâu în serpentine, unde vulpile şi căprioarele alergau prin tufişuri şi printre merii pădureţi.

Acest peisaj, o utopie, fusese suficient pentru a-i face pe Carl Force şi pe soţia lui să se îndrăgostească de casă – locul ideal pentru a-şi creşte copiii şi în care, poate, să-şi trăiască viaţa după pensionare.

Totuşi, din ziua în care Carl semnase la bancă actele

necesare, casa fusese aproape un coşmar – se confruntaseră cu aproape orice problemă imaginabilă, inclusiv probleme cu circuitele electrice, cu ţevile şi făcuseră dureroasa descoperire că majoritatea pereţilor nici nu erau izolaţi. O casă construită din hârtie care golise aproape complet contul de economii al familiei. „Lămâia", aşa cum îi spunea Carl, nu era nimic altceva decât un pachet de stres care se adăuga la toate celelalte surse de stres. Carl se trezea adesea în timpul nopţii uitându-se în gol, în întuneric, în tăcerea copleşitoare a suburbiei, gândindu-se la trecutul lui, la viitor şi la cum putea să-şi amortizeze pierderile cauzate de acea casă.

Spre deosebire de cei mai mulţi oameni, care, după o zi lungă la birou, s-ar detensiona când s-ar aşeza pe canapea, ar da drumul la televizor şi ar desface o bere, Carl cel treaz făcea fix invers. Venea acasă, el, un bărbat în toată firea, cu chelie şi tatuaje pe tot corpul, şi înfoia perne. Nu se putea abţine; stresul de la muncă, stresul casei care se deteriora, stresul generat când se gândea unde ajunsese în viaţă, toate duceau la o sesiune de curăţenie care dura o oră înainte să se poată aşeza la masă pentru cină. Uneori punea acest fix pe seama diagnosticului pe care şi-l stabilise singur, tulburare obsesiv-compulsivă, dar adevărul era că nu-i păsa ce era. Să scuture o pernă până când toate penele din interiorul ei ajungeau să fie aranjate omogen avea

pentru el un efect terapeutic mai eficient decât orice bere.

Însă, în ultimele săptămâni, ceva se schimbase şi îi alungase stresul. De fapt, Carl – pentru prima dată în viaţă – se simţea înviorat. Renăscuse. Datorită cazului Silk Road.

La început, când primise vestea detaşării sale în echipa de la Baltimore din cadrul Departamentului de Securitate Internă, pentru a ajuta la caz, Carl fusese intrigat, dar nonşalant în privinţa operaţiunii. Era o oportunitate de a lucra la un alt tip de caz faţă de săriturile obişnuite, dar nu îi schimba stilul de viaţă ca agent solar. Apoi, unul dintre agenţii din Baltimore i-a arătat cum să descarce Tor şi cum să navigheze prin forumurile de pe Silk Road, iar Carl a devenit obsedat.

Şi-a dat seama curând că acest site putea să schimbe totul. DEA putea să se transforme într-un departament care să se ocupe de operaţiuni cu infracţiuni cibernetice. Alte agenţii, cum ar fi FBI sau NSA, care nu lucrau niciodată la cazuri de droguri, puteau să înfiinţeze alte divizii care să se concentreze pe aceste ţinte online. Era o lume nouă, înţelesese el, Vestul Sălbatic. Şi îşi dorea să fie unul dintre şerifii de la O.K.

Corral[12].

A început să citească tot ce putea găsi despre Silk Road. A trecut prin discuţii interminabile de pe Silk Road, pe tot felul de subiecte, de la cum se poate injecta heroina în ochi la cum se pot securiza coletele în aşa fel încât să nu fie descoperite de cei de la poştă. A citit ceea ce scrisese omul din spatele site-ului, un personaj care obişnuia să-şi spună Admin, dar care de curând îşi schimbase numele în Dread Pirate Roberts.

Carl fusese avertizat foarte serios de către agenţii din filiala Baltimore a Departamentului de Securitate Internă să nu-şi facă încă un cont pe Silk Road. „Să nu faci nimic tâmpit pe site", i-au spus supervizorii. „Nu vrem să ştie nimeni că sunt acolo oameni ai legii."

Dar Carl vâna pe cineva, iar senzaţiile pe care le trăise la începutul carierei de agent începuseră să iasă iar la suprafaţă. Corpul îi vibra de entuziasm. Era ca şi cum cineva ridicase o cortină de peste el, după care apăruse un Carl Force mai tânăr, mai plin de energie, care abia aştepta să arate de ce era în stare şefului, colegilor, soţiei, lui însuşi.

Curând începuseră să i se prelungească şi zilele de agent solar. La asfinţit, de cum ajungea acasă, Carl

---

[12] Referinţă la o cunoscută confruntare armată între oamenii legii şi Cowboys (un grup de proscrişi), care a avut loc pe 26 octombrie 1881, în Tombstone, Arizona. Totul a durat 30 de secunde şi s-a încheiat cu trei decese (n. t.).

fugea pe scări în camera de oaspeţi din spatele casei şi îşi deschidea laptopul de serviciu pentru a intra pe Silk Road şi pentru a citi noutăţile publicate de creatorul site-ului. Deocamdată, pernele din casa în stil colonial trebuiau să aştepte. Avea de lucru. Trebuia să caute mai în profunzime în Silk Road şi să conceapă o strategie prin care să închidă site-ul.

„O, căpitane, căpitanul meu”[13]

Nu doar că toţi cei de pe Silk Road apreciau noul nume al liderului; îl adorau de-a dreptul. Era un strigăt de luptă pentru toţi cei implicaţi. Un chip mascat pentru liderul unei revoluţii. Dacă Irlanda îl avusese pe Michael Collins, iar Cuba, pe Che Guevara, atunci toţi cei care voiau să pună capăt războiului dus împotriva drogurilor îl aveau pe Dread Pirate Roberts.

Pe forumurile site-ului, unde se putea vorbi despre orice legat de Silk Road, existau tot felul de discuţii despre numele de scenă al liderului. Vânzătorii şi cumpărătorii erau uniţi de sentimentul că nu doar cumpărau sau vindeau droguri, ci erau pe punctul de a lua parte la o insurecţie care urma să schimbe pentru

---

[13] Poem scris de Walt Whitman în 1865 şi o amplă metaforă despre moartea preşedintelui american Abraham Lincoln (n. t.).

totdeauna legislaţia.

Angajaţii lui Ross au acceptat imediat noul nume al lui Ross, pentru că îi oferea o identitate unei persoane care, până la acel moment, nu avusese una. Acum şeful lor era un individ anonim ascuns în spatele unei tastaturi, iar o clipă mai târziu devenise un pirat temut care îi va conduce în bătălia împotriva guvernului american. Şi, fir-ar să fie, va câştiga acea bătălie.

Toată lumea începuse să vorbească despre Ross cu respectul cuvenit, referindu-se la el drept Dread Pirate Roberts sau, pe scurt, DPR. Iar cei mai apropiaţi (în mare parte angajaţii lui) au ales un titlu chiar mai important: „Căpitan". I se adresau comandantului lor cu această formulă de zeci de ori pe zi.

„'Neaţa, căpitane."

„Lansăm când daţi ordinul, căpitane."

„Aşa mă gândeam şi eu, căpitane."

„Vise plăcute, căpitane."

„Noapte bună, căpitane."

Ross era încântat – de tot. Pentru prima dată după luni bune se simţea revigorat datorită site-ului şi direcţiei spre care putea struni nava. Şi era nava lui. Numai a lui.

„O, căpitane, căpitanul meu."

Înainte să-l fi cunoscut pe Variety Jones, Ross punea la îndoială ce făcea. *Meritau toate astea?* La început trăia

mereu cu teama că gestionarea site-ului putea să îl arunce în închisoare pentru tot restul vieţii sau chiar pe scaunul electric. Acceptase toate acestea, reamintindu-şi că lupta pentru ceva în care credea şi că îi ajuta pe oameni, deci riscul era proporţional cu răsplata. Însă, după ce depăşise acel obstacol, nu reuşise să accepte pe deplin faptul că trebuia să-i mintă constant pe cei din jurul lui.

Cei câţiva angajaţi pe care îi avea îl ajutaseră să iasă din acea stare de depresie, amintindu-i liderului lor cât de mândri erau să facă parte din ceva atât de măreţ şi revoluţionar. Desigur, erau plătiţi, iar cei mai mulţi dintre ei câştigau câteva sute de dolari pe săptămână pentru serviciile de programare, dar aici nu era vorba despre bani; ei erau recunoscători pentru că erau implicaţi într-o astfel de mişcare.

Un angajat i-a spus lui Ross că renunţase la celelalte slujbe şi responsabilităţi pentru „a se ocupa de tot ce se întâmpla acolo”. Posibilitatea ca drogurile să fie legalizate, garanţia ca generaţiile viitoare să nu-şi petreacă vieţile în închisoare pentru vânzarea de droguri sau chiar pentru consum, toate acestea erau mai importante decât orice altceva, i-a mărturisit angajatul. Un altul proclamase cu mândrie: „Chiar putem să schimbăm lumea... Suntem foarte norocoşi... O astfel de oportunitate apare doar de câteva ori

într-un mileniu”.

Lucrurile se schimbaseră atât de mult, iar acum, când Silk Road avea atâtea drumuri deschise în faţă, Ross se hotărâse să ţină un jurnal. Într-una dintre primele note din jurnal, conştientizând profunzimea viziunii sale, a scris: „Îmi închipui că, într-o zi, s-ar putea scrie o poveste despre viaţa mea şi ar fi bine să existe o relatare detaliată în acest sens”. Existau suficiente aspecte care să-i amintească de importanţa lui din ce în ce mai mare. Din punct de vedere financiar, site-ul avea atât de mult succes şi procesa atât de multe comenzi, încât Ross devenise milionar. Totuşi, pentru că era un tip modest, nu-şi cumpărase nimic extravagant, cu excepţia câtorva mese bune în oraş. Tot ceea ce deţinea încăpea în continuare într-o geantă de mici dimensiuni.

Însă, cu toate că afacerea îi mergea atât de bine, încă era preocupat de faptul că trebuia să-i mintă pe ceilalţi din jur. Când era întrebat de familie şi prieteni cu ce se ocupa, Ross le spunea tuturor poveşti diferite. „Sunt broker.” „Lucrez la un joc video.” „Vând şi cumpăr valute digitale.” De fiecare dată când spunea una dintre aceste poveşti, Ross se simţea foarte vinovat. Întotdeauna fusese obsedat de ideea de a fi „un om de cuvânt”, iar această înşelătorie constantă îl măcina, era în mod constant o problemă de conştiinţă.

Nu era ca şi cum putea să se ducă pe Silk Road şi să

fie sincer acolo. Nu avea de ales şi trebuia să-i mintă şi pe toţi cei de acolo – din motive evidente. Totuşi, divulgase anumite aspecte de câteva ori, uneori din greşeală, dar mai des pentru că simţea nevoia să spună ceva cuiva. De curând, într-o după-amiază, Ross îi spusese lui Variety Jones că, la un moment dat, lucrase în domeniul fizicii experimentale. Gafase cu Smedley, noul lui programator-şef, când îi vorbise despre călătoriile lui prin Australia şi Asia. Îi povestise altui angajat, lui Inigo, despre cum mergea cândva cu cortul cu tatăl lui, Kirk. De mai multe ori vorbise despre cât de mult îi plăcea pescuitul.

Acum Ross avea un sistem mai bun pentru a ţine la distanţă realitatea de ficţiune. Odată ce devenise Dread Pirate Roberts, putea să poarte o mască prin care să se transforme în două persoane. În lumea reală era Ross Ulbricht; în mediul Online era Dread Pirate Roberts.

„Da, căpitane!”

Atunci când era Ross, încă putea să-şi expună idealurile despre legalizarea drogurilor, libertarianism şi să vorbească despre activităţile legate de Bitcoin, detaşându-se mintal de Silk Road şi, mai important, fără să aibă vreodată senzaţia că îi trăda pe cei pe care îi iubea. Iar odată ce-şi punea masca lui Dread Pirate Roberts, devenea o altă persoană care putea cârmi nava spre ape necunoscute în care se putea lipsi de principii

etice. DPR putea să treacă peste limite de care Ross nu s-ar fi apropiat vreodată – trebuia să treacă de toate acele obstacole pentru a duce site-ul la următorul nivel.

„O, căpitane, căpitanul meu."

Când intra în rolul lui Dread Pirate Roberts, Ross nu mai era nevoit să-i mintă pe ceilalţi. Doar pe el însuşi.

ori eşti spânzurat, ori te întorci acasă, ross

Degetele lui Ross zvâcneau în timp ce scria. Unghiile aproape că-i sângerau din cauză că şi le tot rodea. Problema era că nu ştia cum să se oprească. Simţea cum tot corpul îi era cuprins de anxietate şi atunci începea să-şi roadă unghiile.

Exista un tipar care se forma şi habar nu avea cum să îi pună capăt. Acum site-ul mergea strună şi într-o clipă – BOOM! — avea loc cine ştie ce eveniment catastrofal.

Serverele picau, hackeri încercau să spargă banca de Bitcoin, secvenţele proaste de cod trebuiau rescrise, secvenţele bune trebuiau actualizate, existau conflicte între cumpărătorii şi vânzătorii de droguri, se rătăceau colete, apăruseră escroci profesionişti şi furturi de Bitcoin. Deşi aceste probleme erau fireşti, dată fiind natura activităţii, apăreau subit, iar Ross trebuia să le remedieze imediat, indiferent unde se afla.

Unele probleme erau uşor de rezolvat (cum ar fi

astuparea găurilor navei atunci când atacau hackerii). Altele existau încă de la începuturi (cum ar fi depistarea acelor găuri înainte ca hackerii să le găsească primii). Şi totuşi, din când în când, apărea câte o problemă care îl costa pe Ross câteva mii de dolari într-un interval de câteva minute. De exemplu, se întâmplase ca într-o zi, de curând, Ross să afle că cineva reuşise să fure Bitcoin în valoare de 75.000 de dolari din cauza unei secvenţe de cod nu prea grozave pe care o scrisese chiar el. Acestea erau zilele în care Ross începea să-şi roadă unghiile fără oprire.

Din fericire pentru Ross, nu urma să intre în faliment din cauza unei pierderi de 75.000 de dolari. Acum făcea atât de mulţi bani din site, încât întâmpina probleme cu spălarea şi transformarea lor în bani lichizi fizici. În decembrie, Silk Road începuse să proceseze lunar tranzacţii cu droguri în valoare de 500.000 de dolari. Acum, la sfârşitul lui martie, site-ul înregistra vânzări de 500.000 de dolari pe săptămână. Atunci când s-a uitat la graficele de creştere, Variety Jones a rămas perplex: „Să-mi bag picioarele", i-a scris el. „Adică ştiam în mintea mea, dar să văd graficul, ei bine... Să-mi bag picioarele!" Graficul la care se referea era o linie galbenă care ilustra creşterile şi profiturile site-ului şi care se îndrepta vertiginos spre colţul din dreapta al paginii, până sus.

Lui Variety Jones i-au trebuit câteva minute bune să facă nişte calcule. Potrivit estimărilor lui, ţinând cont de actualul ritm de creştere, vânzările urmau să ajungă la un milion de dolari pe săptămână în aprilie, doar o lună mai târziu, după care aveau să se dubleze încă o dată până la mijlocul verii. El i-a spus lui Ross că, în cel mai rău caz, anul 2012 urma să cumuleze vânzări de 100 de milioane de dolari. Iar dacă se menţinea actuala traiectorie, până la sfârşitul lui 2013, Silk Road va procesa vânzări de droguri în valoare de aproape un miliard de dolari.

În medie, Ross câştiga din comisioane aproximativ 10.000 de dolari pe zi, procent care creştea – la propriu – în fiecare oră. De fapt, averea lui Ross se dubla şi tripla odată la câteva săptămâni, pe măsură ce creştea şi valoarea monedei Bitcoin. Dacă Ross avea luni în contul său de Bitcoin o sumă echivalentă cu 100.000 de dolari, valoarea putea ajunge până vineri la 200.000 de dolari fără ca el să facă ceva. Dacă erau corecte estimările lui VJ, Ross însuşi putea să ajungă până în 2014 la 100 de milioane de dolari, iar asta în cazul unei pieţe rezervate. În cazul unei pieţe în creştere, dacă valoarea monedei Bitcoin continua să crească în ritmul de până atunci, putea să acumuleze de zece ori mai mult în foarte scurt timp.

Însă grămada de bani digitali venea la pachet cu un

set de probleme noi. Pe lângă problema transformării lor în bani cash, iar asta fără ca statul să afle, mai mulţi bani însemnau mai mulţi clienţi şi, odată cu ei, apărea o serie de alte probleme. Existau conflicte agresive pe site între vânzători şi cumpărători, iar serverele din ce în ce mai lente erau suprasolicitate de noii vizitatori şi primeau tot mai multă atenţie din partea autorităţilor.

„Toţi acei bani nu vor însemna mare lucru dacă suntem după gratii", i-a scris Ross lui VJ în timp ce discutau despre creşterea vertiginoasă a site-ului şi amplificarea anxietăţii asociate creşterii – anxietate despre care Ross ştia că trebuia să şi-o ţină în frâu sau, în caz contrar, va începe inevitabil să facă greşeli. Asta era cea mai sigură modalitate de a fi prins. Şi ăsta era chiar ultimul lucru pe care şi-l doreau Ross, VJ sau zecile de mii de oameni care cumpărau şi vindeau acum prin intermediul site-ului.

„Avem nevoie de... alternative", a subliniat VJ, „şi de un plan."

Aşadar, sub îndrumarea lui Variety Jones, Ross a conceput exact aşa ceva: un plan.

În primul şi-n primul rând, Ross urma să plece din Australia şi să se întoarcă acasă. Călătoriile îl ajutaseră să-şi formeze o imagine de ansamblu cât de cât, ceva de care avea mare nevoie, dar lunile întregi petrecute pe drum veniseră la pachet cu o nouă serie de griji. La

început, găsise refugiu şi linişte alături de sora lui, în Australia.

Se îndrăgostise de climatul idilic şi de toată distracţia aferentă, inclusiv să se lase purtat de valurile de pe Bondi Beach. Fără să aibă o slujbă care să îl ţină într-un singur loc, Ross s-a îmbarcat curând într-un tur de o lună prin Asia. Arăta la fel ca orice alt călător care explora la pas, cu rucsacul în spate, insulele din jurul Oceanului Pacific. Se caza în hosteluri pentru tineri şi mânca tăiţei de la tarabe de pe marginea drumului. Singura diferenţă dintre el şi prietenii de ocazie pe care i-a întâlnit pe parcurs era că aceştia erau în mare parte studenţi faliţi care explorau lumea înainte să se întoarcă în America sau în Europa pentru a se angaja şi a se stabili undeva. În schimb, Ross gestiona în secret cel mai mare site de trafic de droguri din lume şi valora el însuşi milioane de dolari.

Fusese uşor să se piardă în peisaj, având doar câteva bunuri personale şi părul ciufulit. Asta până când ceva a mers prost la site.

Singura alternativă a lui Ross era să gestioneze Silk Road din aşa-numitele internet-caféuri sau folosindu-se de puncte de acces Wi-Fi de pe teritoriul Asiei, mai toate conexiunile oferind viteze dureros de mici pentru internet; asta însemna că, de fiecare dată când trebuia să verifice site-ul, în jur se aflau zeci de

ochi iscoditori care puteau să i se uite peste umăr. Astfel, în mijlocul vreunei discuţii cu angajaţii săi, îi anunţa brusc că trebuia să-şi găsească un alt loc.

„Îmi schimb locul”, scria el, „brb”.

„Mă mut.”

„Nu-mi mai place acest loc.”

„Trebuie să mă mişc, revin imediat.”

„Merg în altă parte.”

Uneori pur şi simplu închidea capacul laptopului dacă cineva văzuse puţin din ecranul lui. Apoi pleca nevăzut – sau cel puţin aşa spera el. Însă adesea nu avea de ales şi trebuia să rămână captiv în apropierea ariei acoperite de internet, agitându-se asemenea unei muşte care aştepta ca un câine să-şi termine treaba. Deghizat ca Dread Pirate Roberts, Ross i-a spus confidentului său: „Îmi organizez viaţa în funcţie de posibilitatea de a sta singur în faţa calculatorului meu”. Iar acest stil de viaţă îl omora.

„brb, trebuie să mă mut de aici.”

Într-una dintre cele mai ameţitoare experienţe din timpul călătoriilor lui, Ross pornise către un orăşel mic şi liniştit din mijlocul junglei thailandeze, unde se putea face surf. Planul era să se urce pe valuri, să se bucure de plajă, să facă drumeţii printre palmieri, poate să fumeze nişte iarbă şi (dacă totul mergea bine) să cunoască o călătoare tânără şi frumuşică. Doar că ceva

catastrofal de îngrijorător se întâmplase pe site în timp ce intra în oraş. Cineva începuse să fure valută Bitcoin din contul lui din cauza unei grave erori de programare. Ross nu a avut de ales, aşa că a trebuit să rezolve problema pe loc şi nu a fost deloc uşor de remediat.

A stat blocat de dimineaţă până noaptea în internet-caféul local, rozându-şi unghiile fără oprire în timp ce încerca disperat să oprească jaful, toate acestea în timp ce localnicii şi călătorii se plimbau liniştiţi pe drumurile prăfuite ale oraşului din junglă, beau bere şi făceau surf pe valurile oceanului călduţ. („Oamenii de acolo au crezut că sunt nebun", i-a spus ulterior Ross lui Variety Jones. „Stăteam acolo optsprezece ore pe zi, devorându-mi unghiile. Toţi acei oameni relaxaţi care erau în vacanţă se uitau la mine de parcă se întrebau: ce naiba o fi cu tipul ăla?!").

Pe lângă această sursă de anxietate, Ross era îngrozit că cineva putea să vadă logoul Silk Road sau imagini cu droguri pe ecranul lui, sau să-l întrebe despre codul pe care îl scria. Mai rău, vreun localnic putea să anunţe în mod anonim autorităţile, sperând să se pună bine cu amicii lui din poliţia locală.

Anxietatea putea să îl paralizeze atunci când era pe deplin lucid. Dat fiind faptul că prin site-ul lui era posibil să cumperi droguri de oriunde exista acces la

internet, practic era căutat peste tot în lume. Asta însemna că ar fi putut fi judecat conform legislaţiei din orice ţară de pe planetă. Şi ultimul loc în care şi-ar fi dorit Ross să fie arestat pentru facilitarea comercializării unor cantităţi mari de droguri era în sud-estul Asiei, acolo unde fuseseră spânzuraţi americani, fiind prinşi că făcuseră trafic cu doar câteva grame de heroină.

Aşa că rămânea un singur lucru de făcut. Când i-a fost clar că mesajul Ericăi de pe Facebook trecuse neobservat şi nimeni altcineva nu-l mai suspecta că putea fi altceva în afară de Ross Ulbricht, a stabilit o zi pentru întoarcerea în Texas. Dar asta nu rezolva complet problema anxietăţii determinate de gestionarea site-ului. Însă Ross avea un plan. I-a promis lui Variety Jones că urma să facă plimbări lungi, să mănânce mai sănătos pentru a rămâne concentrat şi să-şi tripleze timpul dedicat meditaţiilor sale zilnice, până la cel puţin 30 de minute înainte de culcare. Cu VJ alături la nevoie, Ross avea de gând să încerce să ţină în frâu stresul pe care îl genera gestionarea celui mai mare site cu droguri din lume.

Cât despre unghii, pe 10 aprilie, cu câteva zile înainte să plece din Australia, a intrat într-o farmacie, a pus pe tejghea câţiva dolari şi a ieşit de acolo cu o sticlă de soluţie împotriva roaderii unghiilor.

I-a mărturisit entuziasmat lui Variety Jones despre noua sa achiziţie. Spunea că avea să-şi aplice pe unghii alifia magică cel puţin o dată pe zi în săptămâna care urma. „E timpul să scap de obiceiul ăsta", i-a scris lui VJ.

Însă nu va putea să scape de el pentru mult timp. La întoarcerea în America, Ross avea să descopere că nu doar Silk Road crescuse imens în ultimele luni, ci şi zelul autorităţilor în privinţa capturării lui Dread Pirate Roberts.

carl, eladio şi nob

Pentru un agent DEA, o misiune sub acoperire era cea mai palpitantă parte a slujbei, dar şi cea mai stresantă. Dacă îţi făceai bine treaba, puteai să prinzi nişte indivizi fără scrupule; dacă nu, acei indivizi ajungeau să te prindă ei pe tine.

Carl Force învăţase această lecţie pe propria piele, în urmă cu aproape paisprezece ani, pe când era agent începător în cadrul DEA, iar una dintre primele sale misiuni fusese un caz din micuţul oraş Alamosa, în Colorado.

Carl ajunsese acolo după ce arestase pe cineva şi îl convinsese să devină informator, iar cel din urmă promisese să ajute la stabilirea unor tranzacţii cu

droguri cu traficanţii locali. Oraşul era exact deasupra graniţei cu New Mexico, aşa că era un punct ideal pentru a aduce în ţară cocaină şi metamfetamină.

Pentru a pune bazele operaţiunii iniţiale, informatorul stabilise câteva întâlniri, dar lucrurile au luat-o razna aproape imediat. De fiecare dată când apărea Carl pentru a cumpăra droguri sub acoperire, informatorul începea să intre în panică, spunându-i agitat lui Carl că seamănă prea bine cu un poliţist şi, în consecinţă, punea în mare pericol întreaga operaţiune (şi poate chiar şi vieţile lor).

Lui Carl nu îi plăcea să i se spună ce să facă, dar, când s-a uitat în oglindă, şi-a dat seama că informatorul avea dreptate; arăta exact ca un poliţist. Aşadar, Carl a hotărât că era necesară o mică transformare fizică. Şi-a făcut găuri în urechi şi şi-a pus cercei de aur, şi-a lăsat părul să crească şi a început să se îmbrace mai puţin ca un agent DEA şi mai mult ca cineva care trăia din vânzarea de droguri.

Pentru a fi sigur că nu putea să fie depistat ca agent federal, şi-a asumat şi o falsă identitate cu un istoric amplu. Din acel caz, Carl a învăţat o lecţie crucială – nu te prezinţi pur şi simplu la o operaţiune sub acoperire şi doar spui că lucrezi în lumea crimei organizate. Trebuie să demonstrezi că faci asta.

Un deceniu mai târziu, în timp ce se afla în biroul

DEA din Baltimore, uitându-se fix la pagina de înregistrare a utilizatorilor pe site-ul Silk Road, avea să ţină cont de acea lecţie.

Carl îşi făcuse temele, pregătindu-se exact pentru acest moment. Dar, înainte să-şi facă un cont pe site, trebuia să se hotărască cine avea de gând să fie pe Silk Road. Spre deosebire de munca sub acoperire pe care o făcuse în lumea reală, de această dată urma să stea ascuns în spatele unei tastaturi, ceea ce însemna că putea fi oricine sau orice îşi dorea. Putea să fie negru, alb, hispanic sau chinez. Bărbat sau femeie sau ceva între. Lumea online îi era scenă; trebuia doar să se hotărască în cine avea să se transforme după ce se trăgea cortina.

Carl a început cu ce ştia, adunând poveşti din perioada pe care o petrecuse în Sud şi s-a hotărât asupra unui personaj care ar fi fost un contrabandist din Republica Dominicană şi care aducea în Statele Unite în fiecare an droguri în valoare de 25 de milioane de dolari, în mare parte cocaină şi heroină. I-a dat acestui personaj numele Eladio Guzmán, adaptând frumos numele celui mai cunoscut lord al drogurilor de atunci – El Chapo Guzmán, liderul Cartelului Sinaloa din Mexic. Apoi a elaborat un istoric complex pentru Guzmán al său, spunând că ar cunoaşte oameni de peste tot din America de Sud care să se ocupe de trafic

de droguri, spălare de bani şi chiar asasinate la comandă. A, şi nu vedea cu un ochi, aşa că purta un plasture deasupra acelui ochi.

Pentru a se asigura că totul despre el părea real, Carl le-a cerut celor de la DEA să-i facă un permis de conducere cu poza lui reală şi noul său nume inventat.

Însă pe Silk Road oamenii nu şi-ar fi folosit numele adevărat, chiar dacă era unul fals. Aşadar, la fel cum liderul se autointitulase Dread Pirat Roberts, Carl trebuia să-şi găsească un apelativ pentru identitatea lui inventată. Din nou s-a hotărât să-şi aleagă un pseudonim din ceva foarte cunoscut, de această dată din Biblie. Să fi fost intuiţia, anii de experienţă sau încrederea în sine excesivă, dar îşi dorea ca acest nou pseudonim să ilustreze ce urma să se întâmple datorită contribuţiei sale la cazul Silk Road. Aşa că a ales din Biblie numele unui oraş care fusese distrus de un rege: oraşul Nob.

Astfel, Carl Force urma să devină Eladio Guzman, dominicanul care făcea contrabandă cu droguri şi care va fi cunoscut în mediul online ca Nob.

S-a dus acasă şi i-a spus fiicei lui de doisprezece ani că avea nevoie de ajutorai ei. A luat o coală albă de hârtie şi a mâzgălit pe ea cu un marker negru, plin de agresivitate, mesajul „TRĂIASCĂ NOB”. Apoi şi-a pus un plasture deasupra ochiului aşa-zis orb, şi-a tras o

glugă întunecată peste capul chel şi a ridicat deasupra capului hârtia în timp ce fiica i-a făcut o poză.

Apoi s-a înregistrat pe platformă cu numele de Nob.

Pe parcursul ultimei luni, Carl se tot întâlnise cu agenţii din Baltimore pentru a discuta despre strategia de investigare. Planul nu era foarte diferit de cel al lui Jared. Urmau să încerce să construiască un caz (desigur, încă unul, pentru că ştiau că Jared lucra deja la propria investigaţie despre Silk Road în Chicago), arestând traficanţi şi apoi făcându-şi loc mai sus în ierarhie. Se organizaseră nenumărate întâlniri pentru a discuta această strategie, deşi Carl credea că un astfel de plan era prea laborios.

Sau Carl putea să spună pur şi simplu „la naiba cu toate astea" şi să încerce să bată la uşa şefului cel mare.

A ales varianta din urmă. Era joi, 21 aprilie, cam pe la prânz, iar Carl era în faţa calculatorului, îşi luase noua identitate de traficant, când s-a decis să-i scrie lui Dread Pirate Roberts. „Domnule Silk Road", a început el. „Sunt un mare admirator al creaţiei dumneavoastră." Apoi urma o scurtă explicaţie prin care menţiona că Nob era un om „cu resurse considerabile" şi că se ocupa cu traficul de droguri de mai mult de 20 de ani. A punctat onest că vedea în Silk Road viitorul traficului de droguri şi că, cel mai important, avea o propunere: „Vreau să cumpăr site-ul". A apăsat pe butonul de

trimitere şi a aşteptat un răspuns.

Când au aflat ce făcuse Carl, membrii echipei din Baltimore au fost înfuriaţi de-a dreptul. Asta nu fusese în plan. Carl ieşise din schema de planificare chiar înainte să se hotărască ce trebuiau să facă. Au urmat telefoane de la supervizori către agentul special desemnat, cunoscut şi ca ASAC[14], a cărui principală sarcină era să se asigure că indivizi asemenea lui Carl nu se abăteau de la scenariu. Dar lui Carl nu prea îi păsa. El continua să se uite la e-mail, aşteptând un răspuns din partea lui Dread Pirate Roberts.

A verificat în acea după-amiază – niciun răspuns. În dimineaţa următoare – tot nimic. *Mâine,* s-a gândit el. *Dread Pirate Roberts va răspunde mâine.*

operaţiunea lui jared din chicago versus operaţiunea lui carl din baltimore

Micuţul birou al lui Jared de la Departamentul de Securitate Internă începea să arate mai mult ca o anexă a centrului de corespondenţă de la Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago. Peste tot în jurul camerei, de-a lungul pereţilor, erau zeci de lădiţe clădite una peste alta în grămezi de înălţimea unui

---

[14] Acronim pentru „assistant special agent in charge" (n. t.).

copil, toate pline-ochi cu plicuri – per total, circa 500 de plicuri. Toate aceste pachete aveau un lucru în comun: la un moment dat, în ele se găsiseră droguri cumpărate de pe Silk Road.

Deasupra acestor stive de corespondenţă, pereţii biroului erau plini de fotografii cu diferite droguri – pilule, punguţe, cristale – care fuseseră cândva în acele plicuri.

Era evident că Jared, care nu ştia să accepte un răspuns negativ, se afundase în cazul Silk Road cu o încăpăţânare obsesivă.

Lucrase la un sistem prin care să încerce să-şi dea seama care plicuri (şi droguri) veneau de la ce vânzători de pe site. Atunci când ofiţerii vamali descopereau un pachet, indiferent de oră, indiferent dacă era zi sau noapte, Jared se urca în Maşina Perversului şi conducea până la aeroport, prelua narcoticele, făcea poze şi completa formularele pentru confiscare înainte să le aducă pe toate în biroul lui. Apoi revenea la site pentru a trece prin absolut fiecare poză cu droguri şi încerca să-şi dea seama de unde venise pachetul.

Ţinând cont că Silk Road avea acum mii de vânzători înregistraţi, asta nu era o sarcină uşoară. Dar Jared avea întotdeauna disponibilitate pentru o provocare laborioasă şi consumatoare de resurse de tot felul. El se

gândea că atunci când, în sfârşit, aveau să-l prindă (dacă aveau să-l prindă vreodată în acest ritm) pe omul din spatele Silk Road, el va avea sute de kilograme de dovezi fizice care să lege site-ul de droguri.

Aflase multe prin achiziţiile proprii de droguri de pe site, descoperind cine şi ce vindea şi aflând cum puteau să se diferenţieze drogurile care proveneau din ţări diferite. (Unii foloseau plicuri căptuşite; alte droguri erau ascunse în obiectele de zi cu zi, cum ar fi carcase de CD-uri. Unii traficanţi le puneau în baterii consumate şi golite de conţinut; alţii lipeau tablete de LSD de partea de pe verso a unor fotografii.) Totuşi, odată ce se adunaseră toate aceste informaţii, el mai aflase ceva – ceva destul de neplăcut. Site-ul creştea prea rapid ca să poată ţine pasul cu el.

În lunile de când Jared începuse să investigheze cazul, Silk Road se transformase într-un fenomen. Se scria despre site în publicaţii de peste tot în lume în fiecare zi şi, dat fiind faptul că încă era în picioare după optsprezece luni, alţi potenţiali clienţi căpătau mai multă încredere să cumpere de acolo droguri şi arme, aşadar, creştea rapid şi baza de cumpărători.

Valul de atenţie acordată de presă avea consecinţe şi pentru omul din spatele Silk Road, dar şi pentru Jared. Toate acele articole din ziare şi de pe bloguri însemnau că şi alţi agenţi guvernamentali aflaseră despre Silk

Road, iar Jared presupunea că aveau să-şi dorească şi ei cazul.

Şi avea dreptate.

În primăvara lui 2012, într-o după-amiază târzie, Jared se afla în biroul lui, trecând prin cele mai recente plicuri depistate de ofiţerii vamali. Compara pozele cu drogurile confiscate cu imagini de pe site, uitându-se la ele aşa cum făcea un doctor în cazul unei radiografii. Vorbise cu soţia lui, Kim, şi încerca să termine treaba pentru a putea ajunge la aeroport mai repede ca să vină acasă cât mai devreme, când auzi un *DING!* sonor – primise un e-mail.

Dar nu era orice fel de e-mail. Sistemul pe care îl folosesc agenţii pentru a-şi organiza cazurile este făcut în aşa fel încât să îl anunţe pe fiecare agent atunci când altcineva din sectorul guvernamental parcurge un anumit caz al lor. E-mail-ul pe care Jared tocmai îl primise îl anunţa că două persoane din cadrul filialei din Baltimore a Departamentului de Securitate Internă, un birou omolog din cadrul aceleiaşi agenţii, studiau în acel moment unul dintre fişierele lui de caz. În timp ce se uita la mesajul de pe ecran şi se întreba ce se petrecea, s-a mai auzit un *DING!* Şi încă unul. În curând, se auzea de parcă o bătrânică ar fi câştigat marele premiu într-un cazinou din Las Vegas. *DING! DING! DING! DING! DING!*

Era deja perplex din cauza a ceea ce se întâmpla, iar povestea a devenit şi mai ciudată. Supervizorul lui din Chicago primise un e-mail de la alt supervizor din Baltimore, spunând că un grup de agenţi voia să vină în Chicago pentru a discuta despre cazul Silk Road. Pentru a spori şi mai mult caracterul bizar al acestei solicitări apărute din senin, agenţii din Baltimore veneau însoţiţi şi de procurorul lor.

Asta nu putea să însemne decât un singur lucru: Baltimore voia să se bage în cazul lui Jared. Dar el nu-şi dorea niciun fel de influenţă în operaţiunea sa axată pe capturarea lui Dread Pirate Roberts. Acesta era cazul lui, nu al lor, iar implicarea altor oameni ar fi încetinit urmărirea cu siguranţă. Mai ştia şi că nu putea să spună de-a dreptul ce părere avea, pentru că s-ar fi iscat un conflict intern, care ar fi dus la o „şedinţă de coordonare" în care cineva din vârful ierarhiei guvernamentale urma să hotărască cine coordona cazul în continuare. Nu era un scenariu deloc favorabil pentru Jared. Existau mari şanse ca într-o confruntare cu agenţi mai experimentaţi să nu aibă câştig de cauză.

Aşa că Jared şi şeful lui de la Departamentul de Securitate Internă au fost de acord să se întâlnească cu echipa din Baltimore, iar întâlnirea urma să aibă loc în incinta Dirksen Federal Building, acolo unde Jared reuşise să îl convingă iniţial pe procuror să dea o şansă

cazului Silk Road.

În ziua programată, Jared şi-a făcut apariţia în clădirea care adăpostea acel Flamingo de 50 de tone, aşteptându-se să se întâlnească acolo cu unul sau doi indivizi din agenţia din Baltimore, dar, în schimb, s-a trezit cu o mică armată în birou, inclusiv agenţi, asistenţi, ba chiar şi cu propriul lor procuror din Baltimore, care s-a prezentat ca fiind Justin.

După câteva formalităţi şi strângeri de mână stânjenitoare, a luat cuvântul procurorul din Baltimore.

— Vă mulţumim că aţi acceptat să ne întâlnim. Jared, ţi-am tot citit rapoartele, i-a zis, uitându-se la el în acel moment, şi faci o treabă foarte bună, ai rapoarte excelente.

Jared îşi spunea în sinea lui: *Ştiu că mi-aţi citit nenorocitele de rapoarte. Tot primesc de câteva săptămâni nenorocitele alea de alerte în e-mail la fiecare cincisprezece minute.* Deocamdată, a păstrat pentru sine revolta. În schimb, a zâmbit şi a dat din cap aprobator.

Procurorul din Baltimore a explicat apoi că agenţii din cadrul Departamentului de Securitate Internă din acea încăpere, Mike şi Greg (care şi ei lucrau alături de Carl Force), descoperiseră o pistă în timpul unei descinderi, datorită unui traficant care fusese „convertit” şi care le dăduse o listă cu nume de indivizi care vindeau droguri prin Silk Road. Procurorul a

adăugat că urmau să le dea de urmă tuturor celor din acea listă, iar „unul dintre acele nume va fi al omului din spatele site-ului Silk Road”. Echipa din Baltimore era foarte mândră de acest plan.

Jared nu s-a putut abţine să nu-i întrerupă.

— Habar nu aveţi cu ce vă confruntaţi, le-a spus el supărat. Nu aveţi deloc respect pentru Tor şi Bitcoin şi...

Procurorul a ignorat comentariul lui Jared şi a insinuat că filiala din Baltimore a Departamentului de Securitate Internă urma să preia cazul Silk Road. Poate că aveau să-i lase şi pe cei din Chicago să se alăture, dacă Jared avea cu ce să contribuie.

Furios, Jared era pe punctul de a-i întrerupe din nou, dar i-o luase înainte supervizorul lui, care părea la fel de enervat de felul în care năvăliseră aceşti agenţi din Baltimore în oraşul lor, încercând să-i domine.

— Uite ce vom face, a răspuns apăsat supervizorul lui Jared. Voi mergeţi pe drumul vostru; noi mergem pe al nostru.

În cameră se lăsase tăcerea. Orice urmă de complezenţă de la începutul întâlnirii dispăruse. Supervizorul lui Jared a continuat agresiv, spunând că, dacă cei din filiala Baltimore intrau peste investigaţia celor din Chicago, atunci aveau de gând să meargă la cineva de mai sus pentru a rezolva problema

corespunzător.

— Vom aplana conflictul când vom fi nevoiţi.

După o secundă de tăcere şi suspans, Justin a luat din nou cuvântul.

— Bine, a spus acesta în timp ce grupul din Baltimore se ridicase şi se pregătea să plece. Dar suntem destul de siguri că vom închide acest site în câteva săptămâni.

răzvrătirea

Fiecare fondator trece prin asta.

Atunci când Facebook a lansat „cronologia”, cele câteva milioane de utilizatori ai reţelei au fost furioşi din cauza problemelor de confidenţialitate pe care le isca distribuirea involuntară a tuturor acţiunilor fiecăruia către alţii. Însă Mark Zuckerberg nu a avut de ales; trebuia să crească nivelul veniturilor şi aceasta era calea pentru a merge înainte. Uber trecuse prin asta când compania refuzase cu sfidare să renunţe la modelul de stabilire a preţurilor în sistem „surge”, ceea ce putea să crească valoarea curselor clienţilor de două, trei sau, uneori, chiar de opt ori, fără cine ştie ce avertizare. Dar Travis Kalanick nu a avut de ales; trebuia să crească nivelul veniturilor. Fiecare companie tech se confruntase cu aceste provocări: Twitter, Google, Apple, Yahoo! Toate au părut că şi-au înşelat

clienţii pentru propriul lor câştig. Oamenii nu-şi dau seama că acestea sunt pur şi simplu unele dintre deciziile dificile pe care trebuie să le ia un CEO pentru a supravieţui. Aşadar, dacă Ross îşi dorea să continue să crească Silk Road, trebuia să ia şi el astfel de decizii dificile. Şi la fel ca în cazul revoltelor de la Facebook, de la Uber şi de la orice alt start-up din Silicon Valley care îşi enervase utilizatorii, traficanţii de droguri de pe Silk Road au fost ultragiaţi de cea mai recentă decizie a lui Dread Pirate Roberts. Într-atât de mult încât se vorbea despre o răzvrătire pe nava Silk Road.

Zvonurile despre o astfel de rebeliune circulau de săptămâni bune pe toate punţile vasului. La început, Ross le-a trecut cu vederea, considerându-le doar nişte zvonuri şi presupunând că informaţiile erau din auzite, respectiv că porniseră de la nişte vânzători nefericiţi care propagau bârfe. Însă aceste zvonuri erau din ce în ce mai frecvente şi se vorbea despre o insurecţie sau chiar despre un exod în masă care se plănuia în interiorul site-ului. Tensiunea se declanşase mai devreme în acel an, atunci când Ross luase decizia de a creşte nivelul comisioanelor pe care le solicita traficanţilor care vindeau droguri pe site. La acel moment, fie că cineva cumpăra o punguţă cu doar câteva seminţe de iarbă în valoare de cinci dolari sau cocaină de 5000 de dolari, platformei Silk Road îi

revenea un comision de 6,23% pentru că ajutase la intermedierea afacerii.

Această taxă le convenea de minune vânzătorilor mărunţi, pentru că aceştia ajungeau să plătească foarte puţin pentru fiecare tranzacţie. Însă traficanţii care vindeau cele mai mari volume de droguri erau forţaţi să plătească nişte comisioane uriaşe. Pentru a ocoli taxa, unii dintre vânzătorii de top începuseră să facă tranzacţii şi în afara site-ului, tranzacţii din care Silk Road nu câştiga nimic.

Prin urmare, Dread Pirate Roberts şi Variety Jones au conceput un plan. Au publicat un anunţ prin care le comunicau utilizatorilor că valorile comisioanelor urmau să se modifice. „Acum, în loc să cerem un comision standard", a anunţat Ross într-o scrisoare adresată utilizatorilor site-ului, „vom taxa mai mult produsele cu valori mai mici şi mai puţin pe cele mai scumpe, la fel cum face şi ebay". În continuare, li se spunea că aveau să fie percepute comisioane de 10% pentru comenzi mai mici de 50 de dolari şi de 1,5% pentru comenzi mai mari de 1000 de dolari, dar existau şi nişte taxe intermediare prin care spera să echilibreze valorile comisioanelor. Ross şi-a încheiat scrisoarea în acelaşi fel în care îşi încheiase Fidel Castro o cuvântare din 1962, după ce condusese cu succes revoluţia din Cuba: „Cred că viitorul nostru este strălucitor şi că vom

ieşi învingători”.

Însă nu toţi cumpărătorii şi vânzătorii de pe site au fost de acord cu acest nou viitor. Unii au fost mulţumiţi de noile comisioane (mai ales cei care tranzacţionau cantităţi mai mari de droguri), dar alţii au fost furioşi, în special traficanţii care vindeau cantităţi mari de doze mici. În doar câteva minute, s-a iscat o dezbatere haotică pe forumurile Silk Road. Ross a fost cu adevărat uluit de reacţiile utilizatorilor. Chiar a fost afectat din cauza acestora. Oare toţi aceşti oameni nu-şi dădeau seama că, dacă n-ar fi fost el şi ideile lui revoluţionare, nu ar mai exista un Silk Road în prezent? Nu înţelegeau aceştia că-şi risca viaţa pentru ei? Dacă n-ar fi fost proiectul lui, ei încă şi-ar cumpăra şi şi-ar vinde drogurile pe stradă, riscând să fie arestaţi sau, mai rău, să fie prinşi la mijloc în vreun război între găşti, să fie jefuiţi, bătuţi sau chiar ucişi în timpul unei tranzacţii care nu s-ar desfăşura conform planului. Şi totuşi îndrăzneau să se plângă de o mică modificare a comisioanelor. Nu ştiau ei că toată chestia asta nu putea să meargă de la sine? Că nu era un non-profit, fir-ar să fie? Era o nenorocită de afacere!

Ross devenise atât de ambalat din cauza reacţiilor negative faţă de schimbările de comisioane, încât a răspuns într-un fel în care le-a cam spus tuturor celor de pe site să se ducă în... „Fie că vă place sau nu, eu

sunt căpitanul acestei nave", a strigat într-un răspuns dat valului de plângeri. „Dacă nu vă plac regulile jocului sau pur şi simplu nu aveţi încredere în căpitanul vostru, daţi-vă jos de pe navă."

Nu a fost chiar cea mai bună încurajare pentru oamenii lui.

Din fericire, pe măsură ce a trecut timpul, revolta s-a diminuat şi cei mai mulţi au acceptat noile comisioane. Însă câţiva traficanţi au rămas în continuare nemulţumiţi. Iar zvonurile despre ce plănuiau aceştia să facă au început să ajungă la Ross.

„Suspectez că sunt câţiva care vorbesc despre un plan de rezervă pentru a părăsi nava sau lucrează la site-uri concurente", i-a spus DPR lui VJ într-un mesaj. „Nu-mi doresc o răzvrătire."

Aşa că Variety Jones s-a hotărât să se aventureze spre punţile inferioare ale site-ului pentru a se învârti printre traficanţi şi cumpărători, cu scopul de a afla câţi indivizi erau implicaţi în insurecţie şi dacă putea să aibă loc cu adevărat o revoltă.

Cam în aceeaşi perioadă, într-o după-amiază târzie de la mijlocul lunii aprilie, şi-a făcut loc în căsuţa poştală electronică a lui Dread Pirate Roberts un mesaj cu o ofertă dubioasă. „Domnule Silk Road, sunt un mare admirator al creaţiei dumneavoastră", începea mesajul. În continuare, exista o scurtă prezentare a

identităţii expeditorului: un bărbat care îşi spunea Nob şi susţinea că de zeci de ani făcea trafic cu droguri în America de Sud. Finalul mesajului era cea mai bună parte.

„Vreau să cumpăr site-ul."

Dacă o ofertă aleatorie pentru cumpărarea site-ului s-ar fi strecurat printre mesajele primite de Ross cu cinci luni mai devreme, atunci când stresul era la apogeu şi relaţiile din viaţa personală erau la pământ, probabil că ar fi acceptat fără să stea pe gânduri. Dă-mi un sac de Bitcoin şi e al tău. Ai grijă: încă nu e îmblânzit. Însă, astăzi, la mijlocul lui aprilie – chiar şi când existau zvonuri despre o potenţială revoltă pe site Ross avea cu totul alte planuri de viitor.

Acum era la cârma unei afaceri reale: Avea peste zece angajaţi care lucrau la rescrierea codului, la monitorizarea forumurilor şi care se ocupau de asistenţă. Variety Jones era alături de el şi îl ajuta să cârmuiască nava, iar Ross începea să înţeleagă că Silk Road urma să fie mai mare decât orice îşi imaginase vreodată. Mai important, Ross avusese de curând o revelaţie – site-ul pe care îl lansase ca un vis mărunt urma să fie opera de căpătâi a vieţii lui.

Şi în ce minunăţie de operă se transforma!

Totuşi, s-a gândit Ross, nu avea ce să se întâmple dacă îi răspundea acestui Nob, oricine ar fi fost, şi să

vadă cât era dispus să plătească pentru site. Dacă ar fi fost vorba despre un start-up din Silicon Valley, o ofertă financiară ar fi fost o modalitate prin care să-şi estimeze valoarea. La urma urmei, care era cel mai rău lucru care se putea întâmpla? Putea să primească o ofertă mică de la Nob şi acela urma să fie finalul discuţiei. Ross a apăsat pe butonul de „Răspunde" al calculatorului, a scris un e-mail foarte scurt din opt cuvinte, şi a apăsat pe „Trimite". „Sunt deschis la idee", spunea e-mail-ul. „La ce ofertă te-ai gândit?"

În timp ce aştepta veşti de la VJ despre răscoală, Ross îşi vedea de treburi, pregătindu-se pentru o excursie cu cortul în care urma să plece cu vechii prieteni din liceu.

Ross se întorsese în Texas cu câteva săptămâni în urmă. Aşa cum îi promisese lui Variety Jones, medita dimineaţa devreme şi spre sfârşitul după-amiezii, apoi lucra la site timp de câteva ore. Pentru a-şi menţine sănătatea mintală şi pentru a-şi ţine sub control temerile legate de autorităţi, socializa după program la fel ca oricare alt programator normal care lucra la birou de la nouă la cinci. Mergea în drumeţii prin pădurea de lângă Austin. Fuma nişte iarbă cu prietenii din liceu şi mergea la căţărat cu alţii. Şi, din fericire, reuşise s-o evite pe Julia de când se întorsese în Texas.

Au trecut câteva zile până când Ross să primească un răspuns de la Nob. Dar e-mail-ul era uluitor. Nob îi

spusese că, pentru a face o ofertă oficială pentru achiziţia Silk Road, trebuia să vadă situaţia financiară, inclusiv „vânzările brute lunare ale site-ului, vânzările nete, procentele solicitate de la vânzători, numărul total de vânzători, numărul total de cumpărători, costurile cu mentenanţă şi îmbunătăţirea site-ului (?), salariile pentru administrator şi supervizori”.

Ha! Asta nu avea să se întâmple vreodată!

Existau doar doi oameni din toată lumea care văzuseră acele cifre; pe unul îl chema Dread Pirate Roberts, iar pe celălalt, Ross Ulbricht. Nici măcar Variety Jones nu ştia toate acele detalii.

DPR a refuzat politicos să-i împărtăşească acele cifre lui Nob, amintind de riscul ca astfel de informaţii sensibile să nu cumva să ajungă în mâinile autorităţilor. Dar chiar şi aşa, a decis să lanseze un potenţial preţ de vânzare pentru site pentru a vedea dacă acest cumpărător era măcar vag interesat de o achiziţie. Măcar era incitant să se gândească la valoarea creaţiei lui. Facebook era estimat la acel moment la o valoare de 80 de miliarde de dolari; Twitter se apropia de zece miliarde, iar acea platformă funcţiona ca o maşină de clovni. Cu siguranţă, Silk Road oferea ceva care, chiar dacă nu avea (încă) valoarea lor, măcar se apropia de acele sume pentru cumpărătorul potrivit. „Cred că o ofertă pentru întreaga operaţiune ar trebui să fie de

nouă cifre ca să o iau în considerare", i-a scris Ross lui Nob.

În timp. Ce această conversaţie era în desfăşurare, Variety Jones a revenit cu informaţii pentru Dread Pirate Roberts. Se părea că zvonurile despre răscoală erau într-adevăr corecte. Un grup de traficanţi de pe site nu era mulţumit de noile comisioane şi se gândea la ce să facă în continuare.

Ross a aflat că prima opţiune pentru aceşti răzvrătiţi era să plece de pe navă şi să se ducă la un site concurent, mult mai mic, care apăruse de curând pe piaţă – Black Market. Apoi exista o a doua opţiune: cei din spatele rebeliunii puteau ei înşişi să înceapă să construiască un site concurent pentru droguri care să aibă comisioane mult mai mici. Sau, în cele din urmă, cel mai pesimist scenariu semăna binişor cu ce se întâmplă în lumea reală a afacerilor atunci când un CEO era eliminat de consiliu. În acest scenariu, vânzătorii vorbeau despre spargerea site-ului (date fiind uriaşele sale vulnerabilităţi în ceea ce privea securitatea) şi preluarea cârmei Silk Road.

Însă mai îngrijorător decât oricare dintre aceste opţiuni era ceva ce descoperise Variety Jones în timpul misiunii lui de recunoaştere. Aşa cum i-a explicat VJ, problema nu o reprezentau nemulţumirile utilizatorilor legate de introducerea unor comisioane mai mari pe

site. Exista o problemă mult mai mare care îi pândea. Una pe care Ross nu ar fi putut vreodată să o prevadă atunci când avusese cu ani în urmă ideea de a construi un astfel de site.

un miliard de dolari?!

Carl era în faţa laptopului şi citea e-mail-ul de la Dread Pirate Roberts. „Este o întrebare dificilă. Pentru mine este mai mult decât o afacere, este o revoluţie şi se transformă în opera vieţii mele", începea mesajul şi apoi vorbea despre un preţ: „Cred că o ofertă pentru întreaga operaţiune ar trebui să fie de nouă cifre ca să o iau în considerare".

Nouă cifre! Carl aproape că s-a înecat când a citit finalul. Asta ar însemna între 100 şi 999 de milioane de dolari şi ştia bine că nu urma să se apropie de limita inferioară a intervalului. Dar în acelaşi timp era uluit şi de cât de mare trebuia să fie Silk Road.

Până atunci, toată lumea din grupul operaţional din Baltimore şi cei din interiorul DEA presupuseseră că site-ul era o operaţiune relativ mică, dar această evaluare părea extraordinar de mare. Agenţii DEA îşi imaginaseră că site-ul ar putea să valoreze câteva milioane. În cel mai bun caz, poate – doar poate – Carl credea că valora 25 de milioane de dolari, cel mult. Dar

nouă cifre?

Acum Carl era încântat că trebuia să-şi dea seama cum să răspundă la acest număr mare.

În ultima vreme, devenise extrem de arţăgos. Avea un temperament aproape haotic, trecând constant de la un entuziasm exagerat la stres şi iritare. Aceste stări au fost exacerbate de perioadele în care trebuia să aştepte răspunsurile lui DPR la e-mail-urile sale, ceea ce uneori dura zile întregi.

Pentru a mai scăpa de stres, Carl făcea uneori exerciţii fizice – bine, oarecum. Deşi alerga ocazional pe bandă în sala din biroul DEA, mai scăpa de stres şi luptându-se cu colegii. De parcă erau într-un fel de club secret de luptători, se rostogolea pe jos cu alţi bărbaţi în toată firea, în timp ce încercau să se ţintuiască unii pe alţii pe jos în birourile DEA din Baltimore. Apoi, trepidând şi fără suflu, se întorcea la laptop să vadă dacă îi răspunsese DPR.

Tehnic vorbind, Carl încălca din nou protocolul prin faptul că îi răspundea lui DPR. Nick, şeful lui, îl atenţionase, spunându-i că, oricând vorbea cu DPR, trebuia să ia legătura cu echipa din Baltimore (care fusese numită grupul operaţional „Marco Polo") şi să treacă orice fel de corespondenţă prin filtrele superiorilor. Dar agentul special Carl Force îşi făcea meseria de paisprezece ani şi ura două lucruri: unul era

autoritatea, iar celălalt era autoritatea exercitată de indivizi mai tineri decât el (adică oricine din echipa „Marco Polo”).

Nu. Asta nu avea să se întâmple. Carl nu voia sub nicio formă să aibă o discuţie cu un lord al drogurilor, în timp ce totul era supravegheat de un comitet. Prin urmare, după ce se tot gândise la e-mail-ul lui DPR, a hotărât să ia lucrurile în propriile mâini şi să-i răspundă oricum.

„Aş putea plăti nouă cifre, dar nu sunt sigur că Silk Road face atât în acest moment”, i-a scris Carl sub pseudonimul Nob. Şi apoi i-a făcut o propunere prin care era sigur că avea să-i atragă atenţia conducătorului site-ului. „Aş vrea să fac o versiune pentru traficanţii importanţi, căreia să-i spun «Maeştrii de pe Silk Road»”, în care marii vânzători de pe site să poate face uşor tranzacţii cu droguri de sute de kilograme sau chiar mii, nu cu grame. Nob l-a asigurat pe DPR că el putea să ajute la acest nou Costco pentru droguri, deoarece ştia rute bune pentru contrabandă peste tot în lume. În cele din urmă, i-a oferit lui Dread Pirate Roberts posibilitatea de a obţine pentru două milioane de dolari 20% din această nouă operaţiune – „Maeştrii de pe Silk Road”.

A apăsat pe „Trimite” şi apoi s-a repezit în biroul lui Nick pentru a-i spune, cu încântare rebelă, ce făcuse.

Evident, Nick a fost înfuriat, răspunzând la confesiunea lui Carl cu un şir de „Futu-te!” şi „Futu-i!”.

Carl nu dădea doi bani pe ce credea Nick. Sigur, era şeful lui, dar Carl ştia că nimeni nu-l putea concedia pentru aşa ceva. Acesta era singurul avantaj al birocraţiei aferente unui job la stat; adesea era mult mai dificil să fii concediat decât să fii angajat. Cât despre „fraierii” ăia din filiala Baltimore a Departamentului de Securitate Internă, aşa cum le spunea Carl, dădea chiar mai puţin de un rahat pe ce urmau să spună.

În ceea ce-l privea, Carl vorbea direct cu liderul Silk Road. Iar dacă planul lui funcţiona, punea bazele unei relaţii cu DPR. Şi dacă funcţiona şi asta, agentul Carl Force urma să-l trimită după gratii pe Dread Pirate Roberts în câteva săptămâni. Fondatorul Silk Road urma să fie închis, iar agentul Force, eroul care îl prinsese.

miliardarul aspirant din costa rica

Totul era atât de calm. Oceanul, aerul, cerul. Ross le-a inhalat pe toate dintr-o mişcare şi s-a simţit fericit până în adâncul fiinţei. Era dimineaţa devreme în Costa Rica, iar vântul sufla blând dinspre est, pe deasupra apei liniştite în care înota culcat pe placa lui de surf.

În sfârşit, tensiunea legată de o posibilă răscoală pe

Silk Road din ultimele luni se risipise, deşi unii dintre cei care fuseseră în spatele insurecţiei plecaseră şi se orientaseră spre concurenţi noi, mult mai mici, apăruţi pe Dark Web.

Odată ce dispăruseră acei instigatori, site-ul funcţiona din nou relativ fără probleme – angajaţii îşi vedeau de treabă conform ordinelor căpitanului Dread Pirate Roberts – şi continua să crească într-un ritm uimitor. Profiturile lui Ross se înmulţeau în fiecare secundă, chiar la propriu, în condiţiile în care creştea semnificativ şi valoarea monedei Bitcoin. Era ca şi cum îşi punea o bancnotă de un dolar în buzunar înainte de culcare şi găsea două (sau chiar trei) a doua zi dimineaţă. Astfel, averea lui ajunsese să fie de ordinul zecilor de milioane de dolari.

Lucra şi la îmbunătăţirea protocoalelor de securitate. Ca să se asigure că toţi cei care lucrau pentru el nu aveau să fie descoperiţi de poliţie, Ross le-a cerut celor mai apropiaţi consilieri ai săi să adopte un sistem bazat pe întrebare-şi-răspuns pe care doar ei şi Ross îl ştiau. Aşadar, dacă şi-ar fi întrebat unul dintre angajaţi: „Cum e vremea?”, angajatul ar fi trebuit să răspundă întocmai cu: „Băi, băiatule, ce frig e aici, în Bahamas”. Dacă angajatul spunea altceva, cum ar fi: „Eh, bună, la tine cum e?”, Ross ar fi ştiut că ceva nu era în regulă şi putea să închidă imediat contul acelui angajat. Fiecare

avea propriul set de răspuns şi întrebare. „[Dacă eu spun] «Îmi poţi recomanda o carte bună?»”, i-a scris Ross unui alt subaltern, „tu scrii: «Orice de Rothbard»”.

Însă mai important decât orice altceva era că Ross îşi dăduse în sfârşit seama cum putea să nu se mai gândească la faptul că Julia ştia despre Silk Road – ceva de care avea să se ocupe odată pentru totdeauna atunci când urma să se întoarcă în Texas, peste câteva săptămâni.

Aterizase în Costa Rica la sfârşitul lui mai pentru a se ascunde în colţul de rai pe care îl deţinea familia lui acolo: o enclavă de mai bine de un hectar şi jumătate numită Casa Bambu, în capătul sudic al peninsulei ţării. Un paradis conectat la internet.

Acest loc era special pentru Ross din multe motive. În copilărie, când nu era în Texas, crescuse aici, explorând jungla cu sora lui, stând pe verandă cu mama lui, ascultând maimuţele urlătoare şi învăţând să facă surf pe o miniplacă de spumă, alături de tatăl lui. Dar Ross iubea Casa Bambu şi dintr-un alt motiv mai important: fusese unul dintre factorii care îl influenţaseră să construiască Silk Road. Cu 20 de ani în urmă, părinţii lui se îndrăgostiseră de zonă în timpul unui concediu şi hotărâseră să construiască o casă de vacanţă pentru familie pe o pajişte. Tatăl lui Ross (împreună cu nişte localnici şi câţiva prieteni) a construit patru cabane care

formau o staţiune liniştită care funcţiona doar cu energie solară. Familia Ulbricht închiria turiştilor acel spaţiu pe parcursul anului, aşa că paradisul se plătea singur şi mai aducea şi ceva pe lângă. Această realizare îl făcuse pe Ross să-şi dorească un scop similar în viaţă, unul prin care să construiască ceva de la zero.

Şi, oho, ce-l mai găsise!

Ross îi spusese lui Variety Jones despre unele dintre visurile sale măreţe din trecut şi despre cum păreau acum toate să fie realizabile. Punctual, Ross îi împărtăşise o promisiune pe care şi-o făcuse faţă de sine în 2004: până la 30 de ani, trebuia să aibă o avere estimată la un miliard de dolari.

Atât de multă vreme păruse că va eşua lamentabil în această misiune! Însă acum, la două luni după ce împlinise 28 de ani, scopul nu mai părea atât de intangibil. Aşa cum i-a spus Ross lui VJ într-una dintre lungile lor conversaţii, când se uita la actuala traiectorie pe care o avea Silk Road, dacă era să calculeze vânzările viitoare intermediate, totul putea deveni realitate. În doi ani putea să devină miliardar fără probleme.

Atunci când Ross i-a arătat lui VJ cele mai recente grafice cu veniturile şi estimările Silk Road, VJ a răspuns şocat: „Fute-m-aş!" şi apoi a adăugat: „O sută de milioane începe să pară slăbuţ pentru 2012! Sari pe

miliard în 2013!”.

„Ţine-te bine”, i-a răspuns Ross.

Totuşi, pentru a atinge acel prag, trebuiau să continue să se extindă. DPR şi VJ testaseră diferite idei pentru a creşte site-ul, inclusiv un concurs „4/20” prin care utilizatorii puteau participa la o tombolă şi câştiga diferite lucruri ilegale, dar şi unele legale, inclusiv o vacanţă cu toate serviciile plătite, plus ceva bani de cheltuială.

Dar amândoi ştiau că nu concursurile şi nici Silk Road, aflat în stadiul de la acel moment, nu aveau cum să-i aducă lui Ross râvnitul statut de miliardar. Site-ul trebuia să se extindă pe alte pieţe mai diversificate şi trebuia să ajungă la o plajă mai mare de clienţi. Au discutat despre o serie întreagă de site-uri pe care să le lanseze pe Dark Web şi care să beneficieze de asocierea cu brandul Silk Road. Silk Digital putea fi specializat pentru bunurile digitale care puteau fi descărcate, cum ar fi software-uri piratate şi instrumente pentru hackeri. Silk Pharma ar fi pentru analgezice, stimulente sau tranchilizante. Poate şi un site pentru arme, s-au gândit el. Dar pentru crearea acestor ramificări urma să aibă mult de muncă. Aşa că Ross hotărâse să vină în Costa Rica, în colţul de rai al părinţilor lui, pentru a se concentra întocmai pe acest plan.

Mama şi tatăl lui habar nu aveau la ce lucra fiul lor.

Cum să te uiţi la sânge din sângele tău, cel care fusese cândva cercetaş, apoi fizician, cel care donase cărţi închisorii din apropiere la 20 şi un pic de ani şi să te gândeşti că e pe cale să devină unul dintre cei mai notorii traficanţi de droguri în viaţă? Nu poţi. Nici nu-ţi trece prin cap. Când se uitau la fiul lui, Lyn şi Kirk vedeau un tânăr de 28 de ani genial şi idealist, care petrecea atât de mult timp în faţa calculatorului pentru că tranzacţiona acţiuni pe Bursă.

Ross credea că avea să vină o zi în care mişcarea iniţiată de el să devină de neoprit, dovedind astfel guvernului american că singura cale prin care se putea câştiga războiul împotriva drogurilor era legalizarea lor cu totul. Atunci, şi doar atunci, va putea să renunţe la masca lui Dread Pirate Roberts, iar Ross Ulbricht va putea să păşească pe scena lumii şi să facă o plecăciune. Mama lui urma să se uite cu mândrie la fiul ei, eroul mişcării libertariene, o mişcare care încolţise iniţial în mintea lui Ross dintr-o discuţie purtată în timpul cinelor luate acasă la părinţii lui, în Austin.

Deşi Ross şi VJ ştiau că asta nu avea să se întâmple încă.

În timp ce ieşea ţâşnind din apa din Costa Rica, Ross îşi clătea nisipul de pe corp şi apoi se îndrepta entuziast spre micul dejun înainte să se grăbească să ajungă la laptopul lui, unde avea să lucreze în intimitate, ascuns

de priviri indiscrete. „Cu siguranţă, acum mă aflu într-un loc magic”, i-a spus lui Variety Jones când a intrat în fereastra lor de chat. „Sunt numai bine drogat cu oxigen şi briza mării.” Dar începea să se ivească din nou acea nălucă deja cunoscută care prevestea ceva rău, iar VJ mai avea un subiect care trebuia discutat.

„Băi, sunt îngrijorat din cauza câştigătorului nostru”, i-a scris Variety Jones, referindu-se la persoana care câştigase concursul 4/20 şi care era pe punctul să primească acea vacantă cu toate cheltuielile incluse şi cele câteva mii de dolari cash.

„Care-i treaba?”, i-a răspuns DPR.

„Încearcă să se lase; heroină; nu merge şi cred că acest influx recent de bani gheaţă nu a ajutat.”

„Aoleu. Fir-ar, ce facem?”, a întrebat DPR, iar apoi a glumit: „Ar fi trebuit să ne gândim mai bine înainte să-i punem în braţe patru mii de dolari unui dependent; poate că următorul premiu pe care îl vom acorda va fi un pachet de trei luni la dezintoxicare”.

„Mda”, a spus VJ. „Se vede că avem probleme pe care cei de la Gillette nu le întâmpină în cazul campaniilor lor.” Apoi Variety Jones a glumit, spunând că următoarea lor campanie ar trebui să fie: „Câştigă 3 luni la Dezintoxicare! Cu cât cumperi mai multe droguri, cu atât ai mai multe şanse de câştig!”

În timp ce Ross schimba subiectul discuţiei, trecând

la probleme mai importante, mai exact cum să extindă Silk Road şi cum să crească afacerea în aşa fel încât să ajungă la acel număr special din zece cifre, cerul calm din Costa Rica începea să devină din ce în ce mai gri. La orizont se vedea o furtună violentă, care se apropia ameninţător de ţărm.

variety jones merge în scoţia

Era întuneric şi linişte în Glasgow, Scoţia, pe când ceasul din camera de hotel arăta ora 02:00, iar un bărbat de vârstă mijlocie, aşezat în faţa calculatorului, bea nişte apă ca să-şi potolească setea.

Bărbatul cunoscut ca Variety Jones avea părut din jurul cheliei ciufulit, tricoul îi era pătat şi deformat la gât, iar ochii îi erau obosiţi şi căzuţi ca o figurină de plastic lăsată prea aproape de foc. Acesta era un om care trecuse prin iad, avea trupul distrus de ani întregi de boală şi închisoare, dar cu siguranţă se bucurase de călătoria vieţii lui.

Pe ecranul calculatorului erau deschise mai multe ferestre dispersate. Într-una era ceea ce părea a fi o secvenţă de cod, iar alta era o fereastră de chat în care discutau două persoane.

Bărbatul cu ochii căzuţi a intrat în fereastra de chat şi a început să scrie.

„Tappity tap”, i-a scris lui DPR, apoi a apăsat pe tasta „Return”. O clipă mai târziu, a apărut un răspuns: „Taparoo”.

„Sunt în ţinutul dozelor de bere de 12 euro, ţinute într-un mini-frigider”, i-a scris Jones.

„Ce bucurie!”

„Salut, factură de hotel.”

VJ se ascunsese în Londra cu iubita lui în ultimele luni, lucrând la Silk Road pentru şeful lui neoficial – Dread Pirate Roberts. În mare parte, relaţia lor se înfiripase cu uşurinţă. Aptitudinile lor erau complementare şi în mare parte aveau aceeaşi perspectivă asupra lumii. Însă începuse să iasă la suprafaţă o ruptură, după ce Jones venise la Glasgow pentru a sărbători decesul unchiului său – da, a sărbători. După cum i-a spus lui DPR, clanul „Jones” organiza „înmormântări mai fastuoase decât nunţile”, cu sicriul aşezat în mijlocul unui pub, cu dansuri şi băutură, alături de 400 de prieteni şi membri ai familiei, care se adunau în jurul unchiului mort – intrase online pentru a vorbi cu DPR, încercând să rezolve neînţelegerea de natură morală dintre ei.

Se certau rar. Relaţia dintre Jones şi Dread era trainică, iar între cei doi bărbaţi se formase o prietenie adevărată şi strânsă încă din anul anterior, atunci când se cunoscuseră prin Silk Road. Alianţa lor se dezvoltase

datorită convingerii pe care o împărtăşeau – faptul că drogurile trebuiau să fie legale, la fel şi armele. VJ era un subordonat şi un companion loial. Spusese chiar că putea cumpăra o companie de elicoptere pentru a-l ajuta pe DPR să evadeze din închisoare, dacă avea să fie prins vreodată. „Ţine minte că într-o zi, când vei ieşi să faci mişcare în curtea închisorii, eu voi fi tipul din elicopterul care se apropie rapid şi la joasă altitudine, promit", îi scrisese lui Dread. „La câţi bani facem, aş putea angaja o mică ţară care să vină după tine."

Însă, chiar şi cu acea legătură, apăreau discuţii în contradictoriu fundamentale despre direcţia în care trebuia să o ia site-ul, iar Variety Jones încerca insistent să îl ghideze pe DPR spre o nouă direcţie în privinţa unui subiect anume.

În mintea lui VJ nici măcar nu încăpea îndoială că Dread Pirate Roberts nu era un libertarian absolut, fiind de părere că Silk Road trebuia să fie un loc în care se cumpără şi se vinde orice. Nu existau reguli şi reglementări, astfel că pentru fiecare literă a alfabetului se găsea câte ceva ilegal de vânzare pe site. Amfetamine, benzodiazepine, cocaină, DMT, ecstasy, farmaceutice, GHB... dar litera H era cea care îl punea pe Variety Jones într-o situaţie dificilă. El nu avea nicio problemă cu nimic de dinaintea acelei litere şi nici cu ce era după, dar heroina o ura.

„Nu am probleme nici măcar cu C, cocaina”, i-a scris VJ lui DPR, dar „H, omule, în închisoare am văzut tipi şi mi-aş dori ca porcăria aia să dispară”.

Variety Jones era deschis în privinţa perioadei pe care o petrecuse în închisoare. Spunea poveşti lungi şi amuzante despre cei pe care îi cunoscuse în spatele gratiilor şi i-a explicat toate micile detalii prin care se putea ocoli sistemul, inclusiv cum conservele de „macrou” erau valuta preferată în închisoarea britanică în care fusese închis cu ani în urmă. „Eu mă gândesc [la închisoare] ca şi cum ar fi o ţară din lumea a treia care are o infrastructură proastă pentru comunicaţii”, a glumit el.

Însă nu-i vorbise lui Dread despre perioada pe care o petrecuse în închisoare pentru amuzament, ci fusese mai mult un preambul pentru a-i împărtăşi ce văzuse acolo că le făcea heroina oamenilor: în închisoare se făceau teste antidrog la întâmplare, dar se făceau verificări doar în timpul săptămânii, de luni până vineri. Toţi cei din interior ştiau cât timp rămânea în organism fiecare drog. De exemplu, dacă un prizonier fuma nişte iarbă, urmele i s-ar fi descoperit în urină timp de până la o lună. De aceea, nimeni nu fuma niciodată iarbă în spatele gratiilor. Dar heroina rămâne în sânge cel mult două zile. Ceea ce însemna că, dacă îţi injectai H într-o zi de vineri, dispărea din sistem până

luni dimineaţa, la fix înainte de începerea perioadei de testare.

„În zilele de vineri”, a scris VJ, „lumea îşi făcea de cap cu H.” Iar în aripa de maximă securitate unde stăteam eu, zilele de H fuseseră numite „Zilele Iadului”, pentru că exact aşa erau. „Tipii îşi injectau în patru ore cantitatea pe care ar fi luat-o într-o săptămână.” Tânguirile deţinuţilor care erau sub influenţa drogului erau urmate de gemete în timp ce dispărea efectul şi apoi urma o săptămână de vomitat şi convulsii pe măsură ce drogul se elimina din organism, nu puteau să doarmă, se încordau, se zbăteau şi se încovoiau în paturile lor, aşteptând să vină următoarea zi de vineri, atunci când puteau să îndulcească durerea de după vinerea trecută, iar ciclul reîncepea.

„Atunci nu era deloc plăcut înăuntru”, a spus VJ. „Ei voiau doar să doarmă.”

Acum, după multă vreme de când ieşise din închisoare şi din calitatea sa de adjunct implicat în gestionarea celui mai mare site cu droguri care existase vreodată, VJ avea o problemă de moralitate.

DPR tot vorbise cu Nob, traficantul sud-american, despre transportul unor cantităţi uriaşe de heroină prin Regatul Unit, pentru a o vinde în cantităţi mari pe site-ul Maeştrilor de pe Silk Road. Însă, înainte să se poată apuca măcar de crearea unui astfel de site şi de a

accepta bani de la Nob, DPR voia să se asigure că acest Nob era în regulă. Aşa că i-a cerut lui VJ, consilierul lui apropiat, să-l ajute la facilitarea unei tranzacţii de probă.

Totuşi, moral vorbind, Jones i-a spus lui Dread: „Nu cred că aş putea să fac bani din importul de H. Dacă tu vrei să faci asta, o să-ţi ofer tot ajutorul şi orice sfat o să ai nevoie, dar eu nu vreau să câştig de pe urma tranzacţiei".

Ross nu văzuse niciodată efectele heroinei în închisori, aşa că i-a spus lui VJ că experienţa din timpul Zilelor Iadului „sună îngrozitor". Dar asta tot nu-l făcuse să renunţe la convingerile sale. Aşa cum susţinuse la Penn State, Ross considera că nu era treaba lui să intervină în alegerile oamenilor – ce alegea fiecare să consume. „Pentru mine există o distincţie între moralitatea personală şi cea de afaceri", i-a explicat lui VJ. „I-aş sta alături unui prieten ca să-l ajut să scape de o dependenţă de droguri şi l-aş încuraja să nu se apuce, dar nu l-aş împiedica fizic niciodată, dacă nu mi-ar cere-o."

Variety Jones se gândise la cât de mult ar fi trebuit să insiste asupra acestui aspect. Îşi dăduse toată silinţa pentru a-l sfătui pe Dread Pirate Roberts, dar uneori era împiedicat de orgoliul lui DPR. VJ îşi pierduse răbdarea de mai multe ori. „Ar trebui să te comporţi ca

Steve Jobs, nu ca Larry, tipul de cablu", îi scrisese lui DPR într-o dezbatere anterioară. „Liderii decid pentru ceilalţi, nu aruncă fel de fel de chestii şi aşteaptă apoi să vadă ce şi cum."

Dread încerca adesea să-şi apere ideile, dar nu avea câştig de cauză cu Variety Jones; maestru la tastatură, maestru la dezbateri, un adevărat adversar care să-i ţină piept lui Ross pe orice subiect – şi adesea chiar făcea asta.

Conversaţia despre H a continuat o vreme, dar nu exista niciun semnal că DPR avea de gând să cedeze. Prin urmare, în timp ce stătea în întuneric în camera lui de hotel din Glasgow, VJ a hotărât, în cele din urmă, să-l lase pe DPR să câştige în discuţia despre heroină.

Totuşi, existau două motive. Primul avea legătură cu ultima astfel de neînţelegere, care dusese atunci la o ruptură între el şi un partener de afaceri, cu ani în urmă, pe când VJ era unul dintre cei doi proprietari ai unui forum Online care vindea seminţe de iarbă. Acea dispută distrusese afacerea şi, conform lui Jones, se încheiase cu un schimb de focuri în Texas.

Însă, mai important, Variety Jones hotărâse să renunţe la acest subiect pentru că avea planuri mult mai mari pentru rolul lui în cadrul afacerii Silk Road. Deşi Dread Pirate Roberts nu ştia asta încă, VJ nu-şi dorea să fie doar un angajat. Voia să fie şi el căpitan pe

vas.

se deschide armory, depozitul de arme

Ross prevăzuse o mulţime de scenarii diferite pentru Silk Road, dar nu şi pe acesta. În mintea lui, cu ani în urmă, îşi închipuise o piaţă liberă, unde oricine putea să cumpere sau să vândă orice, fără să fie urmărit de guvern, în care nu existau birocraţi care să le spună oamenilor ce pot să tragă pe nas, să înghită sau să-şi injecteze. Un loc pe deplin liber şi deschis. Iar site-ul devenise exact asta.

Totuşi, pentru unii dintre cumpărătorii şi vânzătorii de acolo, această libertate era o problemă. Indivizii calmi care cumpărau şi vindeau iarbă pe site nu-şi doreau să fie asociaţi cu temperamentalii care cumpărau şi vindeau cocaină. Unii dintre traficanţii de droguri grele nu voiau să se afle în compania extremiştilor de dreapta care vindeau arme. Iar unii dintre vânzătorii de arme nu-şi doreau să fie asociaţi cu nenorociţii de vânzători de heroină. Era permanent un cerc vicios.

Deşi toţi aceşti oameni erau implicaţi în activităţi ilicite, aveau cu toţii un simţ al moralităţii care le spunea că produsul lor ilegal era mai valoros decât celelalte.

Variety Jones era foarte conştient de această dinamică ascunsă. Îşi avertizase şeful în această privinţă de ceva timp, punând presiune pe Dread ca măcar să scoată de pe site armele, ca să nu-i piardă pe traficanţii de iarbă. Astfel, clienţii obişnuiţi ar fi mai relaxaţi când şi-ar comanda droguri. „Prin urmare, bunica a venit aici pentru medicamentele ei ieftine din Canada", scria VJ, „nu ca să se împiedice de un pistol Glock de 9 mm în timp ce se îndrepta spre casa de marcat."

Ross vedea lucrurile altfel. Abilitatea de a accepta pe oricine era, în multe privinţe, superputerea lui Ross. Îşi dezvoltase această filosofie încă din liceu şi până crease Silk Road. Aşadar, i se părea uluitor că alţii pur şi simplu nu puteau să-şi vadă de treburile lor şi să se bucure de lumea liberă pe care o crease.

Pe fondul acestei toleranţe de neclintit, acum erau la vânzare pe site mai bine de 2000 de tipuri diferite de droguri, precum şi echipamente de laborator pentru a-ţi face singur drogurile şi produse pentru a depozita şi vinde acele droguri. Existau bunuri digitale, inclusiv aşa-numitele *key loggers*[15], programe de spionat şi alte instrumente similare pentru a sparge căsuţa de e-mail a cuiva sau pentru a-i accesa camera web. Oamenii

---

[15] Program care înregistrează tot ce se scrie la un calculator, uneori şi tot ce se accesează (n. t.).

puteau să cumpere documente falsificate, inclusiv paşapoarte, cărţi de identitate, ba chiar şi bancnote false care erau atât de bine realizate că nu se deosebeau de cele reale. Şi apoi mai era şi cea mai controversată secţiune a site-ului, secţiunea „Arme" care crescuse atât de mult încât se găsea orice acolo, de la pistoale la arme automate AR-15. Se puteau cumpăra gloanţe, grenade şi chiar un lansator de rachete, dacă voiai.

Dar dacă Ross voia să-şi dezvolte în continuare afacerea, trebuia să-i împace şi pe clienţii mai convenţionali, libertarieni sau nu.

„Armele îi vor speria pe mulţi dintre clienţii obişnuiţi", îl atenţionase Variety Jones.

Aşa că Ross trebuia să facă nişte schimbări. Dacă într-adevăr îşi dorea legalizarea drogurilor, ceea ce era scopul lui suprem, trebuia să rezolve problema armelor. Deşi nu avea de gând să le interzică – nu ar fi interzis nimic a hotărât, în schimb, să facă un site numai cu arme de foc.

Atunci când analizase această idee cu VJ, ajunseseră împreună la numele de Armory pentru acest nou site. (La început era vorba să se numească „Silk Armory", rămânând în sfera brandului Silk Road, dar amândoi fuseseră de acord că suna prea bizar. Sau, aşa cum sublimase VJ, „Silk Armory sună de parcă vom vinde puşti AK-47 personalizate cu Hello Kitty".).

Din fericire, nu fusese prea dificil să construiască Armory; nu era ca şi cum ar fi trebuit să construiască de la zero un site nou. Ross doar a luat din codul de la baza site-ului Silk Road, a pus un nou logo – un A mare, impunător, cu aripi – şi a mai schimbat câteva elemente de design.

Însă Armory nu reuşea să rezolve unele dintre problemele deja existente din comerţul cu armele. Ross sperase că oamenii aveau să comande arme cu aceeaşi uşurinţă cu care puteau să-şi ia o armă de calibru 22 de la Walmartul din zonă. Dar s-a dovedit că livrarea armelor prin poştă era cu mult mai complicată decât aşezarea câtorva folii de LSD (care semănau bine cu sugativele) într-un plic. Ross trebuia să se asigure că, în cazul celor care cumpărau şi vindeau arme prin Armory, coletele erau livrate în siguranţă, fără ca aceştia să se trezească la uşă cu cineva de la Autoritatea de Control al Armelor care să-i ducă la închisoare.

Dar se tot întreba cum putea face acest lucru.

Nu era ca şi cum putea să sune la oficiul poştal din zona lui, de pe Park Drive, din Austin, şi să spună: „Hei, vreau să trimit nişte arme unui prieten. Care e cea mai bună modalitate prin care pot să fac asta?”. Aşa că procedat la fel ca majoritatea celor de vârsta lui când nu ştiu ceva: a apelat la reţelele de socializare. A intrat pe contul lui de Facebook şi pe Google+ şi a întrebat acolo:

„Cunoaşte careva pe cineva care lucrează la UPS, Fedex sau DHL?”. Atunci când l-a întrebat un prieten de ce căuta o persoană de contact într-una dintre aceste companii de curierat, Ross i-a răspuns: „Ei bine, am o idee pentru o nouă companie în sectorul livrărilor, dar nu am niciun fel de experienţă în domeniu”.

Mai exista o problemă care apărea odată cu site-ul de arme. Însemna că şi mai multe autorităţi aveau să-i caute pe cei care gestionau Silk Road, dar şi pe cei din spatele site-ului Armory. (Ca să nu mai vorbim despre drogurile în cantităţi mari de pe site-ul Maeştrii de pe Silk Road, ceea ce va atrage mai multă atenţie la nivel global şi interesul mai multor guverne în momentul în care va fi lansat în cele din urmă.).

Ţinând cont de atenţia pe care o primea acum Silk Road din partea presei, alături de inevitabila atenţie suplimentară care avea să fie generată de lansarea site-ului Armory, era clar că mizele erau din ce în ce mai mari. Toate aceste perspective îl făcuseră pe Variety Jones, care acum era şi principalul responsabil de securitatea site-ului, să decidă că era timpul să se ascundă şi mai bine.

Cel mai bun loc pentru aşa ceva pe care îl ştia era Thailanda, unde îşi mai pierduse urma în trecut şi unde, i-a spus lui DPR, cunoştea câţiva poliţişti corupţi. Însă plecarea în Thailanda însemna că trebuia să o lase

în urmă, în Londra, pe prietena lui.

„O scot din bătaia focului”, i-a scris VJ lui DPR. „Trebuie ca lumea să creadă că ne-am despărţit. Dacă e să ajung în Guantanamo, nu vreau ca ea să fie în celula alăturată.”

„E greu”, i-a răspund DPR.

„Ea ştie că schimb lumea şi că este periculos pentru ea”, i-a răspuns VJ. „Dar să stea lângă mine nu e în siguranţă.”

Cu toată această atenţie cumulata asupra lor, Ross ştia şi el că trebuia să se mute din nou, că nu era o opţiune să stea în Texas, alături de familia lui. Minciunile şi probabilitatea de a fi găsit acolo reprezentau un risc prea mare. Avea nevoie de un loc în care să poată sta în faţa laptopului timp de optsprezece ore pe zi şi să nu se întrebe nimeni de ce era antisocial sau la ce lucra.

Ceea ce însemna că trebuia să meargă în San Francisco.

Odată cu lansarea site-ului Armory, a început să-şi plănuiască mutarea în Vest, contactându-i pe prietenii care locuiau acolo şi analizând unde să stea şi ce acoperire să folosească odată ce ajungea acolo.

Însă, înainte să poată pleca oriunde, Ross mai avea de rezolvat ceva. Şi-a deschis browserul, a intrat pe pagina de Facebook a Juliei şi i-a trimis un mesaj în care o

întreba dacă s-ar putea întâlni.

ross o reduce la tăcere pe julia

Ross se plimba de-a lungul străzii Rainey din Austin, pe lângă rânduri de case vechi care fuseseră transformate în baruri, în timp ce se îndrepta spre complexul de apartamente Windsor on the Lake. Era târziu, într-o după-amiază de vară din 2012, iar strada era destul de liniştită. Câţiva oameni stăteau pe băncile de afară, în zgomotele înfundate ale Texasului, sorbeau beri şi mâncau carne la grătar. S-a apropiat de o clădire cu apartamente de pe stradă, şi-a scos telefonul, a format câteva cifre şi a aşteptat răspunsul.

Nu mai fusese de multă vreme în Austin şi nu avea să rămână acolo prea mult. Dar înainte să plece din nou din Texas, poate pentru totdeauna, trebuia să rezolve cea mai mare problemă dintre toate.

— Hei, i-a spus el în telefon. Sunt afară, în faţă.

Un minut mai târziu, a apărut Julia, coborând grăbită pe trepte pentru a-l întâmpina cu entuziasm pe Ross. După o lungă îmbrăţişare de salut, ea s-a dat înapoi şi l-a studiat din cap până în picioare pentru a-i examina ţinuta (blugi, curea neagră, tricou gri cu guler în V şi pantofi sport asortaţi), iar apoi a râs. Trecuse atât de mult timp de când începuse povestea lor de dragoste;

vieţile lor o luaseră pe căi foarte diferite, dar iată că acum Ross Ulbricht era în faţa ei, arătând neschimbat.

— Porţi exact aceleaşi haine pe care ţi le-am cumpărat eu la Penn State! a chicotit ea.

Însă Ross doar a zâmbit.

Nu se mai văzuseră din acea noapte de octombrie, iar Julia era încântată că se întâlniseră din nou. L-a îndemnat să urce cât mai repede în studioul ei pentru a-i prezenta locul.

Peste tot erau poze de budoar, unele pe pereţi, altele înclinate pe biroul ei. Ross a recunoscut imediat o fotografie mare, cu o femeie care îşi arcuia spatele. Poza fusese realizată în apartamentul în care făcuse primul experiment de cultivare a ciupercilor, în sertarul cu lenjerie al Juliei, cu doi ani mai devreme. Cât de departe ajunsese de atunci! Cu doar doi ani în urmă, era falit şi fără scop. Acum era bogat şi mai determinat ca niciodată.

— Uau, locul ăsta e minunat, i-a spus el în timp ce Julia plutea în faţa lui.

— Ştiu. Nu eşti mândru de mine? i-a răspuns ea extrem de entuziasmată. Mă întâlnesc acum cu un alt tip. Mă duce în tot felul de excursii şi la cine minunate.

— Grozavă modalitate să mă faci să mă simt minunat, i-a spus Ross, glumind cu ea, iar apoi a înţepat-o la rândul lui. Ei bine, şi eu mă întâlnesc cu o

fată.

După ceva conversaţie de complezenţă, Ross a întrebat dacă puteau să iasă la o plimbare pentru a discuta ceva.

— Desigur.

Julia a ţâşnit din apartament luându-l de mână şi au ieşit din clădire împreună, pe treptele de ciment şi apoi mai departe, de-a lungul unei străzi care ducea spre o cărare prăfuită către Lady Bird Lake.

Soarele începea să apună în timp ce păşeau agale pe cărare, ţinându-se de mână şi povestind despre ultimele luni din vieţile lor. Julia încă îl iubea pe Ross şi o parte din ea spera că el se întorsese pentru a se împăca. În cele din urmă, au ajuns la un copac care era mai lat decât înălţimea lui Ross. La baza lui era o stâncă imensă, chiar la marginea apei. S-au aşezat împreună.

— Aşadar, a început Ross în timp ce trăgea puternic aer în piept, pregătindu-se să-i spună Juliei ceva important. Vreau doar să ştii că am renunţat la site, am renunţat la Silk Road.

— Slavă Domnului! Asta e atât de minunat!

S-a aplecat peste el şi l-a prins într-o îmbrăţişare uriaşă, ţinându-se de el cât de mult a putut.

Frunzele de deasupra lor oftau în briză, iar Ross se uita la soarele care lăsa pe apă urme roz, galbene şi portocalii. A mai tras o dată aer adânc în piept şi a

început să-i explice de ce renunţase la site. Crescuse prea mult; era prea stresant; pur şi simplu a simţit că trebuia să-l lase pe mâinile altcuiva.

— Îmi pare rău că ţi-am spus despre asta de la bun început, s-a plâns el, şi îmi asum întreaga răspundere...

— Îţi mulţumesc, i-a spus Julia în timp ce el continua să vorbească, iar lacrimile începuseră să îi împânzească ochii.

— Pur şi simplu, mă simţeam atât de puternic când mă ocupam de site, a adăugat el, apoi a făcut o pauză, de parcă recita o piesă de teatru. Îmi pare rău.

Julia i-a mulţumit din nou, atât pentru că-şi ceruse iertare, cât şi pentru că renunţase la Silk Road. S-a aplecat spre el şi au început să se sărute. După câteva clipe, Ross s-a tras înapoi şi a privit-o în ochi.

— Vreau doar să mai ştiu un lucru, i-a zis el. I-ai mai spus şi altcuiva despre site? Altcuiva în afară de Erica?

— Nu, a răspuns ea rapid.

— Nimănui?

— Nu. Nu am mai spus nimănui. Doar Ericăi.

Un val de vinovăţie a cuprins-o pentru că trădase oricum secretul.

— Te iubesc, Ross.

— Şi eu te iubesc, i-a răspuns el continuând să se sărute, în timp ce soarele cobora sub linia orizontului, în spatele lor. Pur şi simplu, nu am putut să merg mai

departe fără să aflu dacă nu mai ştie şi altcineva.

Au vorbit mai mult despre trecut, iar Ross i-a povestit despre călătoriile lui – despre Thailanda, despre plajele şi junglele pe care le văzuse şi despre o sculptură uriaşă făcută exclusiv din vibratoare foarte mari; despre Australia, despre picnicurile cu sora lui şi despre faptul că aceste călătorii îl făcuseră să se gândească la viaţa lui şi despre cât de recunoscător era că nu mai avea nimic de-a face cu Silk Road.

Aerul rece începea să sufle peste apă şi Ross a sugerat să pornească înapoi spre casă.

— Şi ce ai de gând să faci acum? l-a întrebat Julia în timp ce traversau strada Rainey pe drumul care ducea la blocul în care locuia ea.

Ross i-a spus că pleca peste câteva zile din Texas şi că urma să se mute în San Francisco. Plănuia să lucreze la o aplicaţie împreună cu un vechi prieten din Austin, René Pinnell.

— Probabil că nu am să te mai văd o vreme, i-a spus el solemn.

Ea i-a explicat că urma să fie tristă fiindcă pleca, dar că era fericită pentru el că scăpase din ghearele acelui site îngrozitor.

— Mda, a aprobat el. Şi eu mă bucur că am scăpat de el; era prea stresant.

Pe când se apropiau de uşa garsonierei, Ross s-a

aplecat şi a sărutat-o pentru ultima dată pe Julia.

— Te iubesc, i-a spus ea.

Dar el nu i-a răspuns. A stat pe gânduri o secundă, apoi s-a întors şi a plecat, îndreptându-se singur spre întuneric.

partea a treia

chris tarbell, de la fbi

Pe Chris Tarbell îl măcinase o întrebare toată ziua – la birou, la prânz şi acum, în timp ce se plimba prin centrul Manhattanului alături de colegii lui. Când grupul traversa Broadway şi făcea dreapta spre Center Street, el pur şi simplu nu s-a mai putut abţine. Trebuia să întrebe.

— Bine, le-a spus bărbaţilor din jurul lui, dacă ar trebui să...

Dar, înainte să poată termina, au început cu toţii să se strâmbe, ştiind prea bine ce urma. O glumă de genul „ai prefera să" din partea lui Tarbell era de obicei o întrebare de prost-gust, comică adesea, care întotdeauna se ivea într-un moment în care colegii lui se aşteptau mai puţin, prinzându-i intenţionat cu totul în ofsaid. Aceste glume, care adesea erau grosolane, erau variate – de la cu totul neplăcute la cu totul bizare.

„Ai prefera să te culci cu mama ta sau cu tatăl tău?” „Ai prefera să ai jumătate din înălţime sau dublul greutăţii?” „Ai prefera să ai o erecţie care să dureze un an sau sughiţuri pentru tot restul vieţii?”

— De unde-ţi vin prostiile astea, Tarbell? l-a întrebat unul dintre colegi.

— Haideţi. Dacă ar trebui să – adică, dacă nu s-ar putea altfel, a continuat Tarbell în timp ce continuau să meargă, iar colegii se strâmbau aşa cum făceau de fiecare dată când Tarbell, ca un frate mai mare, îi chinuia cu astfel de întrebări.

El a bătut puţin în retragere atunci când grupul a ajuns la Whiskey Tavern, un bar de la un subsol de pe Baxter Street, aflat între două vitrine de magazine şi cu vedere la Departamentul de Poliţie al oraşului New York.

Toţi poliţiştii şi angajaţii la stat din New York aveau localurile lor pe care le vizitau după program. Cei de la FDNY[16] mergeau la Social Bar pe Eight Avenue, cei din NYPD[17] aveau Plug Uglies pe Third, iar cei din Divizia cibernetică din cadrul filialei FBI din New York veneau la Whiskey Tavern. Agentul special Chris Tarbell din FBI şi echipa lui de agenţi frecventau această speluncă

---

[16] Abreviere pentru „New York City Fire Department (n. t.).

[17] Abreviere pentru „New York Police Department” (n. t.).

cel puţin cinci nopţi pe săptămână.

Când ajungeau, Meg, barmaniţa pistruiată, îi întâmpina cu un „Salut, băieţi”, apoi le spunea: „Camera din spate e numai a voastră”. Acea parte a barului la care se referea ea era întotdeauna rezervată echipei de la infracţiuni informatice din cadrul FBI, iar dacă apăreau neaşteptat, Meg îi evacua pe cei de acolo, indiferent cine erau.

Dat fiind faptul că aceea era o seară specială, Tarbell a dat comandă de câteva sticle de şampanie, pronunţată „şeam-pah-nie”. (Prin „şampanie” se referea la Miller High Life – aşa-numita şampanie a berilor, iar o halbă costa patru dolari în acea tavernă.).

Cei mai mulţi dintre agenţii FBI din bar erau îmbrăcaţi la fel, cămăşi albe şi costume închise la culoare şi mult prea mari, putând să treacă uşor drept bancheri sau avocaţi. Nu era cazul lui Chris Tarbell, care arăta ca un poliţist get-beget, cu tunsoarea lui cazonă, chipul tânăr care nu părea să se potrivească trupului său de 114 kilograme şi cu fanfaronada lui care inspira încredere în sine.

Se pregăteau de o noapte de beţie şi Tarbell era vedeta spectacolului. La urma urmei, el era cel responsabil pentru prinderea recentă a unui grup celebru de hackeri, Lulzsec, despre care media şi experţii în securitate spuseseră că nu putea fi oprit

niciodată. Ceea ce îi făcea pe cei de la Lulzsec atât de speciali era că, spre deosebire de hackerii din trecut care spărgeau codurile de securitate ale unei instituţii cu scopul a obţine nişte câştiguri financiare, această bandă abjectă îşi petrecuse ultimul an cu răscolirea internetului de dragul „lulz”, un neologism care în esenţă însemna „o porţie de râs pe cinste”. Printre spargerile făcute de aceştia pentru amuzament se număraseră şi site-ul CIA, serverele celor de la Sony Pictures şi site-urile publicaţiilor britanice *Times* şi *Sun* pe care publicaseră o ştire falsă conform căreia murise Rupert Murdoch. Toate acestea doar de dragul distracţiei.

Însă, după luni întregi de muncă sub acoperire, Chris Tarbell şi echipa lui din FBI îi arestaseră sistematic pe membrii Lulzsec din întreaga lume – Chicago, Irlanda şi New York. De aceea şi sărbătoreau la Whiskey Tavern.

Din spatele barului, Meg a reapărut cu o tavă neagră murdară plină cu 20 de pahare pentru tărie, jumătate dintre ele umplute cu un whisky ieftin şi cealaltă jumătate cu zeamă de murături. A lăsat pe masă amestecul cunoscut ca Pickle Back, o specialitate a barului.

— Al cui e rândul să bea tava? a strigat Tarbell la grupul de bărbaţi din jurul lui, toţi răspunzându-i cu o

nouă grimasă.

Tarbell inventase acest ritual cu ani în urmă – ritual cunoscut ca „băutul tăvii” – şi care presupunea ca cineva să bea poţiunea scârboasă formată din zeamă de murături, whisky şi orice alt lichid mai lâncezise pe tavă înainte să le fi fost adusă. Dacă nimeni altcineva nu avea curaj să o facă, Tarbell era întotdeauna deschis la această provocare înfiorătoare.

La 31 de ani, Tarbell îşi făcuse deja o reputaţie ca unul dintre cei mai buni agenţi din cadrul departamentului de infracţiuni cibernetice din FBI, dacă nu cumva din întreaga lume. Sigur, rezolvase cazul Lulzsec din întâmplare, datorită unui pont primit prin telefon, iar Tarbell fusese norocosul care răspunsese la apel. Însă modul în care se folosise de acea informaţie îl distingea de alţi agenţi – l-a convins pe hackerul principal al Lulzsec, un tip cunoscut drept Sabu, să treacă de partea lui şi apoi s-a folosit de el pentru a prinde întreaga organizaţie. Datorită aptitudinii lui Tarbell de a găsi oameni în mediul online, presa urma să-l supranumească în curând „Eliot Ness al spaţiului cibernetic”, după celebrul agent din timpul Prohibiţiei.

Tarbell nu ajunsese din greşeală unde era în acel moment – în plină ascensiune pe scara ierarhică a FBI. Plănuise ca lucrurile să se desfăşoare astfel, la fel cum

plănuia totul. Tarbell muncise din greu pentru a-şi lua diploma de masterat în ştiinţa calculatoarelor, apoi s-a făcut poliţist. După mai bine de zece ani de lucrat câte optsprezece ore pe zi, reuşise să-şi facă loc până în FBI şi devenise agent special. Şi nu s-a oprit acolo. Atunci când nu era cu soţia şi copiii, continua să studieze criminalistică informatică pe orice platformă tehnologică posibilă.

Trecuse prin toate acestea pentru că, mai mult decât orice altceva, îşi dorea să fie cel mai bun la orice îşi punea în cap. Dacă prietenul cu care mergea la sală putea să ridice 180 de kilograme, Tarbell îşi petrecea luni întregi antrenându-se, până când putea să ridice peste 200 de kilograme (ceea ce chiar putea să facă).

De-a lungul timpului, învăţase că, pentru a rămâne cu un pas în faţa tuturor, trebuia să anticipeze lucrurile, iar când se întâmplau, să aibă răspunsul potrivit. Se pregătea pentru orice. În noaptea de dinaintea testării SAT din liceu, a condus de probă până în locul în care se dădea examenul, pentru a fi sigur că va ajunge la timp. A făcut asta şi în ziua de dinaintea testării aptitudinilor fizice pentru admiterea în FBI. Pe parcursul primelor săptămâni petrecute la FBI, a făcut o hartă meticuloasă a întregului colectiv, etichetând cine era fiecare şi ce trebuia să ştie despre ei.

Acest tip obsesiv de a planifica îl urmărea şi acasă. Îi

spusese soţiei lui, Sabrina, că aveau nevoie de un cod pe care să îl folosească în caz că se întâmpla ceva vreodată. „Quicksand”, i-a spus acesteia. „Acesta este cuvântul pe care îl folosim între noi dacă suntem vreodată în pericol: «quicksand».” Iar când băieţii de la infracţiuni cibernetice ieşeau să bea, Tarbell îi trimitea înainte un mesaj lui Meg cea pistruiată ca să ştie la câte persoane să se aştepte. Nimic nu se compară cu planificarea unei petreceri la o speluncă.

În acea seară, cincisprezece angajaţi guvernamentali se adunaseră la Whiskey Tavern pentru a sărbători prinderea grupului Lulzsec. În timp ce Tarbell îşi aduna de pe buze gustul de zeamă de murături şi whisky, s-a apropiat de el Tom Brown, procuror pentru Districtul de Sud al New Yorkului, cel care s-a ocupat până la urmă şi de cazul acuzării în procesul hackerilor Lulzsec.

— Şi, Tarbell, a spus Tom, îndreptându-se spre el ca să îl întrebe ceva care îl măcinase toată ziua. Ce urmează? De cine ne ocupăm de aici încolo?

Tarbell l-a privit iritat. Tocmai îşi petrecuse ultimele luni din viaţă lucrând câte 24 de ore pe zi în încercarea de a pune la pământ gruparea Lulzsec, iar Tom îl sâcâia deja în privinţa următoarei ţinte.

— Hai, las-o mai moale, i-a zis Tarbell. Abia am terminat un nenorocit de caz. N-am putea sărbători

întâi?

— Sigur că poţi, i-a răspuns Tom glacial şi a sorbit o gură din băutura lui. Voiam doar să ştiu ce vom face după.

În mod evident, Tom îl momea pe Tarbell şi deja ştia răspunsul.

— Există o ţintă pe care nimeni n-a reuşit s-o descopere, a spus Tom.

I-a explicat că „nimeni” se referea inclusiv la Departamentul de Securitate Internă, DEA şi câteva agenţii guvernamentale din întreaga lume. Agenţii FBI de la infracţiuni cibernetice sorbeau din „şeam-pah-niile” lor şi ascultau ce spunea Tom.

— Eu cred, a continuat el, că ar trebui să începem să ne ocupăm de Silk Road de aici încolo.

ross ajunge în san francisco

Multă vreme, cartierul în care se află Alamo Square din San Francisco a fost considerat unul dintre cele mai frumoase din oraş. Cele câteva străzi care formează micul cartier încadrează bine centrul oraşului între trecut şi viitor. Piaţa este plină de case construite în stil victorian, la sfârşitul anilor 1800, toate în mai multe

culori şi nuanţe vii[18], asta şi datorită banilor proveniţi din Goana după Aur din trecut. La est, de cealaltă parte a străzii pavate Market, se înalţă aproape în fiecare zi zgârie-nori moderni din sticlă pentru a găzdui averile adunate din noua goană după aur – un val de companii private cu finanţări generoase, multe dintre ele estimate la mai mult de un miliard de dolari; aşa-numiţii inorogi. După ce se spărsese bula în urmă cu nişte ani, avusese loc o reînviere a start-up-urilor care se întorceau în oraş, iar miliardarii abia aşteptau să le finanţeze.

Într-o după-amiază însorită şi răcoroasă, în vara lui 2012, în parcul din centrul Alamo Square se afla un grup de copii care chicoteau şi săreau în spaţiul de joacă, iar câini lăsaţi liberi din lesă lătrau în timp ce se fugăreau unii pe alţii pe deal. Iar acolo, în mijlocul acelei fericiri, Ross Ulbricht stătea pe iarbă şi admira noul oraş în care locuia.

Ross se îndrăgostise de Zona Golfului aproape de îndată ce ajunsese în San Francisco. Totul arăta atât de magic şi de nou. Străzile plane, ca de prerie, ale Texasului erau înlocuite de străzi care păreau să se onduleze ca un roller-coaster infinit. Panourile de pe

---

[18] În original, „«painted lady» Victorian homes”. Conceptul se referă la orice fel de grup de case în stil victorian sau edwardian, fiecare având cel puţin trei culori care să-i evidenţieze detaliile arhitecturale (n. t.).

autostradă nu vorbeau despre NASCAR, Iisus sau despre cea mai bună friptură din oraş, ci promovau motoare de căutare mistice, reţele de socializare şi chiar noi valute digitale.

Ajunsese în urmă cu câteva săptămâni în acest univers minunat, cu ochii larg deschişi şi plin de energie. Nu avea decât o geantă cu haine şi laptopul. Se simţea la fel de liber ca întotdeauna: lordul fără casă din spatele unuia dintre imperiile de droguri cu cea mai rapidă ascensiune din lume.

A fost uşor să hotărască unde să stea. Amicul lui din Austin, René Pinnell, care locuia acum în San Francisco, şi iubita lui, Selena, îi oferiseră o cameră liberă pe care o aveau în apartamentul lor mic, dar primitor. Curând după ce Ross şi-a scos din bagaj puţinele lucruri pe care le avea, cei trei şi-au intrat într-un nou ritm: îşi petreceau serile explorând oraşul, gătind şi discutând despre sensul vieţii. (Era, totuşi, ceva despre care Ross nu vorbea: Silk Road. Nu avea să mai facă niciodată această greşeală.) Jucau împreună cărţi, Twister, Scrabble (Ross câştiga adesea) şi se îmbrăţişau de noapte-bună.

În fiecare dimineaţă, după micul dejun, în timp ce René şi Selena fugeau la serviciu, noul lor coleg de apartament, Ross, le făcea cu mâna şi se îndrepta spre o cafenea din apropiere pentru a-şi supraveghea

imperiul drogurilor.

Cel mai sigur loc pe care îl găsise pentru a lucra era o cafenea mică de pe strada Laguna, numită Momi Toby's, care era poziţionată convenabil la numai o stradă distanţă de apartamentul lui René de pe strada Hickory. Momi Toby's semăna cu un bistro franţuzesc, cu mese mici şi scaune aşezate afară. Înăuntru internetul era gratuit, iar numeroasele scaune îi permiteau lui Ross să stea cu spatele la perete, în aşa fel încât să nu-i poată vedea nimeni ecranul laptopului, deci nici că se afla pe platforma Silk Road.

Pe măsură ce săptămânile treceau, Ross îşi făcea noi prieteni în oraş, ceea ce genera un anumit grad de stres. Deşi nu putea să le vorbească despre ocupaţiile sale, putea discuta despre ce îl inspirase să facă ce făcea. La urma urmei, în San Francisco, nu era o modalitate ciudată să foloseşti tehnologia pentru a încerca să distrugi un sistem defect, ci mai degrabă aceasta era norma. Programatorii şi antreprenorii pe care îi întâlnise aici Ross erau în multe privinţe exact ca el.

Se uitau la lumea din jurul lor şi vedeau că guvernul nu însemna decât o birocraţie inutilă; că industria taxiurilor se purta ca naiba cu cei care le erau clienţi; că hotelurile cereau prea mulţi bani; că sistemul sanitar era o făcătură, care susţine a nevoile agenţiilor de asigurări, nu pe cele ale pacienţilor; că nevoia de

combustibil pentru maşini contribuise la justificarea unui război etern în Orientul Mijlociu; şi că drogurile erau ilegale doar pentru că guvernul voia să-i controleze pe oameni. Şi toate aceste probleme existau din cauza greşelilor făcute de generaţiile anterioare. Părinţii lor dăduseră complet peste cap lumea în care trăiau, iar cei din San Francisco – cei ca Ross – aveau să folosească tehnologia pentru a repara totul.

Cu mare plăcere, nenorociţilor!

Era însufleţit şi de manifestările idealurilor libertarine din cadrul start-up-urilor pe care le vedea în jur. Iar Ross făcea exact acelaşi lucru, dar în loc de taxiuri sau hoteluri, sănătate sau maşini care înghit benzină, el încerca să învingă guvernul american şi războiul jalnic şi distructiv pe care îl purta acesta cu drogurile.

Nici oamenii din fruntea acestor noi companii nu erau altfel decât Ross. Citiseră cu toţii aceleaşi cărţi scrise de Ayn Rand. Aceşti directori distribuiau pe Facebook aceleaşi citate ca şi el: „Întrebarea nu este cine îmi va permite; este cine mă va opri". Liderii acestor companii aveau, cu toţii, acelaşi discurs susţinut şi de Dread Pirate Roberts, pe bloguri şi în comunicate de presă: „Lăsaţi piaţa să decidă, nu guvernul", „Lăsaţi-i pe oameni să stabilească cine ar trebui să câştige, nu pe politicieni", „Noi schimbăm lumea şi facem din ea un

loc mai bun”.

Dar cel mai important pentru el era că noile prietenii legate reprezentau antidotul perfect la problemele pe care le întâmpina acum pe Silk Road. Din păcate, cel mai apropiat confident al său începea să-i fie antipatic. Variety Jones nu doar că nu era OK cu vânzarea de heroină, ceea ce contravenea întregii filosofii libertariene a lui Ross, pe baza căreia şi construise Silk Road, dar VJ susţinea şi că, deşi îl ajuta pe Dread să-i elibereze pe oameni din ghearele guvernului, ei tot erau traficanţi de droguri până la urmă.

Ross îl contrazicea cu vehemenţă. „Câtă vreme nu depăşim o anumită limită în demersul de care ne ocupăm”, i-a scris DPR lui Variety Jones, „noi nu facem decât bine”.

„Haha, omule, suntem infractori, suntem traficanţi de droguri”, i-a răspuns VJ. „Ce limită anume să nu depăşim?”

„Crimă, furt, înşelăciune, minciuni; să le facem rău oamenilor”, i-a scris DPR, iritat de întrebarea lui VJ. „Limita asta. Cred că am putea spune că trasăm o nouă limită. Iar conform acestei limite, nu suntem infractori.”

Dar VJ a venit cu o nouă sugestie: Ross trebuia să găsească un avocat puternic. „Trebuie să alegi un om de top, unul care să fie în vârful ierarhiei în domeniul

lui, care să aibă contacte puternice", i-a scris Jones. „Acest domeniu înseamnă trafic de droguri la nivel internaţional, spălare de bani, RICO[19] şi legislaţie despre lorzii drogurilor." Însă, în mintea lui Ross, el nu urma să fie prins, aşa că de ce ar fi avut nevoie de un avocat „de top"? Ar fi însemnat că îşi recunoştea deja înfrângerea.

Şi apoi mai era şi cea mai importantă schimbare în relaţia dintre cei doi prieteni şi asociaţi: se părea că VJ îşi dorea şi ceva mai mult drept la proprietate. Poate că acesta era motivul pentru care fusese atât de amabil de la bun început? Poate că atunci când venise cu acel plan genial prin care creatorul site-ului să adopte pseudonimul de Dread Pirate Roberts, Variety Jones sperase ca, într-o zi, să devină el însuşi următorul pirat care să stea la cârma navei.

Discuţiile lor recente ajunseseră la apogeu atunci când VJ îi scrisese: „Cred că trebuie să oficializăm cumva..." Să se creeze un parteneriat oficial între cei doi... „Chiar şi numai pentru a evita conflictele în viitor."

Ross nu se aştepta la asta, aşa că a apărut o nouă dezbatere.

---

[19] Referinţă la „RICO Act", RICO fiind acronim pentru „Racketeer Influenced and Corrupt Organizations", deci practic este vorba despre legislaţia federală legată de crima organizată (n. t.).

„Uite cum stă treaba”, i-a scris VJ. „Eu sunt de acord cu oricare din aceste două posibilităţi.” Opţiunea unu: „50/50”. Opţiunea doi: „Iau eu totul”.

Despre ce naiba vorbea Variety Jones? Ross nu intenţiona să renunţe la site. Era vorba despre singura persoană în care Ross putea să aibă încredere în lumea Online, cel care îi dăduse nenumărate sfaturi şi care acum îi dădea un ultimatum.

„Ei bine, nu poţi să ai chiar totul, nu?”, i-a răspuns DPR. „Ai putea să intri în concurenţă cu mine şi poate că ai câştiga, dar...”

VJ şi-a dat seama că discuţia se transforma rapid în ceartă, aşa că a domolit tonul. „Hai să nu o luăm în direcţia asta. N-am să fac asta niciodată, promit. Dar ştiu prea bine cu ce contribui eu şi e al naibii de mult.”

„Ştiu asta”, a răspuns DPR.

„Omule, vreau egalitate”, i-a scris Jones. „Nu mă descurc prea bine în poziţia de secund.”

Dar Ross nu avea niciun fel de interes pentru un parteneriat. Actuala versiune a site-ului era lumea lui Ross şi el era cel care hotăra ce se întâmpla şi ce nu. El stabilea cine lua o mărire de salariu şi cine nu. Cei care munceau din greu erau recompensaţi, aşa cum făcuse recent cu unii angajaţi dedicaţi, oferindu-le câteva sute de dolari în plus în Bitcoin atunci când excelau. Aşa cum s-a întâmplat în cazul lui Smedley,

programatorul-şef, pe care l-a recompensat după bunul lui plac. „Ai ridicat deja foarte mult nivelul aici. Salariul tău de bază este tot 900 de dolari, desigur, dar voi adăuga un bonus.” Iar atunci când Inigo, un alt om de bază, avusese nevoie de ajutor pentru a-şi finaliza un proiect de renovare, Dread i-a dat 500 de dolari în plus pe care să îi dea mai departe meşterului care se ocupa de casa lui. Astfel de decizii îi aparţineau exclusiv lui Ross, Şeful, nu şi lui VJ.

Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi trebuit să se consulte în aceste privinţe cu el? Nu, mulţumesc. Plus, cum şi-ar mai putea exercita Ross puterea asupra site-ului? Deja avea bătăi de cap cu a-i face pe oameni să vină la lucru la timp sau să completeze rapoartele potrivite pe care voia să le vadă la finalul programului lor de lucru. Chiar îi făcea plăcere să-şi disciplineze angajaţii, spunându-le (în continuare în stilul rezervat al lui Ross) că „o dăduseră în bară” atunci când trebuia să-i certe sănătos.

Ross muncise prea mult pentru a-i da pur şi simplu ceva altcuiva. Orice. Şi, la scurt timp după această discuţie cu VJ, Ross pur şi simplu nu a mai vorbit cu el câteva zile. În schimb, s-a retras în lumea reală. În San Francisco.

În timp ce Ross se ridica de pe movila plină de iarbă din Alamo Square şi se întindea după geanta maro în

care se afla laptopul pentru a se întoarce acasă, nu mai exista niciun dubiu: acesta era locul în care trebuia să fie. Acesta era oraşul în care Ross urma să facă din Silk Road cel mai măreţ start-up din lume. Şi totuşi, în drum spre casă, în timp ce trecea pe Sacramento Street, pe lângă acele case frumoase în stil victorian, Ross nu ştia că în curând avea să se confrunte cu provocări pe care nu avea să le mai întâmpine nici un alt start-up din oraş. În doar câteva luni urma să aibă de-a face cu poliţişti corupţi şi angajaţi răzvrătiţi, fiind nevoit să decidă dacă nişte persoane să fie torturate şi ucise pentru a-şi proteja compania aflată în expansiune.

chris, în groapă

Trecuseră câteva luni de când FBI-ul îi pusese la pământ pe hackerii din Lulzsec, iar mahmurelile de la celebrările ulterioare din Whiskey Tavern trecuseră şi ele de atunci. Totuşi, exista un aspect al acelui caz pe care Chris nu şi-l putea scoate din minte.

Într-o zonă numită „Groapa" din incinta birourilor FBI din New York, discuta cu alţi agenţi FBI – Ilhwan Yum şi Thom Kiernan – şi cântărea dacă divizia de infracţiuni cibernetice trebuia să se implice în cazul Silk Road sau să se orienteze, în schimb, spre o altă ţintă.

Groapa, locul în care stăteau, arăta ca o sufragerie

subterană şi era suficient de mare pentru câteva birouri şi scaune. Această enclavă exista de zeci de ani şi era considerată cel mai bun loc din întregul sediu din New York. Cu ani în urmă, înainte ca Tarbell şi agenţii tocilari care se ocupau de calculatoare să înceapă să ocupe birourile de acolo, Groapa era sediul agenţilor de la crimă organizată. Pe atunci urmăreau mafioţi care stăteau cât de departe se putea de tehnologie, temându-se că ceva atât de banal ca un telefon public putea fi folosit pentru a le depista localizarea. Acum, cei din Groapă urmăreau mafioţi care adoptaseră tehnologia ca mijloc prin care să-şi ascundă localizarea.

Dar, cu toate acestea, angajaţii mai vechi şi cei mai noi aveau ceva în comun: ambele generaţii de agenţi FBI iubeau farsele. În unele zile, Tarbell şi colegii lui frecau receptorul de la telefonul unui alt coleg cu resturi de carne gătită, apoi sunau din altă cameră pentru a se uita la acesta cum se murdărea de friptură de vită şi maioneză pe ureche. Tarbell îi făcuse cândva o farsă unui alt agent folosindu-se de maşina lui: îi conectase claxonul la pedala de frână, aşa că, de fiecare dată când agentul încerca să încetinească în drum spre casă, se declanşa claxonul, atenţionând toate maşinile din faţă. În plus, Tarbell avea întotdeauna pregătită o întrebare de tipul „ai prefera să”.

Biroul lui Tarbell era plin de acte şi de tot felul de

hârţoage de la cazuri anterioare. În centrul dezordinii erau cele trei calculatoare ale lui, cele două secrete care erau folosite doar pentru treburi interne şi cel de-al treilea care nu putea fi asociat cu FBI-ul şi pe ecranul căruia era deschis în acel moment site-ul Silk Road la care se uitau agenţii în acel moment.

Pe măsură ce vorbeau despre site, Tarbell se gândea că, dacă ar fi început să se ocupe de Silk Road, urma să facă tot ce putea pentru a evita greşeala de neconceput pe care o făcuse FBI-ul în timpul cazului recent al Lulzsec.

Existau două aspecte principale necesare de care agenţii federali trebuiau să se ocupe pentru ca operaţiunea de prindere a celor de la Lulzsec să nu dea greş. În primul rând, era imperativ să prindă fiecare suspect în exact acelaşi moment, chiar dacă se aflau cu toţii în state şi ţări diferite. Trebuiau să se asigure că hackerii nu mai anunţau pe nimeni altcineva despre arestarea lor, pentru că altfel operaţiunea eşua. FBI-ul reuşise să rezolve fără probleme această parte. Însă, în cazul celui de-al doilea aspect, care era la fel de important, au eşuat lamentabil: era esenţial să prindă fiecare suspect când se afla în faţa laptopului deschis. Dacă hackerii îşi închideau calculatoarele şi acestea erau criptate, informaţiile aveau să rămână ascunse pentru totdeauna. Chiar şi cu cele mai rapide şi mai

sofisticate calculatoare ale FBI-ului, putea să dureze mai mult de o mie de ani pentru a descoperi parola unui calculator criptat cum trebuie.

Una dintre cele mai importante ţinte din Lulzsec, pe care FBI-ul plănuia să o aresteze, era şi acel membru despre care se spunea că era cel mai periculos. Numele lui era Jeremy Hammond şi era un activist politic şi un hacker care fusese arestat de cel puţin cinci ori din cauza unor proteste împotriva naziştilor şi a republicanilor, pentru că spărsese servere private din întreaga lume şi pentru că dezvăluise informaţii pe Wikileaks.

Derulăm rapid înainte până la noaptea în care a avut loc operaţiunea de arestare a membrilor Lulzsec. Planul era acesta: Tarbell mergea în Irlanda pentru a supraveghea arestarea unuia dintre cei mai tineri membri ai echipei Lulzsec, un puşti energic de nouăsprezece ani. O echipă FBI urma să fie pe poziţii în Chicago, fiind pregătită să îl înhaţe pe Hammond. Agenţi cu experienţă din New York urmau să se uite în timp real la transmisiuni ale celorlalte arestări. Ţinând cont de legăturile lui Hammond cu grupurile de susţinători politici, dar şi de faptul că fusese arestat anterior, exista posibilitatea ca în locul în care se ascundea să fie şi alţi activişti, dintre care unii cu istoric violent. Prin urmare, cineva dinspre vârful ierarhiei FBI

a hotărât în ultima clipă să trimită după Hammond o echipă SWAT complet echipată. Era prima dată când FBI folosea o echipă SWAT într-o operaţiune de arestare a unei suspect care stătea în faţa unui laptop.

Era seara devreme când dubele FBI au năpustit în zona Bridgeport din Chicago şi o duzină de bărbaţi cu veste antiglonţ şi mitraliere au descins în casa de cărămidă cu un singur nivel în care se ascundea Hammond. Uşa din lemn de la intrare a zburat din balamale şi agenţii au intrat în forţă înăuntru, aruncând o grenadă fumigenă în bucătăria din stânga şi apoi năvălind în celelalte camere, cu armele pe poziţii, ţipând „FBI! FBI! FBI!" Însă, în cele câteva secunde în care au parcurs cei din echipa SWAT drumul până în spatele casei, acolo unde era Hammond, hackerul îngrozit închisese calm capacul laptopului şi rămăsese la biroul lui, cu mâinile ridicate şi cu un laptop blocat în faţa lui. Era echivalentul unei operaţiuni uriaşe antidrog, în care suspectul trăgea apa la toaletă după droguri înainte ca poliţiştii să ajungă la baie.

Deşi toţi agenţii erau supăraţi din cauza incidentului cu laptopul, Tarbell era cel mai afectat. El nu făcea greşeli. Niciodată.

Şi totuşi, aici făcuse.

Din fericire, existase o veste bună în cazul incidentului Hammond. Poate că fusese un accident,

poate lene, dar, din cine ştie ce motiv, Hammond nu-şi criptase bine laptopul, iar laboratorul de criminalistică al FBI-ului a reuşit, în cele din urmă, să-l acceseze printr-o tehnologie destul de simplă care încearcă fiecare parolă imaginabilă până când o ghiceşte pe cea corectă. I-a luat şase luni super-calculatorului guvernului să descopere că parola lui Hammond era „chewyi2345". Dar Tarbell ştia că spargerea codului fusese noroc chior. Cei mai mulţi, dacă nu chiar toţi, dintre hackerii cu experienţă şi cei care navigau prin Dark Web îşi criptau laptopurile cu parole mult mai complicate tocmai din acest motiv.

Acum, în timp ce Tarbell stătea în Groapă şi vorbea cu ai lui despre cum urmau să abordeze cazul Silk Road, acesta şi-a asigurat echipa că, dacă începeau să-l urmărească pe Dread Pirate Roberts, nu aveau să mai facă aceeaşi greşeală pe care o făcuseră cu Hammond; Tarbell urma să conceapă un plan pentru a se asigura că aveau să-l prindă pe DPR cu mâinile pe tastatură.

securizaţi intrările pe navă!

Cearta dintre Dread Pirate Robert şi Variety Jones nu a durat prea mult. Aveau nevoie unul de celălalt şi ştiau asta. Dar avea să marcheze un punct de cotitură în relaţia dintre cei doi: nu avea să mai existe niciun dubiu

că DPR era căpitanul şi că Jones nu pleca nicăieri, aşa cum îl avertizase. Făcea zeci de mii de dolari pe lună din salariul pe care îl încasa lucrând la site şi avea nevoie de acei bani, fie că îi plăcea sau nu. Şi Ross avea nevoie de VJ. Era pregătit să facă următorul pas din evoluţia afacerii lui. Era timpul să-şi ţină mai aproape oamenii de încredere şi să impună ceva ordine corporatistă în imperiul lui de droguri.

„Vreau să discutăm despre un subiect pe care nu l-am mai abordat până acum", i-a scris DPR lui Variety Jones.

Ross ştia că VJ va fi luat prin surprindere. Deşi cei doi habar nu aveau cum arăta celălalt, de-a lungul ultimului an discutaseră despre aproape orice de natură personală şi profesională. Îşi împărtăşiseră unul altuia speranţele, visurile, temerile şi dorinţele şi se sfătuiseră reciproc în fiecare aspect al acestor planuri. Dread Pirate Roberts chiar avusese suficient de multă încredere în Variety Jones pentru a-i mărturisi lucruri personale despre Ross Ulbricht, explicându-i că fusese cândva student la fizică şi că inima îi fusese frântă de fosta lui iubită din Texas.

Aşa că atunci când Dread a vrut să vorbească despre ceva nou, VJ a fost puţin luat prin surprindere.

„Nu pot să-mi închipui că mai există vreun subiect pe care să nu-l fi discutat înainte" i-a scris VJ.

Dar exista unul şi putea fi cel mai important subiect dintre toate.

„Securitate Locală”, i-a scris DPR.

A, da. Asta.

Ross lucra de luni bune la remedierea problemelor de securitate, atât cele legate de site, cât şi cele din viaţa lui. După multe sperieturi, inclusiv situaţii în care hackeri îi atacaseră serverele, şi în condiţiile în care tot trebuise să se mute prin diferite cafenele şi oraşe pentru a-şi proteja secretele, era pe deplin conştient că trebuia să vină cu un plan pentru a proteja absolut fiecare aspect al vieţii lui care îl făcea vulnerabil.

Nu fusese prins încă. Dacă era mai atent în continuare, nu avea să fie prins niciodată, s-a gândit Ross. Şi luând în calcul cât de multă atenţie primea site-ul – fiind menţionat în sute de articole de ştiri pe săptămână în întreaga lume –, cei care îl căutau aveau să devină din ce în ce mai disperaţi. În stocurile Silk Road se găseau acum şi droguri sintetice din China – printre ele, noi forme de heroină sintetică, cum ar fi fentanyl, care era de până la 100 de ori mai puternic decât tradiţionala morfină –, ca să nu mai vorbim despre o mulţime de explozibili şi alte lucruri foarte periculoase. Aşa că venise vremea să-şi consolideze apărarea, să-şi întărească securitatea. Nu avea de gând să lase nimic la voia întâmplării.

Pentru început, l-a delegat pe Variety Jones să cerceteze dacă exista vreo posibilitate ca autorităţile, sau LE[20], aşa cum le spuneau ei, să dea târcoale site-ului. Apoi Ross a început să lucreze la alte aspecte vulnerabile din viaţa lui, inclusiv propriul laptop.

În primul şi-n primul rând, s-a asigurat că laptopul lui Samsung 700Z era bine criptat. Mai vorbise despre asta cu VJ înainte, la câteva zile după ce aflaseră dintr-o ştire că cineva fusese arestat pentru că publicase informaţii pe Wikileaks. Articolele despre arestare spuneau că bărbatul folosise exact aceeaşi parolă pentru calculator şi pentru programul de criptare, iar FBI-ul le spărsese în foarte puţin timp.

„Ce macaroană", scrisese VJ.

„Slab", confirmase Ross.

„Dacă ar fi avut o parolă bună, ei n-ar fi reuşit nimic", a spus VJ, referindu-se la „Feebs", cum le ziceau celor de la FBI. Apoi a adăugat că tipul arestat fusese un idiot, pentru că nu luase în serios problema securităţii.

Odată cu această întâmplare de rău augur, Variety Jones i-a dat câteva sfaturi lui DPR: ar trebui să îţi programezi calculatorul să se închidă automat, dacă nu a fost folosit o anumită perioadă. Mai important, trebuie să instalezi un „kill switch", prin care, atunci

---

[20] Abreviere pentru „law enforcement" (n. t.).

când apeşi pe o tastă aleatorie, laptopul să „moară” instantaneu. Astfel, dacă cei de la Feebs te prind în public, apeşi pe tastă şi calculatorul îţi rămâne blocat pentru totdeauna.

Dread i-a răspuns că exact asta avea să facă.

Acum Ross avea o altă întrebare pentru VJ, respectiv dacă trebuia să-şi păstreze fişierele în *cloud,* astfel încât pe laptopul lui să nu se găsească absolut nimic legat de Silk Road. În acest fel, dacă se întâmpla să fie prins vreodată cu mâinile pe tastatură, să nu mai existe nimic pe laptop care să-l poată lega de site. „Mi-ar plăcea să ştiu că pe laptopul meu nu se află nimic esenţial sau incriminatoriu”, i-a scris VJ. Dar, după o serie de oscilări între avantajele şi dezavantajele fiecărei soluţii (dezavantajul fiind că stocarea tuturor fişierelor în *cloud* ar încetini munca la site dureros de mult), Variety Jones i-a sugerat lui Dread să-şi păstreze toate fişierele legate de Silk Road pe calculator, dar să le cripteze, ceea ce însemna că, dacă se întâmpla ca Feebs să pună mâna pe calculatorul lui, să nu poată niciodată să-l deschidă.

Grozavă idee!

„OK, trebuia să discutăm despre asta”, i-a scris DPR. „Mersi!”

Ca un alt plan de rezervă – cel mai căutat individ de pe internet nu putea să aibă niciodată prea multe

planuri de rezervă –, Ross a hotărât să-şi împartă hard-diskul în două partiţii. (Asta era ca şi cum ar fi tăiat o râmă în două, în aşa fel încât să se regenereze şi să se transforme în două noi râme.) În esenţă, calculatorul lui se transforma acum în două calculatoare, cu două conturi diferite, una fiindu-i alocată exclusiv lui Dread Pirate Roberts şi folosită strict pentru aspecte legate de Silk Road. Cealaltă partiţie îi revenea lui Ross şi era locul în care schimba e-mail-uri cu prietenii şi familia, intra pe Facebook şi flirta cu fete pe site-uri matrimoniale.

Acela a fost momentul în care Ross a stabilit o regulă foarte strictă, poate cea mai importantă dintre toate îmbunătăţirile pe care le făcea acum la capitolul securitate. Orice activitate online care îl putea lega pe Ross Ulbricht (e-mail-uri personale sau reţele sociale) nu era realizată de pe secţiunea lui DPR. La fel, orice avea legătură cu Dread Pirate Roberts (contul lui de pe Silk Road, discuţiile cu VJ, încărcarea unor secvenţe noi de cod pe servere) nu exista pe secţiunea lui Ross Ulbricht din calculator. Era o regulă imperativă pentru a se asigura că cele două identităţi nu lăsau în mediul online urme care să ducă de la una la cealaltă.

Pentru planul de rezervă la planul de rezervă, Ross a pus mici capcane care să se activeze în cazul foarte puţin probabil în care cineva reuşea să intre în laptopul

lui. Una dintre capcane făcea ca ecranul să se înnegrească dacă cineva îşi băga nasul prin istoricul browserului său de mai mult de cinci ori.

În următoarea parte a operaţiunii de securizare, Ross trebuia să se asigure că toţi cei care lucrau pentru el erau cu adevărat luptători dedicaţi cauzei legalizării drogurilor, nu angajaţi ai DEA sau FBI. Astfel, Ross a început să le ceară celor care voiau să lucreze pentru Silk Road să-i trimită o fotografie a cărţii de identitate – sau a permisului de conducere ori a paşaportului –, ceva care să-i arate cine erau ei cu adevărat. Ross ştia că avea să fie dificil, dar era absolut necesar, dacă voia să nu ajungă în închisoare.

Acum, când angaja pe cineva, trecea şi printr-o discuţie obligatorie prin care îi explica acelei persoane că nu avea de ales şi trebuia să-şi dezvăluie identitatea în faţa lui Dread Pirate Roberts.

„Vrei să vezi un act de identitate al meu?" l-a întrebat pe DPR un angajat nou, Chronicpain, în timp ce se pregătea să se alăture site-ului pentru a ajuta la gestionarea forumurilor.

„Da", a răspuns DPR. (Fără îndoială.).

„Aş putea să-ţi spun doar numele meu?"

„Voi avea nevoie de un act de identitate cu actuala adresă", i-a scris Dread.

Apoi, ca să îl liniştească pe Chronicpain, a menţionat

că actul lui de identitate „va fi stocat criptat şi probabil că niciodată nu va fi nevoie să îl decriptez”.

„Aşadar”, a spus noul angajat fără să prea aibă de ales, „presupun că, pur şi simplu, va trebui să am încredere în tine în această privinţă”.

„Mda.”

Ross ştia că cei mai mulţi aveau să fie de acord. Să facă parte din mişcarea pe care o crea el era mai important pentru angajaţii lui decât un risc minor. Şi iată că în câteva ore, în Inboxul lui DPR, ajungea actul de identitate al lui Chronicpain.

Dar mai exista şi un alt motiv pentru colectarea acelor acte de identitate. Ross le acorda angajaţilor lui mai multă răspundere şi unii chiar aveau acces la stocul de Bitcoin de pe site. Dacă cineva se hotăra să-l înşele pe Dread Pirate Roberts, trebuia să ştie cine era şi unde locuia. Aveau să existe consecinţe pentru astfel de acţiuni.

Ultimul lucru de pe lista lui pentru întărirea securităţii era să-şi creeze propriul bagaj digital de călătorie la care să apeleze în cazul în care se întâmpla ceva catastrofal. Dacă îi bătea la uşă poliţia, avea nevoie de un plan pentru ce să facă şi unde să fugă.

Ross a deschis un document text şi a creat un fişier pe care l-a denumit „Urgenţă”. Apoi a început să scrie o listă de lucruri de care trebuia să se ocupe dacă se

întâmpla ceva îngrozitor. O listă pentru apocalipsă. „Criptează şi fă o copie de rezervă a fişierelor importante de pe laptop pe un stick; distruge hard-diskul şi ascunde-l/scapă de el; distruge telefonul şi ascunde-l/scapă de el", a scris Ross. „Găseşte pe Craigslist un loc în care să stai şi să poţi plăti cash. Creează-ţi o identitate nouă (nume, istoric)."

Dar mai ştia şi că, dacă ar fi venit acea zi în care Ross şi DPR ar fi trebuit să se ascundă pentru o perioadă nedeterminată, nu ar fi fost suficient să găsească pur şi simplu un apartament pe Craigslist şi să-şi schimbe numele. Trebuia să găsească un loc sigur în care să fugă. Posibil chiar într-o altă ţară. O ţară care îi îmbrăţişează pe piraţi şi care i-ar lua şi pe Ross, şi pe Dread Pirate Roberts, şi averea lor de milioane de dolari şi i-ar ţine departe de raza de acţiune a guvernului american.

fundăturile lui Jared

E atât de frustrant, se gândea Jared.

Îl ţinea bine de mână pe fiul lui, Tyrus, în timp ce continua să se plimbe printre rafturile de la Barnes & Noble din Lincolnshire, Illinois. Parcurgeau cu greu rând după rând de cărţi. La fiecare câţiva paşi, Tyrus, care avea atunci trei ani şi jumătate, se uita în sus la

tatăl lui care căuta ceva anume printre teancuri.

— Bună ziua, le-a spus în cele din urmă o femeie piţigăiată de la biroul de informaţii. Aş putea să vă ajut să găsiţi ceva?

— Ăăă, a spus Jared, caut nişte cărţi despre Institutul Mises.

S-a uitat în jur pentru a fi sigur că nimeni nu auzise din greşeală ce căuta. Ultimul lucru pe care şi-l dorea Jared era să intre într-o discuţie cu un străin oarecare despre acest subiect.

— Institutul My Says? a întrebat zgomotos femeia, uitându-se în jos la calculator.

— Nu, e Mises, M-I-S-E-S, a şoptit Jared. Este un incubator al gândirii libertariene care se concentrează pe economia austriacă şi...

S-a oprit, dându-şi seama că toate acestea probabil nu aveau nicio noimă pentru femeia din faţa lui. La urma urmei, nu aveau noimă nici pentru Jared.

Chiar şi aşa, avea nevoie de cărţi pentru următoarea etapă a investigaţiei lui, care începea să bată pasul pe loc.

De la începutul anului, Jared confiscase aproape două mii de livrări noi de droguri care intrau în ţară, toate capturate pentru că îşi dăduse seama cum trebuia să arate fiecare colet, iar prin asta deranja Silk Road cât de mult putea. Jared arestase şi reţinuse şi câţiva

vânzători de pe site, inclusiv pe unul dintre cei mai activi, care vindea ecstasy şi alte droguri din Olanda. Şi astfel preluase conturile unor traficanţi de pe Silk Road, reuşind să înţeleagă mai bine cum funcţiona operaţiunea din interior.

Dar încă nu se apropia nicicum de a-l descoperi pe fondatorul site-ului. Aşadar, după ce se trezise învârtindu-se în prea multe cercuri online care nu duceau nicăieri, Jared a hotărât că va încerca să înţeleagă mintea lui Dread Pirate Roberts, motiv pentru care se şi afla la Barnes & Noble în Lincolnshire, întrebând jenat despre Institutul Mises.

În ultimele săptămâni, stătuse la biroul lui, învârtind constant un cub Rubik între degete şi citind toate postările online ale creatorului Silk Road pentru a descoperi similitudini în limbajul autorului. Pe măsură ce site-ul crescuse, mesajele lui DPR deveniseră mai ferme. Iniţial, fondatorul militase pentru legalizarea drogurilor, iar apoi începuse să scrie din ce în ce mai mult despre cât de rău era guvernul american şi că abuza de putere. Într-un mesaj, DPR se mândrea că „statul nu poate să-şi pună labele criminale [pe Silk Road]”.

În baza acestor texte, Jared începuse să lucreze la un profil al acestui Dread Pirate Roberts. Erau şanse mari să fi fost foarte şcolit, tânăr, nici bogat, dar nici sărac, şi

chiar dacă îşi dorea să distrugă sistemul legal american, făcea asta şi pentru bani. DPR chiar recunoscuse acest lucru într-o postare de pe site, consemnând că „banii reprezintă un factor care mă motivează... de asemenea, mă bucur de câteva plăceri ale lumii civilizate pe care simt că le-am câştigat... Comparativ cu mulţi dintre cei pe care îi cunosc, eu tot trăiesc destul de modest". Însă, din ce citise Jared, se părea că DPR mai credea şi că ceea ce făcea el transforma lumea într-un loc mai bun. „Oricât de siropos ar suna", scrisese Dread, „eu nu-mi doresc decât să mă pot uita în urmă la viaţa mea şi să ştiu că am făcut ceva care să merite şi care să fie în beneficiul oamenilor."

În încercarea de a descoperi lucruri pe care alţii nu le puteau vedea, Jared a început să analizeze tiparele de exprimare ale lui DPR. De exemplu, Dread folosea mult cuvântul „legendar", ceea ce arăta că probabil era mai tânăr. De asemenea, folosea simboluri emoji în scrierile sale, deşi niciodată nu folosea o linie pe post de nas şi le scria ca :), nu în stilul mai demodat ca :-). Totuşi cea mai evidentă caracteristică pentru Jared era că DPR nu scria „yes" sau „yeah" pe forumurile site-ului, ci folosea întotdeauna „yea".

DPR le recomanda cărţi în mod constant celor care îl urmăreau – o litanie de cărţi de la Institutul Mises. Jared voia să înţeleagă cum gândea Dread şi citea şi el.

Dar cărţile erau atât de stufoase, încât nimic din ce citea nu avea sens. Lui i se părea că argumentele aduse de autori erau doar o serie de justificări pentru a face lucruri fără să-şi asume răspunderea faţă de cum ar putea să-i afecteze pe alţii acele acţiuni.

Toate acele cărţi şi toată cercetarea nu-l aduseseră pe Jared mai aproape de DPR.

Mai rău, Jared auzise de la omologii săi din Baltimore că un agent DEA, Carl Force, reuşise să se apropie de Dread Pirate Roberts şi că acesta vorbise sub acoperire cu DPR.

Auzind acestea, Jared i-a rugat rezervat pe cei din echipa de la Baltimore să se uite prin unele dintre înregistrările conversaţiilor lui Carl pentru a vedea dacă putea să descopere mai multe tipare în limbajul lui DPR.

Când a primit un e-mail cu o parte din înregistrări, Jared a fost şocat de ce îi scria agentul DEA lui DPR. Carl Force părea să-i ofere mai multe informaţii decât era cazul individului pe care se presupunea că trebuia să-l prindă, explicându-i cum funcţionau rutele de trafic cu droguri şi cum să cumpere şi să vândă heroină în cantităţi mari. Una era să te dai bine pe lângă un infractor pe care încercai să îl momeşti spre zona publică, dar toate astea parcă erau cam mult.

— În timp ce stătea la biroul lui din Chicago,

holbându-se la cutiile de corespondenţă de pe jos, la cărţile despre Institutul Mises de pe birou şi la imaginile cu droguri care îi acopereau pereţii, se simţea atât de frustrat că ajungea dintr-o fundătură într-alta. Jared avea nevoie de un progres în acest caz. Ceva, orice, doar un semn mărunt că era pe calea cea bună.

un pirat în dominica

„Bine aţi venit în străinătate şi vă mulţumim că aţi zburat cu noi.” Vocea se auzea prin difuzor în timp ce avionul atingea uşor pista Aeroportului Internaţional din San Francisco. „Pentru orice eventualitate, găsiţi o vestă de salvare sub scaun.” A, da. Avertismentul pentru „ce să faci în caz de urgenţă”. O poveste moralizatoare, alegoria perfectă pentru Ross, care stătea în mijlocul avionului şi se gândea cu frământare la ultimele două ore şi la următoarele două săptămâni.

Ross se aşteptase la o dimineaţă uşoară, cu nişte bagaje făcute pe ultima sută de metri pentru călătoria lui. În schimb, când se trezise, DPR descoperise că Silk Road era atacat de hackeri care opriseră serverele. Pentru a se apăra, Ross lucrase frenetic alături de Smedley, adjunctul său programator, toată dimineaţa.

„Cred că ar trebui să instalăm *waffle* pentru a putea vedea rezultatele din mod-sec”, scria Smedley în timp

ce încerca să-şi dea seama ce se întâmpla. „Tot ce are extensia .txt poate să treacă în /etc/modsecurity/.”

„Lasă-mă să mă gândesc”, i-a răspuns DPR, agitat pentru că se apropia ora zborului. „Dezactivează tot.”

„OK. O să avem nevoie de MySQL, yea?”

Ross stătuse aşa câteva ore bune, aşa că nu a avut de ales şi a plecat în călătorie, lăsându-l pe Smedley responsabil de apărarea împotriva hackerilor.

Pentru Ross toate acestea erau irelevante acum. Bietul DPR nu va putea să intre pe Silk Road timp de cel puţin şase ore, până la următoarea escală. Trebuia să aibă încredere că Smedley şi echipa lui de angajaţi, pe care îi plătea cu sume cuprinse între 900 şi 1500 de dolari pe săptămână pentru serviciile lor, aveau situaţia sub control. Somn. Asta urma să facă. Va avea nevoie de asta după ce aterizează. Pe când avionul se stabiliza la o altitudine de 10.000 de metri, Ross şi-a lăsat scaunul pe spate şi a închis ochii.

Deşi şi-ar fi permis cu uşurinţă să cumpere un Learjet (sau două) şi să zboare în propriul avion privat, alesese în schimb să nu iasă în evidentă şi să călătorească cu o companie de linie. În consecinţă, doar drumul urma să dureze aproape două zile pentru a ajunge la mai bine de 6000 de kilometri depărtare de San Francisco. Întâi trebuia să se oprească în Atlanta, Georgia, apoi să prindă o legătură spre San Juan, Puerto Rico. În ziua

următoare, ciufulit şi obosit, urma să ia un mic avion de agrement care să-l ducă pe deasupra unei duzine de insule tropicale până când ajungea în Dominica – fix în centrul Caraibelor.

Aceasta nu era o vacanţă. Era culoarul lui secret – ieşirea. Ultima tuşă pentru un plan de evadare la care lucrase de când îşi începuse demersurile de securitate cu luni înainte. Un plan pentru „ce să faci în caz de urgenţă". După luni întregi de cercetare şi ajutat de sfaturile lui Variety Jones, s-a dovedit că Dominica, un loc în care cetăţenia poate fi primită pentru o „investiţie" de aproximativ 75.000 de dolari, era locul perfect în care Ross să-l ascundă pe Dread Pirate Roberts de Feebs. De asemenea, era locul ideal în care să-şi ascundă milioanele de dolari neimpozabili, fără ca statul american să întrebe de unde veneau toţi acei bani.

Întreaga călătorie până în Dominica fusese un chin epuizant. Ross cobora dintr-un avion şi căuta un colţ ascuns în aeroport unde să-şi deschidă laptopul, în aşa fel încât DPR să poată intra pe Silk Road şi să le declare război atacatorilor înainte să fugă spre următorul zbor. Asta s-a repetat până când Ross a ajuns, în cele din urmă, în zona tropicală.

Când s-a dat jos din avion, a văzut un aeroport micuţ cu acoperiş albastru, înconjurat de palmieri care parcă

aveau tentacule. Drumul cu taxiul de la aeroport a durat aproape o oră până la hotelul Fort Young de pe strada Victoria, acolo unde urma să stea. Când a ajuns, Ross s-a cazat, a intrat pe site şi s-a simţit imediat uşurat să descopere că Smedley reuşise să ţină piept asaltului la care fusese supus Silk Road. Totul revenise la normal – deocamdată.

Ross şi-a închis laptopul, s-a târât până sub aşternuturile albe de pe pat şi a dormit timp de paisprezece ore.

Când s-a trezit, dincolo de fereastră a putut auzi sunetele Caraibelor. Păsări – pescăruşi, pelicani şi papagali coloraţi – vorbeau între ele, în timp ce sunetul apei care trecea peste pietrele de mai jos pătrundea în hotel. A ieşit pe balcon şi s-a uitat spre dreapta, acolo unde se afla, gol, docul în care acostau vasele de croazieră. În stânga putea să vadă plaja Champagne şi, mai sus, orăşelul Pointe Michel. Ar fi trebuit să fie o dimineaţă perfectă în paradis, dar, când DPR a intrat pe internet, s-a trezit înapoi în iad. Cât Ross dormise, atacatorii se întorseseră cu sete de răzbunare, iar Silk Road fusese complet blocat. Un hacker care îşi spunea „JE” îi trimisese un e-mail lui DPR prin care îi cerea o recompensă de 10.000 de dolari în Bitcoin pentru a înceta atacurile. DPR i-a trimis un mesaj consilierului său de încredere, Variety Jones, şi l-a întrebat ce să facă.

„Plăteşte”, l-a sfătuit VJ.

La urma urmei, 10.000 de dolari nu însemnau nimic pentru DPR în acea perioadă. Considerând că Silk Road facilita acum, în medie, vânzări în valoare de un sfert de milion de dolari în fiecare zi, o oră de atac îl costa pe DPR mai mult decât amărâta pretenţie de răscumpărare a hackerului. (Taxa de 10.000 de dolari s-a transformat curând într-o solicitare de 25.000 de dolari.). A trimis banii neîncrezător.

„A trebuit să-mi înghit mândria cu asta”, i-a scris DPR lui Jones după ce făcuse transferul de Bitcoin către agresor. Dar site-ul era din nou viu – iarăşi, deocamdată. Înainte de un nou atac, s-a muncit mult la astuparea găurilor din corpul navei. VJ a spus că avea să lucreze cu Smedley pentru a pune din nou totul la punct şi pentru a fi pregătiţi în faţa noilor atacuri. „Ia-ţi puţin timp liber să meditezi”, i-a spus Variety Jones lui DPR. „Găseşte-ţi echilibrul şi alte prostii de genul.”

Ross era recunoscător că relaţia dintre ei doi era din nou în cea mai bună formă şi începuseră să-şi transmită din nou mesaje, mai ales noaptea, când îşi încheiau activitatea. „Love ya :)” îi scria Dread lui VJ, la care acesta îi răspundea: „Omule, ştii că şi eu te iubesc”. Alteori, îşi încheiau ziua cu „pupăceală şi chestii” şi un „pupic mic” înapoi.

Aşadar, când Variety Jones i-a spus lui Dread să se

ducă şi să mediteze, asta a şi făcut. Şi-a închis laptopul şi a plecat să se plimbe prin hotel în căutarea unui jacuzzi. Staţiunea era un han uimitor, vechi de trei sute de ani, situat pe malul insulei. Acolo, pe acoperiş, se afla o piscină cu pereţi de sticlă, iar lângă ea era o alta cu apă fierbinte. Ross s-a aruncat în apa bolborosind, simţindu-şi corpul mai uşor sub greutatea celor două lumi pe care le ţinea pe umeri. În timp ce se uita la splendida Mare a Caraibelor, a inspirat adânc, iar calmul i-a învăluit mintea.

Acest gen de probleme haotice, ca hackerii şi răscumpărările, nu l-au mai deranjat prea mult pe Ross. În multe privinţe, începuse să se bucure de ele. „Cât de norocoşi suntem să avem aceste probleme", îi scrisese lui VJ. „Întotdeauna mi-am dorit să am de-a face cu probleme mai mari; niciodată nu am ştiut dacă voi ajunge la acest nivel." Şi astfel de probleme, a explicat el, îl făcuseră pe Ross să se gândească la moştenirea lui şi la ce va lăsa în urma sa când nu va mai fi.

„Va fi uşor să câştigăm războiul drogurilor", i-a scris Jones.

„Cred că asta se înţelege mai mult sau mai puţin de la sine", i-a răspuns Ross.

DPR nu era primul pirat care să vină în Dominica. Timp de sute de ani, fusese gazda unor prădători autentici, de genul celor care îşi ascundeau comorile în

peşterile din arhipelag. Acum, piraţi ca Dread puteau să-şi ascundă bogăţiile digitale în conturi bancare din insule, fără să-şi facă grijă că guvernul american ar putea ajunge vreodată la banii lor şi să se atingă de ei.

„Principala mea prioritate acum este să-mi mai iau o cetăţenie", i-a spus Ross lui Variety Jones, care, la rândul lui, l-a sfătuit: „Asigură-te că planul tău include cel puţin două locuri de rezervă". În timp ce se afla în Dominica, Ross începuse şi el să exploreze alte ţări, inclusiv Italia, Monte Carlo, Andorra, Costa Rica şi chiar Thailanda, ca locuri alternative în care ar fi putut să locuiască dacă trebuia să fugă din Dominica.

Însă dispariţia lui implica anumite consecinţe. Ross îşi făcea griji pentru cei care îi erau cei mai apropiaţi, întrebându-se dacă putea să accepte că nu avea să-i mai vadă niciodată. „Am crescut acolo", i-a spus lui VJ atunci plecase din Statele Unite. „Familia mea este aici." Mai important, a recunoscut el, cândva plănuia să-şi întemeieze o familie. „Partea cea mai proastă este că nu am pe nimeni cu care să vorbesc despre toate astea", i-a scris Ross. „Doar îmi tot trece prin minte acest gând."

Jones cunoştea acel sentiment mai bine decât oricine altcineva şi l-a sfătuit pe prietenul lui cât de bine şi de sincer a putut. „Cel mai bun sfat pe care pot să ţi-l dau acum este să-ţi faci un plan pentru câţiva ani care să nu

includă legături emoţionale”, i-a scris VJ. „Fostele pot să te bage în închisoare pe viaţă.”

„Nu mă plâng de nimic”, i-a scris Dread drept răspuns, adăugând că aceasta era „o problemă a naibii de grozavă pe care să o ai”.

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, Ross şi-a urmărit metodic obiectivul. Procesul de obţinere a cetăţeniei nu însemna doar livrarea unei pungi cu bancnote de 100 de dolari sau a unui pachet de Bitcoin, la uşa cuiva. Ross a trebuit să adune scrisori de recomandare de la nişte prieteni din Texas pe care-i ştia de multă vreme, spunându-le că era interesat de cetăţenie în Dominica pentru că acolo existau nişte oportunităţi fiscale interesante pentru cetăţenii non-americani. Apoi mai erau de completat şi formulare oficiale, documente de predat, verificări şi chiar un control medical. Toate reprezentau forme birocratice oficiale, enervante, dar necesare, prin care Ross trebuia să treacă de dragul lui DPR şi al viitorului său, dacă avea să fie nevoit cândva să apeleze la planul de urgenţă.

Atunci când nu se ocupa de cererea de cetăţenie, Ross îşi făcea prieteni în Dominica. Se împrietenise cu Lou, o localnică vânjoasă de treizeci şi cinci de ani, care îi arăta golfurile şi cartierele sărăcăcioase şi care îi aducea o mulţime de băuturi cu alcool şi Coca-Cola, o

specialitate dominicană. Îşi petrecea timpul pe plajă, jucând fotbal cu Kema, un alt localnic. Înota în râul Lagoon la apus, apoi îşi petrecea seara într-un foişor de pe plaja Purple Turtle, mâncând grătar, banane şi orez, petrecând până târziu în noapte pe fundalul valurilor care urcau pe ţărm în depărtare. Chiar era paradisul.

Atunci când noii lui prieteni l-au întrebat pe Ross de ce venise acolo, el le-a răspuns doar atât: „Sunt aici cu afaceri". Din păcate pentru Ross, asta nu era departe de adevăr.

Era constrâns să petreacă mai mult timp decât i-ar fi plăcut din această călătorie cu gestionarea unor probleme din ce în ce mai mari cu site-ul. Ross trebuia să verifice plângerile primite de serviciul de relaţii cu clienţii, plângeri care păreau să nu se mai termine, prin care lumea acuza faptul că drogurile nu ajungeau la timp, că site-ul era prea lent sau că erau hărţuiţi pe forumuri. Erau mai mulţi hackeri de care trebuia să se apere, care cereau sume chiar mai mari pentru răscumpărări, trebuia să se ascundă de agenţii federali şi trebuia să-şi motiveze angajaţii. La naiba, era muncă grea. Dar contul bancar al lui Ross înflorea cu recompense. Când lucrurile deveneau dificile, tot ce trebuia să facă era să se uite la tabelele cu acele cifre, iar acele cifre îl priveau înapoi – era suprema încurajare pentru a putea continua.

Din fericire pentru DPR, în timpul acestei perioade deosebit de tumultuoase se vedea la orizont alinarea: seara de filme Silk Road!

Inspirat de cluburile din care făcuse parte la Penn State şi ca remediu pentru singurătate, Ross iniţiase „Seara de filme" pe Silk Road, precum şi „Clubul de carte" al lui Dread Pirate Roberts.

Pentru filmul din acea seară, DPR le spusese tuturor celor de pe site că „vineri, pe 16, la ora 8 PM EST", trebuiau să înceapă să se uite simultan la filmul *V for Vendetta* (cu tot cu un link pentru descărcarea filmului). Filmul, le-a spus el camarazilor de pe navă, era despre o ţară care se afla sub ocupaţia unui stat poliţienesc, iar un justiţiar cunoscut doar ca V, un haiduc care purta mască, lupta împotriva guvernului.

Fireşte, la ora stabilită, oameni de peste tot din lume, inclusiv din America, Thailanda şi Australia, au început să-l vizioneze pe laptopurile proprii. Iar pe insula Dominica Ross stătea în camera lui de hotel şi se uita la film, îndrăgostit de mesajul acestuia. De parcă unele replici fuseseră scrise chiar de DPR. „Oamenilor nu ar trebui să le fie frică de guvernele lor", spune V în film. „Guvernelor ar trebui să le fie frică de oameni."

Pe parcursul săptămânii următoare, în timp ce DPR lucra la site, era tot mai însufleţit de mesajul din film. Însă, spre deosebire de V din film, Ross avea în minte şi

un alt scop: făcea bani, mulţi bani.

Dacă Silk Road ar fi fost evaluat că un start-up din Silicon Valley, acum ar fi fost lejer unul dintre acei inorogi despre care se vorbeşte, valorând un miliard de dolari sau mai mult. Investitorii abia ar fi aşteptat să-l întâlnească pe directorul executiv al site-ului şi ar fi investit multe milioane în companie. Deşi cele mai multe start-up-uri nu sunt profitabile în primii ani de la înfiinţare, Silk Road reuşise să valoreze mai mult decât întreaga ţară pe care o vizita acum Ross – Dominica. Însă, deocamdată, nu era o companie; era o entitate ilegală. Nu avea un CEO; avea un conducător care era pirat. Un pirat care în acel moment îşi făcea bagajele în camera lui din Fort Young Hotel, pregătindu-se să părăsească paradisul.

După ce petrecuse două săptămâni pe insulă, cererea lui de cetăţenie fiind acum în curs de procesare, venise vremea ca Ross să se întoarcă acasă. Călătoria de întoarcere în Statele Unite a durat aproape două zile, iar, după un drum de mai bine de şase mii de kilometri, Ross a ajuns în cele din urmă la Aeroportul Internaţional din San Francisco.

Aparent, călătoria lui trecuse neobservată, iar Dread Pirate Roberts reuşise să se strecoare din şi înapoi în Statele Unite fără să fie depistat – ceea ce era adevărat. Dar Ross nu era la fel de norocos.

În timp ce un ofiţer vamal american îi trecea paşaportul printr-un scanner digital, Ross William Ulbricht nu ştia că numele lui şi locul în care tocmai fusese erau în acel moment convertite într-un milion de cifre de unu şi zero.

Nici că această informaţie pleca acum din calculatorul ofiţerului vamal şi se îndrepta spre celălalt capăt al ţării, în doar câteva milisecunde, prin aceleaşi fire care le permiteau oamenilor să cumpere şi să vândă droguri prin Silk Road, şi se oprea într-o bază de date a Departamentului de Securitate Internă al Statelor Unite.

carl îl simpatizează pe dpr

Pe hârtie, grupul operaţional Marco Polo părea a fi o echipă plină de talente, alcătuită din Carl Force de la agenţia locală a DEA din Baltimore şi alţi agenţi provenind din diferite departamente locale ale guvernului federal, inclusiv din serviciul poştal, pentru a ajuta la confiscări, şi din Serviciile Secrete, pentru a lua urma banilor (Carl, desigur, se ocupa de droguri). În lunile care trecuseră de la formarea grupului operaţional, echipa susţinuse că avea să fie prima din Statele Unite care să rezolve cazul Silk Road.

Totuşi, încă de la început, gruparea Marco Polo

întâmpinase probleme de organizare.

Întâi, fuseseră dispute teritoriale serioase. Dacă reuşeai să închizi site-ul, deveneai pentru totdeauna un erou. Acest caz putea să schimbe o carieră întreagă. În consecinţă, unii din grupul operaţional îi înjunghiau pe la spate pe agenţii cu mai multă experienţă, încercând să preia controlul asupra acestui caz nou şi important (şi de multe ori reuşeau).

În tot acest haos, cireaşa de pe tort era Carl Force, cel care nu accepta să primească ordine de la nimeni, nici măcar de la şeful lui. Atunci când primea solicitări din partea altora din grupul operaţional, în mod destul de frecvent, Carl le ignora cu totul.

Nu era prima dată în cariera lui când se comporta aşa. În timpul uneia dintre ultimele sale misiuni sub acoperire, cu ani buni înainte să înceapă să joace rolul lui Nob pe Silk Road, luase în propriile mâini un caz şi, în scurtă vreme, avusese mari probleme cu DEA şi cu soţia lui.

Pe atunci, Carl lucra sub acoperire într-un grup de traficanţi de droguri, apoi a început să se infiltreze din ce în ce mai mult în lumea lor secretă, sperând că aceştia vor avea mai multă încredere în el, ceea ce ar putea duce la o captură serioasă. Însă Carl era puţin cam prea bun la misiunile sub acoperire. Deşi îi manipula pe cei pe care încerca să-i aresteze, începuse

să nu mai vadă clar graniţa dintre poliţist şi prieten. Se îmbăta până la inconştienţă în cluburile de noapte, cot la cot cu cei pe care îi supraveghea. Atunci când femeile îl abordau pe el şi pe noii lui prieteni, Carl nu le alunga pentru a se concentra pe urmărirea persoanelor lui de interes, ci le primea cu braţele deschise, ameţit de alcool. Nu a trecut mult până când graniţa dintre rolul jucat ca traficant de droguri şi cel de tată şi agent DEA care mergea la biserică se estompase atât de mult încât a trebuit să renunţe la misiunea sub acoperire şi să se interneze la dezintoxicare, iar după ce şi-a revenit, a primit, în cele din urmă, postul din Baltimore.

Ani buni mai târziu, când Carl a hotărât să devină Nob, s-a gândit că acesta era un tip diferit de misiune sub acoperire. Era la distanţă sigură de tentaţiile lumii subterane, pentru că se afla în spatele unui calculator. Şi totuşi, la fel ca în trecut, când umblase cu cei din cartelul de droguri, Carl s-a trezit din ce în ce mai atras de lumea lui Dread Pirate Roberts. După o zi petrecută în birourile DEA, de îndată ce ajungea acasă, Carl fugea direct în camera de oaspeţi din casa lui veche în stil colonial din Baltimore şi îşi deschidea calculatorul pentru a discuta cu bărbaţii pe care se presupunea că trebuia să-i monitorizeze.

Camera nu era cine ştie ce; exista un singur pat şi o bibliotecă, care fuseseră cândva ale bunicului său.

Stătea într-un fotoliu vechi, alb cu maro, şi cu picioarele întinse pe un taburet, în timp ce personajul lui online, Nob, vorbea cu DPR despre orice, iar Pablo, pisica cu probleme de comportament a familiei care detesta să fie atinsă, se uita la el din pat.

Uneori, vorbeau despre familie, Carl spunând rugăciuni pentru Dread şi cei dragi lui. Alteori, vorbeau despre starea lor de sănătate.

„Povesteşte-mi despre dieta ta", i-a cerut Carl.

„Cât mai puţini carbohidraţi", i-a răspuns DPR, „fără pâine, fără paste, fără cereale, fără suc. Mănânc multe ouă fierte tari."

Unul dintre motivele pentru care Carl putea să vorbească atât de mult cu DPR era că Dread se simţea singur – asta era evident pentru Carl. Faptul că trebuia să poarte mereu o mască îşi pusese amprenta asupra liderului Silk Road, care acum căuta consolare în mod evident din partea celor cu care interacţiona în mediul online. Carl a presupus foarte corect că putea exploata acest aspect, ademenindu-i pe liderul site-ului să-i împărtăşească mai mult şi să devină astfel prietenul lui Nob. Puţină manipulare aici, puţină amăgire acolo, iar Dread Pirate Roberts urma să-i mănânce din palmă lui Carl cât de curând.

Totuşi planul lui nu funcţiona şi asta nu pentru că nu se apropia de DPR, ci pentru că deveniseră prea

apropiaţi. Vorbeau ore în şir despre relaţii, muzică şi viitorul traficului de droguri.

Meseria lui Carl era extrem de frustrantă, pentru că se lupta cu drogurile fără succes de mai bine de un deceniu, văzând cum după fiecare arestare a unui traficant apărea altul în locul lui. Acum argumentele lui Dread Pirate Roberts în sprijinul problemei drogurilor chiar începuseră să i se pară oarecum rezonabile. Poate că soluţia pentru toată violenţa, toată risipa de resurse publice şi pentru sutele de mii de oameni care zăceau în închisori chiar era legalizarea drogurilor. Poate că el, Carl, era în tabăra greşită în acest război al drogurilor.

Poate, poate, poate.

Pe undeva în tot acest şir de posibilităţi, Carl a început să empatizeze cu Dread. Începuse să îl întâmpine cu saluturi afectuoase. „Bună, prietene", îi scria el. „E totul bine?" Alteori, îi spunea: „Ai grijă de tine" şi fiecare noapte în care stăteau de vorbă o încheia cu „Somn uşor". Mai erau şi complimente: „Eşti cel mai interesant om din lume, să rămâi la fel de însetat de cunoaştere, prietene!". Şi Carl chiar a glumit cândva cu „Te iubesc". La care DPR a răspuns: „Hei, mă faci să roşesc :)". La puţin timp după acest schimb de replici, Carl a început să-şi încheie scrisorile pe care i le trimitea lui DPR cu o formulă plină de afecţiune – „Cu drag, Nob".

Bineînţeles, o parte din toate acestea se datorau lui Carl cel sub acoperire, dar o parte cu siguranţă nu.

Pe măsură ce relaţia avansa, pe lângă încercarea de a-l ademeni pe liderul celebrului site de droguri şi arme să dezvăluie tot mai multe, Carl a început să-i dea lui DPR tot felul de sfaturi care intrau în contradicţie cu scopul misiunii sale, spunându-i cum să se ascundă şi mai bine. „Poţi să faci două lucruri", i-a scris lui Dread. „Poţi să te muţi într-o altă ţară în care să fii în siguranţă față de legile ţării noastre sau poţi să fii împăcat cu tine însuţi, acceptând că [într-adevăr] există şi posibilitatea să fii prins."

L-a sfătuit pe DPR să obţină paşapoarte false şi să caute un loc în care să se mute, ca plan de rezervă. De asemenea, Carl l-a învăţat cum funcţionau rutele de trafic de droguri prin metoda „coletelor plasate[21]", adică atunci când traficanţii lasă droguri sau arme în spaţii de depozitare din gară şi apoi îi transmit cumpărătorului codul de acces, în aşa fel încât acesta să ia ce are nevoie şi să lase acolo banii fără ca cei doi să se întâlnească vreodată faţă în faţă. Modalitatea perfectă prin care Silk Road putea să evite sistemul poştal. În cele din urmă, l-a sfătuit pe DPR să-şi ia şi un avocat.

Dar activitatea lui Carl nu se reducea doar la limita

---

[21] În original, „dead drops" (n. t.).

difuză dintre agent DEA şi traficant de droguri prefăcut. Uneori făcea lucrurile ca la carte, inclusiv atunci când trebuia să-l ajute pe partenerul lui de caz, Mike McFarland, de la Departamentul de Securitate Internă, Baltimore, pentru a comanda droguri de pe site de la traficanţi de rang mic pe care apoi îi aresta. Pe parcursul verii au reţinut câţiva indivizi şi le-au preluat conturile cu scopul de a încerca să-i încolţească pe alţii. La un moment dat au arestat un tip din Baltimore care vindea metamfetamină pe Silk Road. Au mai arestat un individ în Lincoln, Nebraska, care vindea phenazepam, folii de bromo (similare cu LSD-ul), medicamente care nu se puteau cumpăra decât cu prescripţie medicală, inclusiv Xanax şi Valium, plus arme.

Însă, uneori, chiar şi atunci când îşi făcea meseria de poliţist, Carl tot era un ticălos. La un moment dat, era cu un alt agent, Shaun Bridges, care lucra pentru Serviciile Secrete şi care se alăturase grupului operaţional Marco Polo pentru a ajuta la urmărirea banilor. Cei doi agenţi încercaseră să convingă NSA[22] să îi ajute în acest demers. Bridges avea o înfăţişare intimidantă cu ochii lui mici şi încruntaţi, barba neagră

---

[22] Abreviere pentru „National SecurityAgency" - agenţie din cadrul Departamentului de Apărare al Statelor Unite, specializată în comunicaţii (inclusiv monitorizare, colectare şi procesare de informaţii), reţele şi sisteme informatice (n. t.).

în stil cioc şi o tunsoare cazonă care îi accentua urechile. Era ceva la el care părea să spună „Ai grijă cu tipul ăsta”, dar Carl nu vedea asta.

Se zvonea că NSA – sau „Nu Sunt Agenţi”, aşa cum i se spunea neoficial – ar fi putut să spargă orice calculator securizat de pe planetă. Carl se gândise că putea să apeleze la NSA pentru a trece de Tor şi a-l găsi pe Dread Pirate Roberts. Deşi toţi ceilalţi din echipa Marco Polo ştiau că agenţia nu se ocupa de cazuri care aveau legătură cu drogurile, Carl şi Shaun erau hotărâţi să o facă să se implice. Aşa că, într-o zi, fără să le spună celorlalţi agenţi, cei doi au aranjat o întâlnire cu una dintre persoanele de contact din NSA ale lui Shaun. Nu voiau dovezi scriptice, aşa că totul s-a discutat faţă în faţă.

Analistul NSA cu care s-au întâlnit, deşi le-a înţeles rugămintea şi misiunea, i-a informat că activitatea NSA era legată strict de urmărirea ţintelor care puteau să atenteze asupra securităţii Statelor Unite ale Americii. „Îmi pare rău, nu vă putem ajuta”, le-a spus analistul. „Şi, apropo, discuţia asta nu a avut loc.”

Însă cei doi nu aveau de gând să renunţe atât de uşor, aşa că Shaun i-a propus lui Carl o alternativă:

— Hai să încercăm să cumpărăm explozibil de pe site!

Astfel, a continuat el, puteau demonstra că Silk Road

şi alte site-uri de pe Dark Web erau folosite pentru a atenta asupra securităţii Statelor Unite ale Americii.

— Mă bag! a răspuns entuziast Carl.

Când şi-au informat şeful, pe Nick, au fost avertizaţi să renunţe la idee, atenţionându-i că „bombele” nu făceau parte din jurisdicţia DEA, la fel cum nici drogurile nu ţineau de NSA.

Dar Carl era şeful, cel puţin în mintea lui, şi nimeni nu putea să-i spună ce să facă. Prin urmare, împreună cu Shaun, a analizat opţiunea de a comanda Online bombe, solicitând să le fie trimise la un oficiu poştal guvernamental sub acoperire, acolo unde puteau să-i arate analistului NSA că Silk Road putea fi folosit pentru plănuirea unui atac pe teritoriul american. Dar curând şi-au dat seama că descoperirea unor bombe în corespondenţă putea să genereze ceva haos în sistemul poştal, astfel că planul a fost anulat în ultima clipă.

Întrucât această metodă nu funcţionase, Carl a revenit la planul iniţial de a se împrieteni cu DPR şi, ca să reuşească asta, îi spunea liderului site-ului orice voia să audă. Deloc surprinzător, aproape toţi cei care citeau discuţiile dintre Nob şi Dread au început să întrebe de ce erau atât de detaliate.

Nu doar o dată, Nick, şeful lui Carl din DEA, s-a albit la faţă după ce a citit conversaţiile dintre cei doi. De fiecare dată, şi-a chemat subalternul în birou, a trântit

uşa în urma lui şi, pe fundal de muzică heavy metal, a izbucnit de furie. (Carl se bucura să-şi irite şeful, aşa că astfel de episoade nu îl descurajau.).

„Fac asta doar ca să mă apropii de el”, îi spunea Carl lui Nick fără vreo urmă de regret, ceea ce era parţial adevărat. „Trebuie să-l fac pe DPR să aibă încredere în mine.”

Era dificil de evaluat dacă această abordare funcţiona sau nu. Era discutabil dacă, dintre toţi agenţii, Carl avea să fie cel care să rezolve cazul Silk Road şi începea să fie din ce în ce mai evident că erau destul de mulţi din aparatul de stat care îşi doreau gloria, inclusiv (aşa cum auzise Carl) Jared Der-Yeghiayan din Chicago. Nu părea să fie o problemă trecerea cu vederea a interacţiunii bizare dintre Carl şi DPR, dacă asta însemna că echipa Marco Polo urma să câştige.

Iată şi motivul pentru care, atunci când Carl a propus grupului să facă o achiziţie de droguri controlată care să fie facilitată chiar de DPR, nimeni nu s-a opus.

Planul pe care îl născocise Carl era ca identitatea lui din mediul Online, Nob, să vândă o cantitate mare de cocaină sau heroină unui cumpărător. Şi, aşa cum bănuise, Dread Pirate Roberts s-a arătat încântat să ajute la intermedierea vânzării.

„Cu cât poţi vinde zece kile?”, a întrebat DPR într-o după-amiază.

„De heroină?”

„Da, de heroină”, a scris DPR.

Nob, jucându-şi rolul, i-a explicat că avea doar „H brun mexican, nu şi alb de porţelan”, dar că fiecare kilogram din primele zece însemna în jur de 57.000 de dolari, adică în total puţin peste o jumătate de milion de dolari. Dacă vânzarea mergea cum trebuie, putea să scadă din preţ, ajungând la 55.000 de dolari pe kilogram şi până la 53.000 de dolari. Dar ce putea vinde pe mai puţin, i-a explicat Nob lui Dread, era un kilogram de cocaină.

„În regulă”, i-a scris DPR, spunându-i că avea să-i găsească un cumpărător pentru un kilogram de cocaină.

Şi aşa, în timp ce Dread se implicase în facilitarea vânzării, începuse să fie din ce în ce mai neclar cine urma să fie de cealaltă parte a tranzacţiei. Avea să fie agentul DEA care era tată şi care mergea des la biserică, cel care îşi dorea să-l prindă pe Dread Pirate Roberts şi să aibă parte de gloria capturării celui mai cunoscut traficant de droguri al carierei lui? Sau avea să fie Nob, traficantul neînfricat care voia să-l ajute pe DRP să-şi protejeze afacerea Silk Road?

rinichi de vânzare!

Ross era în dormitorul lui, cu aşternuturile albe mototolite pe pat, în timp ce îşi încheia nasturii cămăşii cu pătrăţele roz şi verzi înainte să înceapă o nouă aventură în San Francisco.

Pe parcursul ultimelor câteva luni, explorase toată zona golfului în detaliu. În unele zile, se aventura către sud, spre Bernal, şi acolo urca până în vârful unui deal. Făcea plimbări lungi pe lângă docuri, unde leii de mare se bucurau de soare. Mersese în nord cu cel mai bun prieten al lui, care îi era şi coleg de apartament, René, de cealaltă parte a podului Golden Gate, în Marin, unde au urcat pe cărări printre conifere roşii, căţărându-se cu greu prin ceaţa sărată şi oprindu-se la fiecare câţiva metri pentru a se minuna de copacii bătrâni de o mie de ani care păreau că aproape atingeau cerurile. Printre explorări, Ross se plimba cu barca alături de prieteni, prin apele agitate ale golfului, trecând pe lângă Alcatraz, celebra închisoare în care fusese cândva Al Capone, gangsterul care se luptase cu guvernul american în timpul Prohibiţiei.

Însă una dintre cele mai memorabile experienţe pe care le trăise în San Francisco avusese loc într-o după-amiază de joi, la începutul lui decembrie, când Ross şi René au dat peste Muzeul Evreiesc Contemporan din zona South of Market a oraşului.

Oameni fără adăpost, în mare parte dependenţi de

droguri care se confruntaseră cu perioade dificile, împânzeau străzile, împingând cărucioarele în care se afla toată viaţa lor de la o cantină la alta sau de la un centru de dezintoxicare la altul, pe lângă clădirile mari de sticlă în care acele start-up-uri de miliarde de dolari deveneau mai mari şi mai puternice de la o oră la alta. Era răcoare în acea zi şi ploua încet în timp ce intrau în muzeu. S-au plimbat prin camera mare şi puternic iluminată până când au dat peste o cabină metalică de dimensiunea unui şopron, pe care era scris, într-o parte, cuvântul STORYCORPS cu litere mari, rotunjite şi roşii. Ross şi prietenul lui au deschis uşa cabinei de metal şi s-au aşezat în faţa a două microfoane. Curând s-a aprins o lumină roşie care indica faptul că ceea ce urmau să spună avea să fie înregistrat.

Ross a luat iniţiativa. S-a prezentat şi a adăugat: „Am 28 de ani". Vocea lui era calmă şi pătrunzătoare.

Prezentarea pe care începuseră să o înregistreze făcea parte dintr-un experiment al celor de la NPR, postul naţional de radio din Statele Unite; cabina în care se aflau urma să se plimbe prin toată ţara, încurajându-i pe americani să-şi spună poveştile pentru posteritate, în încercarea de a surprinde schimbarea prin care treceau Statele Unite la acea vreme. Unele dintre înregistrările făcute deja în alte zone ale Statelor Unite erau triste: doi părinţi povestiseră că fiul lor murise

pentru că nu reuşise să primească un transplant de măduvă pentru o boală fatală. Un alt bărbat a vorbit despre experienţa prin care trecuse atunci când fusese atins de o bombă pe marginea drumului în timpul unei misiuni din Afghanistan. Iar alte poveşti erau mai optimiste, cum ar fi cea a doi îndrăgostiţi care se cunoscuseră în timpul uraganului Katrina.

Poate că n-a fost cea mai înţeleaptă mişcare din partea lui Ross să atragă atenţia asupra lui. Dar, dacă Dread Pirate Roberts avea tot timpul ocazia să spună adevărul despre societate pe Silk Road, de ce nu putea şi Ross să facă acelaşi lucru? Nimeni nu avea de unde să ştie vreodată că bărbatul care era vorbise în faţa acelui microfon avea, de fapt, dublă identitate.

Celor doi li s-a spus să-şi închipuie că s-ar adresa cuiva din viitor care ar putea cândva să le asculte conversaţia, poate peste 200 de ani. Au început să povestească despre cum ajunseseră în San Francisco. René mărturisise că fusese atras de „start-up-uri şi bani". Apoi a venit rândul lui Ross să explice cum anume reuşise să ajungă în acea cabină metalică.

„Locuiam în Austin, Texas", a spus Ross şi apoi s-a pierdut, de parcă ar fi călătorit până acolo în minte. „Şi ăăă", a continuat Ross, bâlbâindu-se uşor în timp ce se uita înapoi. „Şi ăăă", a spus din nou.

René s-a uitat confuz la el, aşteptând ca prietenul lui

să-şi termine propoziţia, fără să aibă habar la ce-i stătea lui Ross mintea în acel moment.

Oricât de mult se apropiase de René, Ross şi-a ţinut promisiunea pe care şi-o făcuse cu un an mai devreme. Nu va mai spune nimănui altcuiva din lumea reală despre lumea Online pe care o construise. Învăţase această lecţie amară cu Julia.

Fusese dificil să tăinuiască adevărul. Prieteni din lumea reală îi tot puneau întrebări: „De ce nu testezi această idee sau de ce nu lucrezi la acea aplicaţie?", la care Ross spunea doar atât „Bună idee, omule. O să mă gândesc la asta". Însă, aşa cum le spusese şi angajaţilor lui, nu-şi dorea decât atât „Să ţip la ei: «Pentru că sunt ocupat să conduc o nenorocită de afacere ilegală de milioane de dolari!!!!»."

Iar toate aceste minciuni aveau un preţ. Pentru a separa cele două lumi şi pentru a justifica ce făcea în fiecare – pe de o parte, poveştile pe care le spunea familiei şi prietenilor şi, pe de altă parte, deciziile tranşante cu repercusiuni serioase în cealaltă –, bărbatul în cămaşă cu pătrăţele roz şi verzi devenise un adevărat expert în separarea vieţii lui Ross Ulbricht de cea a lui Dread Pirate Roberts.

Ross ieşea la plimbare cu prietenii (sau se plimba de unul singur) şi cele mai importante decizii pe care trebuia să le ia în fiecare zi erau unde să înceapă

aventura şi ce să mănânce la prânz. Când intra în pielea lui Dread Pirate Roberts, îl ascundea bine pe Ross, iar DPR se bucura de puterea care îi revenea în calitate de stăpân al unei lumi în care existau sute de mii de oameni. El era cel care hotăra cine putea să rămână pe insula lui şi ce aveau voie să facă şi ce nu toţi cei de pe insulă câtă vreme erau acolo. Şi DPR, deşi părea să fie aceeaşi persoană ca acel Ross drăguţ pe care îl crescuse mama lui, putea să ia decizii dificile pe care o versiune mai tânără a sa nu ar fi îndrăznit să le ia.

Ceea ce se şi întâmplase cu doar două săptămâni în urmă, când DPR se confruntase pe site cu o întrebare pe care nimeni nu i-o adresase vreodată în cluburile de dezbateri de la Penn State.

„O întrebare", i-a scris unul dintre angajaţii lui în acel moment. „Permitem pe site vânzarea de rinichi şi ficaţi?" Ei bine, asta era ceva ce Ross nu şi-ar fi imaginat vreodată că ar putea dori cineva să tranzacţioneze pe Silk Road. „E publicat anunţul?", a întrebat el. „Sau cineva vrea să vândă?"

Apoi angajatul i-a trimis un e-mail care ajunsese pe pagina de relaţii cu clienţii de pe Silk Road, mesaj primit de la cineva care spunea că voia să vândă rinichi, ficaţi şi alte organe; conform expeditorului anonim, vânzarea acestor organe interne ar fi „pe deplin consimţita atât de vânzători, cât şi de cumpărători.

Un rinichi se putea vinde pe piaţa neagră cu mai mult de 260.000 de dolari (deşi un rinichi provenit de la un bărbat sau de la o femeie din China se vindea cu numai 60.000 de dolari), iar un ficat bun era 150.000 de dolari. Aproape toate părţile componente ale corpului uman puteau fi de vânzare, ba chiar pe bani buni. De exemplu, măduva se vindea cu până la 23 000 de dolari pe gram (comparativ cu 60 de dolari pentru un gram de cocaină). O familie care nu putea să facă rost de aşa ceva pentru fiul lor care era pe moarte în sistemul de sănătate american defect ar fi plătit fără rezerve pentru ea pe Dark Web.

„Da, dacă sursa îşi dă consimţământul, atunci e OK”, a scris DPR, spunându-i apoi angajatului său că „moralitatea devine o chestiune flexibilă atunci când înţelegi principiul non-agresiunii”, citând acelaşi argument libertarian pe care îl folosise de atât de multe ori în dezbaterile de la Penn State la care participase. Totul este permis pe o piaţă liberă, spune principiul, câtă vreme nu eşti violent fără motiv cu altcineva. (Dacă cineva încearcă să-ţi facă rău, atunci ai toate motivele să te aperi şi să-ţi protejezi proprietăţile, a explicat Dread. Ochi pentru ochi era legea lumii libertariene.) Să vinzi un ficat sau o splină pe un site e ceva cât se poate de moral şi corect, a subliniat el.

Pe lângă faptul că a permis apariţia organelor pe site,

Dread Pirate Roberts aprobase de curând şi comercializarea otrăvurilor pe Silk Road.

„Deci, ăăă, avem un vânzător care comercializează cianură", i-a scris un alt angajat. „Nu sunt sigur care este poziţia noastră faţă de aşa ceva, nu este vorba despre orice otravă, ci despre cea mai cunoscută otravă de pe piaţă pentru asasinate şi sinucideri", i-a explicat angajatul, adăugând la final un „lol".

DPR a cerut linkul spre pagina vânzătorului. Deşi preciza că cianura putea fi folosită în cazuri de sinucidere (moartea survenea între şapte şi nouă secunde), comerciantul menţiona că includea la fiecare comandă şi un exemplar gratuit în format electronic al cărţii *The Final Exit,* care era un manual de instrucţiuni pentru sinucidere. Cianura mai avea şi câteva utilizări legitime, subliniase vânzătorul, cum ar fi curăţarea aurului şi a argintului, şi era „remediul perfect pentru tratarea leprei".

După câteva minute de deliberare, DPR i-a spus angajatului: „Cred că vom permite asta". Şi apoi a repetat mantra site-ului: „E o substanţă şi nu vrem să greşim prin restricţionarea accesului celorlalţi la diverse lucruri".

La urma urmei, Silk Road era doar platforma – cu nimic diferită de Facebook, Twitter sau ebay – prin care utilizatorii comunicau şi făceau schimb de idei şi

valută. Aşadar, cine era DPR să le interzică ceva? Nu era ca şi cum Twitter stabilea ce fel de opinii puteau să-şi exprime oamenii sau nu atunci când scriau în căsuţa din partea de sus a ecranului. Dacă voiai să spui ceva genial sau ceva complet idiot în 140 de caractere, atunci aşa să fie. Era dreptul tău să spui pe internet orice vrei, la fel cum era dreptul tău să cumperi sau să vinzi orice îţi doreai şi să consumi ce cumpărai – dacă asta alegeai.

Acesta fusese scopul lui Ross şi atunci când lansase Armory, deşi fusese constrâns recent să închidă acel site pentru că se dovedise a fi prea dificil de trimis armele prin intermediul serviciilor poştale americane. În consecinţă, nu erau suficient de mulţi oameni dispuşi să cumpere arme de pe site, aşa că a reinstaurat vânzarea de arme pe Silk Road (ca soluţie temporară) în timp ce explora noi modalităţi prin care să-i ajute pe oameni să le tranzacţioneze sub anonimat peste tot în lume. Dread Pirate Roberts considera că fiecare om avea dreptul de a vinde şi de a cumpăra, fie că era vorba de arme, droguri, otrăvuri sau organe.

„Absolut", l-a aprobat angajatul. „La urma urmei, asta este piaţa neagră :)."

„Aşa este", a răspuns Ross, „şi noi o facem ordonată şi civilizată".

Deşi lui Ross încă îi era dificil să ia aceste decizii, cele

două personalităţi începuseră să se contopească treptat. Şi la fel ca orice alt CEO ambiţios care se afla în fruntea unui start-up în San Francisco, nu reuşea să vadă cum o singură decizie, luată din faţa unui calculator, putea să se ramifice şi să afecteze nespus de mulţi oameni reali şi vii.

Cred că vom permite asta.

Aflat în cabina de metal de la Muzeul Evreiesc Contemporan, René începuse să vorbească din nou, uitându-se la prietenul lui, Ross, şi menţionând că în San Francisco „simţi că te ia valul”.

Ross, revenindu-şi din reverie, şi-a exprimat acordul.

— Şi eu am senzaţia asta, a spus el. Simt cum lumea e într-o mişcare continuă.

Aşa era şi, în multe privinţe, cei din jurul lor generau toate acele schimbări.

În următoarele 30 de minute, conversaţia dintre Ross şi René a trecut de la familie şi prieteni la droguri (şi la cât de mult le iubise Ross în adolescenţă). Apoi Ross a vorbit despre cea care aproape îi devenise logodnică în Texas şi cât de afectat fusese din cauza infidelităţii ei.

— Eşti obosit? l-a întrebat René.

— O, da, i-a răspuns Ross. Foarte.

Apoi René a continuat cu explicarea unei revelaţii pe care o avusese recent: toţi muncim atât de mult la serviciu şi pentru ce?

— Nu există niciun nivel de succes care să mă facă să fiu fericit tot timpul, a analizat el. Acele mici reuşite sunt momente trecătoare.

Ross şi-a scărpinat barba, părând să nu fie de acord cu prietenul lui.

— Îmi închipui că trebuie să existe şi o lumină la capătul tunelului pentru a... te forţa cât de mult poţi, l-a completat Ross. Am avut şi eu experienţe similare, momente în care munca devine totul, mai importantă decât orice altceva.

Apoi s-au ridicat pentru a-şi încheia înregistrarea. Dar mai întâi, înainte să-şi ia rămas-bun, René l-a întrebat pe prietenul lui unde îşi dorea să se afle peste 20 de ani.

— Îmi doresc să am un impact pozitiv substanţial asupra viitorului omenirii până atunci, a spus Ross.

— Crezi că vei trăi veşnic? l-a întrebat René.

— Cred că există posibilitatea asta, a declarat Ross în faţa microfonului. Chiar cred asta. Cred că, într-o anumită formă, s-ar putea să trăiesc veşnic.

casa albă din utah

Micuţa casă din est, de la numărul 600 de pe strada North din Spanish Fork, Utah, prinsese vremuri şi mai bune. Plăcile albe de pe acoperiş erau ciobite din cauza

anilor în care fuseseră neglijate, la fel şi vechiul gard de lemn. Peste tot se înălţau clopotniţe albe spre cerul Utahului, oferind numeroase locuri de rugăciune. Aici era, la urma urmei, ţinutul mormonilor, *Biserica Sfinţilor din Zilele din Urmă.*

Într-o dimineaţă de joi de la mijlocul lunii ianuarie 2013, tăcerea era întreruptă la fiecare câteva minute de o maşină care trecea prin intersecţia din apropiere. Iar în depărtare se auzea zgomotul vântului care făcea să fluture vreo duzină de steaguri ale Americii care împânzeau străzile din apropiere.

Dar era ceva neobişnuit în acea zi. De-a lungul străzii erau parcate neobişnuit de multe maşini, inclusiv o dubiţă albă fără geamuri care se afla vizavi de casă. Dacă un trecător ar fi putut să vadă ce se afla în interiorul dubiţei, el sau ea ar fi zărit un grup de bărbaţi care îşi verificau mitralierele semiautomate în timp ce alţii îşi puneau măşti pe feţe şi îşi potriveau vestele antiglonţ.

Imediat după ora 11:00, exact când se deschidea restaurantul Hu Hot Mongolian Grill de vizavi de casa albă, cu oferta lor de bufet nelimitat pentru 8,99 dolari, din dubiţa albă a ieşit un bărbat care purta blugi albaştri, adidaşi şi o jachetă bleumarin cu emblema Serviciului Poştal al Statelor Unite pe mânecă. S-a îndreptat spre căsuţa albă cu un colet mic în mână şi a

bătut la uşă zgomotos.

— Bună ziua! a ţipat el în timp ce lovea plasa din faţa uşii cu pumnul. E cineva acasă?

Nu i-a răspuns nimeni, dar se vedea că, într-adevăr, era cineva înăuntru. Bărbatul cu jacheta de poştaş a lăsat coletul pe covoraşul ponosit şi în carouri de la uşă şi s-a întors la dubiţa albă.

În apropiere se afla agentul special Carl Force de la DEA care urmărea desfăşurarea evenimentelor dintr-o maşină de poliţie fără însemne oficiale.

— N-o s-o înghită pe-asta, i-a spus Carl unui agent mult mai în vârstă care stătea lângă el în maşină.

— Aşteaptă puţin, l-a calmat agentul mai în vârstă. O să iasă el.

Carl aştepta, savurând liniştea momentului: cer senin şi steaguri fâlfâind, toate înconjurate de munţii Wasatch cu vârfurile pudrate de zăpadă şi în rest gol şi atât. Carl ajunsese aici, la fel ca toţi ceilalţi indivizi care îl însoţeau, datorită faptului că personajul pe care îl juca el în Online, Nob, pusese la cale un plan genial prin care Dread Pirate Roberts să-i caute un cumpărător pentru un kilogram de cocaină. În foarte scurt timp, DPR îl pusese în legătură cu un traficant de pe site şi, după ce s-au înţeles la preţul de 27.000 de dolari, lui Carl îi fusese transmisă adresa unui bărbat cu numele de Curtis Green, bărbat care lucra pentru

DPR şi care fusese de acord să intre în posesia cocainei ca intermediar pentru cumpărător.

Imediat ce s-a bătut palma, grupul operaţional Marco Polo s-a străduit să organizeze cât mai bine totul. Din fericire, Carl cunoştea pe cineva de la Divizia de Infracţiuni Majore din Utah şi acesta fusese de acord să le împrumute agenţilor kilogramul de cocaină din seiful cu dovezi pentru a o folosi în operaţiunea lor.

Câteva zile mai târziu, Carl şi-a luat cocaina şi un pachet pentru corespondenţă prioritară. Înainte să pună drogurile înăuntru, a condus cu pachetul într-o dubiţă o vreme pentru a-l face să arate de parcă ar fi fost livrat odată cu toată corespondenţa. Agenţii hotărâseră să facă o „livrare controlată" a drogurilor, unul dintre tipi jucând rolul unui angajat la poştă care livra pachetul la casa lui Green şi care apoi, sperau ei, îl şi aresta. Însă, dat fiind faptul că era vorba despre echipa Marco Polo, operaţiunea fusese un dezastru din prima clipă după ce agenţii aterizaseră în Utah. În particular, agentul care avea sarcina să se îmbrace în poştaş se hotărâse să nu se îmbrace chiar ca un poştaş. Îşi pusese leneş jacheta de poştaş peste hainele lui obişnuite înainte de livrare.

— Tipul ăsta nu seamănă deloc cu un angajat la poştă, i-a spus Carl agentului răguşit de lângă el în timp ce îl urmăreau pe falsul poştaş strecurându-se

înapoi în dubiţa albă.

Au trecut câteva minute şi, în cele din urmă, uşa casei în paragină s-a întredeschis scârţâind şi s-a ivit un tip masiv cu părul scurt şi negru, pândind din prag ca un animal timid şi rătăcit. Acesta era Curtis Green, care părea să nu aibă mult peste 40 de ani şi care avea o privire vizibil îngrijorată. Carl ştia că Green era unul dintre angajaţii-cheie din vasta reţea de droguri a lui Dread Pirate Roberts şi că îşi petrecea zilele închis în casă, ocupându-se de intermedierea tranzacţiilor dintre cumpărători şi vânzători şi aplanând disputele atunci când tranzacţiile nu se finalizau cum trebuie.

Green s-a uitat ţintă la dubiţa albă, apoi s-a uitat în jos la colet şi a ieşit precaut pe verandă. Avea în mână un baston roz, l-a folosit ca să împingă de colo-colo pachetul şi apoi s-a aplecat ca să îl ridice şi examineze. Coletul era o cutie de la serviciul poştal prioritar, mare cât o cărămidă, şi nu avea scrisă pe nicăieri o adresă pentru retur. El avea în jurul taliei o borsetă, care şi-a mutat uşor poziţia în timp ce s-a aplecat pe verandă. Dând impresia că nu voia să aibă nimic de-a face cu acel pachet, Green a aruncat coletul într-un coş de gunoi de pe gazon şi a intrat şchiopătând înapoi în casă.

— Ce naiba? a exclamat Carl.

Bărbaţilor din dubită nu le venea nici lor să-şi creadă

ochilor. Ce era de făcut acum? Ştiau cu toţii că nu puteau să aresteze pe cineva pentru că aruncase la gunoi un pachet de cocaină. În timp ce se gândeau la ce să facă, Green a apărut din nou, ivindu-se încet din prag la fel cum făcuse şi cu doar câteva minute mai devreme. De această dată, a recuperat coletul din gunoi şi l-a luat înăuntru.

S-a auzit sunetul uşii închizându-se în spatele lui Green. Venise momentul acţiunii.

A durat doar câteva secunde până când s-au deschis exploziv uşile din spatele dubiţei, ceea ce a declanşat un val de sunete de portiere deschise de la maşinile parcate după colţ. Zeci de bărbaţi de la diviziile locale SWAT şi DEA au ţâşnit din maşini, cu arme lungi şi închise la culoare în mâini, şi au năvălit pe iarba uscată din curte. Apoi unii au venit cu un berbec negru pe care l-au izbit în uşa de la intrarea în micuţa casă albă. Agenţii din grupul operaţional Marco Polo au intrat în forţă.

— La podea! a ţipat unul dintre ei în timp ce Green se afla în faţa coletului care acum era deschis, ţinând în mână o foarfecă şi cu urme de cocaină pe faţă.

Green, bâlbâindu-se, a făcut aşa cum i s-a spus, întinzându-se pe jos cât de rapid a putut. I-a strigat pe cei doi câini Chihuahua pe care îi avea, Max şi Sammy, în timp ce aceştia lătrau la bărbaţii înarmaţi.

— Ţine-ţi mâinile la vedere! a ţipat un agent.

Max, câinele mai în vârstă, nu a putut să facă faţă stresului şi a făcut pe el, dându-şi drumul pe podeaua sufrageriei, în timp ce Sam, căţelul mai mic, a încercat să muşte şireturile altui agent. Pe unul dintre pereţi erau poze cu soţia şi copiii lui Green, precum şi o placă pătrată decorativă cu un mesaj de întâmpinare: „Dacă aş fi ştiut că veniţi, as fi făcut curăţenie!”.

Green a fost percheziţionat (poliţiştii au găsit 23.000 de dolari îndesaţi în borseta lui), a fost arestat şi i s-a spus ce drepturi are. Era vizibil împietrit de frică, spunându-le poliţiştilor că va face orice îi vor zice; le va spune orice voiau să afle; le va arăta cum funcţiona sistemul Bitcoin şi calculatorul pe care îl folosea pentru a se înregistra pe Silk Road.

Poliţiştii din spatele casei scormoneau prin sertarele lui Green, scoţând şi vibratorul mare şi negru al soţiei sale, pe seama căruia s-au făcut mai multe glume. Alţi agenţi s-au dus la subsol, acolo unde au descoperit mai multe calculatoare conectate între ele pentru ceea ce li s-a spus că era ferma prin care Green recolta Bitcoin. Pe aceste calculatoare rula un program descărcat de Green care procesa constant cifre în timp ce încerca să găsească în mediul online Bitcoin pe care le putea transforma în bani reali.

Pe măsură ce poliţiştii căutau prin lucrurile lui, unul

dintre agenţii din cadrul Departamentului de Securitate Internă, filiala Baltimore, l-a tras deoparte pe timidul Green şi a început să-l interogheze. Mai rămăseseră Carl şi Shaun Bridges, agentul din cadrul Serviciilor Secrete care încercase să organizeze întâlnirea cu NSA, cu misiunea de a examina calculatorul lui Green. Au descoperit curând că Green, în calitate de angajat la Silk Road, avea un cont special pe site, cu drepturi care îi permiteau să schimbe parolele utilizatorilor şi chiar să-i blocheze pe alţii. Acesta era un drept administrativ care, conform lui Green, îi fusese acordat chiar de Dread Pirate Roberts.

În timp ce Shaun şi Carl analizau contul lui Green pentru a descoperi dovezi care să îi aducă mai aproape de capturarea lui DPR, au observat încă unul dintre drepturile administrative ale lui Green, care părea destul de neobişnuit. Aparent, Green, în calitate de administrator, avea acces şi la rezervele de Bitcoin ale altora de pe Silk Road. Sute de mii în Bitcoin, mai exact. Dacă ar fi vrut, Green ar fi putut să fure cu uşurinţă acei bani. La urma urmei, toată lumea credea că valuta Bitcoin nu putea fi urmărită, la fel cum se întâmplă în cazul banilor gheaţă. Dar Green nu ar fi făcut aşa ceva niciodată, temându-se de o răzbunare cruntă din partea lui Dread Pirate Roberts. La fel cum nici agenţii federali din echipa Marco Polo nu ar fi făcut asta, pentru că

juraseră să îi protejeze pe cetăţeni, „aşa să mă ajute Dumnezeu”.

Însă, în zilele care au urmat, fără să mai ştie nimeni altcineva din căsuţa din Spanish Fork, Utah, şi nimeni altcineva din guvernul american, Shaun Bridges de la Serviciile Secrete era pe cale să facă ceva de neînchipuit. A început să se joace cu acel calculator care îi aparţinuse lui Green şi a delapidat 350.000 de dolari din conturile altora de pe Silk Road folosindu-se de contul lui Curtis Green. În loc să ducă aceşti bani la guvernul american ca dovadă, Shaun urma să-şi transfere acei 350.000 de dolari în propriile conturi bancare online.

Asta nu a fost tot.

Nu a durat mult până când Carl Force, binefăcătorul şi tatăl iubitor care frecventa biserica – fără să aibă legătură cu Shaun Bridges –, să înceapă să fure şi el bani de pe Silk Road. Dar, în loc să ia bani, aşa cum făcuse Shaun, Carl îi vindea informaţii lui Dread Pirate Roberts în schimbul unor sute de mii de dolari în Bitcoin. Aceste informaţii urmau să îl ajute pe Ross Ulbricht să rămână cu un pas în faţa autorităţilor în timp ce acestea îl vânau pe omul din spatele Silk Road.

La fel cum făcuse şi înainte, Carl era pe punctul de a trece graniţa dintre a juca rolul unui infractor şi a deveni infractor.

Aşa să mă ajute Dumnezeu.

curtis este torturat

Zona de recepţie a hotelului Marriott din Salt Lake City era la fel de ştearsă şi tăcută ca oricare alta. Mocheta era tare ca cimentul şi în aer se simţea miros de cafea stătută. În colţ era deschis un televizor pe care se putea vedea o burtieră sub un crainic care citea cele mai recente titluri, indicând că vânzările de locuinţe noi din Statele Unite scăzuseră cu 7,8% pe parcursul ultimei luni şi că economia era din nou în declin.

Mai sus, într-unul dintre apartamentele din hotel, un baston roz zăcea pe podea. Şi la câţiva metri depărtare, în baie, proprietarul bastonului – Curtis Green – era ţinut cu capul în apă de un lucrător poştal din grupul operaţional Marco Polo. În faţa lui, în timp ce Green era ţinut cu capul în apă şi dădea panicat din mâini, se afla Carl Force de la DEA care filma tortura cu o cameră video digitală.

Trecuse o săptămână de când DEA intrase în casa lui Green cu ajutorul unui berbec, doborând uşa de la intrare şi făcându-i pe bieţii lui câini Chihuahua să facă pe ei de frică (în sensul cel mai propriu). După ce fusese arestat, înregistrat şi eliberat de la secţia de poliţie locală, acesta se dusese acasă, se prăbuşise pe canapea

şi plânsese. S-a gândit că următorul pas era să angajeze un avocat, apoi i se comunica o dată la care trebuia să se prezinte la tribunal şi poate că urma să cadă la învoială cu cei de la DEA pentru o sentinţă redusă. Dar lucrurile s-au petrecut altfel.

După arestarea lui, echipa Marco Polo s-a întors în Baltimore, iar mormonului, Green, i se spusese să se dea la fund. Carl şi ceilalţi din echipă presupuseseră că vor avea timp să îl ia la întrebări pe Green mai târziu şi că între timp puteau să mai scormonească prin calculatorul lui în căutarea mai multor dovezi. Însă, aşa cum aflase Carl (ca Nob), Dread Pirate Roberts îşi dăduse seama că angajatul lui fusese arestat.

Complet derutaţi, Shaun Bridges, Carl Force şi un angajat din serviciul poştal implicat în grupul operaţional se întorseseră la hotelul Marriott din Salt Lake City pentru a-l interoga pe Green, încercând să adune tot ce se putea câtă vreme încă avea acces la fişierele de pe Silk Road.

Green a venit la Marriott însoţit de avocatul lui şi a început imediat să turuie despre cum, cât de curând, nemilosul Dread Pirate Roberts avea să-şi trimită, cu siguranţă, călăii care să îl execute. Era atât de îngrozit încât nu putea să doarmă, a spus el. Tot pândea la fereastra lui din Spanish Fork, temându-se că va veni cineva care să îi bată la uşă, iar acela va fi sfârşitul lui

Curtis Green şi a celor doi câini Chihuahua ai săi. Green a continuat să turuie ca un adolescent speriat care îi povestea directorului despre nişte bătăuşi care urmau să-l prindă după ore.

Green fusese întotdeauna un aiurit şi, aşa cum a ajuns să creadă în curând Carl, un tip slab. În liceu colegii lui Green îl porecliseră „the Gooch". La acea vreme, tânărul Green cel rotunjor nu ştia ce însemna asta şi râdea cu ceilalţi băieţi când îi spuneau aşa. Abia după ani buni, a aflat că acel cuvânt se referea la acea zonă a corpului unui bărbat cuprinsă între scrot şi anus.

Carl putea să înţeleagă cu uşurinţă cum primise acea poreclă. După câteva minute de turuit aiurea, Carl îşi dorea să-l pocnească sau să-i spună să tacă naibii din gură, ori ambele variante. (Gooch!) Green părea la fel de agitat pe cât fuseseră câinii lui mai mici de un kilogram şi jumătate. Uneori se smiorcăia în timp ce vorbea cu grupul operaţional Marco Polo despre rolul lui la site şi despre temutul Dread Pirate Roberts. Alteori îi implora, cerând clemenţă: „Eu sunt doar un mormon cuminte".

În cele din urmă, după un interogatoriu de câteva ore, avocatul lui Green (care părea să fie cel mai prost avocat din Utah) s-a plictisit şi a hotărât să plece, consemnând că cel care îl angajase pur şi simplu

trebuia să le spună poliţiştilor tot ce ştia. În timp ce avocatul pleca, Gooch a început să plângă. Carl s-a gândit la cât de jalnic era omul acesta şi la cum întruchipa el tot ce ura Carl pe lumea asta: nu era suficient de tare încât să-şi asume alegerile pe care le făcuse.

În jurul prânzului, epuizaţi după ore întregi de interogatoriu, au hotărât să meargă la restaurantul din incinta hotelului Marriott şi să ia prânzul. În timp ce toată lumea mânca, Carl a intrat pe laptop şi s-a logat ca Nob pentru a discuta cu DPR şi pentru a afla dacă acesta ştia mai multe despre tipul care stătea în faţa lui. Acela a fost momentul – în timp ce Green îşi mânca porţia de cartofi prăjiţi şi încerca să nu-i supere pe agenţii care îl capturaseră – în care Dread i-a spus lui Nob ce se întâmplase. Unul dintre angajaţii lui furase nişte Bitcoin şi el nu era încântat de asta. „Nu mulţi bani", a spus DPR la începutul discuţiei, „dar enervează teribil."

„Cine este şi unde se află", i-a răspuns Nob în timp ce şi-a scos nasul din laptop pentru a se uita la Gooch care la rândul lui, l-a privit temător, la rândul lui.

„O să-ţi trimit actul lui de identitate", a răspuns DPR.

Nob l-a întrebat imediat de ce avea el actul de identitate al acestui tip.

„L-am pus să mi-l trimită când l-am angajat", i-a scris

Dread, „exact pentru eventualitatea unor astfel de situaţii”.

Câtă vreme a vorbit cu Dread, s-a făcut că nu ştia ce se întâmplase cu kilogramul lui de cocaină, dar în acelaşi timp a fost surprins să afle că Green avusese îndrăzneala să fure Bitcoin în valoare de 350. Ooo de dolari la scurt timp după ce fusese arestat.

— Ai furat bani de la DPR? l-a întrebat Carl pe Green, şocat fiind că Gooch ar face aşa ceva.

Shaun, cel care chiar furase banii, se uita fără să spună nimic.

— Nu! a răspuns Green cuprins de panică. Cred că glumeşti. Nici măcar nu aş şti cum să fur un bănuţ de la el.

— Recunoaşte! a ţipat Carl.

Şi apoi a intervenit şi Shaun. Privirea lui Shaun era intimidantă din cauza ochilor lui înguşti şi cinici.

— Recunoaşte că tu ai furat banii!

— Nu am fost eu!

— De ce îl protejezi? a întrebat Carl.

— N-am făcut eu asta! a scâncit Green.

În timpul acestui schimb de replici, lui Carl îi apăruse pe ecran o rugăminte lansată de Dread Pirate Roberts, acesta întrebându-l dacă ştia pe cineva care putea să îl bată pe Green şi să îl forţeze să trimită banii înapoi. Considerând că se dădea drept mare traficant de

droguri, i-a spus lui DPR că ştia, desigur, indivizi care puteau să se ocupe de aşa ceva.

„Cât de repede crezi că poţi să trimiţi pe cineva acolo?" a întrebat DPR. Şi cât te costă asta?"

Carl şi-a luat ochii din calculator şi l-a informat pe Green că ziua lui urma să-şi schimbe cursul – puţin. Green, încă bolborosind, a fost cuprins de teroare când a auzit ce aveau de gând să facă în continuare. Trebuia să facă în aşa fel încât bătaia să pară autentică, l-a informat Carl pe Green. DPR voia dovezi.

S-au întors în camera de hotel, iar Carl i-a spus lui Green să se ducă în baie. Cada era plină cu apă. Camera de filmat s-a deschis, iar lucrătorul poştal l-a forţat pe Green să intre cu capul în apă, dând panicat din braţe în timp ce se zbătea după aer. Ţipetele lui se auzeau forfotind sub apă. Nu putea să respire. Şi apoi, după câteva secunde, agentul din serviciile poştale i-a tras capul din apă ţinându-l de păr şi a ţinut chipul înecatului în faţa timp ce Gooch horcăia, încercând să-şi recapete suflul şi străduindu-se din răsputeri ca să nu înceapă să plângă din nou.

— Cred că ar trebui s-o mai facem o dată, a spus Carl în timp ce se uita pe deasupra aparatului la chipul jalnic al lui Green.

Angajatul de la poştă a fost de acord, l-a apucat iar de cap pe Green şi l-a împins înapoi sub apă. Era haos în

formă pură, ca în *Împăratul muştelor*[23], dar în locul copiilor care încercau să îl omoare pe bietul Piggy cel dolofan, agenţi speciali din guvernul Statelor Unite îl înecau pe Gooch.

Green i-a implorat să se oprească, dar ei au continuat iar şi iar.

— Trebuie să facem în aşa fel încât să pară pe bune, a rânjit Carl.

— Jur, a spus Green în timp ce chipul îi era împins din nou sub apă. Nu am furat eu banii!

— Recunoaşte! a ţipat la el Carl. Nu mai încerca să-l protejezi pe DPR!

Şi totuşi, în timp ce se petreceau toate acestea, din baie lipsea cineva. Shaun de la Serviciile Secrete le spusese celorlalţi din echipă că luase laptopul lui Green pentru a-l înregistra ca dovadă la biroul din apropiere. Dar, în schimb, avea de gând să-l folosească pentru a fura mai mulţi bani de pe Silk Road, bani pe care nimeni nu ştia că-i lua. În timp ce Shaun închidea uşa în urma lui, în apartamentul de la Marriott se auzea ecoul urletelor lui Gooch şi Carl, care continua să ţipe la el.

— Recunoaşte, nenorocitule!

— Jur, plângea Green. N-am furat niciun bănuţ!

---

[23] Carte apărută la Editura Humanitas, traducere de Constantin Popescu, 2008 (n. t).

prima crimă

Ross îşi dăduse seama că s-ar putea să se ajungă la aşa ceva cândva. Că într-o zi avea să se confrunte cu acest gen de decizie nemiloasă – să „apelez la băieţii cu pumnii”, aşa cum îi spusese unui asociat. El îşi închipuise că, atunci când avea să vină acea zi, probabil că trebuia să pună capăt zilelor unui traficant de droguri care o luase razna sau unei persoane care ameninţa misiunea Silk Road. Dar nu-şi imaginase că putea fi vorba despre unul dintre oamenii lui. Şi, cu siguranţă, nu Curtis Green din Spanish Fork, Utah.

Deşi această decizie îl descumpănea pe DPR, cel puţin o parte din ea urma să fie uşoară: cine avea să se ocupe de sarcină. Având atâţia bani la dispoziţie, s-a dovedit că existau destui oameni dispuşi şi capabili să omoare pe cineva – mai ales într-o zonă pustie din Utah. Variety Jones cunoştea un tip, „Irlandezul”, care putea veni – din Irlanda – în Utah, unde urma să-l găsească pe Curtis şi să-l lichideze. (Exista o mică problemă aici, pentru că Irlandezul nu era chiar foarte priceput în domeniul tehnologiei, aşa că recuperarea celor 350 000 de dolari, echivalentul lor în Bitcoin, pe care îi furase Green putea să fie o provocare complicată.) Inigo, un alt angajat la Silk Road şi unul

dintre puţinii în care DPR chiar avea încredere, s-a oferit să meargă el însuşi şi să rezolve problema, dar era mult prea important în infrastructura site-ului pentru a face treaba murdară. Aşa că DPR a hotărât că misiunea urma să fie îndeplinită de Nob, traficantul sud-american cu care devenise atât de apropiat.

La urma urmei, Nob era cel care pierduse un kilogram din „ce avea Columbia mai bun" atunci când Green fusese săltat de DEA cu o săptămână mai devreme, o informaţie importantă pe care Ross o aflase dintr-o simplă căutare pe Google a numelui lui Curtis Green, după ce acesta nu se mai logase pe contul lui, iar căutarea îl trimisese la un site care cataloga arestările recente.

Acolo a găsit, în toată splendoarea, fotografia angajatului său dolofan.

Ross nu-şi închipuise că va trebui să se confrunte cu aşa ceva vreodată când se trezise într-o dimineaţă friguroasă de iarnă de la începutul lui 2013. Când a aflat despre Green, singura lui reacţie a fost o senzaţie de greaţă, aşa cum i-a spus lui VJ într-o discuţie. Apoi, după câteva ore, gustul de vomă a început să se transforme rapid în sete de răzbunare.

DPR a vorbit cu toţi asociaţii lui despre ce era de făcut. Exista o teamă reală că Green urma să le dezvăluie poliţiştilor despre Silk Road, să le

povestească agenţilor federali despre mecanismele interne ale site-ului, despre cum funcţiona şi despre cei care erau implicaţi în asta. Toate acestea, plus cei 350.000 de dolari pe care îi furase, nu i-au dat lui Ross decât trei opţiuni prin care putea gestiona situaţia cu angajatul lui rebel.

Prima posibilitate era cea mai simplă: să i se facă o vizită lui Green în casa lui din Spanish Fork, Utah, şi să i se bage frica în sânge până când returna banii furaţi. A doua era mai dificilă – dar cu siguranţă mai corectă – şi presupunea ca Green să fie bătut pentru trădarea lui. Poate că unul dintre oamenii lui DPR l-ar lega pe Green de un scaun, l-ar pocni puţin, i-ar rupe câteva degete, nasul, i-ar ameninţa familia şi l-ar speria suficient de mult încât să dea banii înapoi. Dar în cazul ambelor variante exista o problemă: dacă se afla că era în regulă să vorbeşti cu poliţia şi să furi sute de mii de dolari de pe site, Dread Pirate Roberts nu avea să mai fie cel mai temut pirat care navighează prin Dark Web, ci doar un tip slab de care poţi să-ţi baţi joc. Silk Road ar fi devenit un loc în care se puteau încălca regulile fără să existe repercusiuni.

Toate acestea au dus la a treia variantă în cazul lui Green: să fie ucis.

Decizii, decizii.

Cât de repede se schimbă viaţa! într-o clipă, faci 300

de dolari pe săptămână, fiind cercetător în mediul universitar. Dormi într-un subsol şi singurele tale posesiuni sunt doi saci negri de gunoi, unul cu haine curate şi celălalt cu haine murdare, iar cea mai mare grijă pe care o ai este dacă te va suna sau nu tipa drăguţă cu păr cârlionţat pe care tocmai ai cunoscut-o la clubul de tobe. Apoi îţi vine o idee. E doar un gând, e ca visul unui puşti la o invenţie măreaţă. Însă nu mai scapi de ea. Apoi se întâmplă ceva, ca un fulger care atinge un zmeu sau ca mucegaiul care contaminează din greşeală un experiment, şi îţi dai seama că această idee chiar e realizabilă. Începi să scrii secvenţe de cod la calculator şi din ele se naşte o lume nouă. Nu are legi, este în afara celor pe care le stabileşti tu. Tu eşti cel care hotărăşte cui i se dă putere şi cui nu. Şi apoi te trezeşti într-o dimineaţă şi nu mai eşti tu; eşti unul dintre cei mai cunoscuţi traficanţi de droguri în viaţă. Iar acum hotărăşti dacă cineva ar trebui să trăiască sau să moară. Eşti judecător în propriul tribunal. Eşti Dumnezeu.

Însă Dumnezeu nu era pregătit să pună capăt vieţii unui om. Cel puţin nu încă. Aşa că l-a instruit pe Nob să meargă să-l găsească pe Green şi să-l *boţească.*

„Aş vrea să fie bătut. Apoi forţează-l să dea înapoi banii furaţi", i-a scris DPR lui Nob. „Adică pune-l în faţa calculatorului şi obligă-l să o facă." Apoi i-a repetat lui Nob că „ar fi minunat" să recupereze banii.

Nob a spus că-şi va trimite băieţii în Utah ca să rezolve asta.

Dar, în timp ce Nob pleca să îl caute pe Green, iar Ross îi acordase acestuia din urmă un fel de amnistie, încă nu era sigur dacă aceea era decizia corectă. Cum putea să-i permită cuiva să fure atât de mulţi bani de la DPR şi să îl lase să scape cu o amărâtă de bătaie? Dilema îşi avea rădăcinile în faptul că Ross nu era obişnuit cu violenţa, deşi credea în ea atunci când era absolut necesară.

Pe când era la Penn State, cu puţin timp în urmă, Ross militase exact pentru această idee alături de Alex şi prietenii lui din clubul studenţilor libertarieni, cu toţii adunaţi în clădirea Willing de lângă Pollock Road.

„Da, dar uzul de forţă este pe deplin justificat, dacă trebuie să-ţi aperi drepturile sau proprietăţile", susţinuse tânărul Ross în timp ce vorbea despre una dintre cele mai recente cărţi scrise de Murray Rothbard, carte pe care tocmai o devorase. Pe atunci era doar ceva idealist, un joc ipotetic într-un grup de studenţi. Conversaţia chiar se şi prelungise, de data asta într-un grup mai restrâns în barul Corner Room de pe College Avenue, unde, pe fundalul discuţiilor despre sport şi al zgomotelor de halbe pline cu bere Samuel Adams, discutaseră despre cartea lui Rothbard, *War, Peace, and the State,* care explica de ce se putea folosi violenţa

împotriva oricărui răufăcător care încerca să-ţi facă rău sau să-ţi fure din proprietăţi.

Acum, în pielea lui Dread Pirate Roberts, cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se întreba mai mult dacă să îl bată pe Green avea să fie o pedeapsă suficient de mare pentru a-i descuraja pe alţii de pe site în privinţa trădării.

A început să se întrebe dacă nu cumva nu va mai avea de ales şi va trebui să-şi supună teoriile libertariene la testul suprem. La urma urmei, Curtis Green furase din „proprietatea personală" a lui DPR. Toţi cei 350.000 de dolari din ea.

Pe măsură ce Ross cântărea decizia, principalul lui consilier i-a oferit un argument alternativ. „În ce moment hotărâm că am înghiţit suficient de mult din porcăriile altcuiva şi o terminăm cu el?", a întrebat retoric Variety Jones când a auzit de furt. Nu mai vorbea despre Green folosindu-i numele, ci se referea la el ca „Donator de Organe". Pentru VJ heroina era dăunătoare şi nu voia să aibă de-a face cu ea, dar crima, ei bine, era cu totul altă poveste.

Dat fiind faptul că Green fusese arestat, Variety Jones (care ştia câte ceva despre cum era să fii arestat cu adevărat) l-a atenţionat că Donatorul de Organe putea să negocieze o înţelegere cu „Feebs" prin care să spună tot ce ştia despre Silk Road. Sau putea să fugă din ţară,

l-a avertizat VJ, şi să dispară cu cei 350.000 de dolari ai lui DPR.

Curând au început şi alţii să vină cu sfaturi. „Există anumite reguli ale lumii subterane”, i-a scris cineva lui DPR. „Şi uneori problemele nu pot fi gestionate decât într-un singur fel.”

Printre atâţia drăcuşori pe umărul lui DPR, singurul înger era Ross Ulbricht. (Dar Ross nu putea să-l sune pe cel mai bun prieten al său din lumea reală, pe René, şi să-i ceară părerea. *Bună, prietene, poţi vorbi puţin? Mă gândesc dacă să dau ordin să fie ucis tipul ăsta care a furat de la mine sute de mii de dolari din traficul de droguri. Crezi că ar trebui să fac asta?).*

Tot ceea ce-i spuneau atâţia lui DPR începuse să aibă logică. Nu erau într-un spaţiu de joacă; era un nenorocit de imperiu al drogurilor şi existau consecinţe pentru acţiunile tuturor. „Dacă ăsta ar fi fost Vestul Sălbatic, şi cam e”, i-a răspuns Ross lui Variety Jones, „ai fi spânzurat doar pentru furtul unui cal.”

Exact! Acum mai vii de-acasă! VJ a pus paie pe foc, întrebând de ce ar fi trebuit ca şeriful acestui Vest Sălbatic să şi facă asta. „În ce moment este aceasta reacţia potrivită?” a întrebat Jones.

„E o întrebare bună la care m-am tot gândit în ultimele 24 de ore”, a scris DPR.

În cele din urmă, Variety Jones a atins punctul

nevralgic.

„Aşadar, ai avut timp să analizezi”, a spus el. „Tu stai în scaunul cel mare şi tu trebuie să iei o decizie.”

Ross, sari de pe o stâncă.

„Nu aş avea nicio problemă cu asasinarea acestui individ”, a răspuns DPR.

Şi în nouă cuvinte s-a pronunţat sentinţa la moarte a lui Curtis Green. Din câteva tastări, creatorul Silk Road tocmai aprobase prima lui crimă. Acum doar trebuia să găsească omul potrivit care să-l omoare.

fbi-ul se alătură operaţiunii

Era ora 04:45 când maşina de teren argintie parcase în locul obişnuit de la intersecţia dintre străzile Church şi Thomas în Lower Manhattan. La fix. Maşina avea geamuri fumurii, numere de înmatriculare guvernamentale şi lumini roşii de girofar ascunse în spatele grilei frontale. Uşa SUV-ului s-a deschis larg şi agentul special din FBI Chris Tarbell a coborât din maşină, îmbrăcat în haine sport şi cu o jachetă subţire deasupra, chiar dacă temperatura din timpul iernii în oraşul New York se apropia de minus zece grade.

Fie soare, fie ploaie, lapoviţă sau ninsoare, acesta era ritualul lui Tarbell. Se antrena în fiecare dimineaţă, înainte să intre în biroul FBI de la numărul 26 din

Federal Plaza, care se afla la câteva străzi distanţă. Dar antrenamentul din acea zi urma să fie altfel. Deşi agenţii din Divizia de Infracţiuni Cibernetice a FBI-ului nu-şi pierduseră interesul faţă de Silk Road, subiectul nu avansase mai departe de nivelul discuţiei din Whiskey Tavern, purtate printre shoturi de Pickle Back şi şeam-pah-nie, în mare parte din cauza porcăriilor birocratice din interiorul sistemului, pe care Tarbell nu putea să le sufere. Mai-marii din FBI (căruia îi spuneau Beau şi îl pronunţau „B-you") susţinuseră că drogurile nu făceau obiectul diviziei lor din cadrul FBI.

Dar, în sfârşit, după luni de discuţii despre cum se puteau implica în cazul Silk Road, apăruse o oportunitate. Mai târziu în acea zi, urma să treacă pe la ei o tipă de la DEA din New York pentru a vorbi despre site şi a se interesa dacă Tarbell şi echipa lui puteau să contribuie la investigaţia DEA.

După ce pleca de la sala de forţă, Tarbell se schimba într-un costum închis la culoare şi cămaşă albă şi îşi lua o cafea de la un Starbucks din apropiere înainte să urce la etajul 23 din clădirea federală. În timp ce se afla în Groapă cu alţi agenţi de-ai lui, a apărut o tipă de la DEA, împreună cu Serrin Turner, procurorul responsabil pentru zona New York City, cu care FBI-ul lucrase la cazul Lulzsec.

Agenta DEA purta blugi şi un pulover, afişându-şi cu

mândrie legitimaţia şi pistolul în talie. S-a aşezat pe un scaun liber şi a explicat că făcea parte dintr-un grup operaţional din New York cu sediul la câţiva kilometri distanţă, în Chelsea. Cercetaseră ocazional – „bine, am încercat să cercetăm" – cazul Silk Road în ultimul an şi jumătate şi nu ajunseseră nicăieri. La puţin timp după ce fusese publicat în *Gawker* acel articol din iunie 2011, senatorul Chuck Schumer făcuse ce fac mai toţi politicienii, adică susţinuse o conferinţă de presă spontană şi ceruse ca guvernul să închidă site-ul de droguri, chiar dacă habar nu avea ce presupunea asta.

Din moment ce se vindeau droguri prin Silk Road, a explicat agenta DEA, guvernul îi ceruse instituţiei din care făcea parte să cerceteze problema site-ului. S-a dovedit că aceasta fusese o greşeală, pentru că DEA nu ştia să facă decât arestări fizice cu droguri fizice, nu şi capturi digitale cu tehnologii ca Bitcoin, Tor sau măcar cu Dark Web, indiferent ce naiba ar mai fi însemnat şi asta.

— Cei de sus sunt nervoşi că nu am ajuns prea departe, s-a plâns ea.

Şi apoi a explicat că omul din spatele site-ului – „care acum îşi spune Dread Pirate Roberts, ştiţi voi, din filmul *File de poveste*" – devenise mai sfidător în privinţa mărfurilor de contrabandă care se vindeau pe site, comercializând inclusiv arme şi instrumente pentru

hacking. Mai mult, acest Dread Pirate Roberts ataca în mod public guvernul american. Divizia DEA din New York ajunsese într-un punct mort şi avea nevoie de ajutorul celor de la FBI. La finalul întâlnirii, Tarbell şi echipa lui au spus că vor discuta între ei şi că vor păstra legătura. Şi-au strâns mâinile şi s-au despărţit.

— Ei bine, le-a spus Tarbell agenţilor din Groapă, avem aici două probleme.

Prima era că echipa lui nu voia doar să-i asiste pe cei de la DEA din New York. Dacă era ca FBI-ul să se ocupe de cazul Silk Road, atunci urmau să o facă singuri. FBI-ul nu lucra bine cu alţii. Niciodată nu se întâmplase asta. Mai ales cu tâmpiţii de la DEA.

Ceea ce ducea la a doua problemă importantă: cei din vârful ierarhiei le spuseseră de mai multe ori că, potrivit fişei postului, ei nu trebuiau să se ocupe de cazurile cu droguri, ci de cele cu calculatoare.

Însă întâlnirea cu agenta DEA le dăduse lui Tarbel şi celor din echipa lui o idee. Site-ul nu mai vindea acum doar droguri. Lumea vindea acum şi câteva sute de tipuri de instrumente pentru hacking, inclusiv *key loggers,* viruşi de tip *trojan,* aplicaţii *malware, spyware* şi o serie de alte mărfuri digitale care făceau întocmai obiectul activităţilor celor din Groapă.

În acel moment, echipa FBI a hotărât că aceea era calea prin care urmau să se implice în cazul Silk Road.

În loc să-i ajute pe cei de la DEA să-i găsească pe traficanţii de droguri, agenţii de la Infracţiuni Cibernetice urmau să se ocupe ei înşişi de site. Tarbell a pus mâna pe telefon şi le-a prezentat şefilor strategia.

După câteva săptămâni, s-au primit în cele din urmă şi aprobările de sus în jos, ceea ce însemna că echipa putea să înceapă o investigaţie a acestui site. După luni întregi de birocraţie şi oficialităţi inutile, Tarbell şi agenţii lui au deschis un nou dosar cu numărul 288–3–696.

Pe lângă filiala din Chicago, un grup operaţional în Baltimore din cadrul Departamentului de Securitate Internă şi încă un grup de oficiali locali şi federali din New York, acum apăruse încă o agenţie care îl vâna pe Dread Pirate Roberts: Divizia de Infracţiuni Cibernetice din cadrul FBI, iar acel Eliot Ness al spaţiului cibernetic urma să conducă atacul.

excursia cu cortul şi bulgărul de zăpada

februarie 2013

„Nu mai ştiu dacă ţi-am spus”, i-a scris DPR lui Inigo. „Dar am să fiu plecat până duminică după-amiază.”

Ross era încântat că pleca. Ultimele săptămâni fuseseră dezastruoase. Chiar se şi întrebase dacă nu

cumva era ceva în neregulă cu el. Nimic nu mergea cum trebuie în lumea lui Online. Angajaţii lui dădeau rateuri peste tot (inclusiv Variety Jones, care nu livrase la timp nişte secţiuni noi de cod pe partea de securitate). Şi nici în lumea offline nu o ducea cu mult mai bine, considerând faptul că era şi se simţea singur şi nu putea să ceară sfaturi de la nimeni în care avea încredere cu adevărat.

Pe lângă această stare de spirit melancolică, descoperise că, în plus faţă de cei 350.000 de dolari furaţi de Curtis Green în urmă cu câteva săptămâni, altcineva deturnase 800.000 de dolari într-un alt furt.

Opt. Sute. De mii. De dolari. Dispăruţi pur şi simplu. Asta însemna mai bine de 1,15 milioane de dolari furaţi în doar câteva zile. Din fericire pentru Ross, un milion de dolari însemna acum doar o mică parte din economiile pe care le avea, dar tot îl deranja. Desigur, existaseră represalii. Şi DPR dăduse până la urmă ordinul de execuţie pentru Green. Şi nici nu-l costase nebuneşte de mult: 40.000 de dolari în avans şi încă 40.000 de dolari după ce murea.

Decizia nu fusese una uşoară. Asta era o certitudine. Dar era convins că fusese cea corectă; arătând lumii că era mai importantă siguranţa societăţii, dobândită prin legalizarea drogurilor, decât era viaţa unui individ care putea să toarne la federali. În plus, Green încălcase

regulile din lumea lui DPR. Trebuiau să apară consecinţe. Fără ele ar fi fost haos.

Înainte să plece din oraş, DPR i-a trimis lui Inigo un ultim mesaj în care îi dădea instrucţiuni prin care să „apere cetatea în lipsa lui”. Apoi Ross şi-a închis laptopul, ascunzându-i pe DPR prin programul de criptare pe care îl instalase pe calculatorul lui. Nu avea să fie nevoie de el acolo unde se îndrepta Ross pentru următoarele câteva zile. Şi-a înşfăcat geanta şi a plecat.

Temperatura din San Francisco se menţinea în jur de opt grade Celsius mai toată ziua, dar Ross era îmbrăcat de parcă se ducea la plajă, nu undeva în nord, în sălbăticie, pentru o drumeţie cu cortul de două zile. Ceilalţi cu care mergea se organizaseră adecvat. Selena, a cărei zi de naştere o sărbătoreau, era înfofolită cu şosete de lână şi un fular gros. René avea pe el trei rânduri de haine, ca o piesă preţioasă din porţelan care urma să fie expediată prin curier. Şi Kristal, sora Selenei, care venise în vizită din Portland, arăta de parcă mergea cu cortul în Antarctica. Pe de altă parte, Ross hotărâse că această excursie avea să necesite doar o pereche de pantaloni scurţi Adidas şi aceşti noi, bizari, pantofi sport de un roşu aprins, Vibram Five Fingers, care parcă arătau ca nişte mănuşi gigantice.

Dar, în câteva minute, frigul a încetat să mai conteze pentru Ross; se simţea cuprins de un val de căldură în

timp ce se uita la Kristal, care era, sincer, prea frumoasă pentru ca el să se mai îngrijoreze din cauza ţinutei.

Ross s-a amorezat instantaneu.

Era înnebunit după Kristal. Părul ei lung, negru şi drept era împletit perfect pe spate, dezvăluindu-i ochii de culoarea alunelor de pădure şi linia perfectă şi roz a buzelor. Arăta exact ca Pocahontas.

Odată ce s-au pus în maşină toate bagajele, au sărit cu toţii înăuntru şi maşina a plecat în timp ce vorbeau unii peste alţii. Au pornit la drum pe autostrada 101, iar când începuse să se vadă podul Golden Gate, Selena şi-a scos aparatul şi a început să fotografieze turnurile portocalii care păreau nesfârşit de înalte. Ross se uita la cerut albastru şi luminos, la fel de vast şi deschis ca oceanul pe care îl văzuse în Dominica. În dreapta vedea din nou Alcatrazul, acea închisoare ameninţătoare de la distanţă.

Au continuat de-a lungul drumurilor şerpuitoare din Sausalito şi apoi prin Mill Valley, parcurgând drumul de o oră cu maşina, până la intrarea pe poteca prin care urmau să urce în pădure.

Începutul traseului era o potecă bătătorită de pietriş care se transforma curând într-o cărare îngustă, şerpuitoare. Ross şi René au fost nişte gentlemani şi s-au oferit să care rucsacurile fetelor. Fiecare a luat câte unul în spate şi în faţă. Au bătut palma încântaţi.

*

De cealaltă parte a lumii, în Perth, Australia, Preston Bridges, în vârstă de şaisprezece ani, şi prietenii lui planificau şi ei de ceva timp propria sărbătoare. Preston îşi alesese deja ţinuta pentru balul de la sfârşitul clasei a douăsprezecea şi tot vorbise cu ceilalţi puşti din Churchlands Senior High School despre petrecerile la care să meargă după bal.

Preston era un puşti arătos, cu sprâncene groase şi bogate, cu păr blond aranjat pe o parte, care îi acoperea parţial chipul. El alesese să-şi petreacă ultimele ore de dinainte de festivitate cu amicii lui, la plajă, jucându-se în apa călduţă şi primitoare şi vorbind despre ce îi aştepta în acea seară.

„Arăţi de parcă te-ai dat cu spray autobronzant”, a glumit tatăl lui, Rodney, când acesta a ajuns acasă în jurul orei 16:00. Preston a rânjit şi s-a îndreptat spre capătul holului pentru a se schimba în fracul ales pentru petrecere.

După o oră şi încă puţin, în jurul orei 17:30, Preston ieşea din dormitorul lui şi urma să fie ultima dată când avea să mai facă acest lucru în viaţa lui.

Arăta bine în acel frac negru, cu papion asortat, perfect aranjat în jurul gâtului. Când a ajuns să-l ia de acasă, mama lui, Vicky, a subliniat cât de chipeş era băiatul ei. Tatăl lui a făcut câteva fotografii cu ei

împreună. Într-una dintre ele, Preston era întors spre mama lui, o trăsese aproape de el şi o pupase apăsat pe obraz în timp ce ea radia. Curând a plecat spre bal.

Ross şi cei trei prieteni ai săi găsiseră în sfârşit un loc în care să se aşeze şi pe care să-şi ridice corturile cu alb şi albastru; era o porţiune de teren plat pe coama dealului care dădea spre un ocean verde infinit de brazi Douglas, specifici zonei de nord a Californiei. Mirosea a pin şi pe toţi i-a cuprins o stare de calm – mai ales pe Ross. René a mărturisit că se simţea ca în paradis în timp ce grupul se aşezase pe terenul înclinat şi privea cum lumea stătea în loc. Ross ronţăia fistic, prăjiturele cu orez şi descojea nişte portocale. În curând au făcut un foc de tabără. Pe măsură ce se lăsa noaptea, Ross şi Kristal tot vorbeau şi se uitau spre cer, la stele, iar mirosul de fum se risipea spre rai.

Restul weekendului a fost ca un vis pentru Ross. A înotat în Lacul Kent lângă Peter's Dam – chiar dacă apa din baraj era rece ca gheaţa. S-a dat de-a dura pe un deal verde-aprins şi a chicotit ca un copil. Au jucat cărţi; au fost în drumeţii, au glumit, s-au jucat cu un Frisbee şi au ţopăit, la propriu, explorând sălbăticia.

Însă, mai important, Ross şi Kristal s-au îndrăgostit unul de celălalt ca doi adolescenţi la un bal de liceeni.

Hotelul Sunmoon Resort din Perth, Australia, era locul ideal pentru o petrecere organizată pentru zeci de adolescenţi după ce plecaseră de la balul de absolvire a liceului. Hotelul avea camere ieftine cu balcoane care dădeau spre esplanadă şi spre oceanul verde de-a lungul plajei dantelate Scarborough. Mirosul de clor se ridica uşor de la piscina de mai jos în timp ce Preston şi prietenii lui se îndreptau către ultimul etaj al hotelului, spre apartamentul pe care îl închiriaseră împreună.

Pe tot timpul nopţii au venit şi au plecat prieteni şi cunoştinţe. Totuşi, dimineaţă, în jur de ora 04: 30, când băieţii se gândeau să încheie petrecerea, a apărut la hotel un adolescent cu o surpriză. Nu era unul dintre prietenii apropiaţi ai lui Preston, dar voia să fie şi adusese un cadou.

— Ce e asta?

— E N-bomb, i-a explicat puştiul lui Preston.

E ca LSD-ul. Îl produc în China, a adăugat el. Era sintetic, un drog produs într-un laborator neacreditat şi, deşi era de 60 de ori mai puternic decât LSD-ul, era perfect sigur. Puştiul a spus că luase un „pachet de petrecere” – dacă iei zece, primeşti unul gratuit. Îl cumpărase de pe un site de care aflase şi care se numea Silk Road. Drogurile pur şi simplu veniseră prin poştă.

Dintre cei opt băieţi care se aflau în camera de hotel în acea noapte, cinci au hotărât să ia o doză de N-bomb.

Puştiul care adusese drogurile i-a dat lui Preston două folii. Dintre cei cinci băieţi care au luat drogul, doar unul a avut o reacţie adversă aproape imediată: Preston Bridges.

Imediat a început să se comporte haotic. Lumea din jurul lui începuse să pară supranaturală. A intrat în panică. Ce naiba se întâmpla? Halucinaţiile preluau controlul şi nu putea să facă nimic în această privinţă. Opriţi-le! Nu ştia unde era sau ce făcea. Prietenii lui au încercat să îl calmeze, dar fără succes. Toată lumea era în stare de panică, mai ales Preston.

Camera părea să se învârtă. Ajutor! Ajutor! Se învârtea şi se învârtea. Preston a început să alerge. Încă se afla în camera de hotel. Încă era la al doilea etaj. Dar a fugit. A fugit prin balcon şi s-a aruncat în gol, căzând cu capul înainte, de la o înălţime mai mare de nouă metri, în parcarea de mai jos.

Din depărtare au început să se audă sirene.

Monitorul cardiac scotea un sunet lent şi repetitiv în timp ce Preston era întins pe targă, la spital. Sprâncenele stufoase şi părul blond dat într-o parte îi erau inerte, în vreme ce trupul îi era înfăşurat de tuburi. Nu mai avea pe el frac; era la bustul gol acum, cu senzori lipiţi de piept care să-i monitorizeze semnele vitale. Papionul negru îi fusese înlocuit de o proteză care să-i susţină gâtul. Iar acel zâmbet clasic al lui

Preston Bridges dispăruse; în locul lui era un furtun de plastic, inserat până în gât pentru ca el să poată respira.

Mama lui, Vicky, s-a prăbuşit când l-a văzut. Tatăl lui plângea în braţele surorii lui Preston. Pe parcursul zilei, au venit sute de puşti de la şcoală, în grupuri de câte opt, care intrau în salonul lui de la spital şi plângeau pentru prietenul lor care zăcea acolo în faţa lor, cel care juca fotbal, adolescentul care mergea la plajă şi care acum era inert.

Luni după-amiază, doctorul a chemat familia lui Preston într-o cameră mică din spital. Apoi, pe măsură ce lacrimile şi şocul acopereau feţele mamei, tatălui şi surorii lui, doctorul îi informă pe membrii familiei că la ora 15:48 Preston Bridges, în vârstă de şaisprezece ani, murise.

*

Şi apoi, într-o clipă, weekendul se terminase. Ross, René, Selena şi Kristal şi-au făcut bagajele şi s-au întors printre turnurile portocalii ale podului. Înapoi în San Francisco. Înapoi spre Silk Road.

Ross s-a întors acasă cu un zâmbet larg. Se simţea ca un om nou în timp ce îşi deschidea laptopul şi intra în lumea lui.

„Deci totul a mers lin cât am fost plecat?”, l-a întrebat pe Inigo.

„Dap. Nu s-a întâmplat nimic palpitant.”

„Biiiiiiiine”, a răspuns Dread Pirate Roberts.

„Surprinzător, nu?”, a răspuns Inigo. „Adică tot timpul se întâmplă ceva când eşti plecat. E ca şi cum s-a spart blestemul.”

Viaţa părea plină de optimism. Ross şi Kristal făceau planuri pentru ca el să o viziteze în Portland în săptămânile următoare. Urmau să stea într-o cabană, în pădure. Plănuiau să aibă parte de masaje şi să comande mâncare într-o cabană intimă, apoi să petreacă împreună un întreg weekend romantic prelungit.

Jubila atât de mult la gândul acestei noi poveşti, încât chiar îşi încălcase una dintre propriile reguli de securitate, spunându-le câtorva angajaţi şi confidenţi de pe site despre fata pe care tocmai o cunoscuse. I-a spus chiar şi lui Nob, traficantul său de droguri care devenise între timp şi asasin care era atunci în căutarea lui Curtis Green.

„Pari să fii într-o dispoziţie foarte bună!”, i-a scris Nob. „Sunt”, i-a răspuns DPR. „E vorba de o fată :). Ar trebui să spun o femeie. Un înger.”

Un weekend care începuse nasol se transformase într-unul grozav. Iar marea, cărnoasa şi zemoasa cireaşă de pe tort era că Silk Road îşi făcuse obişnuita cotă de avere în acea săptămână, vânzând droguri oamenilor de peste tot din lume, inclusiv un „pachet de petrecere” de N-bomb unui puşti de şaisprezece ani

din Perth, Australia.

partea a patra

gary alford, de la irs

Trotuarele din Manhattan le aminteau locuitorilor oraşului New York că vara era încă departe. De-a lungul străzilor erau aliniate grămăjoare de mâzgă pe jumătate îngheţate, iar vântul plimba gunoaiele pe bulevarde de parcă erau nişte scaieţi ţepeni. Într-o dimineaţă de la mijlocul lui februarie 2013, în faţa numărului 290 de pe Broadway, chiar lângă strada Duane, un şir de femei şi bărbaţi aşteptau îngânduraţi să treacă printr-un punct de control pentru a putea intra într-un uriaş turn bej. Deşi clădirea arăta destul de intimidant, numele care era scris pe plăcuţa aurie de pe zidul estic putea – indiferent de temperatura de afară – să dea oricui fiori; era vorba despre IRS.

Aceasta era una dintre puţinele clădiri ale unei instituţii de stat în care cineva care îşi câştiga existenta cu un calculator putea să inspire mai multă autoritate decât cineva care ar avea asupra sa un pistol.

Unul dintre aceşti indivizi era Gary Alford, care sosea la serviciu în fiecare zi, în faţa turnului bej, punctual ca un ceas elveţian. Era un bărbat masiv şi

impunător, lat în umeri şi cu maxilarul pătrăţos, aşa că atunci când stătea pe loc, nemişcat, Gary arăta ca o nicovală care căzuse pe podea şi nu putea fi mişcată. Era afro-american, iar tenul închis la culoare părea adesea şi mai închis în contrast cu albul cămăşii, ceva ce purta întotdeauna, alături de un costum impecabil şi cravată.

Deşi, în ţinuta lui de serviciu, Gary părea un angajat deloc deosebit de la Fisc, acesta era departe de a fi obişnuit şi avea mai multe excentricităţi care îl făceau să se distingă de toţi colegii lui.

Una dintre cele mai mari ciudăţenii ale sale era faptul că citea totul – la propriu totul – de trei ori. Nu conta ce era; dacă avea text pe pagini, Gary citea o dată, apoi încă o dată şi după încă o dată. Când primea un e-mail, îl citea de trei ori înainte să răspundă la el. Citea articolele de ştiri de câte trei ori. Cărţi, mesaje pe telefon, cercetări, declaraţiile fiscale ale cuiva. El le spunea oamenilor că făcea asta pentru a fi sigur că reţine mai multe informaţii decât cei din jurul lui. Când era mai tânăr, auzise despre creier că ar reţine doar un mic procent din cuvintele pe care le citim, aşa că el s-a gândit că, dacă începea să consume fiecare bucăţică de text de cel puţin trei ori, urma să-şi amintească mai mult.

Sigur, era ceva repetitiv, dar aşa erau şi cele mai

multe dintre lucrurile pe care le făcea Gary.

Fiecare dimineaţă era o copie a celei de dinainte. Gary făcea naveta pe exact acelaşi drum până la muncă, ajungea la sediul Fiscului la exact aceeaşi oră şi mergea pe exact aceeaşi cale bătătorită prin acelaşi hol de marmură.

La etajul lui Gary nu exista nici birou de recepţie, nici zonă de aşteptare, ci numai două uşi încuiate – una spre nord şi alta spre sud. Pe peretele de pe hol era un afiş cu Al Capone, gangsterul american care controlase fluxul de alcool în timpul Prohibiţiei. Poza lui de arest de pe afiş era acolo ca să le amintească angajaţilor că, atunci când venea vorba despre Divizia de Investigaţii Infracţionale a Fiscului, acolo unde lucra Gary, matematica veche şi de încredere fusese cea care îl pusese la pământ pe Al Capone în anii 1930, nu sticlele de băutură sau pistoalele fumegânde. Şi Fiscul fusese cel care îl băgase pe gangster în penitenciarul federal Alcatraz din largul coastei oraşului San Francisco.

La fel ca mulţi dintre colegii lui, Gary avea un accent puternic de New York. Crescuse în oraş, mersese la facultate acolo, iar acum locuia cu soţia lui şi cu Paulie, pufoasa lor metisă de Bichon maltez şi Yorkie. Însă, spre deosebire de alţi agenţi cu care lucra, care crescuseră în apartamente luxoase din suburbiile din afara zonei Long Island, el copilărise într-una dintre

cele mai dificile şi sărace zone de locuinţe sociale.

Se născuse în Marlboro Houses, în Gravesend, în vara lui 1977. În săptămâna în care s-a născut Gary, se înregistrase un val de căldură copleşitor care a dus la o furtună cu descărcări electrice, în timpul căreia un fulger a lovit o centrală electrică, ceea ce a aruncat oraşul New York în beznă totală. La câteva ore după ce Gary ajunsese pe această lume, s-a dezlănţuit haosul, cu furturi, revolte şi incendieri peste tot în cartierele din New York. (Gary obişnuia să glumească şi le spunea altora că: „Eu am închis oraşul când m-am născut!”.) Pe lângă revolte şi pene de curent, New Yorkul mai era bântuit în acea vară şi de un ucigaş în serie poreclit Son of Sam.

Gary nu a stat mult în locuinţele sociale. În anii 1980, familia lui s-a mutat spre est, în Canarsie, după ce fiole colorate de cocaină lichidă, apărute din cauza epidemiei de cocaină în expansiune din New York, începuseră să umple şanţurile de pe lângă Stiliwell Avenue, acolo unde locuiau ei.

Acum, după 30 de ani, Gary stătea în mijlocul birourilor de tip separeu, cu verde pal şi alb, de la numărul 290, pe Broadway, verificându-şi e-mail-ul (citind fiecare mesaj de trei ori) şi încheind rapoarte de la investigaţii anterioare asupra unor indivizi care încercaseră să ascundă bani de guvernul american în

ţări îndepărtate.

Însă, deşi dimineaţa lui Gary începuse la fel ca oricare alta, era pe cale să se schimbe semnificativ. A primit un telefon de la un supervizor din Fisc care îl invita pe tânărul şi ambiţiosul agent să vină până în biroul său.

În timp ce Gary intra în cameră, luând loc pe un scaun inconfortabil şi colorat într-o nuanţă verde-lămâie, directorul l-a abordat imediat.

— Vreau să te alături unui grup operaţional, i-a spus supervizorul lui.

Nu existau discuţii de complezenţă acolo; la urma urmei, erau la Fisc. Supervizorul a continuat, explicându-i despre ce era vorba. Cazul, i-a spus lui Gary, avea legătură cu un site de unde se puteau cumpăra droguri şi arme.

— Ce ştii despre site-ul Silk Road? (Gary nu ştia nimic despre site şi s-a uitat la el cu ochi mari.) Dar despre Tor? (Nu. Nimic.) Şi Bitcoin? (Absolut nimic.) Ei bine, nu contează, a spus supervizorul. Grupul operaţional este unul centrat pe droguri, iar tu vei fi cel care se va ocupa de partea de spălare a banilor din caz.

O urmă de entuziasm.

— Gary, e o mare schimbare.

A naibii de mare.

Lui Gary i s-a spus că grupul de investigaţie includea

anchetatori din poliţia locală şi de stat, agenţi DEA şi Procuratura Statelor Unite prin biroul Districtului de Sud a oraşului New York. Fie şi doar atât şi lui Gary deja i se părea un caz important. În cele din urmă, i s-a spus că urma să se mute într-un birou nou, în Chelsea, la câteva zeci de străzi spre nord.

Era momentul să fie introduşi în scenă oamenii cu calculatoarele.

A ieşit din biroul supervizorului său simţindu-se recunoscător şi însufleţit de noua lui misiune. Întors în micul lui birou, şi-a deschis imediat calculatorul şi a început să citească tot ce a putut despre Silk Road, de câte trei ori.

A început cu articolul din *Gawker,* apoi a accesat o duzină de alte linkuri mai noi, trecând prin cuvinte şi imagini până când s-a lăsat pe spate în scaun, holbându-se la calculatorul lui copleşit de pagini de articole despre site-ul de trafic de droguri, Bitcoin şi Tor. Ştia cât se poate de bine, pentru că îi spusese supervizorul, că echipe de oameni ai legii îl căutau de aproape doi ani pe creatorul Silk Road şi fiecare pistă pe care o urmăriseră dusese la o fundătură. Mai ştia şi că trebuia să găsească o nouă tehnică de investigare, dacă avea să aibă vreo şansă să contribuie la descoperirea omului din spatele site-ului şi la închiderea platformei.

Dar cum?, s-a gândit el.

Gândurile i s-au împrăştiat într-o mie de direcţii diferite pe măsură ce încerca să-şi dea seama cum putea să abordeze cazul într-o lumină nouă. Aproape imediat i-a venit o idee. S-a gândit la o perioadă din viaţa lui pe care nu şi-o amintea, dar despre care auzise atât de multe poveşti: vara lui 1977, anul în care se născuse Gary Alford. Şi-a amintit povestea lui David Berkowitz, ucigaşul în serie din America responsabil pentru uciderea a şase oameni şi rănirea altor şapte în acel an în oraşul New York, omul cunoscut mai bine ca Son of Sam. Şi Gary s-a gândit că avea să-l prindă pe liderul platformei Silk Road exact prin aceeaşi metodă prin care poliţiştii îl capturaseră pe nemilosul ucigaş în serie.

pe viaţă şi pe moarte

„Green e mort şi am scăpat de el", i-a scris Nob. „O să-ţi trimit o poză drept dovadă a morţii."

„OK, mulţumesc", i-a răspuns Dread Pirate Roberts. „Presupun că nu au reuşit să îl facă să trimită banii furaţi." „Au trebuit să îi aplice manevre de resuscitare o dată; de fapt, uneori trucul torturii este să-l ţii pe individ în viaţă", i-a scris Nob, explicându-i că hoţul care extrăsese echivalentul celor 350.000 de dolari în

Bitcoin din contul lui Dread Pirate Roberts, Curtis Green, fusese torturat şi înecat înainte să-şi dea ultima suflare din cauza unui atac de cord. „A murit din cauza asfixierii / i-a cedat inima." Când Dread nu a răspuns la descrierea macabră a crimei, Nob l-a întrebat: „Eşti bine?"

„Puţin răscolit", i-a spus DPR. „Dar sunt bine." Şi apoi a recunoscut în faţa lui Nob: „Atâta doar că nu sunt obişnuit cu genul ăsta de lucruri".

Variety Jones l-a asigurat din nou pe Dread că nu fusese doar decizia corectă, ci singura decizie posibilă. „Jucăm serios", i-a scris VJ. „Eu sunt pe deplin împăcat cu decizia şi am să dorm ca un mieluşel la noapte şi în fiecare noapte de acum încolo."

„Bine spus", a fost replica lui DPR. „Bucură-te de restul serii, amice."

„Aşa voi face, şi tu la fel", i-a răspuns VJ. „Vise plăcute."

Când Ross a deschis următorul mesaj primit de la Nob, a fost întâmpinat de imaginea unui Curtis Green lipsit de viaţă care îl privea din ecran. Maxilarul lat al lui Green atârna într-o parte şi o baltă de vomă ţâşnise din gura mortului. Din imagine părea că tricoul lui Curtis era ud leoarcă, probabil din cauza tentativei de înec la care îl supuseseră bătăuşii lui Nob înainte ca hoţul de Green să-şi dea ultima suflare.

Apoi Ross a salvat imaginea într-un dosar criptat pe calculatorul lui şi i-a trimis încă un mesaj lui Nob, întrebându-l unde voia să fie trimisă ultima tranşă de 40.000 de dolari pentru asasinat. „Trimit în acelaşi cont?”

„Da”, a răspuns Nob.

Ross era în mod evident răvăşit de ce făcuse. Să omoare pe cineva nu fusese o decizie uşoară, dar mai ştia că exista posibilitatea să mai dea astfel de ordine în viitor ca să-şi apere imperiul de cei care îl ameninţau. Nu putea să existe soartă mai crudă pentru el decât pierderea controlului asupra a ceea ce construise.

La urma urmei, era moştenirea lui, acel lucru pentru care lumea îşi va aminti de el peste 200 de ani. Îşi dorea atât de mult să-şi lase amprenta asupra lumii şi ca oamenii să afle (până la urmă) că el fusese cel care făcuse asta.

Faptul că fusese forţat să omoare pe cineva nu era decât preţul pe care trebuia să-l plătească pentru a-şi lăsa acea amprentă. Şi cine naiba putea să-l judece? Toţi oamenii excepţionali din istorie au fost constrânşi să ia astfel de decizii. Preşedintele Statelor Unite se confrunta în fiecare zi cu astfel de decizii, prin apăsarea unui buton care lansează o dronă deasupra unui sat din Afghanistan, ordonând uciderea unor oameni pentru a apăra ţara. Acelaşi lucru se întâmpla şi în lumea

afacerilor. Zeci de lucrători chinezi din lanţul de producţie al iphone săriseră de la etaj şi se smuciseră din cauza condiţiilor de lucru atât de rele, dar Steve Jobs a trebuit să accepte acele sacrificii pentru că, la naiba, altfel nu ar mai fi produs toate acele schimbări uriaşe în lume. Aceasta era, pur şi simplu, obligaţia bărbaţilor şi a femeilor care îşi doreau să-şi lase amprenta asupra lumii.

Pe lângă crimă, Ross se confrunta şi cu alte probleme. În ultima vreme, hackerii începuseră din nou să atace Silk Road în mod regulat, reuşind să dea jos site-ul şi să-l menţină offline timp de câteva ore neîntrerupte. Deşi angajaţii lui DPR lucrau neîncetat la securizarea site-ului, singura modalitate de a-i face pe hackeri să se oprească era să le plătească o recompensă de 50.000 de dolari pe săptămână.

Ross avea nevoie în acel moment de o pauză. Din fericire, în acelaşi weekend în care DPR îl plătise pe Nob pentru serviciile prestate şi devenise clar că Green era mort, Ross urma să o viziteze pe noua lui iubită, Kristal.

Relaţia lor chiar evoluase de când se cunoscuseră cu câteva săptămâni înainte, în excursia făcută cu cortul. După o noapte petrecută în pădure, în jurul unui foc de tabără în care s-au uitat la stele, se întorseseră în oraş şi îşi făcuseră planuri pentru a se vedea cât de des

puteau. Şi-au povestit întâmplări din trecut şi au împărtăşit speranţe pentru viitor prin e-mail şi mesaje pe telefon – deşi pentru Ross acele visuri nu aveau să se concretizeze niciodată.

Se simţise atât de singur de-a lungul ultimului an în care se ocupase de Silk Road. Avea atât de mult succes şi nu avea pe nimeni cu care să-l împărtăşească. Aşa că s-a îndrăgostit nebuneşte de Kristal. Un weekend petrecut împreună s-a transformat în curând în fiecare weekend petrecut împreună. Odată, Ross a zburat la Portland, acolo unde locuia Kristal, şi au stat o zi întreagă îmbrăţişaţi sub aşternuturi în apartamentul ei. În altă vizită, au pornit într-o aventură într-un camping din apropiere, unde s-au ascuns într-o cabană din pădure timp de un weekend, Ross purtând doar un halat albastru şi pantofii lui sport cu degete, iar Kristal, o rochie verde. Ross se simţea viu! Schiţa portrete cu ea. După călătorie, ea îi trimitea mesaje cu poze în care îi sufla din palmă câte un sărut. El îi trimitea înapoi mesaje de adoraţie. Dar niciodată nu i-a spus despre site. Niciodată n-ar fi putut să o facă; niciodată nu avea să o facă.

Printre toate acestea, a continuat să conducă nava Silk Road, furişându-se ca să se transforme în supereroul care urma să legalizeze drogurile şi să facă lumea un loc mai sigur. Bărbatul care naviga prin

probleme pe care doar oameni cu nivelul lui de putere le puteau gestiona. Iar în acel moment, întocmai acea putere trebuia să şi-o protejeze mai mult decât orice altceva.

Acum exista cineva care avusese legături profunde cu Silk Road şi fondatorul său şi era mort, aşa că nu era o exagerare să creadă că poliţiştii urmau să descopere curând cadavrul lui Curtis Green. Nu avea să le ia prea mult până să-şi dea seama ce se întâmplase. Crima, site-ul şi flagrantul cu cocaina aveau să-i îndrepte pe oamenii legii spre Dread Pirate Roberts. Avea nevoie acum de supuşi loiali care chiar puteau să apere şi să contribuie la dezvoltarea platformei Silk Road astfel încât să devină cea mai mare afacere de pe planetă.

Aşa cum Ross îi explicase unuia dintre angajaţii săi: „Fac asta ca să câştig". Apoi a explicat din nou care era miza. „Înainte să mor, vreau ca lumea să fie atât de semnificativ diferită, încât să pot să-mi spun povestea în persoană fără să existe repercusiuni."

Ross era cât se poate de conştient că avea nevoie de mai mulţi soldaţi în oastea lui pentru a atinge acel scop. „Mă gândesc că am putea chiar să ne extindem echipa", îi spusese lui VJ în timp ce vorbeau despre următorul nivel al operaţiunii. Omorâseră pe cineva şi acum gestionau un site care făcea trafic de droguri şi orice altceva ilegal în valoare de sute de milioane de dolari.

Oricare dintre aceste delicte i-ar fi putut arunca în puşcărie pe viaţă.

Dar Ross nu era îngrijorat. El chiar credea că Dread Pirate Roberts pur şi simplu nu putea fi oprit – nu poţi opri înfăptuirea unui ideal! Dar Ross era conştient şi că trebuia să fie cu un pas înaintea poliţiştilor cu care ar fi putut oricând să se trezească la uşă – trebuia să ştie mereu mai multe decât ei.

În timp ce se întorcea din weekendul petrecut la cabană cu Kristal, hotărâse să recruteze mai mulţi oameni care să ajute la protejarea lumii pe care o guverna acum. Dar nu voia să aducă pur şi simplu hackeri şi traficanţi de droguri. Trebuia să facă un pas înainte. Avea nevoie de un arsenal de asasini şi forţă brută, în cazul în care mai era vreunul arestat sau dacă încerca vreunul să toarne la Feebs. Dar cel mai important, Ross trebuia să găsească pe cineva din interiorul aparatului de stat care să-l ţină la curent cu ce ştiau federalii. Poate un poliţist local, un agent din FBI sau DEA, ori poate chiar cineva din Departamentul de Justiţie. Era dispus să plătească această persoană cu oricât ar fi cerut. Pur şi simplu, miza era prea mare ca să nu facă asta. Nu avea de gând să mai permită vreo greşeală. Era vremea să înceapă războiul.

gary trece printr-o mare schimbare

Lui Gary i se părea că nimic nu era la locul lui când ajungea la sediul grupului operaţional din DEA din New York, unde fusese repartizat. Spre deosebire de clădirea bej a Fiscului din centrul oraşului, care era înconjurată de un lanţ de monoliţi instituţionali şi tribunale, noul lui loc de muncă era mai sus de Fourteenth Street, plasat între bodegi de hipsteri, patiserii şi complexul rezidenţial Chelsea-Elliot.

La Fisc fiecare compartiment din birou avea înălţimea medie a unui om, ceea ce le oferea intimitate agenţilor şi activităţilor lor. În schimb, cele din noul lui spaţiu de lucru erau joase şi deschise. Astfel, când era aşezat, indiferent de direcţie, Gary se trezea uitându-se direct în ochii altcuiva. (I s-a spus că toate acestea erau amenajate astfel în mod intenţionat, fiind menite să-i încurajeze pe angajaţii din diferite agenţii de stat – NYPD, DEA, Fisc şi poliţiile locale şi statale – care făceau parte dintr-un grup operaţional să discute despre cazurile lor.) Nu avea deloc intimitate. Cei din noul sediu se şi îmbrăcau altfel, purtând haine de stradă, o vestimentaţie „casual”, cum ar fi adidaşi sau tricouri. Gary nu avea aşa ceva în garderobă, aşa că a trebuit să meargă la cumpărături cu soţia lui pentru a-şi lua ghete şi blugi, care îl făceau să se simtă foarte

inconfortabil, de parcă purta hainele altcuiva. Noul Gary nu se simţea deloc în elementul lui.

Cel mai diferit aspect al acestei echipe noi era politica uşilor deschise. Toţi împărtăşeau informaţiile pe care le aflaseră din investigaţiile lor. Erau toţi pentru unul, nu o legiune de angajaţi la Fisc, pe cont propriu şi îmbrăcaţi în costume, fiecare numărând bănuţi de unul singur.

Înainte să ajungă aici, Gary îşi făcuse temele, trecând prin articole de ştiri, postări de pe forum scrise de Dread Pirate Roberts, făcuse cercetare pe tema Dark Web, toate acestea pentru a se familiariza cu acest caz de care era pe cale să se ocupe. Pe când citea toate acestea, Gary dăduse peste prima prezentare publicată despre Bitcoin, lucrare scrisă de creatorul valutei digitale, un tip anonim care era cunoscut ca Satoshi Nakamoto.

Gary a citit lucrarea o dată şi nu i s-a părut că ar ieşi nimic în evidentă. A citit-o a doua oară şi tot nu s-a remarcat nimic. Dar a treia oară a remarcat ceva, într-o secţiune care făcea referire la „problema ruinei pariorului”, o teorie conform căreia, indiferent câţi bani ai avea într-un scenariu cu pariuri, cazinoul (sau gazda) are o cantitate infinită de bani, aşadar, dacă tot faci pariuri, gazda va câştiga, în cele din urmă. Gary s-a gândit că aceeaşi teorie era valabilă şi pentru DPR şi

Silk Road. Guvernul american era cazinoul; DPR era pariorul. Gary credea că, în cele din urmă, din cauză că Dread Pirate Roberts nu se va opri din joc, acesta va pierde.

A spune că Gary era entuziasmat de acest caz ar fi fost cea mai mare subestimare din cariera lui. Era în extaz! Imediat ce şi-a găsit locul în birou (sau încercând să se instaleze cât de confortabil putea), a fost pus la curent cu evoluţia cazului de noii săi coechipieri. Acela a fost momentul în care şi-a dat seama rapid că ceilalţi nu erau la fel de entuziasmaţi de cazul Silk Road pe cât era el – cel puţin nu mai erau.

Investigatorii ajunseseră la capătul puterilor şi începuseră să se sature, dat fiind faptul că toate pistele pe care le urmaseră nu duseseră nicăieri. Li se părea că entuziasmul pentru caz al lui Gary era similar cu al unui puşti care s-ar trezi la mijlocul lui august imaginându-şi că era dimineaţa primei zile de Crăciun.

Şi agenţii cu care lucra la caz au remarcat imediat ceva în privinţa lui Gary. Atunci când vorbea, se oprea adesea pentru a adresa un „Ştii?" retoric sau spunea „Riiiiight!" aproape de parcă cineva ar fi spus „rye" şi „tight" deodată foarte rapid, fără vreo pauză. Făcea asta tot timpul. Putea să fie implicat într-o discuţie intensă, când, deodată, în mijlocul propoziţiei, de parcă încerca să imite un urs, scotea un „Riiiiight!" urmat de

„Ştii? Ştii?”, continuând apoi de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Chiar şi aşa, făcând abstracţie de „Ştii?” şi „Riiiight”, agenţii din grupul operaţional i-au explicat în ce stadiu se afla investigaţia. Era luna mai a anului 2013, la exact doi ani de când fusese publicat celebrul articol din *Gawker* şi existau în întreaga lume zeci de agenţi guvernamentali şi grupuri operaţionale care încercau să găsească o metodă prin care să atace Silk Road. Exista o echipă în Baltimore (Carl), un agent singuratic în Chicago (Jared) şi mai mult de zece împrăştiaţi peste tot prin lume, cu toţii încercând să-şi dea seama cine era Dread Pirate Roberts, dar până la acel moment tot nu reuşiseră să rezolve cazul.

Apoi Gary a fost informat că, din moment ce nimic altceva nu funcţionase, grupul avea să încerce o altă strategie. I-au spus lui Gary să urmărească banii în locul drogurilor. Trebuia să înceapă cu cazul unui utilizator de pe Silk Road care cumpărase şi vânduse Bitcoin pentru traficanţii de droguri de pe site şi pentru creatorii site-ului, acesta având rolul unei maşini digitale de spălat bani. Grupul i-a cerut lui Gary să încerce să descopere cine era acel bancomat care schimba Bitcoin pe bani gheaţă. Apoi puteau încerca să urmărească unele dintre acele transferuri de Bitcoin.

Gary era cu totul pregătit pentru sarcina de a-l

descoperi pe cel care se ocupa de spălarea banilor, dar avea şi o idee pentru cum ar fi putut să-l prindă pe Dread Pirate Roberts.

— Cum? a întrebat plin de dubii unul dintre poliţişti.

— Son of Sam, i-a răspuns Gary.

Gary auzise poveşti despre acel uciga ş în serie din oraşul New York cunoscut ca Son of Sam şi le auzise în copilărie de atât de multe ori, încât îi era imposibil să le uite. Însă, i-a explicat Gary poliţistului, ceea ce întotdeauna i se păruse remarcabil fusese modalitatea prin care a fost prins de către autorităţi.

Totul se petrecuse între 1976 şi 1977 în acelaşi cartier în care crescuse Gary. La acel moment, Son of Sam se lansase într-o frenezie de crime în New York, terorizând oraşul şi ridiculizându-i pe poliţişti din NYPD. Indiferent cât de mulţi agenţi de poliţie şi detectivi aloca primăria pentru investigaţia de la acea vreme, cazul rămânea de nerezolvat. Fusese organizat un grup operaţional care să-l găsească pe criminal, dar acesta tot nu reuşise să facă niciun progres. Totuşi, la puţin timp după acea pană de curent din 1977, un poliţist a hotărât să încerce o nouă abordare creativă pentru a-l descoperi pe uciga ş. În loc să caute la locul crimei arme sau indicii, poliţistul a hotărât să caute maşinile din proximitatea crimelor care primiseră amenzi pentru parcări neregulamentare cam în acelaşi

moment în care avuseseră loc crimele. Poliţistul se gândise că nici măcar cel mai curajos criminal nu s-ar fi oprit în toiul acţiunii pentru a mai pune nişte bani în aparatele din parcări. Aşa că poate Son of Sam primise vreo câteva amenzi pentru parcări neregulamentare în timpul atacurilor.

După o căutare dificilă prin zeci de mii de contravenţii, poliţiştii au descoperit un tipar. Exista un Ford Galaxie galben din 1970 care îi aparţinea unui individ domiciliat în Yonkers şi care primise numeroase amenzi în zone din proximitatea crimelor. Atunci când detectivii i-au făcut o vizită la domiciliu proprietarului maşinii, aceştia au fost întâmpinaţi de David Berkowitz, un tip sfidător de 24 de ani care a recunoscut instantaneu că el era Son of Sam. „Ei bine, m-aţi prins", le-a spus Berkowitz în acel moment, ironizându-i pentru ultima dată pe poliţişti: „De ce v-a luat atât de mult?".

Gary le-a spus celor din noua lui echipă că existau o mulţime de asemănări. În 1977, misterul crimelor nu fusese elucidat prin tehnicile tradiţionale ale poliţiei, la fel cum nici DPR nu avea să fie găsit prin procedurile moderne ale lui 2013, folosite de regulă pentru prinderea traficanţilor de droguri. Ambii bărbaţi au luat în derâdere poliţia. Ambii au devenit din ce în ce mai îndrăzneţi pe măsură ce au comis infracţiuni fără

să fie prinşi. Iar grupurile operaţionale, şi cele de atunci, cele de acum, eşuaseră în misiunile de a-i găsi pe amândoi.

— Am de gând să găsesc o breşă în caz, spunea Gary oricui îl asculta. Eu chiar cred că am să-l prind pe DPR.

Gary era convins că, aşa cum, în vara lui 1977, Son of Sam fusese prins în baza amenzilor pentru parcări, şi fondatorul Silk Road făcuse pe undeva o greşeală. El credea că undeva, într-un colţ întunecat al internetului, exista un echivalent digital al unei amenzi pentru parcare neregulamentară care avea să ducă la demascarea lui Dread Pirate Roberts. Şi Gary Alford era hotărât că el avea să fie cel care s-o descopere.

ross intră în subteran

Era momentul să se ascundă.

Însă, de această dată, nu Dread Pirate Roberts trebuia să se ascundă. Era rândul lui Ross.

O mulţime de alte lucruri îngrozitoare se mai întâmplaseră de la uciderea lui Green. Cineva era pe urmele lui DPR din răzbunare. Era şi sub mare presiune, pentru că Departamentul de Securitate Internă, FBI, DEA şi încă vreo câteva agenţii dădeau târcoale site-ului Silk Road, semnal clar că nu era loc de nicio scăpare acum. Era timpul să iniţieze operaţiunea

„Aterizarea de urgenţă”.

Era la începutul lui iunie 2013 şi Ross nu avea altă alternativă decât să treacă prin lista pe care o întocmise cu câteva luni înainte. Lista cu puncte „în caz de urgenţă”. „Găseşte pe Craigslist un loc în care să stai şi pentru care poţi plăti cu bani cash”, îşi scrisese el atunci. „Creează o identitate nouă (nume, istoric).”

Parcurgând anunţurile de închirieri de pe Craigslist, a dat peste locul perfect: o cameră separată într-o casă cu trei camere de pe Fifteenth Avenue, în apropiere de Outer Sunset, în San Francisco, pentru care putea plăti chiria lunară de 1200 de dolari cu bani gheaţă. I-a trimis un e-mail anonim celui care închiria camera şi a trecut la al doilea punct de pe listă – „Creează o identitate nouă (nume, istoric)”. În loc să-şi spună Ross Ulbricht, a folosit un nume fictiv, Joshua Terrey. Un alt nume despre care credea că nu va putea niciodată să fie legat de adevărata lui identitate.

Însă crearea unei noi identităţi urma să fie dificilă. La urma urmei, deja existau două persoane: Ross şi DPR. Dacă trebuia să reţină detalii despre o a treia persoană, minciunile puteau să se complice foarte repede. Pentru a se asigura că Ross nu uita prea multe despre Joshua, s-a rezumat la poveşti cunoscute atunci când le-a trimis mesajul noilor proprietari. A explicat că el, Josh (mai pe scurt), avea 29 de ani, era din Texas şi se întorsese de

curând dintr-o călătorie din Sydney, Australia. „Sunt broker pe piaţa valutară şi mai lucrez independent şi pe nişa IT”, i-a scris Ross, în calitate de Josh, cuplului care dădea în chirie apartamentul. „În mare parte, sunt un tip rezervat şi îmi petrec majoritatea timpului lucrând.”

Ross nu trebuia să-şi facă griji că vreunul dintre prietenii lui din lumea reală, cum ar fi René sau Selena, avea să afle despre acest nou alter-ego, Josh, pentru că plănuia să păstreze fiecare categorie separată de celelalte, fără să-i invite pe vechii lui prieteni în noua sa casă şi fără să-i invite în oraş pe noii colegi de apartament pentru a-i cunoaşte pe vechii lui prieteni. Cât despre Kristal, care ar fi putut să vină în vizită din Portland, ei bine, povestea aceea se stinsese aproape la fel de rapid pe cât se aprinsese. Ross şi-a pierdut interesul imediat ce lucrurile au început să devină ceva mai serioase. Cum puteai să ai o relaţie cu cineva în condiţiile în care îi ofereai acelei persoane doar jumătate din tine? Aşa cum le mărturisise amicilor lui, atât din lumea reală, cât şi celor de pe Silk Road, îşi dorea să aibă cândva o familie. Doar că nu venise încă momentul şi nu avea să fie alături de Kristal.

Dar asta nu conta, pentru că, imediat ce Ross a început să se ascundă, o altă persoană specială urma să revină în viaţa lui încet, dar sigur. Persoana cu care

jurase că nu avea să mai vorbească niciodată: Julia.

Asta nu apărea pe lista lui.

Înainte să hotărască să iasă din peisaj pentru o vreme, citise o carte despre productivitate. Aşa ajunsese la o concluzie care nu era diferită de abordarea lui din timpul facultăţii, când renunţase la banalităţile inutile din viaţa lui – când, de exemplu, hotărâse să nu mai facă duş cu apă caldă timp de o lună sau să supravieţuiască doar cu o pungă de orez pe săptămână. Unul dintre mesajele cărţii era că cititorul trebuia să-şi anuleze toate evenimentele programate Online şi să o ia de la început. Când a făcut asta, calculatorul a anulat un vechi eveniment cu Julia, fiindu-i trimis un mesaj automat prin care era anunţată de respectiva acţiune.

„Cum mai eşti?", i-a scris ea drept răspuns. „Eu tot cred că eşti uimitor."

Aceasta a dus la un schimb sporadic de e-mail-uri între cei care fuseseră cândva atât de îndrăgostiţi. Deşi deocamdată doar flirtau, poate că urma să se transforme din nou în ceva în viitor. Iar dacă era să nu se mai întâmple nimic, măcar era o modalitate plăcută prin care putea să se detaşeze puţin de tot haosul cauzat de multiplele lumi în care trăia acum.

În pielea lui Josh, Ross a mers la casa de pe Fifteenth Avenue şi a făcut un scurt tur. I-au fost prezentaţi cei care închiriaseră celelalte dormitoare ale casei şi, după

ce i-a dat un cec lui Andrew Ford, bărbatul care închiria camera, Ross s-a mutat imediat.

Noii colegi de apartament ai lui Josh nu ştiau că texanul de 29 de ani care îşi despacheta acum puţinele posesiuni, tipul care venise la propriu cu un laptop şi o geantă mică de haine – suficient pentru o călătorie de o săptămână –, se numea, de fapt, Ross Ulbricht. Şi, cu siguranţă, nu suspectau absolut deloc că el era şi Dread Pirate Roberts, cel care avea zeci de milioane de dolari în Bitcoin pe laptop şi pe carduri de memorie în buzunar. Pentru colegii de apartament, Josh părea un broker liniştit şi politicos, nu tipul care ordonase uciderea a şase oameni în ultimele câteva luni.

Da, mai mulţi oameni fuseseră omorâţi din cauza lui Dread Pirate Roberts.

La scurtă vreme după înecul şi omorul ulterior al lui Curtis Green, încă o persoană încercase să fure de la DPR 500.000 de dolari în Bitcoin. Totuşi, spre deosebire de situaţia anterioară, când banii fuseseră pur şi simplu furaţi şi lucrurile trebuiau gestionate corespunzător, cel care îi luase acum ameninţa că avea să facă publice sute de nume reale şi adrese ale unor utilizatori de pe Silk Road care fuseseră furate cumva. Singura metodă prin care se putea evita acel lucru, i-a spus şantajistul lui DPR, era să-i plătească 500.000 de dolari.

Dar Ross nu avea de gând să se mai lase păcălit încă o

dată de o astfel de manevră, aşa că recrutase un nou grup de adepţi, Hells Angels, pe care îi cunoscuse prin intermediul site-ului, a căror misiune era să găsească hoţul şi să-l omoare. „Pentru mine, acest gen de comportament este de neiertat”, le-a explicat DPR celor de la Hells Angels prin intermediul chatului. „Mai ales aici, pe Silk Road, anonimitatea e sfântă.”

Costul pentru acest asasinat fusese stabilit la 150.000 de dolari şi trebuia să fie o crimă „curată”. Dread nu era încântat de acest preţ, aşa cum le-a şi spus celor de la Hells Angels; plătise jumătate din această sumă pentru un omor anterior.

Oricum, negocierile cu un grup de bătăuşi nemiloşi nu erau tocmai o sarcină uşoară şi 150.000 de dolari nu însemnau nimic pentru Dread la acest moment, aşa că a acceptat. Pe parcursul următoarelor zile, printre mesajele primite de DPR, a apărut şi un e-mail cu fotografia unui bărbat mort, alături de un mesaj care spunea: „Problema ta a fost rezolvată... Şi stai liniştit, pentru că nu va mai şantaja pe nimeni. Niciodată”.

Din păcate, aceasta nu era ultima dintre problemele lui Ross. Cu puţin timp înainte ca Hells Angels să-l omoare, şantajistul recunoscuse că împărtăşise informaţiile secrete cu patru alţi asociaţi, dintre care unul era prezent pe Silk Road cu numele de cont „tony76”. Fără să clipească, DPR a plătit 500.000 de

dolari pentru ca şi acesta să fie ucis.

Ross scrisese în jurnalul lui de pe calculator ce făcuse. „Am trimis banii la angels pentru uciderea lui tony76 şi a celor trei asociaţi ai săi”, după care urma o actualizare despre o operaţiune complicată pe care o făcuse la nivelul serverelor site-ului în acea zi: „O încărcare foarte mare (300/16) a făcut ca site-ul să se prăbuşească în offline şi am reconfigurat paginile principale şi cele de categorii pentru eficienţă sporită”.

Părea că şi crima, la fel ca în cazul codului, devenea mai uşor de executat odată ce era exersată.

Pe lângă tot acest haos, DPR primise o ameninţare cu moartea din partea cuiva care îşi spunea Deathfromabove şi care susţinea că ştia că fusese implicat în uciderea lui Curtis Green. Ross a avut parte de încă o sperietură când, din cauza unei greşeli de cod de pe site, a fost expusă adresa de IP a serverului. Dacă cineva de la FBI sau din altă parte s-ar fi uitat atunci, ar fi putut să-şi dea seama unde era serverul care susţinea Silk Road – ceva ce Ross reuşise să țină ascuns mai bine de doi ani.

Astfel, din cauza amestecului de crime, ameninţări cu moartea, afaceri cu Hells Angels, la care se adăuga presiunea aferentă tuturor acestora, Ross fusese forţat să se ascundă.

Şi Variety Jones făcuse acelaşi lucru, mutându-se în

Thailanda, în încercarea de a nu fi prins, dacă lucrurile se agravau. VJ a explicat că acolo cunoştea nişte poliţişti corupţi, aşa că putea să afle dacă cineva era pe urmele lui şi să fugă uşor înainte să-i bată la uşă nişte Feebs.

Dar în tot acest haos în care se afla Dread, se întâmplase şi ceva bun. VJ nu mai era singurul care avea contacte printre poliţiştii corupţi. Şi DPR reuşise să angajeze un poliţist.

Făcuse nişte aluzii în reţeaua de pe site, oferise nişte stimulente pe ici, pe colo, şi se părea că putea să aibă un informator în aparatul de stat care să-l ţină la curent, în schimbul unei taxe, cu ce se întâmpla în cazul operaţiunii pentru prinderea lui Dread Pirate Roberts. Informatorul a spus că suma pe care o cerea pentru fiecare informaţie clasificată era una modică, de 50. Ooo de dolari. Încă era neclar cum aveau să decurgă lucrurile şi dacă informaţiile cumpărate aveau să-l ajute să scape de agenţii federali. Dar nu strica să încerce.

Din fericire pentru DPR, afacerile mergeau din plin. Până la sfârşitul lui iulie, Silk Road avea să ajungă la un milion de utilizatori. Iar asta în doi ani. Ross nu ar fi putut să-şi închipuie vreodată că Silk Road pe care vânduse prima punguţă de ciuperci magice urma să se dezvolte într-un site prin care ajuta un milion de oameni să cumpere şi să vândă droguri şi alte mărfuri

restricţionate. Chiar şi cu tot stresul cu care se confrunta în acel moment, tot i se părea uluitor unde ajunsese.

Prin urmare, faptul că îi dădea unui informator 50.000 de dolari sau celor de la Hells Angels o jumătate de milion pentru câteva crime era ceva care ţinea de costurile implicite ale afacerii. Abia dacă se simţea la nivelul profiturilor site-ului.

Din fericire pentru Ross, acesta devenise un CEO expert şi încrezător pentru Silk Road. Nu mai punea nimeni la îndoială acum că el era la cârmă şi, deşi alţii îl susţineau, DPR era ultima instanţă decizională în orice situaţie şi nici nu mai căuta aprobarea lui Variety Jones, cel care îi fusese mentor cândva.

În calitate de şef, Ross le amintea adesea unora dintre angajaţi că „suntem aici pentru a transforma civilizaţia umană". Şi le oferea prelegeri lungi şi pline de inspiraţie, prin care îi învăţa cum să motiveze soldaţii atunci când tensiunile se amplificau. Iar unii dintre cei care lucrau pentru el aveau întocmai nevoie de aşa ceva acum, ţinând cont de presiunea la care era supus site-ul din partea hackerilor şi a autorităţilor.

„Dă-mi voie să-ţi prezint o scurtă pildă", i-a scris Dread unui angajat. „Este perioada Evului Mediu în Europa...", a început el. Un bărbat apare pe un şantier şi vede un grup de muncitori care ciopleau bucăţi de

marmură pentru o clădire. Cei mai mulţi dintre bărbaţi lucrează încet şi au chipuri trase, nefericite. „Ce faceţi?”, îi întreabă acesta pe muncitori, la care ei răspund: „Ce pare că facem? Cioplim bucăţi de marmură”. Dar apoi bărbatul zăreşte un alt muncitor cu o scânteie în privire şi care zâmbeşte. Acest lucrător pare să-şi facă treaba cu o viteză de două ori mai mare decât ceilalţi, iar piesele tăiate de el sunt impecabile. Aşa că bărbatul se îndreaptă spre acesta şi îl întreabă: „Ce faci?”, la care acest muncitor îl priveşte şi îi spune: „Construiesc o catedrală în numele gloriei Domnului”.

„Dacă te-ar întreba cineva ce faci”, a continuat DPR către angajatul său, „i-ai spune că «te ocupi de probleme ale oamenilor» sau că «lucrezi la eliberarea omenirii»?” Acesta era motivul pentru care Ross trebuia să se ascundă: pentru că avea prea mult de pierdut. Nu avea să mai lucreze din apartamentul lui René, nu avea să mai meargă la Momi Toby’s de pe strada Laguna pentru a se pierde în cafeneaua lui preferată şi pentru a lucra la Silk Road de acolo. Când DPR era căutat de atât de multe agenţii de stat, dar şi de „Deathfromabove” care îl ameninţase cu moartea, era imperativ să devină mai atent.

Aşadar, când se închidea uşa dormitorului de pe Fifteenth Avenue, din apropiere de Outer Sunset, cei rămaşi afară, în sufragerie, presupuneau că noul lor

coleg de apartament, „Josh”, lucra la tranzacţionarea unor acţiuni sau făcea cine ştie ce muncă independentă de IT.

Dar în acea cameră Ross, Josh şi DPR ştiau că lucrau cu toţii împreună la construcţia propriei „catedrale în numele gloriei Domnului” şi că, prin aceasta, contribuiau la eliberarea omenirii din lanţurile tiraniei guvernului american.

carl trece în cealaltă tabără

Mirosul de cafea încă persista în aer în timp ce Carl stătea în micul lui birou din sediul DEA din Baltimore, lucrând de zor la laptop. Tăcerea a fost întreruptă de sunetul telefonului, din nou. Ştia exact cine era înainte ca măcar să pună mâna pe telefon, pe ecran apărându-i prefixul zonei Spanish Fork, Utah. Era din nou Curtis Green, Gooch! Trebuia să fie a opta oară în acea zi când Green îl sunase şi începea să fie al dracului de enervant.

— Nu pot să cred că tu mă acuzi în continuare că am furat banii de la DPR, i-a spus Green la telefon cu glas subţire. Jur că n-am furat nimic de la el.

Dar Carl nu-l credea.

— Eşti un mincinos.

După ce l-a mai ascultat puţin pe Green plângându-se, i-a spus să se relaxeze şi să continue să

se ascundă, căci DPR credea în continuare că era mort şi, băgând puţin frica în el, i-a garantat că, dacă liderul Silk Road afla că Green era încă în viaţă, putea fi sigur că lucrurile nu aveau să rămână aşa prea mult timp.

— Câtă vreme ar trebui să rămân ascuns? s-a plâns Green. N-am mai ieşit afară de luni întregi.

Apoi a început din nou să se smiorcăie că nu avea nimic de-a face cu banii furaţi. Carl, sătul de aceste aiureli, i-a închis.

După falsa tortura, dar nu chiar, de la hotelul Marriott, DPR îl rugase pe Nob să le spună „gorilelor" lui să-l omoare pe Green. Carl n-avea timp să zboare din nou până la Spanish Fork Utah, aşa că i-a spus lui Green să-şi însceneze propria moarte. Instrucţiunile au fost simple: scufundă-ţi capul în apă, de parcă ai fi fost înecat. Apoi deschide o conservă de supă de la Campbell. Un sortiment cu roşii. Şi toarnă-ţi supa aia din gură, de parcă ai fi murit din cauză că ai fost ţinut cu forţa sub apă şi ai fi vomitat, ceva să arate a mucus. La urmă, ca să avem ceva ce poate fi arătat, pune-o pe soţia ta să ia telefonul mobil şi să-ţi facă o poză cu trupul tău neînsufleţit.

Nob i-a trimis apoi poza neclară lui Dread Pirate Roberts ca dovadă că Green, un hoţ şi un om de nimic, fusese omorât. „A murit asfixiat / i-a cedat inima", i-a scris Carl lui Dread.

Aici trebuia să se termine totul. Totuşi, la puţin timp după acea interacţiune, Carl a observat o schimbare la Dread. Ca şi cum ordinul de a omorî pe cineva, sau cel puţin convingerea că asta se şi întâmplase, îl făcuse pe DPR să simtă gustul puterii şi al controlului, lucruri pe care nu le mai simţise înainte. Căpitanul de pe Silk Road începuse să fie mai impunător şi mai încrezător ca niciodată. Atunci când Carl – în calitate de prieten, „sunt de partea ta" – a încercat să-l avertizeze pe DPR în privinţa consecinţelor potenţiale aferente acelei afaceri, răspunsul lui Dread a fost unul recalcitrant, atitudine pe care faţă de Carl n-o mai avusese până atunci.

„Nu am fost constrâns să fac asta. Eu am ales", a afirmat sfidător Dread. „Eu am ales asta cu deplina conştientizare a consecinţelor care vor urma." Apoi şi-a expus percepţia intransigentă conform căreia Silk Road urma să crească atât de mult încât „va forţa guvernele să legalizeze drogurile". Nu trebuia să pui la îndoială ce spunea Dread Pirate Roberts, pentru că era dispus să facă orice ai putea să-ţi închipui pentru a-şi atinge scopul.

Dread devenise mai ferm şi în privinţa unor aspecte mai mărunte. Atunci când Nob a întârziat la o discuţie despre afaceri pe care o programaseră, DPR l-a apostrofat şi i-a ţinut un lung discurs despre

importanţa loialităţii şi „a respectării cuvântului dat”.

O, căpitane, căpitanul meu.

Nu a durat mult până când DPR, deşi la început întristat de moartea lui Curtis Green, a ajuns să fie convins că acea crimă avusese loc chiar din vina lui Green. „Sunt nervos că s-a întors împotriva mea”, i-a scris lui Nob. „Sunt nervos că a trebuit să-l omor. Pur şi simplu, mi-ar plăcea ca oamenii să aibă ceva integritate.”

Carl a fost întru totul de acord. „S-ar putea ca integritatea să fie cel mai dificil lucru de găsit [la oameni]”, i-a scris el, evidenţiind faptul că loialitatea, teama, lăcomia şi puterea sunt trăsături care îi caracterizează pe mulţi, „dar integritatea este rară”. Se părea că „integritatea” era o trăsătură rară şi pentru Carl.

Pe parcursul ultimelor câteva luni, la fel ca celălalt agent cu care lucra şi care furase 350 000 de dolari de pe site, Carl încercase să găsească o modalitate prin care să obţină şi el bani din cazul Silk Road în propriul beneficiu. Carl s-a gândit că era o ocazie unică în viaţă. Nimeni nu avea să afle vreodată. Era vorba despre Bitcoin, nu se putea urmări – erau bani digitali.

Şi astfel a pus la cale un plan. Mai multe planuri chiar.

Într-o după-amiază din vara lui 2012, i-a scris lui

Dread Pirate Roberts ca să-i facă o propunere. Se părea că Nob cunoştea, din pură întâmplare, un agent corupt. I-auzi, cum de? Un tip care se întâmpla să fie implicat în cazul Silk Road. Interesant. Numele agentului, a explicat Nob, era Kevin şi acesta era dispus să îi divulge lui Dread Pirate Roberts informaţii despre caz, dar în schimbul unei mici donaţii.

Dread a vrut să ştie de unde îl cunoştea Nob pe acest agent corupt.

„El m-a abordat", i-a explicat Nob. „Mi-a spus despre o investigaţie care mă privea."

„De ce a făcut asta?", a întrebat DPR.

„A făcut-o pentru bani :)", a spus Nob. „Kevin e un tip foarte inteligent şi perfid."

La fel cum Carl se inspirase din tot ceea ce ştia despre traficul de droguri din America de Sud pentru a-l construi pe Nob, acum se folosea de demonii lui interiori pentru a-l crea pe „Kevin", un agent lipsit de scrupule căruia îi plăcea să încalce regulile şi care era pe punctul de a încălca una dintre cele mai sfinte graniţe ale aplicării legii. Avea de gând să înceapă să-i vândă secrete omului pe care îl urmărea.

Până la acel moment, supervizorii lui Carl avuseseră acces la tot ce îi scrisese lui DPR, pentru că toate conversaţiile lor erau clasate ca dovezi, în documentaţia „Raportului de investigaţie" al DEA.

Conştient de acest lucru, Carl a sugerat ca o parte din discuţiile dintre Nob şi Dread, mai ales cele cu informaţii primite de la Kevin, să fie transferate pe PGP, un sistem de chat privat şi foarte bine securizat care criptează absolut orice mesaj. Dacă era să comită o infracţiune gravă, ceea ce era pe punctul să facă, Carl voia să se asigure că autorităţile nu aveau să afle niciodată din citirea, acelor mesaje.

Şi aşa s-a creat o nouă relaţie.

Deghizat în Kevin, Carl putea să-l ajute pe DPR să rămână cu un pas înaintea autorităţilor federale, împărtăşindu-i informaţii secrete şi extrem de sensibile referitoare la cursul investigaţiei de până atunci. În schimb, acest poliţist corupt cerea o „donaţie" de aproximativ 50 000 de dolari de fiecare dată când transmitea ceva de valoare. O donaţie pe care DPR era mai mult decât încântat să o plătească. Era un plan perfect: mesajele erau criptate, aşa că nimeni în afară de Carl şi DPR nu puteau să le citească vreodată, iar plata se făcea în Bitcoin, aşa că nimeni nu putea să le dea de urmă vreodată. Carl îi dădea informaţii despre anchetă lui Dread Pirate Roberts, împărtăşindu-i pe ascuns numele celor care ar putea fi suspecţi în caz sau numele traficanţilor de droguri de pe site care fuseseră arestaţi şi s-ar putea să fi ciripit – informaţii pertinente care îl vor ajuta pe DPR să aibă un avans în faţa agenţilor

federali. În schimb, cel pe care Carl se presupunea că trebuia să îl prindă îi plătea câte 50.000 de dolari, câte 100.000 de dolari. În cele din urmă, Carl va ajunge astfel la o sumă de 757.000 de dolari.

Pentru Dread Pirate Roberts erau bani bine cheltuiţi: se asigura că, dacă cineva din rândul autorităţilor avea să-şi dea seama cine era cu adevărat, Ross putea să fugă înainte să se trezească la uşă cu poliţia.

o amendă pentru parcare neregulamentară pe internet

Gary Alford citise luni întregi tot ce reuşise să găsească despre Silk Road. Absolut fiecare informaţie, de cel puţin trei ori. Devenise obsedat de ideea că el putea să îl găsească pe Dread Pirate Roberts.

Apoi, în ultima zi de vineri a lunii mai din 2013, în timp ce era în pat cu laptopul deschis, obsesia lui Gary i-a oferit un prim semnal că era posibil să ducă la un rezultat.

Era finalul unei săptămâni lungi de muncă în cadrul grupului operaţional din New York care era pe urmele lui DPR. În acea seară, Gary se bucurase de o masă alături de soţia lui acasă, iar apoi cuplul s-a pornit uşor pe scări pentru a merge la culcare. Doamna Alford a adormit aproape imediat, iar câinele lor, Paulie, stătea covrig la marginea patului, sforăind uşor.

Multe dintre obiectele decorative din dormitorul familiei Alford erau roşii. Pătura, pernele şi inclusiv pereţii arătau de parcă ar fi fost daţi cu un tub de vopsea într-o nuanţă intensă de roşu-închis. În această cameră roşie, Gary tot stătea pe laptop, citind în continuare despre Silk Road.

Pe parcursul ultimelor luni, Gary venise cu câteva ipoteze despre cine putea fi DPR. Dread cunoştea sistemul politic american incredibil de bine, ceea ce însemna că, probabil, locuia în Statele Unite. Şi trebuia să aibă o experienţă impresionantă în IT ca să fi construit un astfel de site.

Apoi mai era şi cel mai mare indiciu dintre toate.

Gary citise primele texte (de câte cel puţin trei ori) scrise de către creatorul platformei Silk Road, în care susţinuse că achiziţionarea de droguri de pe străzi, acolo unde alţii puteau să te păcălească sau să te bată, era ceva periculos, în timp ce cumpărarea lor de pe Silk Road oferea mult mai multă siguranţă. Gary, care era de culoare şi care crescuse în zonele de locuinţe sociale, s-a simţit imediat ofensat.

— Ce vrea să spună prin „alţi oameni”? i-a spus soţiei lui când discutau despre caz. În mod evident, a judecat el, nu crescuse printre aceşti „alţi oameni”, pentru că, dacă ar fi făcut-o, aşa cum a fost cazul meu, nu ne-ar fi numit „alţi oameni”.

Însă, chiar dacă fusese ofensat de afirmaţie, aceasta i-a oferit acel ultim şi cel mai important indiciu: DPR era un tip alb şi era foarte probabil să fi provenit din suburbii.

Chiar şi cu aceste piste, Gary reuşise să limiteze cercul suspecţilor la vreo, eh, poate 20 de milioane de oameni. Chiar şi aşa, era un indiciu.

La fel ca toţi ceilalţi agenţi din cadrul forţelor de ordine care lucrau la caz, Gary adunase deja o listă de nume dintre care credea că avea să-l descopere pe Dread Pirate Roberts. Printre aceste nume apărea şi cel al unui programator care avea credinţe cu puternice tendinţe libertariene, cel al unei persoane care lucra cu Bitcoin şi încă unul, cel al unui tip care se ocupa de un forum online. Însă probabilitatea ca DPR să fie oricare dintre aceştia era foarte mică.

Aşa s-a făcut că, târziu în acea seară, în timp ce stătea culcat în patul lui cu lenjerie roşie, cu capul pe perna lui roşie, lui Gary i-a venit o idee.

S-a gândit la prima persoană care a scris vreodată despre Silk Road pe internet. Toată lumea ştia că fusese Adrian Chen, bloggerul de la *Gawker,* care publicase celebrul prim articol despre Silk Road. Gary s-a gândit că poate chiar Adrian Chen era, de fapt, Dread Pirate Roberts.

Dacă era aşa, poate că Adrian Chen mai scrisese

despre Silk Road şi în altă parte înainte să abordeze subiectul pe *Gawker.*

Prin urmare, Gary a revenit la Google şi a recitit articolul din Gawker, de trei ori. La ultima parcurgere, a văzut ceva interesant într-un link, ceva ce nu mai văzuse înainte: în locul extensiei „.com”, adresa site-ului Silk Road era urmară de „. Onion”, adică domeniul folosit de browserul Tor.

Cu această informaţie, Gary s-a întors la Google şi a scris „Silk Road. Onion” în bara de căutare, apoi a aplicat un filtru pentru intervalul de timp, astfel încât să i se afişeze doar rezultatele de dinainte de 1 iunie 2011, ziua în care fusese publicat articolul din Gawker. De această dată i-au apărut doar câteva linkuri pe care nu le mai accesase până atunci. Clic. Clic. Clic iar. Şi din neant a dat peste o postare de pe un forum numit Shroomery, postare publicată exact la 16:20 într-o zi de marţi, pe 27 ianuarie 2011 – în aceeaşi săptămână în care se spunea că s-ar fi deschis oficial Silk Road. A accesat linkul şi a început să citească.

„Am dat peste un site numit Silk Road”, scrisese cineva în 2011 pe Shroomery. A continuat să se uite prin Shroomery, care oferea explicaţii despre cultivarea ciupercilor magice, până când a observat că autorul comentariului despre Silk Road îşi spunea Altoid. Gary s-a ridicat din pat.

— Unde te duci? a întrebat soţia lui Gary, pe jumătate adormită, în timp ce acesta se ridica din pat.

— Jos, a şoptit el.

Lumina albăstruie a laptopului său s-a estompat pe măsură ce Gary traversa holul. Paulie a sărit din pat şi a fugit în spatele lui.

Stătea pe canapeaua din sufragerie şi continua să caute mai departe. A revenit iar la Google, de această dată căutând „Silk Road. Onion" şi „Altoid", dând peste încă nişte link-uri albastre. Clic. Clic. Clic. Şi descoperise încă un comentariu, pe un alt forum, în care se vorbea despre ideea de a crea un „magazin de heroină" care să le permită oamenilor să cumpere „H" de pe internet cu ajutorul lui Tor şi al monedei Bitcoin. La fel ca pe celălalt site, această postare fusese scrisă de Altoid.

„Ce subiect grozav! Aveţi o mulţime de idei foarte bune. A intrat cineva deja pe Silk Road?" Altoid scrisese cam în aceeaşi perioadă, în ianuarie 2011: „E ca un fel de amazon. Com sub anonimat".

Pe parcursul următoarelor zile, Gary a contactat aceste forumuri şi, folosindu-se de autoritatea funcţiei sale, a solicitat numele şi adresele de e-mail care erau asociate conturilor „Altoid". Se părea că fuseseră înregistrate de cineva care avea adresa de e-mail frosty@frosty.com, ceea ce nu era un cont de e-mail

real, deci nu ducea nicăieri. Însă, pe măsură ce Gary a săpat mai adânc, a descoperit că utilizatorul Altoid avea încă o adresă de e-mail asociată, adresă care fusese ştearsă de atunci, dar care rămăsese în baza de date a site-ului.

Aşa a descoperit că acel cont îi aparţinea lui rossulbricht@gmail.com.

O altă căutare a relevat că Ross Ulbricht era un tânăr caucazian din suburbiile Texasului şi care se apropia de vârsta de 30 de ani. Dar lipsea ceva din profilul acestui nou suspect: Ross Ulbricht nu avea experienţă în IT.

Desigur, să fii primul care să scrie vreodată despre Silk Road în mediul online nu trebuia să însemne în niciun caz că el era creatorul Amazonului drogurilor. Din câte ştia Gary, zeci sau chiar sute de oameni poate că vorbeau deja despre site în conversaţii private sau în zone ale internetului neindexate, înainte ca „Altoid" să scrie despre asta pe acele forumuri. Dar era suficient pentru a adăuga numele lui Ross Ulbricht la lista restrânsă a suspecţilor adunaţi de Gary, toţi fiind persoane care ar putea fi, într-un fel sau altul, implicate în cazul Silk Road.

Deşi nu ştia asta la acel moment, Gary tocmai descoperise echivalentul unei amenzi pentru parcare neregulamentară prinsă de maşina lui Son of Sam. Doar că aceasta era o postare obscură pe un forum

online.

tarbell descoperă o greşeală

Chris Tarbell a ieşit grăbit din biroul Procuraturii, situat la adresa Saint Andrews Piaza, numărul 1, din New York. Se îndrepta cu paşi repezi spre sediul FBI de vizavi în timp ce a scos din buzunar un card de memorie mic şi gri care putea să schimbe lumea – cel puţin lumea lui Chris Tarbell.

Abia putea să se abţină de cât de entuziasmat era, gândindu-se că acel card de memorie pe care îl ţinea în mână putea să aibă pe el serverele Silk Road. Cardul ajunsese prin poştă în acea dimineaţă şi fusese trimis de autorităţile din Islanda. Dacă serverul de pe card nu era criptat, exista posibilitatea ca FBI-ul să poată să ajungă la Dread Pirate Roberts.

În momentul în care FBI-ul începuse anchetarea oficială a cazului Silk Road cu câteva luni mai devreme, Tarbell şi mica lui echipă de agenţi federali se aflau deja cu o mie de paşi înaintea oricărui alt grup guvernamental care lucra la caz. La urma urmei, agenţii de la Infracţiuni Cibernetice îşi petrecuseră ani buni cu urmărirea şi arestarea indivizilor de pe Dark Web, prinseseră hackeri, pedofili, hoţi de identitate şi chiar terorişti, dintre care mulţi adoptaseră aceste

tehnologii ca arme silenţioase.

Agenţii FBI mai ştiau şi că se întâmpla destul de des ca răufăcătorii pe care îi urmăreau să facă greşeli. Uneori era vorba despre gafe mici şi aparent lipsite de risc, dar tot erau greşeli. Adesea, tot ce aveau de făcut agenţii pentru a rezolva un caz era să descopere o astfel de greşeală.

Şi asta făcuse Tarbell în ultima vreme.

Dată fiind experienţa lui de criminalist specializat în calculatoare, Tarbell putea să caute prin forumuri Online care discutau despre codul care stătea la baza site-ului Silk Road şi chiar putea să şi înţeleagă ce spunea lumea. Curând după începerea investigaţiei, Tarbell a observat ceva ce văzuseră Online şi alţi programatori cu experienţă: o actualizare recentă a serverului Silk Road lăsase o eroare mică, dar cu potenţial letal, în pagina de log-in a site-ului. Eroarea părea să dezvăluie adresa de IP a serverului, o serie de numere similare cu adresa unui domiciliu, dar în loc să ducă la o casă, duceau la un server, inclusiv la unul ascuns de pe Dark Web.

La o examinare mai atentă, s-a dovedit că greşeala era un indiciu real şi, după câteva ore de execuţie a unui program care profita de eroare, Tarbell a reuşit să identifice adresa de IP care găzduia serverul Silk Road şi care s-a dovedit a fi în Islanda. (La câteva ore după ce

descoperise eroarea, a văzut-o şi Dread Pirate Roberts şi a eliminat breşa.) A fost un pas uriaş pentru caz, dar încă era neclar ce se afla, dacă se afla ceva, pe acel calculator. Unul dintre scenarii spunea că serverul ar fi putut să le indice agenţilor FBI cine erau cei care se ocupau de site. Însă, dacă serverul era criptat, şi probabil că era, sau chiar şters până când să ajungă aceştia la el, indiciul putea să însemne fix nimic.

Durase câteva săptămâni, fusese nevoie de o vizită scurtă peste ocean, de câteva pârghii legale şi de câteva beri băute cu nişte poliţişti islandezi ca autorităţile din Islanda să le dea toate informaţiile pe care le aveau despre server. Şi apoi, la mijlocul lui iunie, ajunsese prin poştă o copie la adresa Procuraturii, sub forma unui card de memorie gri (care probabil se strecurase pe lângă nişte droguri care fuseseră cumpărate de pe Silk Road).

Tarbell, care avea acum în mână obiectul, a trecut în mare grabă pe lângă gardienii din clădirea FBI-ului. Le-a arătat din mers cardul de acces şi s-a dus ţintă spre etajul 23, căutându-l pe Thom Kiernan, specialistul în calculatoare cu care lucra în cadrul Diviziei de Infracţiuni Informatice.

— Am pus mâna pe el, a spus bucuros Tarbell atunci când l-a găsit pe Thom în laboratorul 1A.

Staţia informatică din laborator era o bancă lungă cu

monitoare, tastaturi şi hard-diskuri aşezate în toate direcţiile. Cei doi şi-au tras câte un scaun în faţa unuia dintre calculatoare şi Tarbell i-a întins cardul de memorie lui Thom, care tremura din cauza nerăbdării în timp ce îl introducea în calculator. Degetele lui Thom au început să danseze cu repeziciune pe tastatură, deschizând dosare şi afundându-se în conţinutul cardului. Cei doi bărbaţi erau teribil de entuziasmaţi de posibilitatea de ce ar putea găsi pe el. Şi apoi chipul lui Thom s-a întunecat. S-a întors la Tarbell dezamăgit şi i-a spus ultimele două cuvinte din lume pe care oricare dintre ei ar fi vrut să le audă:

— E criptat.

Pe ecranul din faţa lor se afla un şir nesfârşit de caractere aleatorii, cifre şi litere care nu arătau a nimic care putea să aibă sens. Mii de linii de mizerii neinteligibile.

Tarbell a pus descumpănit mâna pe telefon şi l-a sunat pe Serrin Turner de la Procuratură, cel care tocmai îi înmânase cardul de memorie, şi i-a lăsat un mesaj vocal: „Sună-mă înapoi cât de repede poţi. Avem o mare problemă".

— Futu-i! a izbucnit Tarbell, trântind telefonul. Am ieşit din joc.

După câteva tentative inutile de deschidere a dosarelor (ceva similar cu a încerca să pătrunzi în Fort

Knox cu o agrafă de birou), Tarbell s-a îndreptat rezervat şi dezamăgit înapoi spre biroul lui. După-amiază, a fost sunat de Serrin.

— Ce vom face acum? l-a întrebat Serrin.

— Sincer, habar n-am, i-a răspuns Tarbell. Nu sunt sigur că există ceva ce am putea face.

Pentru ei, jocul chiar se încheiase. A închis telefonul descumpănit.

După câteva zile, Tarbell l-a sunat din nou pe Serrin pentru a discuta despre altceva. La finalul convorbirii, Serrin l-a întrebat dacă făcuseră vreun progres cu serverul Silk Road.

— Nimic, a spus Tarbell.

— Şi parola nu a mers?

— Care parolă?

— Băieţii din Islanda au trimis şi o parolă odată cu cardul de memorie, i-a explicat Serrin.

— Nu mi-ai dat nicio parolă! a răspuns Tarbell, şocat că abia acum auzea despre asta, în timp ce îi revenea entuziasmul pe care îl simţise cu câteva zile în urmă.

— Sunt destul de sigur că ţi-am dat-o. Bine, stai să o găsesc, i-a spus Serrin, frunzărind prin nişte hârtii de pe biroul lui. E „try to crack this NSA”[24] fără spaţii.

Era o lovitură din partea autorităţilor islandeze la

---

[24] În traducere, „Încearcă să spargi asta NSA" (n. t.).

adresa NSA, după ce Edward Snowden dezvăluise presei un val de informaţii secrete cu câteva luni mai devreme.

Când Thom a scris parola în fişierele de pe cardul de memorie cel gri, acestea s-au deschis ca prin magie, iar acolo, în faţa ochilor lui Tarbell, se afla întregul server Silk Road, necriptat şi clar ca lumina zilei.

— Mama naibii! a ţipat Tarbell.

— Chiar că mama naibii.

— E deschis. E complet deschis, i-a spus Tarbell lui Serrin.

— Da, fir-ar să fie! a chiuit Serrin. La naiba. Da!

În timp ce Thom se apucase de treabă cu ceilalţi agenţi, refăcând baza de date şi construind un calculator virtual care să găzduiască Silk Road, Chris Tarbell s-a îndreptat spre camera din spate şi a rupt o fâşie uriaşă de hârtie din rola unui plotter, lungă cam de doi metri şi jumătate. A luat-o în mână şi a lipit-o cu bandă adezivă pe peretele laboratorului 1A. Apoi a scos un marker negru şi a scris cuvintele „silk road” sus pe foaie, iar dedesubt, o serie de căsuţe şi numere.

La fel cum, în urmă cu zeci de ani, agenţii FBI de la crimă organizată lucraseră din Groapă cu scheme pe acelaşi perete în care scriau unde îşi aveau locul mafioţii în ierarhia unei familii infracţionale, aşa şi Tarbell avea de gând să deseneze o schiţă plină de

numere şi adrese de IP care consemnau unde se aflau ascunse serverele Silk Road. Şi la fel ca în trecut, când mafioţii de rang mic îi duceau pe federali la Don, aşa sperau şi ei că unul dintre acele servere avea să-i conducă direct la Dread Pirate Roberts.

actele de identitate false - partea întâi

Ziua de 10 iulie 2013 a fost una cu vânturi puternice pe Aeroportul Internaţional din San Francisco. Rafale puternice zgâlţâiau avioanele în timp ce se apropiau de golf. La bordul unor zboruri cu pasageri, bagajele din cală erau aruncate în toate părţile, iar în avioanele care transportau corespondenţă, plicurile şi coletele erau amestecate în toate felurile. Însă, atunci când un avion canadian încărcat de corespondenţă s-a pregătit de aterizare, rafalele au părut să se oprească pentru o clipă, iar roţile avionului au atins lin pista.

Avionul s-a oprit, iar cutiile de carton din cală, pline cu plicuri, şi-au croit drumul spre Centrul vamal poştal de la SFO. Inspectorii au descărcat cutiile una câte una şi au aşezat conţinutul lor pe diferite benzi transportoare, toate menite să ajungă în oraşele sau metropolele de peste tot din Statele Unite.

Manipulantul care era de serviciu în acea zi a desfăcut una dintre cutii, întinzându-se spre o

grămăjoară de plicuri pătrate care rămăseseră lipite unele de altele pe tot parcursul călătoriei din Canada. Luate individual, niciunul dintre acele plicuri pătrate nu părea suspect, dar împreună, grupate, era ceva în neregulă cu ele.

Ce i s-a părut lucrătorului poştal că ieşea în evidenţă era faptul că plicurile: aveau exact aceeaşi formă şi dimensiune, iar scrisul de pe faţa fiecăruia era cu siguranţă acelaşi, un scris ascuţit şi dezordonat, semn că expeditorii le scriseseră în grabă. Însă, în mod curios, adresele de retur şi numele de pe plicuri erau toate uşor diferite între ele.

Una fusese trimisă de către un „Cole Harris" care locuia în Vancouver. O alta venea de la un „Arnold Harris" care stătea în alt loc din Vancouver. Şi o a treia fusese expediată de „Burt Harris", tot dintr-o zonă din Vancouver. Trei de Harris, cu toţii din zone diferite din Vancouver, toţi cu acelaşi scris de mână, trimiţând plicuri de aceeaşi dimensiune – aşa ceva nu doar că era bizar, ci era suspect. Pe lângă toate aceste curiozităţi, scrisorile trebuiau să ajungă la persoane diferite din America, dintre care una trebuia să-i fie trimisă unui „Andrew Ford" care locuia la numărul 2260 de pe Fifteenth Avenue, chiar acolo, în San Francisco.

Lucrătorul a înşfăcat un formular de confiscare, a completat tot ce trebuia şi apoi a desfăcut plicurile

pentru a vedea ce se afla înăuntru.

Ross lucrase permanent la site, încercând să se descurce cu problemele noi care tot se iveau, unele din partea unor clienţi nemulţumiţi, altele în relaţie cu angajaţii care încă nu lucrau la adevăratul lor potenţial, hackeri, traficanţi de droguri arestaţi de agenţii federali şi colete care erau puse sub sechestru sau furate pe undeva pe drum. De asemenea, aduna şi informaţii împotriva autorităţilor de la cineva numit Kevin, care îi spusese că federalii începuseră să-i aresteze pe unii dintre cei mai importanţi vânzători de pe site.

Din fericire, Ross era în siguranţă faţă de tot acest haos, ascunzându-se în pielea lui Josh, în locul pe care îl închiriase în apropiere de Outer Sunset şi putând să lucreze neîncetat fără să fie luat la întrebări de colegii de apartament. (Deşi lua câteva pauze pentru a se uita la scheciuri de *stand-up comedy* cu Louis C. K. Şi din nou la *V for Vendetta* şi pentru a citi cărţi cu mesaje libertariene care îi aminteau de misiunea pe care o avea.).

Pentru că era mult mai încrezător în el, Ross începuse să fie mai strict cu angajaţii lui, ţinându-le unora predici în mod constant pentru a-i face să lucreze mai productiv. „Pot mai mult”, a recunoscut intimidat un subaltern după o predică recentă.

La care Ross i-a răspuns: „Sunt sigur că poţi”.

Ross, ascuns în spatele măştii misterioase şi înfricoşătoare a lui Dread Pirate Roberts, hotărâse să acorde primul său interviu, organizând o sesiune de întrebări şi răspunsuri cu un reporter îndrăzneţ de la *Forbes,* Andy Greenberg, care l-a întrebat despre site şi despre misiunea lui. Ross hotărâse să organizeze sesiunea în format de chat, în aşa fel încât să poată să se consulte cu Variety Jones în privinţa fiecărei întrebări şi să răspundă la ele împreună. Era oportunitatea perfectă pentru a răspândi şi a implementa mesajul libertarian al lui Ross. Planul lui VJ era să sugereze că nu exista doar un singur Dread Pirate Roberts, ci mai mulţi.

Atunci când Greenberg a întrebat: „Ce te-a inspirat să construieşti platforma Silk Road?”, Ross a fost viclean: „Nu eu am creat Silk Road, ci predecesorul meu” şi apoi a explicat că „totul era pregătit, el doar a pus piesele cap la cap”.

„Ah, scuze, nu am ştiut că ai avut un predecesor”, a răspuns Greenberg. „Când ai preluat site-ul de la el? înainte să te prezinţi ca Dread Pirate Roberts?”

Ross a continuat să tragă de păr povestea. „E OK”, i-a scris el. „Este prima dată când spun asta în mod public.”

I-a explicat lui Greenberg că cel care fusese creatorul iniţial a fost „recompensat şi mulţumit de înţelegerea

noastră” şi că „de fapt ideea de a preda ştafeta a fost a lui”. Interviul a durat patru ore şi a fost strigătul de luptă perfect pentru misiunea lui DPR.

Atunci când Ross nu era acasă, pierdut în laptopul lui, dând ordine subalternilor săi, făcea plimbări lungi în parcurile din apropiere sau îşi petrecea timpul cu vechii lui prieteni din Austin şi cu noii amici din San Francisco, o deconectare plăcută de la celelalte lumi ale sale.

*

Agentul Ramirez lucra pentru Departamentul de Securitate Internă din San Francisco de mai mult de un deceniu şi era din toate punctele de vedere un veteran cu experienţă. Întotdeauna era atent la detalii şi ştia ce întrebări să le pună răufăcătorilor cu care se intersecta.

În iulie 2013, lucra la mai multe cazuri şi tocmai primise un e-mail de la cineva din serviciile vamale din SFO, referitor la un grup de plicuri pătrate pe care le interceptaseră din Canada. Mesajul spunea că acele plicuri conţineau, toate, acte de identitate false sau cel puţin unele care păreau să fie false.

Agentul Ramirez ştia că, de cele mai multe ori, ofiţerii vamali de la Aeroportul Internaţional din San Francisco (SFO) pur şi simplu distrugeau coletele cu droguri sau documente false; pur şi simplu era mai uşor aşa decât să le dea agenţilor de la Departamentul

de Securitate Internă. Dar unul dintre acele plicuri conţinea nouă – nouă! — acte de identitate false. Era un semnal puternic de îngrijorare. Cine are nevoie de nouă documente de identitate false? Unul, sigur. Două – agentul putea înţelege. Dar nouă? Destinatarul de pe acel plic, deci persoana care trebuia să primească actele de identitate, era un „Andrew Ford" care se pare că locuia în San Francisco, pe Fifteenth Avenue, la numărul 2260.

Deşi actele erau copii perfecte făcute după permise de conducere din New York, California, Colorado şi Regatul Unit, toate păreau să aibă cam acelaşi chip pe ele: un bărbat caucazian cu ochi căprui, înalt de 1, 87 metri, născut pe 27 martie 1984. În unele poze, bărbatul avea o barbă deasă care părea să fi fost adăugată în Photoshop, iar în altele era proaspăt bărbierit.

Aşa ceva era foarte neobişnuit, s-a gândit agentul Ramirez, şi după ce-a studiat mai mult documentele, a hotărât să-i facă o vizită lui Andrew Ford, de la adresa de pe Fifteenth Avenue, pentru a-l întreba despre permisele false.

*

Deşi Ross o văzuse pe Julia cu luni în urmă, jurând să nu mai vorbească niciodată cu ea din cauză că îi dezvăluise Ericăi secretul lui, încă era indubitabil atras de ea. Aşa că, după ce au început să vorbească din nou,

el a invitat-o să-i facă o vizită – un weekend romantic şi relaxant de care Ross avea nevoie pentru a se deconecta de tot ceea ce se întâmpla. Mai era cel puţin încă o lună până când urma să vină în San Francisco, aşa că avea timp să se mai gândească la detalii, dar era extrem de improbabil să o aducă în locul pe care îl închiriase.

Casa de pe Fifteenth Avenue în care închiriase Ross acea cameră nu era cine ştie ce frumuseţe. Era un amestec de elemente spaniole, cu exterior alb, acoperiş maro de teracotă şi cinci ferestre în partea din faţă a casei cu orice trebuie să fi fost la promoţie la Home Depot în acea săptămână. Uşa de la intrare era de sticlă şi curtea din faţă era un petec jalnic de plante ţepene verzi, înalte de vreo cincisprezece centimetri.

Lui Ross, pentru că era Ross, nu îi păsa cum arătau lucrurile. Pentru el nu era importantă decât intimitatea casei, aceasta fiind aproape de marginea oraşului, în apropiere de plajă.

Agentul Ramirez s-a uitat la harta de pe telefonul lui în timp ce oprea în faţa numărului 2260 de pe Fifteenth Avenue din San Francisco. A parcat şi apoi a analizat clădirea, întrebându-se dacă „Andrew Ford” era, oare, acasă.

Casa era în cartierul Duboce Triangle, exact în mijlocul oraşului, şi avea o formă lungă,

paralelipipedică, vopsită în alb şi gri la exterior. Nu avea curte în faţă, iar intrarea era o uşă groasă din lemn. Agentul Ramirez a stat la pândă câteva ore, aşteptând să vadă dacă tipul cu documentele false urma să iasă afară şi să-şi verifice căsuţa poştală, pentru a putea vorbi cu el. Dar acesta nu s-a arătat.

Aşa că agentul s-a dat jos din maşină şi a bătut în uşa vopsită într-un albastru intens, în timp ce avea în mână o poză cu actele de identitate false.

*

Coletele pe care le aştepta Ross ar fi trebuit să ajungă de câteva zile, dar încă nu erau acolo. Se plimbase pe treptele portocalii din cărămidă în fiecare zi pentru a verifica dacă sosise ceva în căsuţa poştală. Dar nu era nimic acolo. Design, nu căuta ceva care să aibă numele lui scris clar, ci ceva care îi fusese trimis lui Andrew Ford, bărbatul de la care închiriase Ross camera, ceva care venea din Vancouver.

Site-ul Poştei din Canada nu era nici el de mare ajutor. Atunci când a scris numărul care i se dăduse pentru a urmări localizarea coletului cu actele de identitate false pe care le cumpărase, tot ce putea să vadă era că acel colet era „încă pe drum”.

*

După ce a aşteptat câteva minute, uşa de la numărul 2260 de pe Fifteenth Street s-a deschis şi în faţa

agentului Ramirez a apărut un bărbat asiatic în vârstă.

— Bună ziua, sunt agentul Ramirez, s-a prezentat acesta. Andrew Ford este acasă?

Asiaticul în vârstă s-a uitat la agentul Ramirez, presupunând că încerca să-i vândă ceva, şi a încercat să-l alunge.

— Nu! a ţipat plin de furie bărbatul asiatic. Nu! El nu locuieşte aici!

Agentul a mai întrebat o dată.

— Andrew Ford?

De această dată, ţinea în mână o poză cu cele nouă acte de identitate false, fiecare având pe faţă o poză cu Ross Ulbricht.

— Locuieşte aici cineva cu numele de Andrew Ford?

— Nu! a răspuns cu vehemenţă asiaticul, închizându-i rapid uşa în nas. Acum pleacă!

*

La fel cum nu vorbea cu cei cu care împărţea apartamentul, Ross alesese să nu socializeze nici cu vecinii. Stătea doar în camera lui lucrând la laptop. Dacă ar fi vorbit cu cei care locuiau lângă el pe Fifteenth Avenue, ar fi auzit poveştile de groază despre coletele care se încurcau la poştă. Poate chiar ar fi auzit povestea despre istoria străzii pe care locuia: povestea despre cum se întâmplase, în primăvara lui 1909, ca primarul oraşului San Francisco să formeze o comisie

care să numeroteze din nou casele şi drumurile din oraş, după ani întregi de confuzii cauzate de asemănările dintre străzi şi bulevarde. Deşi comisia pornise la drum cu scopuri nobile, a reuşit să creeze dispute între cartiere întregi, locuitorii certându-se pe tema căror străzi ar trebui redenumite şi care nu.

Până la urmă, numerele străzilor şi bulevardelor au rămas neschimbate.

Astfel, coletele care erau trimise la adrese de pe Fifteenth Avenue ajungeau, uneori, la adrese de pe Fifteenth Street şi plicurile care trebuiau să ajungă la oamenii de pe Fifteenth Street erau livrate, uneori, pe Fifteenth Avenue.

Iar la mijlocul lui iulie 2013, un agent din cadrul Departamentului de Securitate Internă a ajuns şi el la adresa greşită, căutându-l, din pură întâmplare, pe individul care cumpărase nouă acte de identitate false la casa de pe Fifteenth Street, numărul 2260, în loc să îl caute la adresa scrisă pe plic: Fifteenth Avenue, numărul 2260. Adresa la care locuia Ross Ulbricht.

şedinţa de coordonare

În acea perioadă, în fiecare an, Gary îşi lua o zi liberă de la serviciu pentru a sărbători acea săptămână din 1977 în care oraşul New York rămăsese în beznă – ziua

în care se născuse el. Însă, în acel an, cu doar câteva zile înainte de ziua lui, a fost rugat să meargă într-un loc secret din apropiere de Washington, DC, pentru a participa la o şedinţă extrem de secretă şi incredibil de importantă. Poate cea mai importantă din cariera lui.

I s-a spus că adunarea era o „şedinţă de coordonare" referitoare la cazul Silk Road şi urma să fie condusă de mai-marii din Departamentul de Justiţie, cel mai de sus eşalon al sistemului judiciar din Statele Unite. Se părea că DOJ[25] convocase această şedinţă, pentru că toate grupările guvernamentale care se ocupau de investigarea cazului Silk Road (adică aproape toate facţiunile aparatului de stat) nu reuşeau să colaboreze între ele. Agenţii nu-şi împărtăşeau dovezile descoperite. Resursele guvernamentale, adică banii publici, adunaţi de la cetăţeni prin taxe şi impozite, se risipeau în această investigaţie. Inclusiv cei aparţinând aceloraşi agenţii nu comunicau între ei; agenţii DEA din Baltimore nu-şi împărtăşeau descoperirile cu cei din New York şi nici agenţii din cadrul Departamentului de Securitate Internă din San Francisco nu vorbeau cu cei din Chicago sau Baltimore.

De asemenea, existau certuri neîncetate între agenţii. Aceste ciondăneli erau ceva obişnuit în cadrul oricărei

---

[25] Abreviere pentru „Department of Justice" (n. t.).

anchete de proporţii, dar în cazul Silk Road erau semnificativ mai grave. Toată lumea îşi dorea celebritatea şi gloria care veneau odată cu prinderea ţintei supreme.

De aici şi această şedinţă de coordonare.

Gary s-a trezit în dimineaţa aniversării sale, şi-a sărutat soţia în semn de rămas-bun şi s-a urcat în maşina lui Ford Explorer pentru a parcurge drumul de cinci ore pe care îl avea de făcut până în DC, acolo unde urma să-şi prezinte descoperirile de până atunci din caz.

Pe măsură ce semnele de circulaţie se tot înşirau fulgerător pe drum şi norii de pe cer se adunau, întunecând cerul, Gary era oarecum bucuros că urma să aibă ocazia să ia cuvântul în timpul şedinţei în faţa tuturor acelor oameni impresionanţi şi importanţi şi să le explice că descoperise câteva persoane care s-ar putea să fi fost implicate de la început în povestea Silk Road. Nu era clar dacă Dread Pirate Roberts era una dintre acele persoane, dar putea să-şi dea cărţile pe faţă şi, cel puţin, să vorbească despre ele. Printre aceste indicii, putea să vorbească şi despre „Altoid”, nume de utilizator despre care Gary aflase cu ajutorul câtorva citaţii că îi aparţinea unui anume Ross Ulbricht.

*

Chris Tarbell hotărâse să nu meargă la şedinţa de

coordonare pe care o organiza Departamentul de Justiţie. Ştia că va fi mai cu moţ, dar mai ştia şi că „nu avea timp pentru asemenea prostii”.

Agenţii FBI din Groapă nu prea mai aveau timp pentru altceva în acea perioadă. La urma urmei, treceau prin cea mai mare comoară pe care ar fi putut cineva să spere să o găsească vreodată în acest caz: serverele Silk Road.

— Vom intra în legătură prin telefon din New York, i-a spus Tarbell lui Serin Turner, procurorul din Districtul de Sud al oraşului New York. În plus, ai să fii tu acolo.

Nu prea era nimic de discutat pe tema asta; Tarbell era hotărât. Însă, pentru a fi siguri că nu enervau pe nimeni din DOJ, au hotărât să trimită acolo alţi doi agenţi care lucrau la caz.

*

Jared a auzit cum s-a închis în urma lui uşa camerei după ce ieşise pe holul hotelului Hilton din centrul Washington, DC, îndreptându-se spre lift. Mintea i-o luase razna în timp ce încerca să-şi dea seama ce avea să spună în timpul şedinţei de coordonare care fusese organizată de DOJ.

Fusese avertizat de agenţii din grupul operaţional din Baltimore că nu ar fi trebuit să spună nimic. I-au explicat că existau zvonuri că aveau să participe la

şedinţă şi cei de la FBI şi „toată lumea ştie cât de dubioşi pot fi nenorociţii ăia din FBI”. Dacă Jared lua cuvântul şi nominaliza unul dintre suspecţii pe care îi cerceta în cadrul investigaţiei, iar în sală se afla într-adevăr cineva de la FBI, putea să se folosească de acea informaţie în propria lor anchetă. „Sunt cei mai îngrozitori şerpi din lume”, l-a avertizat echipa din Baltimore. „Să nu spui nimic în timpul şedinţei.”

Dar Jared nu era convins pe deplin că aşa stăteau lucrurile. Poate că cea mai bună cale pentru progres era colaborarea. Cei de la Baltimore nu-i erau de niciun ajutor, dar poate că acolo aveau să fie alţi agenţi cu care să colaboreze. Atitudinea lui de tipul „Descurcă-te pe cont propriu” îl adusese departe în acest caz, dar începea să pună la îndoială faptul că ar fi putut să-l rezolve de unul singur.

În timp ce conducea spre locul secret al întâlnirii din DC, Jared nu ştia ce să facă. Nu ştia dacă trebuia să le spună tuturor despre arestările pe care făcuse recent sau despre celelalte conturi pe care le preluase pe Silk Road, ori despre cele peste 3500 de colete puse sub sechestru care îi ocupau acum tot biroul, clădite de la podea până la tavan.

Futu-i, s-a gândit el. *Ce-ar trebui să fac?*

*

Sala de conferinţă era uriaşă, cu suficient de multe

locuri pentru cel puţin 35 de persoane. Gary stătea într-un colţ, holbându-se la adunătura de oameni, dintre care pe mulţi nu-i mai văzuse vreodată. În alt colţ, stătea Jared, care cerceta ecranul de pe perete şi care afişa chipurile a doi bărbaţi, ambii aflându-se în altă locaţie şi uitându-se de sus la toată lumea. Iar din acel ecran, Tarbell se uita la mulţimea de angajaţi guvernamentali care se aşezau atunci.

Uau, participă mulţi oameni la şedinţa asta, s-a gândit Tarbell. *Cu siguranţă, sunt bine folosiţi banii guvernului.*

— Bine, haideţi să începem, a spus un bărbat în timp ce s-a făcut linişte în sală. Haideţi să o luăm de la un capăt şi să ne prezentăm pe rând. Încep eu. Eu sunt Luke Dembosky de la DOJ.

Într-o clipă, întreaga sală a amuţit, de parcă cineva ar fi apăsat undeva un buton care punea totul pe mut. Luke Dembosky era foarte, foarte, foarte sus în ierarhia guvernului american. Era cineva pe care nu-l întrerupeai şi nici nu te puneai cu el. Toată lumea ştia asta.

Regulile de bază ale şedinţei, a explicat Dembosky, erau că toată lumea trebuia să fie deschisă şi onestă în privinţa evoluţiei lor din cadrul investigaţiei. Apoi DOJ urma să hotărască cine va prelua conducerea cazului.

— Începem? a spus Dembosky, uitându-se direct la anchetatorii din Baltimore aflaţi în sală.

O femeie din grupul operaţional din Baltimore s-a ridicat în picioare, s-a prezentat şi a început să vorbească despre dovezile pe care le adunase echipa Marco Polo pe parcursul ultimului an şi jumătate. A citit câteva idei punctuale care erau în mare parte neînsemnate, referindu-se la câţiva informatori pe care îi arestase echipa şi apoi a încheiat rapid prezentarea, la foarte scurt timp după ce o începuse.

— Cum rămâne cu acel cont sub acoperire pe care îl aveţi? a întrebat Luke Dembosky, referindu-se la personajul Nob, traficantul de droguri sub acoperire, care fusese în ultimul an Carl Force de la DEA (un individ care, în mod bizar, nu era prezent la această şedinţă) şi de care toată lumea din DOJ ştia prea bine.

— Nu putem vorbi despre asta, a răspuns ea. E vorba de 6E.

Cei din încăpere s-au uitat şocaţi unii la alţii. Fiecare membru al aparatului de stat care se afla acolo ştia că „6E" însemna că operaţiunea respectivă era supusă unei audieri în faţa marelui juriu, aceasta fiind o modalitate prin care se putea evita divulgarea oricăror informaţii dintr-o investigaţie. Dar nu avea niciun rost să facă apel la un 6E în cadrul unei şedinţe cu DOJ.

— Scopul acestei întâlniri este tocmai să dăm cărţile pe faţă, a spus Dembosky la auzul acestor cuvinte.

— Este 6E, a spus din nou femeia, agitată, dar în

acelaşi timp sfidătoare.

Nu voia să vorbească despre caz, dar nu pentru că proteja pe cineva supus unei investigaţii în faţa marelui juriu, ci pentru că nu voia ca restul din acea încăpere să fure din informaţiile celor din Baltimore.

În câteva minute, toată lumea a început să ţipe, avocaţii din DOJ solicitând informaţii despre investigaţia din Baltimore, iar grupul din Baltimore repetând hotărât „6E” iar şi iar.

Dembosky, pierzându-şi răbdarea, a spus că era timpul pentru o pauză.

Când s-a întors toată lumea înapoi în cameră, era rândul lui Jared să vorbească. Era agitat. Deşi intrase în acea sală cu hotărârea de a nu împărtăşi prea multe despre investigaţia lui, temându-se că cei din FBI aveau să-i fure toată munca, Jared tocmai se răzgândise. După acea catastrofă la care tocmai fusese martor, cu Luke Dembosky spunându-le celor din Baltimore că se comportau „cu totul nepotrivit”, Jared luase decizia de a-şi asuma acel risc şi de a le spune totul celorlalţi prezenţi.

S-a ridicat şi a vorbit mai mult de 40 de minute, explicând că el confiscase aproape 3500 de colete cu droguri. Şi-a împărtăşit tehnicile pe care şi le dezvoltase pentru a depista aceste plicuri care tot veneau şi cum îşi dădea seama care droguri fuseseră

cumpărate de pe Silk Road prin comparaţii făcute între conţinutul coletelor şi pozele şi localizările de pe site. A vorbit despre traficanţii pe care îi arestase sau îi interogase, inclusiv indivizi din Olanda şi alţii de pe întregul teritoriu al Statelor Unite. A descris conturile vânzătorilor pe care le preluase pe site şi a explicat mecanismele interne de funcţionare ale Silk Road cu diagrame şi ilustraţii care arătau cine era cine. În cele din urmă, a vorbit despre un cont pe care îl preluase recent şi care aparţinuse unui angajat important de pe Silk Road, demonstrând cum îi permisese lui Jared acel cont să fie ca o muscă pe un perete în timpul şedinţelor pe care le organiza DPR cu subalternii lui.

În New York, în mijlocul prezentării lui Jared, Tarbell s-a uitat la procurorul principal care stătea lângă el şi i-a spus: „Vreau să lucrez cu tipul ăsta". Procurorul a dat din cap, fiind total de acord.

Până ca Jared să-şi încheie prezentarea, toată lumea era uluită de ce făcuse acesta. Hotărârea de a vorbi fusese în avantajul lui şi, prin comparaţie, agenţii din Baltimore erau acum într-o lumină şi mai proastă decât fuseseră cu 40 de minute mai devreme.

Dar finalul măreţ abia acum urma.

Când a venit rândul celor de la FBI să vorbească, Tarbell şi echipa lui hotărâseră să-l lase pe procurorul din New York să explice investigaţia lor de până

atunci. Şi totuşi, în timp ce se ridica în sala de conferinţe şi începea să vorbească, nimeni nu avea habar ce urmau să audă.

— Avem serverul, a declarat brusc Serrin Turner.

În încăpere s-a lăsat tăcerea. Nu s-a scos nici măcar un cuvânt. În New York, Tarbell stătea în sala de conferinţe şi se uita la ecran rânjind.

În câteva secunde, pe măsură ce conştientizau ce tocmai auziseră, agenţi din toate colţurile încăperii au început să vorbească, întrebând când puteau să aibă şi ei acces la server.

— Nu ştim încă ce avem, a spus Serrin. Lăsaţi-ne pe noi să ne uităm la el întâi.

A subliniat că puseseră mâna pe server cu doar câteva săptămâni în urmă, iar specialiştii lor în calculatoare încă îl refăceau în aşa fel încât să poată căuta prin conţinutul său.

După o discuţie despre această descoperire uriaşă, Luke Dembosky a spus că şedinţa urma să se încheie şi că avea să păstreze legătura cu fiecare la nivel individual pentru a stabili în ce direcţie urmau să meargă mai departe. Până atunci, i-a instruit pe toţi agenţii aflaţi în acea cameră să se străduiască în continuare să facă progrese, fiecare cu ancheta lui.

— Mai are cineva ceva de zis? a întrebat Dembosky în timp ce se uita prin cameră.

Nimeni nu a spus nimic. Nici măcar Gary Alford de la Fisc.

— Bine, vă mulţumesc tuturor pentru că aţi venit, le-a zis Dembosky. Vom păstra legătura în privinţa următorilor paşi.

*

Stropi mici de ploaie începuseră să cadă pe parbrizul lui Gary. Câţiva aici, câţiva acolo. Ştergătoarele i-au făcut să dispară. Apoi au apărut mai mulţi. Sute, milioane poate. Ştergătoarele se mişcau înainte şi înapoi, dar nu făceau nimic. Absolut niciun căcat. Toate maşinile de pe autostradă s-au oprit pur şi simplu, neavând vizibilitate nici la câţiva metri în faţă, iar Gary şi-a tras maşina de teren pe marginea drumului.

La mulţi ani nenorociţi, Gary, s-a gândit el în timp ce se uita pe geam şi reflecta la şedinţa de coordonare de la care tocmai plecase. O şedinţă care îl lăsase descumpănit.

Când i se spusese că avea să lucreze la cazul Silk Road, Gary crezuse că el era tânărul agent-vedetă pe care guvernul îl aducea ca să ajute la prăbuşirea imperiului online de droguri. Şi totuşi, în toiul şedinţei cu DOJ, îşi dăduse seama că mai erau şi alte staruri. O întreagă constelaţie. Sigur, ştia de existenţa echipelor din Chicago şi Baltimore, dar nimeni nu-i spusese despre FBI. Acelaşi FBI care lucra la câteva străzi

depărtare de biroul lui. Când Serrin Turner s-a ridicat şi a spus „Avem serverul”, Gary a simţit că încasase un pumn în stomac. Nimeni nu-i spusese că aceasta nu era o colaborare, ci mai degrabă o competiţie.

Aşadar, de ce îşi irosea Gary tot timpul cu citirea unor discuţii de pe forumurile site-ului (fiecare de câte trei ori) şi de ce studia limbajul lui Dread Pirate Roberts (tot de trei ori) şi de ce îşi petrecea ziua de naştere – singura zi din an în care Gary făcuse ca tot oraşul să se întunece! — conducând până la o şedinţă în Washington, DC?

Gata, s-a gândit Gary în timp ce ploaia îi bătea în geam, *am terminat-o cu asta. Cei de la FBI au serverele; în mod evident, ştiu despre existenţa tuturor suspecţilor din caz şi au numele lor. Pentru ce mai au nevoie de mine?*

Câteva minute mai târziu, pe măsură ce se înseninа şi ploaia dispărea, Gary pornea din nou la drum, îndreptându-se spre nord, către oraşul New York. Hotărâse să continue, dar avea să se concentreze doar pe indivizii care spălaseră bani pentru site, sarcina care îi fusese alocată. La ce se gândise oricum? Că un negru care lucra cu cifre, care se trăgea din zona locuinţelor sociale, care lucra în rândul investigatorilor guvernamentali cel mai puţin respectaţi şi care nu ştia nimic despre programare sau droguri ar fi putut să doboare cea mai faimoasă reţea infracţională de

droguri din vremurile noastre? Dă-o naibii! În timp ce accelera spre autostradă, Gary hotărâse că nu avea să-l mai caute pe Dread Pirate Roberts, cu toate că îl găsise deja.

jared se transformă în cirrus

Pe când era boboc la liceu, profesorul de matematică al lui Jared Der-Yeghiayan intra în clasă în fiecare zi cu un cub Rubik în mână. Tânărul Jared urmărea cum profesorul dădea mai departe prin sala de clasă cubul cu pătrăţele colorate, încurajând fiecare elev să-l amestece cât de mult era posibil. „Dacă pot să fac acest cub în mai puţin de un minut, primiţi cu toţii teme", le spunea profesorul în fiecare zi la oră. „Dacă nu pot, nu primiţi teme." Sigur că absolut fiecare oră se încheia cu exerciţii matematice complicate pentru acasă.

După ce fusese martor la acest spectacol de câteva ori, Jared a fost cuprins de dorinţa de a înţelege cum reuşea profesorul lui să rezolve întotdeauna problema cubului. A fugit şi şi-a cumpărat propriul cub Rubik şi săptămâni întregi a încercat să rezolve problema. Cu multă tenacitate şi cu puţin ajutor din partea profesorului, a reuşit, în cele din urmă, să facă şi el asta. Pe parcursul timpului, Jared colecţionase zeci de modele diferite de cuburi, care acum erau împrăştiate

prin toată casa şi peste tot prin biroul lui. Atârnau la chei şi cădeau inexplicabil din rucsacuri. Până acum Jared încă nu întâlnise un cub pe care să nu-l poată rezolva în mai puţin de un minut.

Cazul Silk Road se dovedise o provocare cu totul diferită şi începuse să-i fie clar că nu avea să reuşească să desluşească singur această problemă. Dar nu ştia cu cine putea să colaboreze. Din fericire, după şedinţa de coordonare din Washington, DC, această situaţie urma să se schimbe rapid. Prezentarea pe care o făcuse Jared, prin care ilustrase toată munca pe care o făcuse până atunci la acel caz, îi impresionase pe avocaţii importanţi din DOJ, într-atât de mult încât agenţii FBI din New York au spus că îşi doreau să lucreze cu el pentru a-l găsi pe Dread Pirate Roberts. (Aceasta în sine era un compliment suficient, pentru că celor de la FBI nu le plăcea să lucreze cu nimeni al cărui nume nu se termina cu „de la FBI”.).

Jared se întorsese la Chicago, se oprise să-şi vadă soţia şi fiul şi, ca de obicei, adormise în timp ce se uita la *Antiques Roadshow.* Deşi acum, când aţipea pe canapea, fiul lui, Tyrus, se ghemuia lângă el. Fusese dificil pentru Tyrus să fie atât de mult departe de tatăl său, dar Jared îi explicase că toată situaţia era temporară şi că era important să călătorească, pentru că „Încerc să prind un pirat care face lucruri rele”. (Tyrus,

auzind aceasta, a acceptat misiunea tatălui său. La urma urmei, piraţii erau personaje negative în toate cărţile cu poveşti pe care le citise şi trebuiau să fie prinşi.). Însă Tyrus a venit cu o rugăminte: să vorbească pe Skype în fiecare seară înainte de culcare.

— Desigur, a răspuns Jared în timp ce se ghemuiau amândoi pe canapea şi adormiră.

În dimineaţa următoare, Jared s-a trezit şi a plecat din nou spre serviciu. În timp ce îşi parca maşina pe un loc de lângă sediul Departamentului de Securitate Internă din Chicago, i-a sunat telefonul chiar când motorul se oprea, iar pe ecran îi apărea un apel cu prefix de New York.

— Aici agentul Der-Yeghiayan.

— Bună, Jared, a spus o voce. Sunt Serrin Turner de la biroul de Procuratură din Districtul de Sud al New Yorkului şi îl am alături pe Chris Tarbell, investigatorul principal din FBI pentru cazul Silk Road.

Jared s-a ridicat imediat, salutându-i cu respect pe cei doi la telefon.

— Chiar am apreciat ieri sinceritatea ta, în timpul şedinţei, a spus în telefon o voce care era în mod evident a lui Chris Tarbell.

Apoi acesta a explicat că FBI-ul avea atât de multe dovezi – când vorbea despre server, Tarbell folosea expresia „Sfântul Graal” – şi, dat fiind faptul că Biroul

nu lucra la caz de foarte mult timp, agenţii nu ştiau prea bine de unde să înceapă.

— Ne-ar plăcea mult să te aducem aici ca să lucrezi cu noi.

Jared s-a simţit flatat şi a glumit:

— Sunt deja pe drum!

Apoi, pe un ton mai serios, a explicat că tocmai finaliza o nouă parte importantă a cazului său şi că urma să aranjeze lucrurile în aşa fel încât să ajungă în New York în cel mult o săptămână.

Au mai fost câteva schimburi cordiale şi apoi au închis. Jared era pur şi simplu încântat. Puştiul fără diplomă de facultate care nu reuşise să obţină un post în FBI cu ani în urmă era acum invitat să lucreze cu cei mai buni oameni ai legii – aşa cum îi considerau mulţi – la unul dintre cele mai importante cazuri de infracţiuni informatice ale generaţiei lui.

Însă Jared trebuia să se ocupe întâi de acea „nouă parte importantă a cazului său" despre care îi spusese lui Tarbell la telefon. Deşi încă nu ştia cât de importantă avea să fie.

La câteva zile după apel, Jared se afla Maşina Perversului, îndreptându-se către Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago, aşa cum mai făcuse de zeci de mii de ori până atunci. Dar de data aceasta nu mai prelua corespondenţă care conţinea droguri;

venise după un pasager care zburase din Texas.

— Scuzaţi-mă, a spus Jared în timp ce se strecura printre oamenii din aeroport, ţinând la vedere legitimaţia cu Departamentul de Securitate Internă.

Se îndrepta spre scara avionului, iar acolo îl aştepta o tânără timidă din Texas, cu părul închis la culoare, şi pe care Jared o ameninţase cu pistolul la tâmplă cu câteva săptămâni mai devreme. Femeia lucra ca moderator voluntar pentru Silk Road şi, pe parcursul ultimelor săptămâni, Jared reuşise să se împrietenească prin intermediul site-ului cu ea şi apoi depistase unde se afla, după ce-i spusese că voia să-i trimită prin curier un cadou. Aşa a ajuns Jared în Texas şi i-a bătut în uşă cu arma în mână, (însoţit de nişte agenţi din Baltimore), iar atunci i-a oferit două alternative – fie lucra cu el, fie urma să aibă de-a face cu altcineva din aparatul de stat care nu avea să fie la fel de amabil.

După acea întâlnire, au vorbit la telefon, iar femeia din Texas a fost de acord să-l ajute pe Jared, oferindu-i acces la contul ei de pe Silk Road. Cam în aceeaşi perioadă, îi explicase că Dread Pirate Roberts o contactase, întrebând-o dacă era interesată de un job plătit ca moderator pe forumurile site-ului, un fel de asistentă care să se ocupe de treburi mărunte pentru el. Urma să fie plătită cu 1000 de dolari pe săptămână. Acum sperau ca Jared să-i preia identitatea şi să accepte

oferta în locul ei.

A condus-o la hotel, cerându-şi iertare tot drumul pentru dezordinea din maşina lui, şi i-a explicat că în dimineaţa următoare aveau să se întâlnească la sediul Departamentului de Securitate Internă pentru a trece la treabă.

— Să nu-ţi uiţi calculatorul, a glumit el.

Sala de conferinţe din sediul Departamentului de Securitate din Chicago era la fel de ştearsă ca biroul lui Jared. Nu existau ferestre, mocheta era veche şi uzată, iar plantele din cameră erau toate artificiale. Atunci când a ajuns femeia din Texas, el a condus-o înăuntru, i-a oferit o cană mare de cafea şi apoi s-au aşezat şi au început să vorbească.

— Deci, a început Jared în timp ce deschidea un carneţel pentru notiţe şi scotea capacul pixului. Am nevoie să-mi spui totul: povesteşte-mi despre forumuri. Spune-mi care este cursul zilnic al activităţilor tale. Când te înregistrezi? Când te deconectezi? Cât de mult stai online? Unde scrii? Despre ce scrii?

Jared urma să se transforme în ea. Şi voia să fie sigur, în felul său obsesiv, că ştia absolut fiecare detaliu despre contul ei şi care ar fi putut să fie cunoscut şi de alţii de pe Silk Road. Pe parcursul următoarelor două zile, acesta a învăţat cum să scrie ca ea, a învăţat să scrie cu literă mare inflexiunile, să repete de două ori ideile

importante şi chiar să se folosească de emoji şi zâmbete la fel cum o făcea ea.

Ea i-a oferit lui Jared zeci de capturi de ecrane pe care le făcuse în discuţii anterioare cu DPR şi cei trei adjuncţi ai săi: Samesamebutdifferent, Libertas şi Inigo, toţi fiind incredibil de puternici pe site şi, l-a mai avertizat, nu trebuia să intre în conflict cu ei.

Jared a cumpărat un laptop Macbook identic cu al ei şi au petrecut a doua zi cu descărcarea tuturor aplicaţiilor pe care ea le folosea pentru a accesa site-ul, asigurându-se că avatarurile lui erau la fel cu ale ei (ea alesese să folosească drept avatar pe Silk Road o imagine cu Spider-Man care mânca un taco) şi că versiunile programelor pe care le foloseau nu se puteau distinge între ele. Şi-a denumit utilizatorul la fel ca ea – Cirrus.

Apoi, la finalul celor două zile, femeia din Texas i-a dat lui Jared informaţiile cu care se înregistra pe Silk Road. În timp ce el scria numele de utilizator şi parola pe calculatorul lui, ea şi-a exprimat îngrijorarea faţă de ce se putea întâmpla dacă lucrurile nu mergeau conform planului.

— Sunt foarte îngrijorată că DPR mă va găsi, a spus ea.

La urma urmei, umblau zvonuri prin Dark Web că nemilosul Dread Pirate Roberts aranjase de curând ca

nişte indivizi să fie ucişi. Ultimul lucru pe care şi-l dorea femeia din Texas era să i se bată la uşă şi... Ei bine, gândul o înfricoşa.

Jared a asigurat-o că nu avea niciun motiv de îngrijorare şi a spus că el era disponibil zi şi noapte, dacă se întâmpla ceva.

— Cei mai mulţi dintre indivizii de pe acest site sunt doar nişte tocilari, a spus el. Nu sunt lorzi nemiloşi ai drogurilor.

Din toate investigaţiile lui reieşise că Silk Road semăna mai puţin cu *Naşul* şi mai mult cu Împăratul muştelor. Erau în stare aceşti oameni de acţiuni nemiloase? Da, absolut. Dar cu o menţiune: mulţi dintre ei erau în stare doar pentru că poziţia din spatele tastaturii le oferea o anumită siguranţă.

— Sfatul meu este să te faci dispărută pentru o vreme. Nu intra pe reţelele de socializare. Nu intra pe site. Pur şi simplu păstrează distanţa.

Cei de pe Silk Road urmau să o vadă încă online sub pseudonimul ei – Cirrus. Doar o mână de oameni din rândul autorităţilor aveau să afle că Cirrus era, de fapt, Jared sub acoperire.

DPR îi ceruse lui Cirrus să îi pună la dispoziţie permisul de conducere, dacă îşi dorea să lucreze pentru el, aşa că Jared a rugat echipa sub acoperire din cadrul Departamentului de Securitate Internă să încropească

un permis fals, cu poza unei agente, pe care i l-a trimis lui Dread.

„Hei, sunt dispusă să fac pe site orice ai nevoie", i-a spus Jared lui Dread Pirate Roberts în timpul primei interacţiuni cu bărbatul pe care îl vâna de doi ani. „Sunt aici ca să ajut."

DPR i-a trimis o listă de sarcini banale care trebuiau îndeplinite şi i-a spus să se apuce de treabă. Nu era loc de discuţii de complezenţă acolo.

Poate că acest puzzle se va rezolva până la urmă, s-a gândit Jared.

În timp ce o conducea pe femeia din Texas înapoi la Aeroportul Internaţional O'Hare, Jared se simţea revigorat de faptul că nu mai era un simplu angajat din cadrul Departamentul de Securitate Internă. Acum lucra şi sub acoperire ca angajat al Silk Road. Iar şeful lui nu era orice individ mărunt de pe site, ci chiar cel mai nemilos pirat dintre toţi.

julia e salvată! aleluia!

— Iisus mi-a spus că trebuie să mă rog pentru tine, i-a mărturisit femeia spaniolă în timp ce îşi punea ceaşca de cafea pe masă, lângă un şir de imagini care înfăţişau, în mare parte, femei dezbrăcate. Aşa că m-am tot rugat pentru tine – aşa cum mi-a spus Iisus să fac.

Julia s-a uitat la femeie şi a început să plângă. Lacrimi negre de la rimei i se scurgeau pe obraji în timp ce îşi acoperise chipul cu mâinile.

Pentru toţi cei care nu o văzuseră de ceva timp, Julia ar fi părut mult mai slabă decât de obicei, cu ochii plini de îngrijorare. Viaţa nu fusese uşoară pe parcursul ultimului an. Întâi fuseseră depresia şi alcoolul. Apoi a apărut bărbatul mai în vârstă care avea bani şi care o putea proteja. Lui îi plăceau fetele slabe, aşa că Julia a slăbit, ajungând să aibă o tulburare alimentară care să-l mulţumească pe noul ei iubit. Apoi a devenit evident că protectorul avea o problemă cu alcoolul. Nu a trecut mult până când acesta să o izbească de un perete în timpul unei crize de furie la beţie.

La scurt timp după aceste întâmplări, o femeie spaniolă a trecut pe la studioul Juliei pentru a lua nişte cărţi, apoi i-a explicat de ce se afla acolo de fapt.

— Iisus mi-a spus că trebuie să mă rog pentru tine.

Julia a izbucnit în plâns.

Scopurile pe care le avea în viaţă nu erau atât de nerealiste. Julia nu-şi dorise să schimbe lumea; ea doar îşi dorise ca lumea ei să se schimbe. Era atât de greu să găsească un bărbat bun cu care să se căsătorească, să facă un copil sau doi, să aibă casa lor cu gărduţ alb şi, cel mai important, să-i vadă pe acei copii crescând altfel decât cum crescuse ea? Avea în minte un vis în care

acel bărbat bun era Ross Ulbricht, vis care se încheia cu ei doi trăind fericiţi împreună până la adânci bătrâneţi.

Din păcate, basmul nu se transformase în realitate.

După ce doamna spaniolă care îl ştia pe Iisus a ajuns la studioul ei, ea a invitat-o pe Julia la biserică.

Mai târziu în acea dimineaţă, Julia se afla în spatele bisericii şi a auzit îngerii care îi şopteau în urechi. A fost fermecată de acel loc. Razele de lumină pătrunzând prin ferestre, răspunsurile pe care păreau să le aibă toţi ceilalţi. Băncile din biserică erau pline cu Biblii, iar cei care le citeau cântau imnuri despre Dumnezeu. În timp ce asculta mesajele predicatorului bisericii, Julia s-a simţit de parcă aceasta putea fi casa ei cu gărduţ alb, că Iisus putea fi acel bărbat bun pe care îl căutase dintotdeauna. În acea după-amiază, şi-a anulat toate întâlnirile cu clienţii şi s-a întors la biserică.

Dar, de această dată, lucrurile erau diferite. Spre deosebire de dimineaţă, când Julia ajunsese la capelă tristă şi abătută, acum radia. Băncile erau pline în acea după-amiază, adunând mai bine de 150 de oameni care frecventau biserica. În timp ce asculta slujba şi oamenii îşi fluturau mâinile în aer şi strigau către cer „Slăvit fie Domnul!" şi „Amin! Iisus!", un grup a abordat-o pe Julia şi a întrebat-o: „Ai fost botezată?"

Nu. Dar pot să fiu? Veţi face voi asta? Iisus i-a spus de curând cuiva să se roage pentru mine.

Grupul a condus-o uşor pe Julia către o cadă din mijlocul capelei. Au înfăşurat-o într-o robă neagră şi întreaga adunare a început să cânte. „Treci prin moarte şi intri în viaţă!” Dar apoi ceva nu a mers bine. Cada din mijlocul bisericii era stricată şi nu exista apă sfinţită care să o umple. Toată lumea a continuat să cânte în timp ce rămăseseră pe loc, încercând să-şi dea seama ce era de făcut. Cineva din mulţime a strigat că ar trebui să o ducă pe fata nebotezată într-un apartament din apropiere şi să o boteze într-o cadă.

Grupul a ieşit prin uşa lată de la intrare, conducând-o pe Julia prin străzile din Austin şi incantaţiile începeau să se audă din ce în ce mai tare, în vreme ce Julia, îmbrăcată în roba ei neagră, era chemată într-un mic apartament din apropiere.

— În numele Domnului Iisus Hristos, vei trăi veşnic! au strigat în cor în timp ce treceau alături de ea printr-o sufragerie întunecată şi lipsită de culoare şi apoi într-o baie şi mai mică.

Baia era plină cu apă şi Julia a păşit printre 20 de enoriaşi care cântau şi care acum o înconjuraseră într-o baie pentru o singură persoană. Au aşezat-o pe tânăra Julia într-o cadă, în timp ce nivelul apei continua să se ridice ca fluxul unui ocean.

— În numele Domnului Iisus Hristos...

Au împins-o în spate, iar capul ei s-a scufundat sub

apă în timp ce lichidul i-a înconjurat chipul şi a atenuat sunetul slujbei.

— ...vei trăi veşnic!

Atunci când o mână i-a ridicat capul din apă, Julia era salvată. A simţit o senzaţie de uşurare pe care nu o mai trăise până atunci. O speranţă pentru un viitor care să fie altfel decât trecutul. Era încântată.

Iar apoi, în timp ce Julia păşea spre exterior, s-a uitat în sus la cerul liber şi liniştit şi s-a întrebat dacă avea să mai aibă vreodată ocazia să îl vadă pe Ross. Şi dacă da, exista vreo şansă ca şi el să poată fi salvat?

actele de identitate false – partea a doua

Maşina gri Jeep Commander se deplasa de-a lungul străzii California din San Francisco, strecurându-se prin trafic. În interiorul maşinii de teren masive, se aflau doi bărbaţi:

unul care conducea vehiculul şi un altul care studia harta de pe smartphone-ul lui, dând instrucţiuni pentru viraje.

Era *23* iulie 2013, spre sfârşitul după-amiezii, când Jeepul a parcat în faţa numărului *2260* de pe Fifteenth Avenue din San Francisco. După ce-a oprit motorul, Dylan Critten, un agent din cadrul Departamentului de Securitate Internă, s-a întins după geanta lui şi a scos de

acolo o poză cu un permis de conducere emis în California.

Dylan arăta de parcă era făcut să lucreze în cadrul forţelor de ordine. Avea o tunsoare cazonă de poliţist, umeri laţi şi un chip care putea fi sculptat cu uşurinţă cu un ciocan dintr-o singură cărămidă. În timp ce ieşea din SUV, s-a uitat la casa din faţa lui, o construcţie în stil spaniol, cu exterior alb şi acoperiş maro de teracotă.

Cu o zi în urmă, Dylan fusese rugat de vechiul lui amic de la Departamentul de Securitate Internă, agentul Ramirez, să verifice şi el o pistă care venise din partea agenţilor vamali, referitoare la nouă acte de identitate false descoperite în centrul de corespondenţă din cadrul Aeroportului Internaţional San Francisco. Agentul Ramirez aproape că se dăduse bătut în privinţa actelor de identitate, înainte să-şi dea seama că fusese la casa greşită cu două săptămâni mai devreme, atunci când ajunsese pe Fifteenth Street, numărul 2260, în loc de Fifteenth Avenue, numărul 2260.

Acum era rândul lui Dylan să se ducă unde trebuie. Alături de partenerul lui, Dylan a urcat pe scările din faţă şi s-a uitat prin uşa de la intrare din sticlă într-un hol lung. Exact în clipa în care îşi ridicase pumnul pentru a bate la uşă, a văzut un bărbat, care purta doar o pereche de şosete, ivindu-se pe holul din faţa lui. Dylan s-a blocat, având pumnul la o distanţă de numai

câţiva centimetri de uşă, şi s-a oprit înainte să atingă sticla.

Ross Ulbricht a îngheţat şi el.

Dylan s-a uitat la bucăţica de hârtie pe care o avea în mână, apoi la bărbatul care stătea acum pe jumătate dezbrăcat în hol. Nu exista niciun dubiu că erau aceeaşi persoană. Individul cu nouă acte de identitate false se îndrepta acum spre uşa de la intrare, punând mâna pe clanţă şi deschizând uşa. Era Ross, fără bluză, fără pantofi, doar cu o pereche de pantaloni scurţi kaki murdari, uitându-se la necunoscuţii din faţa lui şi părând să presupună – chiar sperând – că erau la casa greşită.

— Bună, numele meu este agent Critten, a spus Dylan în timp ce se întorsese să se uite la partenerul lui. Şi acesta este agentul Taylor.

Pe chipul lui Ross începuse să se citească îngrijorarea.

— Şi suntem de la Departamentul de Securitate Internă.

Pe măsură ce cuvintele pluteau în aerul dintre cei trei bărbaţi, pe faţa lui Ross se putea vedea clar teroarea.

— Puteţi ieşi ca să stăm de vorbă? l-a întrebat Dylan.

O, *Doamne. Acesta era momentul. Sfârşitul.*

Ross a făcut câţiva paşi afară şi Dylan a ridicat imaginea actului de identitate fals pentru ca Ross să o poată vedea.

— Vrem să discutăm cu dumneavoastră despre aceste documente false care trebuiau să fie livrate aici, a spus Dylan, privind cum Ross s-a făcut palid la faţă.

Asta este. Fir-ar!

Dylan a aşteptat ca Ross să răspundă, dar în schimb acesta doar îl privea împietrit. Mâinile începuseră să îi tremure vizibil. Agenţii puteau să vadă cât de speriat era Ross, aşa că au început să vorbească rapid, când unul, când celălalt, amândoi jucând rolul poliţistului bun în încercarea de a-l face să se liniştească – ultimul lucru pe care şi-l doreau era cineva care să nu coopereze cu ei.

— Nu suntem aici ca să vă arestăm pentru posesie de documente false, au început ei. Vrem doar să stăm puţin de vorbă cu dumneavoastră despre actele de identitate.

Pe măsură ce vorbeau, tot asigurându-l că se aflau acolo doar pentru o discuţie, mâinile lui Ross au început să se oprească din tremurat şi culoarea a început să-i revină în obraji.

— Deci nu mă veţi aresta? a mormăit Ross şovăind.

— Nu, nu, au spus agenţii. Dar vom avea nevoie să vedem actele dumneavoastră de identitate reale pentru a şti cine sunteţi.

Ross a ezitat, dar ştiind că nu prea avea de ales, s-a dus până în camera lui şi s-a întors cu actul lui de

identitate adevărat din Texas. A întrebat din nou:

— Deci nu sunteţi aici ca să mă arestaţi?

— Nu, a răspuns Dylan în timp ce analiza permisul de conducere cu numele lui Ross Ulbricht. Vrem doar să vorbim despre aceste documente şi să ne asigurăm că sunteţi cine spuneţi că sunteţi, nu un fugar.

Dylan i-a mai explicat şi că, în calitate de agenţi, treaba lor era să-i găsească pe cei care făceau actele false, nu neapărat pe cei care le cumpărau.

Auzind aceasta, Ross şi-a dat seama că cele mai mari temeri ale sale nu se adeveriseră. Aceşti agenţi habar nu aveau cine se afla în faţa lor. Devenind conştient de această realitate, a început să se simtă încrezător.

— Înţeleg dacă nu vreţi să daţi o declaraţie prin care să recunoaşteţi că aceste documente vă aparţin, pentru că asta v-ar incrimina, a spus Dylan, oferindu-i lui Ross o portiţă de scăpare pentru ca agenţii să poată continua să-i pună întrebări. Aşadar, ipotetic, dacă eu aş avea nevoie de astfel de documente, de unde le-aş putea lua? Spuneţi-mi strict ipotetic.

— Vorbim strict ipotetic?

— Da, a spus Dylan, strict ipotetic.

Le era clar tuturor celor trei bărbaţi aflaţi în acea zi în acel prag de uşă că Ross era cel mai inteligent dintre ei. Răspunsul pe care i l-a dat lui Dylan evidenţia că el era şi cel care îşi dădea importanţă cel mai mult.

— Aşadar, oricine, a început Ross, poate, teoretic, să folosească reţeaua Tor şi să intre pe un site numit Silk Road şi să cumpere de acolo orice vrea.

A făcut o pauză de o secundă, apoi a concluzionat:

— Inclusiv arme, droguri sau acte de identitate false. Cei doi agenţi s-au uitat unul la celălalt, încruntându-şi feţele, niciunul dintre ei nefiind sigur ce era Silk Road.

Ross, care cu doar câteva minute mai devreme fusese pregătit să cadă în genunchi, a început să se joace cu agenţii, dându-le răspunsuri obraznice. Totuşi agenţii nu ştiau asta la acel moment; lor li se părea că bărbatul din faţa lor, care nu purta pantofi şi nici tricou, făcea un favor guvernului prin faptul că le oferea acele informaţii. Poate că acest individ din Texas putea chiar să devină o sursă pentru ei?

Dylan învăţase devreme în timpul carierei lui că, pentru a atrage pe cineva de partea ta într-un caz, trebuia să cultivi acea relaţie.

— Cum putem să păstrăm legătura cu dumneavoastră în viitor? a întrebat Dylan.

— Păi, nu am telefon mobil, a spus Ross.

— Aveţi o adresă de e-mail?

— Sigur, a spus Ross.

Dylan i-a dat un pix şi o bucată de hârtie, iar Ross a scris pe ea „fractalform@tormail.org.” Spera ca discuţia să se încheie aici, dar agenţii mai aveau pentru el o

ultimă întrebare.

— Înainte să plecăm, a spus Dylan, credem că sunteţi un om inteligent – un bărbat isteţ –, dar ni se pare ciudat că aţi comandat nouă acte de identitate. Oamenii obişnuiţi, chiar şi infractorii obişnuiţi, nu dau comandă de nouă permise de conducere false. Toată povestea ni se pare foarte bizară.

Ross nu a răspuns cât timp Dylan a vorbit.

— Aşa că va trebui să vorbim cu vecinii şi colegii de apartament, a intervenit partenerul lui Dylan, terminând propoziţia în locul lui. Ca să fim siguri că nu există cadavre.

Chipul lui Ross s-a încruntat din nou şi a început să-i fie iar frică.

— Ei bine, a spus Ross, asta s-ar putea să fie o problemă.

— De ce?

— Pentru că cei care împart apartamentul mă ştiu ca Josh, a răspuns Ross.

Imediat a risipit suspiciunile referitoare la această chestiune, vorbindu-le agenţilor despre intimitatea lui şi, în acelaşi timp, le-a transmis în mod evident prin limbajul corporal că îşi dorea ca ei să plece.

Faptul că Ross îşi spunea „Josh” nu a fost neapărat un semnal de alarmă pentru Dylan. Întâlnise destui indivizi în Silicon Valley care erau adepţii unei filosofii

„libertariene” şi aproape că erau paranoici în privinţa intimităţii lor. Dar Dylan încă spera că putea să-l transforme pe Ross într-o sursă şi, cu scopul de a-l depista în cele din urmă pe creatorul documentelor false, agenţii au adunat informaţiile necesare despre colegii de apartament ai lui Ross.

— Numai bine, a spus politicos Dylan în timp ce s-a întors în direcţia opusă alături de partenerul lui şi au coborât pe scări.

Când au ajuns la stradă, Ross a închis uşa în spatele lor.

Agenţii s-au urcat apoi în Jeepul lor şi au verificat numele lui Ross Ulbricht în baza de date a Departamentului de Securitate Internă, dar nu au găsit niciun rezultat.

— Tipul ăla chiar e deştept, i-a spus Dylan celuilalt agent, care a fost de acord şi maşina a plecat de pe loc. E ceva cu povestea asta despre Silk Road, chiar ar trebui să verificăm.

Odată intrat înapoi în casa de pe Fifteenth Avenue, Ross s-a grăbit să ajungă în dormitorul lui. Ştia că trebuia să acţioneze cumva înainte ca agenţii să-şi dea seama că adresa de e-mail pe care le-o dăduse era una falsă sau să-l caute pe Andrew Ford şi să-i spună că „Josh”, chiriaşul lui, se numea, de fapt, Ross şi comandase documente ilegale de pe un site care vindea

droguri, arme, instrumente pentru hackeri şi acte de identitate false şi solicitase să-i fie livrate la numărul 2260 de pe Fifteenth Avenue, în numele lui Andrew Ford.

drept înainte către federal plaza

De la fereastra camerei lui de hotel, Jared putea să vadă cele două urme pătrate uriaşe din pământ pe care fuseseră cândva cele două turnuri. Macarale, camioane şi un întreg şantier înconjurau acum gropile, dar, cu numai un deceniu înainte, acolo îşi pierduseră vieţile 2606 oameni.

În timp ce se uita la peisajul în transformare, prin mintea lui Jared treceau un milion de gânduri. Şi-a amintit de momentele în care avioanele au intrat în acele turnuri. Explozii, incendii şi oameni care nu au mai avut de ales decât să sară şi să moară. S-a gândit la acei pompieri şi poliţişti care au intrat în clădiri pentru a ajuta pe oricine au putut. Şi apoi toţi s-au transformat în praf, chiar lângă locul din care Jared reflecta acum la toată povestea. Se gândea la familiile care îşi pierduseră mamele, taţii, fiii şi fiicele în acea zi. Ochii i s-au umplut de lacrimi în timp ce punea mâna pe telefon pentru a lansa un apel video cu fiul lui, Tyrus, ca să îi spună că îl iubea şi ca să îl pună la curent cu

vânătoarea după piratul rău pe care îl căuta.

După ce a închis, trimiţând un sărut în aer din acea cameră de hotel din New York spre dormitorul fiului său din Chicago, Jared s-a întors la laptopul lui, lucrând sub acoperire pentru DPR. Jared spera că putea să ajute la oprirea unui atac împotriva Americii, care nu se desfăşura cu ajutorul unor avioane 747 care intrau în nişte clădiri cu viteze de aproape 1000 de kilometri pe oră, ci în ritm lent, prin intermediul unui site care voia să răstoarne democraţia ţării.

Jared se temea aproape în fiecare zi că membri ai reţelei Al-Qaeda puteau să intre legal în ţară, fără arme, iar apoi să cumpere un arsenal de bombe sau otrăvuri chiar de pe teritoriul Statelor Unite, toate de pe Silk Road, cu o mână de Bitcoin şi cu ajutorul browserului Tor. La un nivel mai personal, gândindu-se la fiul lui, era îngrijorat că un adolescent putea să cumpere un pistol de pe site şi să înceapă să tragă în tot ce prindea într-o grădiniţă din Chicago. Jared era hotărât să facă tot ce putea pentru a împiedica oricare dintre aceste atrocităţi.

În dimineaţa următoare, după o noapte lungă în care lucrase la site pentru DPR, ocupându-se de sarcini administrative, Jared a mers pe jos de-a lungul străzii Church şi apoi pe Broadway, până a ajuns la numărul 26 din Federal Piaza, clădirea neagră uriaşă care

găzduia divizia informatică din FBI.

Era la începutul lui august 2013, iar Jared venise în New York pentru a lucra alături de Chris Tarbell, cu scopul de a trece prin servere şi de a vedea dacă puteau să se folosească de ce ştia Jared şi de contul lui sub acoperire, Cirrus, pentru a pune cap la cap nişte detalii despre posibila identitate a lui DPR.

Tarbell l-a întâmpinat pe Jared la recepţie şi l-a ajutat să intre în birourile FBI cu laptopul şi telefonul lui. În condiţii normale, poliţia FBI (care se ocupă de protecţia clădirii) interzice oricui să intre cu dispozitive în clădire – inclusiv altor agenţi din aparatul de stat –, de teamă că vreun virus sau cine ştie ce program de supraveghere ar putea să ajungă în reţeaua FBI. Dar Jared nu era orice agent dintr-o instituţie de stat, a insistat Tarbell; el lucra sub acoperire şi trebuia să poată avea acces tot timpul la calculatorul lui. Poliţia FBI i-a permis acest lucru, în cele din urmă.

În ultimele săptămâni, Jared trebuise să fie online aproape constant pentru a imita comportamentul femeii a cărei identitate o preluase. Fusese nevoit să-şi ia laptopul la ieşiri cu familia, la petreceri aniversare şi chiar la şedinţa săptămânală de înot a fiului său. (Părinţii altor copii, neştiind de ce Jared era tot timpul cu nasul în laptop în timp ce fiul lui, Tyrus, tot făcea ture de bazin, nu au fost impresionaţi.).

Când au ajuns la etajul 23, lui Jared i s-a făcut un tur sumar al diviziei informatice înainte ca Tarbell să-l conducă prin Groapă, până în laboratorul 1A.

— Poţi să îţi instalezi aici calculatorul, i-a spus Tarbell, indicându-i masa din centrul încăperii, unde agenţii luau adesea prânzul. Iar acolo se află calculatorul care are pe el serverul Silk Road.

În timp ce îşi scotea gadgeturile din bagaj, Jared a observat coala lungă de hârtie care fusese lipită pe perete. Cineva scrisese cu un marker negru „silk road" în partea de sus. Peste tot erau adrese de IP, cu descrieri adăugate dedesubt care explicau ce reprezenta seria de numere. Unul era un server pentru chat, altul era pentru un server care stoca sute de milioane de dolari în Bitcoin şi un altul, numit „secţiune principală", era pentru administratorul site-ului. Aşa cum i-a explicat Tarbell, acestea erau toate informaţiile care fuseseră extrase de pe server. (Pentru a râde de Tarbell, ceilalţi agenţi care lucrau la caz făcuseră o schemă de decor, lângă versiunea cu Silk Road, cu pozele personajelor din *File de poveste,* inclusiv cu Prinţesa Buttercup, Westley şi Prinţul Humperdinck, cu săgeţi puse aiurea între toţi.).

Studiind acea schemă cu Silk Road, Jared a văzut numele unei cafenele din San Francisco, numită Momi Toby's. Când a întrebat de ce se afla în schemă, Tarbell

i-a explicat că unul dintre serverele pe care le găsiseră fusese şters. Curăţat de orice fel de dovadă ca locul unei crime care fusese dezinfectat cu clor. Însă, atunci când s-a deconectat de la server, persoana care eliminase informaţiile de acolo a lăsat din greşeală în urmă un mic indiciu: adresa de IP a locului din care se conectase pentru a se ocupa de curăţenie. Cu alte cuvinte, poate că Dread Pirate Roberts curăţase impecabil locul crimei, dar lăsase o amprentă parţială pe uşa de la intrare atunci când a plecat.

Această amprentă digitală i-a dus pe agenţii FBI la o cafenea micuţă, un bistro, de pe strada Laguna din San Francisco, care se numea Momi Toby's. Oricine ar fi fost Dread Pirate Roberts, acesta fie locuia în San Francisco, fie petrecuse ceva timp acolo. Dar asta era tot. Un indiciu rătăcit care ar fi putut să sugereze unde se afla Dread Pirate Roberts.

— Nu prea pot face mare lucru cu asta, i-a spus Tarbell lui Jared. Ce pot să fac, să trimit un agent FBI într-o cafenea din San Francisco şi să îi spun să se uite după cineva cu un laptop?

Chiar şi aşa, se tot uitau prin traficul de internet din acea cafenea în căutarea altor piste.

După ce a făcut cunoştinţă cu toată lumea şi a fost supus câtorva glume de-ale lui Tarbell din categoria „ai prefera să", Jared s-a aşezat la calculatorul care era

acum o clonă offline a site-ului Silk Road şi a început să se uite prin ce se afla pe el. A văzut înregistrările discuţiilor de pe chat de când DPR îi plătise pe cei de la Hells Angels pentru a-i ucide pe alţii şi a văzut şi alte mesaje între DPR şi Carl (sub masca lui Nob) care erau, în mod bizar, criptate şi nu puteau fi citite.

— Asta e ciudat, i-a spus Jared lui Tarbell. Crezi că agentul Carl Force încearcă să ne obstrucţioneze investigaţia?

— Habar n-am, dar ceva nu miroase a bine.

Oricum, aveau pe cap probleme mai mari decât un agent DEA din Baltimore capricios şi posibil corupt. Jared şi-a petrecut următoarele câteva zile cu echipa din FBI; au lucrat în laboratorul 1A, au scormonit prin server, au ascultat glumele chinuitoare ale lui Tarbell şi apoi şi-au încheiat serile la Whiskey Tavern, la câteva străzi distanţă, unde Jared a aflat ce gust avea zeama de murături în combinaţie cu un whisky ieftin. Când şi serile de la bar se încheiau, toată lumea se întorcea acasă la familii, iar Jared se îndrepta greoi spre camera lui de hotel cu vedere la zona sfântă de la World Trade Center şi se transforma în Cirrus, moderatorul Online al forumurilor de pe Silk Road, petrecându-şi nopţile sub acoperire ca administrator care lucra la site.

După câteva zile, Tarbell i-a spus lui Jared că urma să treacă un tip pe la birou.

— Un tip de la Fisc o să treacă pe aici mai târziu... Gary Alford sau ceva de genul... Vrea să se uite prin server.

— Sună bine, i-a răspuns Jared.

Apoi s-a întors la calculator şi a continuat să vorbească cu Dread Pirate Roberts, dându-se drept Cirrus.

Câteva ore mai târziu, Tarbell a intrat în laborator cu un bărbat de culoare în urma lui.

— Jared, acesta este Gary Alford de la Fisc. Gary, acesta este agentul Der-Yeghiayan de la Departamentul de Securitate Internă, filiala Chicago.

Jared a ridicat ochii să-l întâmpine pe Gary, observându-i statura impunătoare, şi era pe punctul de a-l saluta când Gary s-a uitat frustrat şi confuz la el.

— El de ce are dreptul să-şi aducă dispozitivele aici, dar eu trebuie să le las pe ale mele jos? l-a întrebat Gary pe Tarbell.

Tarbell nu avea niciun chef să-i explice că Jared lucra sub acoperire pe calculatorul lui şi a răspuns doar prin „reguli diferite pentru oameni diferiţi". Lui Gary nu i-a plăcut acest răspuns şi părea acum chiar mai enervat decât fusese în urmă cu câteva secunde.

Apoi Jared l-a surprins pe Gary uitându-se spre fâşia de hârtie de pe perete pe care era scris „silk road" în partea de sus. O inspecta, observând toate glumele pe

tema *File de poveste* din colţul foii şi adresele de IP de peste tot. Gary a părut şi mai enervat când a văzut toate acestea, de parcă ar fi ajuns la o petrecere la care el nu fusese invitat.

Apoi Tarbell i-a făcut cunoştinţă lui Gary cu Thom Kiernan, expertul în analiza criminalistică a calculatoarelor. Acesta i-a spus lui Gary că avea să-l ajute să sape prin serverul Silk Road. Tarbell s-a aşezat apoi la masa din centrul camerei, fără să-şi dea seama sau fără să-i pese că Gary era trist şi dezamăgit din cauză că nu fusese implicat în investigaţia lor.

Fiind destul de demoralizat, Gary s-a apucat să-i caute pe cei care spălau bani pe Silk Road, dar se tot uita la Jared şi la Tarbell şi iar la fâşia de hârtie. În cele din urmă, Gary a vorbit din nou. Şi el observase cuvintele „cafeneaua Momi Toby's" de pe strada Laguna din San Francisco, scrise sub una dintre adresele de IP şi a întrebat ce era.

Tarbell, cu capul îngropat în calculatorul lui, i-a explicat că era unul dintre locurile din care Dread Pirate Roberts se conectase la server. Singurul indiciu identificat care îl lega pe DPR de un loc anume.

— Ha! Am pe cineva în San Francisco, a spus Gary.

— A, da? a spus cu nonşalanţă Tarbell. Va trebui să ne dai datele lui de contact.

Se vedea că lui Gary nu îi plăcuse nici acest răspuns.

Jared urmărea această interacţiune şi îi cam părea rău pentru Gary, care era vizibil deranjat. Dar Jared mai ştia şi la ce se gândea Tarbell, pentru că şi el se gândea la acelaşi lucru: un tip în San Francisco nu însemna nimic.

Agenţi din toată ţara investigaseră peste douăzeci de oameni despre care crezuseră, la un moment dat, că ar fi fost Dread Pirate Roberts şi jumătate dintre aceştia se aflau acolo, în zona golfului.

După această replică a lui Tarbell, Gary s-a întors la server şi i-a ignorat pe cei doi pentru tot restul după-amiezii. Câteva ore mai târziu, Gary s-a ridicat şi a plecat. Hotărâse în acel moment că aceea era în mod evident investigaţia lui Tarbell şi că nu era loc şi pentru el acolo. Ţinând cont de muntele de dovezi de pe server, fâşia de hârtie de pe perete cu toate acele adrese de IP şi contul sub acoperire al lui Jared, Gary a decis că, în mod clar, nu avea niciun motiv să le trimită celor de la FBI numele acelui „tip" din San Francisco.

julia vine la san francisco

Uşa trenului s-a deschis şi Julia a păşit pe peron, într-o altă lume. Nu era sigură că era staţia corectă până când nu a văzut indicatorul pe care scria „Glen Park". S-a îndreptat spre ieşire, trăgând după ea o valiză mare

pe roţi.

Când a păşit în lumina soarelui din San Francisco, l-a văzut aşteptând pe stradă. Părul îi era la fel de ciufulit ca atunci când se cunoscuseră, deşi acum arăta puţin diferit. Era mai în vârstă? Mai înţelept? Sau mai dur? Nu ştia ce era, dar se schimbase ceva la el. Chiar şi aşa, Julia nu a putut să se controleze. A fugit la Ross şi l-a îmbrăţişat în timp ce a rostit un „ahhhh" sfâşietor. Apoi s-a dat în spate, l-a privit din cap până în picioare şi a izbucnit într-un râs isteric, întrebându-l:

— Pe bune? Porţi aceiaşi blugi pe care ţi i-am cumpărat eu în urmă cu cinci ani!

Ross s-a uitat în jos şi a zâmbit în timp ce se întindea după valiza ei.

— Trebuie să ne grăbim să ajungem la apartament, a spus el în timp ce mergeau în pas alert de-a lungul străzii Diamond, pe lângă saloanele de manichiură şi cafenele. Astăzi fac rost de nişte mobilă, i-a explicat el. M-am mutat într-un loc nou de câteva zile şi...

— Lasă-mă să ghicesc, l-a întrerupt ea. Ai locuit acolo fără mobilier, aşa-i?

Fără să îi dea ocazia să răspundă, l-a împuns într-un fel în care puţini îşi permiteau să o facă.

— Eşti atât de zgârcit!

În timp ce mergeau, Julia părea să debordeze de entuziasm, gândindu-se la weekendul care urma. Ross

era uşor neliniştit, în timp ce ea îi punea tot felul de întrebări despre San Francisco, insistând cât de mult trebuie să-i fi plăcut acolo.

— Nu sunt sigur că a fost cea mai bună idee să mă mut în San Francisco, s-a plâns el, fără să mai dea alte detalii.

După câteva străzi, au ajuns la casa cu trei niveluri şi faţadă din plăci de lemn în care locuia Ross. Au urcat la ultimul etaj şi i-a făcut un mic tur. Apoi Julia a stat şi s-a uitat jumătate de oră cât Ross şi noul lui coleg de apartament au tot cărat un dulap vechi, un birou şi un cadru de pat în dormitorul lui Ross – toată mobila fiind cumpărată de la cineva de pe stradă cu câteva ore mai devreme. La final, i-a mulţumit colegului de apartament, a închis uşa şi a făcut dragoste cu Julia pe noul lui pat.

Mai târziu, în timp ce stăteau pe pat, Ross părea distant faţă de ea, dar Julia a presupus că era doar obosit sau că devenise nostalgic odată cu reluarea vechii lor relaţii.

— Mi-e foame, i-a spus ea în timp ce s-a ridicat şi s-a îmbrăcat.

— Sushi? a întrebat el.

— Sună grozav.

Au mers pe jos până la restaurant. Era un loc cu destul de multe kitsch-uri, cu reclame luminoase şi o

pisică asiatică aducătoare de noroc care atârna la geam, şi s-au aşezat înăuntru, la o masă mică. Ea a comandat un platou de rulouri, iar în timp ce mâncau, Ross i-a spus o poveste pe care ea nu o mai auzise până atunci. El i-a explicat că în copilărie obişnuia să meargă la pescuit cu familia. După o zi lungă de stat în apă, mânca atât de mult peşte încât i se făcea rău. Dar pur şi simplu nu putea să se oprească, a spus el; continua să mănânce şi să mănânce şi să mănânce, pentru că avea un gust atât de bun.

Ea a râs. Apoi (cum se întâmpla de obicei) Julia a vorbit cel mai mult, iar Ross a ascultat cel mai mult. I-a povestit despre viaţa ei din ultimul an şi ceva. Despre afacerea ei şi despre cum înflorea aceasta şi i-a spus că de curând renunţase la alcool.

— Ai evoluat atât de mult, i-a spus Ross. Eşti atât de matură acum.

— Ei bine, a spus Julia în timp ce înghiţea o bucată de sushi, asta pentru că am fost salvată.

Ross ştia exact despre ce vorbea. Discutaseră despre religie în timpul facultăţii. Atunci Ross îi spusese Juliei că şi el fusese salvat când era mai tânăr, deşi se îndepărtase de credinţă de multă vreme.

Au tăcut amândoi pentru o clipă în restaurantul acela cu sushi.

— Pot să te întreb ceva? a zis Julia, spărgând tăcerea.

— Desigur, a răspuns el.

— Vii cu mine la biserică duminică?

— Da, i-a spus Ross. Aş fi încântat să te însoţesc.

Apoi Julia a sugerat să meargă acasă şi să se odihnească. La fel ca în vremurile de odinioară, au făcut dragoste din nou şi au adormit îmbrăţişaţi, cu Ross pe fundalul sunetelor oraşului San Francisco.

În dimineaţa următoare când s-au trezit, au făcut dus şi au pornit la drum. S-au plimbat până la gara din unde venise Julia cu o zi înainte, apoi au mers la un restaurant micuţ din apropierea unei intersecţii.

Julia se uita pe geam în timp ce aşteptau să le fie servit micul dejun. Păreau să fie într-un cartier de oameni care făceau muncă de birou, o mică enclavă la marginea oraşului, cu un pub irlandez şi o mulţime de familii din clasa mijlocie. Totuşi, printre cei care treceau prin zonă, îndreptându-se spre serviciu sau spre o cafenea din apropiere, Julia a observat tipi pasionaţi de tehnologie îmbrăcaţi cu hanorace cu glugă şi tricouri cu Google; părea că se depăşise fenomenul de gentrificare.

— Deci ce facem astăzi? l-a întrebat ea în timp ce sorbea puţin din cafeaua arsă şi nasoală a restaurantului.

— Păi, a spus Ross, eu am de lucrat la ceva, aşa că ce-ar fi să mergi să te plimbi prin magazine şi putem să ne întâlnim mai târziu?

— E în regulă. Am să fac nişte cumpărături.

După micul dejun, Ross i-a dat un set de chei şi s-a îndreptat spre bulevardul Monterey, în direcţia apartamentului în care stătea. Julia a mers în direcţia opusă, către Mission District.

Julia plănuise să se plimbe pe tot parcursul dimineţii, poate să cumpere câteva rochii sau nişte piese de lenjerie intimă provocatoare, dar nu era îmbrăcată potrivit pentru frigul din San Francisco. De fiecare dată când ieşea din vreun magazin, o învăluia un vânt rece care o tot împingea înapoi, spre direcţia din care venise. După o oră petrecută astfel, îi ajunsese. S-a întors şi a renunţat la misiunea cumpărăturilor.

Era spre sfârşitul dimineţii când s-a întors la apartament, a băgat în yală cheia pe care i-o dăduse Ross, a rotit-o şi apoi a deschis încet uşa.

A urcat pe scări cu nonşalanţă, frecându-şi mâinile între ele pentru a se încălzi şi s-a îndreptat spre camera lui Ross. Când a intrat, l-a văzut acolo, cu spatele la ea, cu laptopul deschis pe birou. Iar, într-o clipă, a văzut ceva care a purtat-o înapoi în timp, în vremurile în care fuseseră împreună în Austin: o mulţime de ferestre în alb şi negru deschise pe calculatorul lui, nişte ferestre de chat, altele cu linii de cod şi un site cu o cămilă mică şi verde pe post de logo, într-un colţ. În câteva milisecunde, a ştiut exact ce făcea el.

— Bună, a spus ea din spatele lui.

Speriat, a apăsat rapid pe o singură tastă a laptopului, care a făcut ca ecranul să se întunece şi s-a întors spre ea.

— Ce faci? a întrebat ea.

— Nimic, a spus el, agitat şi speriat. Doar puţină treabă.

Apoi, pentru o clipă, n-au mai zis nimic. Dar ea ştia. Şi el ştia. Ross nu renunţase la site aşa cum spusese cândva. Încă era cât se poate de implicat în Silk Road. În acel moment, Julia a ştiut că avea două alternative: să rămână şi să îl accepte aşa cum era sau să se întoarcă în cealaltă direcţie şi să plece.

Sau poate că exista şi o a treia cale.

eu sunt dumnezeu

— Cum ţi se pare asta? l-a întrebat Julia pe Ross în timp ce făcea piruete într-o rochie galbenă cu motive florale.

— Seducătoare. Tu arăţi întotdeauna seducător.

Ea şi-a pus repede nişte tenişi şi i-a spus să se grăbească.

— Vom întârzia la biserică, i-a spus ea.

— O să ajungem la timp, a asigurat-o el.

Era duminică dimineaţa şi, în timp ce mergeau spre

autobuz, Julia se întreba dacă trebuia să-i spună ceva lui Ross despre Silk Road. Când ajunsese în San Francisco, presupunea că el nu mai avea legătură cu site-ul – asta îi spusese el iar şi iar. Dar existaseră atât de multe indicii în cele câteva ore pe care le petrecuseră împreună. Agitaţia lui, mai ales în privinţa calculatorului; felul în care răspundea la întrebările despre muncă; şi apoi faptul că îl prinsese la calculator. Sigur, încă trăia ca un sărac, închiriase o cameră ieftină la marginea oraşului cu mobilier pe care îl cumpărase din stradă şi încă purta aceleaşi haine din facultate. Dar aşa era el. Zgârcenia lui Ross nu dovedea nimic, dar nici nu nega.

Pe durata drumului cu autobuzul până la biserică, Julia i-a explicat că în biserica spre care se îndreptau exista credinţa că toată lumea putea să discute cu Dumnezeu.

Astfel, spunea ea, nu exista un singur pastor care citea slujba; toată lumea participa pe rând, fiecare citind pasaje timp de două minute, până când se auzea sunetul pianului, iar apoi altcineva se ridica şi îi lua locul la pupitru.

— Cam aduce a cult, a glumit ea, dar chiar e frumos.

Biserica arăta mai degrabă ca o clădire de birouri din anii 1980 care aparţinea unei agenţii de spionaj decât ca un lăcaş al Domnului. Avea două niveluri şi era

zugrăvită într-o culoare bizară, similară lămâii verzi. Zeci de camere albe de luat vederi filmau în jos din orice direcţie. Singurul semn care indica un loc de cult erau cuvintele din partea de sus a clădirii, pictate cu vopsea neagră: „Locul de întâlnire al enoriaşilor din San Francisco".

Slujba începuse deja când ei se grăbeau să între, Julia înghesuindu-l pe Ross pe o bancă din spatele sălii. În timp ce se aşezau pe banca de lemn, rugăciunile erau cântate de enoriaşii care erau, în mare parte, asiatici. „O, Doamne!" şi „Iisus, slavă Domnului!" ricoşau în întreaga sală mare. Aproape imediat adunarea a fost rugată să se ridice în picioare.

— Vom citi din Copacul vieţii, a spus primul enoriaş, începând să citească pasajul din Biblie în care Adam şi Eva sunt amăgiţi de un şarpe.

Toţi cei din biserică mai auziseră povestea, una care îi fusese spusă lui Ross în copilărie, la fel şi Juliei. În ea, Dumnezeu îi instruieşte pe Adam şi pe Eva să nu mănânce din copacul din mijlocul grădinii, pentru că, dacă vor face asta, vor muri. Dar apare un şarpe cu un alt mesaj.

— Şarpele era mai ingenios decât oricare dintre animalele sălbatice pe care le făcuse Domnul Dumnezeu, a citit cu voce tare enoriaşul. „Cu siguranţă că nu veţi muri", i-a spus şarpele femeii. „Căci

Dumnezeu ştie că, atunci când mâncaţi din el, vi se vor deschide ochii şi veţi deveni ca Dumnezeu, cunoscând tot ce e bun şi tot ce e rău."

S-a auzit sunetul pianului şi a continuat următorul enoriaş.

— O, Doamne! Aleluia!

Pe măsură ce povestea continua, o poveste despre bine şi rău, Julia şi-a dat seama că nu trebuia să îl confrunte pe Ross în privinţa subiectului Silk Road, un subiect atât de delicat. Ea credea că predica din acel moment nu era pentru zecile de oameni care frecventau biserica şi care deja îl slăveau pe Dumnezeu şi nici măcar pentru ea; era un mesaj de la Dumnezeu, care vorbea direct cu Ross. I-a căutat braţul şi l-a strâns de mână câtă vreme au ascultat restul poveştii, în care Dumnezeu explica faptul că aveau să existe consecinţe pentru acţiunile lui Adam.

— Lui nu i se poate permite să întindă mâna şi să ia şi el din copacul vieţii, să mănânce şi să trăiască veşnic.

Încă un sunet de pian a străbătut încăperea.

— O, Doamne!

Când s-a terminat slujba, Ross şi Julia au ieşit afară şi au aşteptat să vină autobuzul.

— Cum ţi s-a părut? l-a întrebat Julia. Ţi-a plăcut vreunul dintre versetele pe care le-am citit?

— Da, a spus Ross. Înţeleg moralitatea. Pot să pricep

cum poate fi ceva foarte important pentru unii oameni. Chiar înţeleg asta, dar pentru mine... eu chiar nu am nevoie de aşa ceva.

— Păi, cum ştii ce e bine şi ce e rău? l-a întrebat Julia.

— Evaluez, i-a spus Ross, apoi a făcut o scurtă pauză. Mă gândesc la asta singur.

Julia putea să vadă în depărtare autobuzul care se apropia. L-a privit pe Ross şi a încercat să insiste încă o dată cu întrebarea.

— Dar cum ştii ce e bine şi ce e rău fără să ai un punct de referinţă? Iisus mă ajută să-mi dau seama dacă ceea ce fac în viaţă este bine.

— Eu cred că omul e propriul lui Dumnezeu şi poate decide singur ce e bine şi ce e rău, i-a spus Ross. Ca om, eu decid pentru mine însumi.

Julia l-a ascultat şi a înţeles că Ross se vedea pe sine ca pe un far călăuzitor şi că nu mai era loc pentru altcineva. În ochii lui el era propriul lui Dumnezeu.

Când a venit autobuzul, s-au urcat în tăcere. Julia era tristă că nu le acceptase versetele, dar îşi dorea să se bucure de acea zi şi de ce mai rămăsese din weekend, aşa că s-a hotărât să schimbe tonul, căutându-şi aparatul de fotografiat. Au început să-şi facă poze împreună pentru a surprinde un moment pe care ea nu avea să-l uite vreodată. Au hotărât să coboare lângă un parc din apropiere şi apoi s-au plimbat spre podul

Golden Gate. La marginea unei stânci era un indicator pe care scria: „Nu intraţi”.

— Hai, a îndemnat-o Ross, în timp ce se strecurau pe lângă barieră.

Ea chicotea de entuziasm. I-a dat lui aparatul de fotografiat şi Ross s-a uitat prin obiectiv, începând să facă o succesiune rapidă de poze. În timp ce degetul lui apăsa butonul de închidere, Julia şi-a dat jos de pe umeri rochia până când s-a transformat într-o grămăjoară mototolită pe platoul suspendat plin de iarbă. În câteva secunde, nu mai era nicio rochie, iar apoi el a lăsat jos aparatul şi au făcut sex pe marginea stâncii.

Au plecat spre casă în acea seară vizibil schimbaţi. Tot ce îşi dorise Julia să audă era că el o terminase cu vechea lui viaţă şi era gata să fie cu ea, dar era clar că avea alt plan. În acea noapte, în timp ce stăteau împreună în pat, Julia a încercat pentru ultima dată să-l facă să se răzgândească.

— Ai luat vreodată în calcul ideea de a te căsători? l-a întrebat Julia.

Ross a râs.

— Nu ne-am mai văzut de multă vreme. A trecut mai mult de un an.

— Şi ce dacă? Înainte de asta am fost împreună mult timp.

— Nu, nu sunt pregătit, i-a spus el. Încă am unele lucruri de făcut.

Ea ştia exact care erau acele lucruri şi ştia că nu putea să-l oprească să le facă. Avea să mănânce şi să mănânce şi să mănânce şi tot aşa.

De obicei, Ross o lua în braţe pe Julia. Dar, în acea noapte, Ross s-a întors cu spatele şi s-a holbat gânditor la perete, iar, de această dată, Julia l-a îmbrăţişat, ţinându-l strâns în timp ce ea plângea în tăcere.

Dimineaţă când s-au trezit, ea şi-a strâns lucrurile şi el a ajutat-o cu bagajele în timp ce au luat-o spre gară.

Au stat acolo unde se salutaseră la începutul săptămânii şi Ross a sărutat-o în vreme ce se lăsa ceata rece.

— Te iubesc, i-a spus ea.

— Şi eu te iubesc.

— Vii la Austin să stai cu mine?

— Poate luna viitoare, i-a răspuns el.

S-au sărutat din nou şi apoi s-au întors cu spatele unul la altul, îndreptându-se în direcţii opuse. Julia s-a grăbit spre intrarea în gară. A început să plângă din nou uitându-se înapoi la Ross, iar el s-a oprit în loc pentru o clipă ca s-o privească. În cele din urmă, a zâmbit, şi-a băgat mâinile în buzunare pentru că se făcuse frig, apoi s-a întors cu spatele şi a început să meargă în pas alert pe strada Diamond, înapoi către

Silk Road.

apelul telefonic

Gary stătea tăcut în biroul lui compartimentat şi începea să fie din ce în ce mai frustrat din cauza conversaţiei pe care o auzea în jurul lui. Era o discuţie care l-a făcut să-şi amintească de o dimineaţă fatidică de la care se împlineau doisprezece ani, fără o zi. Aceea a fost ziua în care lumea s-a schimbat.

La acel moment, era student la Baruch College şi văzuse primele echipaje care s-au grăbit spre turnuri. Mai târziu în acea dimineaţă, pe când mergea pe jos spre casă de-a lungul podului Brooklyn, World Trade Center se făcuse pulbere în spatele lui, lăsând în urmă 2606 de morţi.

În zilele de după atacuri, în timp ce procesa ce se întâmplase cu oraşul New York – cu Statele Unite ale Americii –, Gary a început să descopere unele dintre numele şi chipurile celor care muriseră. În fiecare dimineaţă, mergea spre şcoală pe Lexington Avenue şi trecea pe lângă o clădire numită Armory, care era acoperită de anunţuri cu miile de oameni care erau acum dispăruţi sub muntele de praf. În curând, a devenit clar că niciunul dintre cei ale căror fotografii îl priveau neajutorate nu avea să mai ajungă acasă la cei

dragi vreodată.

Poveştile care se spuneau despre acea zi i se păreau lui Gary, la fel ca tuturor celor din New York, cât se poate de palpabile. Dar nimic nu era la fel de real pe cât era dialogul care avea loc în faţa lui exact în acel moment, la mai bine de un deceniu după – pe 10 septembrie 2013 – între doi bărbaţi din echipă care aveau birourile apropiate de al lui, în separeuri adiacente. Se părea că aceşti bărbaţi se grăbiseră spre turnuri în acea zi fatidică, petrecându-şi următoarele săptămâni săpând prin praf şi ruine în căutarea supravieţuitorilor, dar, cu câteva excepţii, nu au găsit decât cadavre.

— Îţi faci controlul medical mâine? l-a auzit din greşeală Gary pe unul dintre ei, un detectiv din NYPD, care stătea în compartimentul de vizavi, adresându-i-se altuia din departamentul de poliţie Clarkstown din New York.

În timp ce Gary asculta, cei doi au vorbit în treacăt despre problemele respiratorii şi alte afecţiuni cu care încă se confruntau după doisprezece ani. Au vorbit despre alţi membri ai echipajelor care interveniseră imediat la faţa locului şi care ajunseseră să sufere de boli grave, iar unii chiar muriseră. Auzind acestea, Gary devenea din ce în ce mai furios gândindu-se la ce încercaseră să facă teroriştii în 2001, în Statele Unite, şi

la ce încerca Dread Pirate Roberts să facă în 2013.

Gary citise toate textele scrise de DPR (de trei ori) şi văzuse cum acesta susţinea în faţa legiunii lui de adepţi că epoca guvernului „se apropia de sfârşit"; că statul era „inamicul"; că oamenii trebuiau să fie total împotriva autorităţilor federale, inclusiv împotriva celor care se aflau în aceeaşi cameră cu Gary în acel moment. Aceiaşi bărbaţi şi aceleaşi femei care se grăbiseră să ajungă la World Trade Center pe 11 septembrie şi care mâine trebuiau să meargă la spital pentru controale medicale necesare din cauza eforturilor eroice pe care le-au depus atunci.

În timp ce toate aceste gânduri se adunau unele peste altele, Gary şi-a dat seama că ajunsese la o limită. S-a întors în scaun, s-a uitat direct la un alt detectiv din grupul operaţional care lucra la cazul Silk Road şi, pe un ton ofensat, i-a spus:

— Cred că am dreptate. Ştii? Cred că el e.

— Despre ce vorbeşti?

— El e. Ross Ulbricht, i-a explicat Gary.

— Tu chiar crezi că ai să-l găseşti dintr-o căutare pe Google? i-a spus colegul lui Gary.

Gary suspectase că Ross Ulbricht era implicat cumva în afacerea Silk Road şi îi spusese asta colegului său cu luni în urmă, dar pista nu dusese la nimic. Nu puteau să construiască un caz împotriva cuiva doar

bazându-se pe faptul că scrisese pe internet despre Silk Road. Însă, după ce Gary văzuse pe peretele din biroul FBI-ului adresa de IP din cafeneaua din San Francisco, oraşul în care se părea că locuia acest anume Ross Ulbricht, începuse să fie convins că era cel puţin implicat, dacă nu cumva era însuşi Dread Pirate Roberts.

— Da! a exclamat Gary, dând agitat din mâini şi vorbind din ce în ce mai tare. Am dreptate. Îţi zic eu, am dreptate.

După câteva minute în care a reluat informaţiile, Gary s-a ridicat în picioare şi a anunţat că avea de gând să mai treacă o dată prin caz, de la început. La fel cum citise fiecare e-mail, articol de blog, articol de ştiri şi comentariu de pe forum de câte trei ori, Gary avea de gând să mai treacă de trei ori prin investigaţia lui, de la început până la sfârşit. Poate, s-a gândit el, îi scăpase ceva.

S-a îndepărtat de separeul lui şi s-a dus la o femeie care lucra la Departamentul de Securitate Internă.

— Am nevoie să verifici numele lui Ross Ulbricht, i-a spus Gary în timp ce s-a aşezat pe un scaun liber din apropiere.

Îi solicitase aceeaşi verificare a istoricului pe care i-o făcuse şi el lui Ross cu nişte luni înainte. Gary nu se aştepta ca femeia să găsească nimic nou. Doar voia să

vadă dacă nu cumva trecuse neobservat vreun mic detaliu. O urmă de ADN, o amendă pentru parcare neregulamentară, orice.

După un minut, înregistrările s-au încărcat pe monitorul ei. Femeia s-a uitat întâi la istoricul lui de călătorii, observând că acesta fusese în Dominica, o informaţie pe care Gary o ştia şi pe care o considerase suspectă, pentru că infractorii ascund bani adesea în Caraibe. Ea a continuat să parcurgă dosarul lui Ross şi apoi s-a oprit deodată.

— Ştii că există un consemn pentru tipul ăsta? l-a întrebat femeia.

— Ce? a întrebat Gary nedumerit.

— Da, există un consemn pentru tipul ăsta în urmă cu vreo câteva săptămâni.

Gary era şocat de când auzise cuvântul „consemn". El doar încercase să-şi pună la punct toate detaliile, de trei ori.

— Vrei să-ţi citesc? l-a întrebat femeia.

— Da!

Ea a citit cu voce tare, explicând că cei de la vamă „confiscaseră documente de identitate false" şi că un anume Dylan Critten de la Departamentul de Securitate Internă îl vizitase pe Ross Ulbricht la casa lui de pe Fifteenth Avenue din San Francisco. Fişierul din care citise consemna că cei cu care Ross împărţea casa

spuseseră că numele lui era Josh, nu Ross, şi că Josh plătea pentru camera lui cu bani gheaţă. Ea a făcut o pauză, uitându-se pentru o clipă la Gary, şi a spus:

— Vrei să continui să citesc? E util?

Gary s-a încruntat. Ce auzea era ireal.

— Da! a izbucnit acesta. Continuă să citeşti! continuă să citeşti!

Ea s-a întors înapoi spre calculatorul ei şi a continuat. Pe lângă adresa de pe Fifteenth Avenue, se părea că Ross locuise şi pe strada Hickory din centrul oraşului San Francisco. Şi apoi a început să citească cuvânt cu cuvânt raportul întocmit de Dylan. „În general, Ulbricht a refuzat să răspundă la orice întrebare legată de cumpărarea acestor documente de identitate false sau a altora similare", a citit ea. Şi apoi, de parcă ar fi fost un fel de farsă, ea a citit următoarea propoziţie: „Totuşi Ulbricht a menţionat voluntar că, ipotetic, oricine putea să intre pe un site numit «Silk Road» pe «Tor» şi să cumpere orice fel de droguri sau documente false".

Inima lui Gary a început să bată cu putere. Nu se putea. Era prea mult ca să fie o coincidenţă. Gary a pornit imediat spre biroul supervizorului său şi a năpustit în cameră, în timp ce simţea adrenalina în sânge.

— El el a strigat Gary. El e!

Supervizorul i-a spus să se calmeze şi apoi a ascultat pledoaria lui Gary despre faptul că Ross Ulbricht era făptaşul – o pledoarie care era acum mai convingătoare ca niciodată. Însă supervizorul l-a avertizat că erau încă multe detalii care nu aveau noimă. Oricum, i-a spus lui Gary să respire adânc şi să se calmeze ca apoi să sune la Procuratură şi să explice totul.

*

Când a răspuns la telefon, Serrin Turner nu se aştepta să audă la celălalt capăt un angajat agitat al Fiscului.

— Mai uşor, i-a spus lui Gary, căci el intrase direct în pledoarie. Despre cine vorbeşti?

— Despre individul despre care eu cred că s-a tot ocupat de site, a spus Gary.

— Ce e cu el?

Gary s-a lansat într-un discurs amplu, prezentând totul, începând cu rezultatele căutării de pe Google şi până la călătoria în Dominica – aspecte pe care i le spusese lui Serrin cu vreo câteva săptămâni mai devreme, când Gary trecuse printr-o listă de alţi potenţiali subiecţi, doar că de data aceasta adăugase detaliile din raportul agenţilor de la Departamentul de Securitate Internă, punând accent pe povestea actelor de identitate false, pe faptul că avea un nume fals, „Josh”, şi pe menţiunea făcută despre site-ul Silk Road.

Serrin nu a fost convins de dovezile pe care tocmai i

le oferise Gary, dar a devenit curios.

— Şi tipul ăsta locuieşte în San Francisco? a întrebat Serrin. Care e adresa lui?

Pe măsură ce Gary citea adresa din raportul agenţilor de la Departamentul de Securitate Internă, Serrin a început să o scrie în Google Maps. Harta de pe ecran a trecut de la imaginea de ansamblu a Statelor Unite la suprafaţa dantelată a oraşului San Francisco, apoi în prim-plan pe strada Hickory, care era aproape în centrul oraşului întins pe mai bine de optsprezece kilometri pătraţi. În timp ce Gary vorbea pe fundal, Serrin a accesat adresa de pe hartă şi apoi a adăugat singura dovadă care lega site-ul Silk Road de vreo persoană sau vreun loc: cafeneaua Momi Toby's de pe strada Laguna din San Francisco.

— Mama naibii! a izbucnit Serrin. E fix după colţ, după nenorocita aia de cafenea Momi Toby's, de unde am găsit adresa de IP.

Gary s-a lăsat pe spate în scaunul lui în timp ce Serrin se apleca mai în faţă pe al lui.

Serrin nu înţelegea cum un puşti fără experienţă în programare, în ale cărui poze de pe Facebook erau surprinse, în mare parte, momente în care mergea cu cortul, făcea surf cu zmeul alături de prieteni din suburbii şi îşi îmbrăţişa mama, putea fi responsabil pentru creaţia a ceea ce autorităţile credeau acum că era

un imperiu al drogurilor de miliarde de dolari. Şi ce era chiar mai puţin logic era că acest puşti ordonase ca şase oameni să fie ucişi cu sânge rece. Nu. Pur şi simplu nu se lega. Dar nu se lega nici faptul că acest puşti locuise la o stradă depărtare de cafeneaua Momi Toby's, nici că fusese primul de pe internet care să fi scris vreodată despre Silk Road şi nici că fusese prins cumpărând nouă documente de identitate false.

— Am să le trimit un e-mail lui Jared şi lui Tarbell, a spus Serrin. Vreau să intrăm cu toţii într-o conferinţă telefonică.

Biroul din Dirksen Federal Building la care stătea Jared era cu totul pustiu. Nu existau în cameră nici calculatoare şi nici cărţi, doar un birou din stejar masiv şi un telefon spre care se întindea acum Jared.

S-a uitat la e-mail-ul pe care îl primise de la Serrin cu câteva minute mai devreme şi a început să formeze numărul prin care putea intra în conferinţa telefonică. În timp ce suna, s-a lăsat pe spate în scaunul lui, întinzându-se epuizat şi uitându-se în gol spre fereastra prin care se putea vedea panorama oraşului Chicago.

*

Tarbell a intrat în casa lui din New York, şi-a salutat soţia, pe Sabrina, şi pe copii, iar apoi a spus că trebuia

să participe la o conferinţă telefonică scurtă. A intrat în dormitor şi şi-a început ritualul de seară, scăpând de pantofii eleganţi şi de costum şi înlocuindu-le cu o pereche de pantaloni scurţi Adidas, pătaţi, şi un tricou. Apoi s-a aruncat zgomotos pe burtă pe pat. Era atât de obosit încât ar fi putut să închidă ochii în acel moment şi să doarmă o lună. Dar, în schimb, a oftat lung, iar apoi s-a întins după dispozitivele pe care le avea în geantă.

La fel ca un dealer dintr-un cazinou care împarte un pachet de cărţi, Tarbell şi-a aşezat şi el în faţă laptopul, ipad-ul şi telefonul. Apoi a sunat la numărul din e-mail-ul lui Serrin şi s-a uitat în gol la ipad-ul care stătea între celelalte două dispozitive şi pe care era afişată adresa trimisă de Serrin în urmă cu o oră.

*

— Gary.

— Serrin.

— Tarbell.

— Jared.

— Suntem aici cu toţii?

— Da.

Serrin a început să vorbească, recapitulând pentru Jared şi Tarbell discuţia pe care o încheiase cu Gary în urmă cu câteva minute. Apoi l-a rugat pe Gary să le spună ce descoperise.

Gary a început să vorbească pe un ton grăbit. A explicat cum şi-a făcut documentarea pe Google şi cum prima referinţă despre Silk Road în mediul online apăruse într-o postare de pe forumul site-ului Shroomery la sfârşitul lui ianuarie 2011, postare care fusese făcută de cineva cu numele de utilizator Altoid.

Tarbell şi Jared nu erau prea impresionaţi de dovezile pe care le prezenta Gary. Poate că Altoid era doar unul dintre primii utilizatori de pe site. Şi coincidenţe erau uşor de găsit într-un caz de o asemenea anvergură. Cine ştie câte alte zeci de coincidenţe se mai găsiseră şi în cazul altora. Agenţiile se tot gândiseră la omul din spatele Silk Road şi luaseră în calcul varianta unui CEO al unui sistem de schimb valutar cu Bitcoin, a unui inginer de la Google şi chiar varianta unui profesor de la o universitate americană. Alţii crezuseră că era un traficant de droguri dintr-un oraş sau poate chiar cartelurile mexicane care lucrau acum cu programatori. Iar unii chiar se gândiseră şi la hackeri din Rusia sau la infractori cibernetici din China. Însă acum Gary Alford insinua că necruţătorul, batjocoritorul şi bogatul Dread Pirate Roberts era un puşti de 29 de ani din Austin, Texas, care nu avea experienţă în domeniul programării şi care locuia într-un apartament din San Francisco pentru care plătea o chirie de 1200 de dolari.

Jared nu era convins. Nici Tarbell nu era. Şi Serrin ştia că, dacă ei nu erau convinşi, cu siguranţă nici el nu era. La urma urmei, Jared era cel care petrecuse cel mai mult timp cu DPR, lucrând pentru el sub acoperire timp de luni bune şi discutând mult cu el Online. În plus, Jared avea un birou întreg plin cu acte de identitate false şi oameni care recunoşteau că le luaseră de pe Silk Road, iar aceştia cu siguranţă nu erau DPR.

Dar Gary a continuat să vorbească.

— Şi apoi am găsit o întrebare pusă pe Stack Overflow, unde un utilizator cu numele Ross Ulbricht ceruse ajutor pentru programarea cu Tor. Ştiţi? Şi apoi, la un minut după ce pusese întrebarea pe Stack Overflow, a intrat din nou şi şi-a schimbat numele din Ross Ulbricht în Frosty şi după...

— Ce-ai zis? l-a întrerupt Tarbell care se ridicase din pat.

Gary a fost luat prin surprindere de întrebare, dar a răspuns oricum.

— Stack Overflow. E un site unde poţi pune întrebări legate de programare...

— Nu, nu asta, a spus Tarbell, tonul lui părând agresiv. Ce-ai spus după asta?

Gary a explicat că Ross Ulbricht se înregistrase pe contul de pe Stack Overflow cu numele real şi adresa lui de e-mail, dar, la un minut după ce pusese

întrebarea pe site, şi-a schimbat numele de utilizator în Frosty.

Jared şi Serrin ascultau tăcuţi, nefiind siguri ce însemnau toate acestea.

— Frosty? a întrebat Tarbell, care acum părea entuziasmat. Eşti sigur?

Apoi a spus nerăbdător pe litere:

— F-R-O-S-T-Y, adică „frosty”?

— Da! Frosty! i-a răspuns Gary, începând să fie enervat că Tarbell era atât de nepoliticos. Şi mai târziu şi-a schimbat adresa de e-mail în frosty@frosty. Com. Care-i treaba? De ce tot întrebi asta?

— Pentru că, a spus Chris în timp ce a inspirat adânc, atunci când am primit serverul din Islanda – a mai tras o dată aer în piept –, am văzut că serverul şi calculatorul care îi aparţineau lui Dread Pirate Roberts se numeau amândouă „Frosty”.

Nu se mai auzea nimic, doar o undă de aer în vreme ce acei patru bărbaţi se gândeau la ce tocmai auziseră cu toţii.

În cele din urmă, tăcerea a fost întreruptă.

— Ei bine, a spus Serrin. E interesant.

Pe măsură ce informaţia se aşeza, Jared a căutat online „Ross Ulbricht” şi a dat peste un canal de Youtube, unde, printr-o mulţime de videoclipuri despre libertarianism, se vedea şi titlul pe care Ross i-l

dăduse contului său de Youtube: „Ohyeaross”. Acela era cuvântul pe care DPR îl folosea tot timpul în discuţiile cu Cirrus: „yea”.

Fără h la final, doar „yea”.

petrecerea de rămas-bun

Plaja era sinistru de întunecată şi tăcută în timp ce camioneta albă oprea în parcare. Se putea vedea cum mici particule de lumină de la felinarele stradale încercau cu disperare să pătrundă prin ceaţa din San Francisco. Valurile se spărgeau ritmat la ţărm. Când a coborât din camionetă, Ross şi-a strâns bine jacheta groasă şi neagră pentru că era frig. Aerul era sărat şi umed.

A privit către orizontul întunecat şi, chiar dacă nu era mare lucru de văzut, avea în faţă plaja şi era frumoasă.

Dacă timpul ar fi putut să stea în loc în acea clipă, următoarele patru ore ar fi putut să ţină pentru totdeauna. Dar aşa ceva nu era posibil. Legile timpului, la fel ca gravitaţia, nu sunt negociabile. Iar Ross rămânea fără timp.

Dar chiar şi aşa, noaptea din San Francisco avea să-i ofere lui Ross ceva special în semn de despărţire. O noapte de petrecut. Din spatele lui, din întuneric, un prieten a ţipat:

— Hai să facem un foc de tabără!

Au început să descarce din camionetă o mulţime de buşteni şi lemne aruncate, toate adunate din Parcul Glen Canyon care se afla la doar câteva străzi de casa lui Ross, eforturi la care contribuise şi Ross.

Noul lui coleg de apartament, Alex, era acolo. La fel şi René şi Selena. Alţi prieteni veniseră în vizită din Austin, iar în total erau doisprezece oameni. Focul a fost aprins şi în curând a început să pârâie. S-au deschis sticle de şampanie. S-au deschis şi beri. Un joint a fost dat din mână în mână. Ross şi-a luat toba djembe, iar sunete înfundate străpungeau zgomotos aerul în timp ce mâinile lui băteau în faţa din piele a tobei în formă de pocal.

Sunetele îi aminteau de acea perioadă din facultate când se alăturase grupului NOMMO de la Penn State. Dacă nu ar fi fost acel club de tobe, poate că nu ar fi cunoscut-o niciodată pe Julia într-un subsol obscur de la şcoală. Dacă nu ar fi fost clubul libertarian în care intrase, poate că nu ar fi devenit niciodată cine era astăzi.

De atunci călătorise milioane de kilometri şi ajutase pe parcurs un milion de oameni. Ross de atunci fusese un suflet pierdut şi idealist; Ross de acum schimbase lumea. Celălalt Ross ar fi valorat câteva sute de dolari; acesta avea o valoare estimată la câteva sute de

milioane. Tipul acela citise operele unor libertarieni influenţi, cum ar fi Rothbard, Mises şi Block; şi totuşi, Ross Ulbricht scria acum pentru cel mai influent libertarian dintre toţi: Dread Pirate Roberts.

Sau poate că doar Ross scria acele cuvinte. În multe privinţe, cei doi erau acum imposibil de separat. Ross cel drăguţ încă era pe undeva pe acolo. Văzuse recent o pungă prinsă într-un copac în parc şi se urcase pe crengi, din ce în ce mai sus, pentru a scăpa parcul de acea pungă de plastic periculoasă. Dar bunătatea lui avusese consecinţe. „Am din cap până în picioare o iritaţie din cauza stejarului otrăvitor", îi scrisese într-un e-mail Juliei câteva zile după. „Mi-aş dori să fii aici să mă alini :(."

Oricum, alifia care putea să elimine durerea urma să apară destul de curând, pentru că Ross avea să o vadă pe Julia din nou. Rezervase un zbor spre Austin şi plănuia să plece în câteva săptămâni. O terminase cu San Francisco. Ce alternativă avea? Oraşul ştia prea multe. Urma să se ducă întâi în Austin, să găsească o altă ascunzătoare. Probabil, undeva departe, departe de tot, unde putea să-şi vadă împlinită viziunea. Poate că toată povestea avea să fie un nou început.

Site-ul făcea mai mulţi bani decât ştia el ce să facă cu ei. Avea zeci de milioane de dolari în dispozitive de stocare împrăştiate prin apartament. Problemele, deşi

existau din plin, deveniseră pur şi simplu obstacole zilnice din rutina de lucru a lui Ross. Când scria în jurnal că îi împrumutase unui traficant o jumătate de milion de dolari sau că îl pusese pe Variety Jones să-şi trimită unul dintre soldaţi pentru a gestiona o altă problemă, sau când le plătea hackerilor ori informatorilor câte 100.000 de dolari, pentru Ross toate acestea însemnau, pur şi simplu, o zi obişnuită la birou. Crimele, şantajul, răzbunările şi atacurile făceau parte din slujba în sine şi nimic mai mult. Sigur, uneori era stresant, dar, în universul lui paralel, Ross era rege.

Pe plajă, în timp ce focul se înteţea, începuse să se vadă în depărtare un spectacol uriaş de artificii, ca o ploaie magică şi plină de culoare. Bum! Bum! Bum! Zgomotul tobelor s-a amestecat cu cel al exploziilor de artificii de deasupra, iar scânteile celor din urmă se presărau peste ocean.

Cam la miezul nopţii s-au alăturat grupului doi noi membri, deşi nu unii pe care Ross şi-ar fi dorit să-i vadă: au venit lângă ei doi agenţi de poliţie din San Francisco şi i-au întrebat ce se întâmpla. Dar nu veniseră acolo după el. Au spus politicos că era vremea să stingă focul; plaja se închidea. Într-o clipă, se înălţau violent spre cer scântei roşii, iar în următoarea, se arunca nisip peste jar, întunericul întorcându-se pe plajă.

Grupul şi-a strâns lucrurile şi s-a întors în parcare spre camioneta albă.

Se părea că petrecerea se terminase.

În timp ce Ross îşi trăgea pe el jacheta neagră şi privea spre întuneric, habar nu avea că o echipă de agenţi FBI sub acoperire se uita la el şi că în ultimele două săptămâni îl urmăriseră la fiecare pas.

partea a cincea

apusul roz

Roz. Aşa era. Vast, roz şi nesfârşit.

Un apus minunat, ireal, care acoperea oraşul San Francisco. Jared nu-şi putea lua ochii de la el. Se uita în jos prin geamul avionului şi, pentru o clipă, şi-a amintit cât de mărunţi putem să ne simţim câteodată, trudind prin viaţă, făcându-ne treaba la serviciile noastre nesemnificative şi gândindu-ne că nu suntem cu adevărat importanţi – şi totuşi, dintr-o altă perspectivă, putem să vedem că suntem cu toţii importanţi.

Când avionul a luat-o în stânga, pregătindu-se de aterizare, Jared şi-a scos telefonul şi a făcut o poză pentru a imortaliza momentul. O amintire a cerului roz de dinainte ca el, Jared Der-Yeghiayan, să ajute la prinderea lui Dread Pirate Roberts. Asta dacă vor reuşi

cu adevărat să-l prindă. Conform lui Tarbell, exista o problemă, motiv pentru care Jared trebuia să ajungă la hotel cât mai repede posibil ca să discute cu echipa FBI de la faţa locului.

În aproape aceeaşi secundă în care s-a auzit scrâşnetul trenului de aterizare al avionului United Airlines la atingerea pistei, Jared s-a întins după laptop şi a căutat o reţea wireless la care să se conecteze pentru a intra pe Silk Road. Nu voia să-şi asume riscul ca DPR să încerce să o contacteze pe Cirrus în timpul zborului său, aşa că Jared a lăsat în locul lui un agent al Departamentului de Securitate Internă, filiala Chicago, care trebuia să se dea drept o femeie din Texas, în timp ce Jared zbura la San Francisco. A fost complicat, dar când a aterizat a observat că, din fericire, schimbul nu fusese observat.

Contul sub acoperire se dovedise a fi mai util decât şi-ar fi putut închipui vreodată Jared în ceea ce privea confirmarea faptului că Ross Ulbricht era, într-adevăr, DPR. Una era să aibă un suspect; şi cu totul altceva era să adune suficiente dovezi pentru condamnarea lui.

La scurt timp după conferinţa telefonică la care participaseră Gary, Tarbell, Jared şi Serrin, FBI-ul trimisese în misiune o echipă de agenţi sub acoperire care să îl urmărească pe Ross. Timp de două săptămâni, aceştia s-au ţinut după Ross când ieşea la

plimbare în parc, l-au supravegheat în timpul unei întâlniri cu o fată la un restaurant din Mission sau când ieşise să bea ceva cu prietenii. Dar atunci când Ross nu făcea aceste lucruri, contul lui Jared devenise inestimabil de valoros.

De fiecare dată când Jared vedea că Dread Pirate Roberts intra pe Silk Road, acesta anunţa echipa FBI sub acoperire de la faţa locului, iar membrii echipei confirmau că exact în acelaşi moment şi Ross îşi deschisese laptopul. Apoi, atunci când DPR se deconecta de la site, oamenii sub acoperire confirmau că Ross îşi închisese laptopul. Aşadar, asigurarea prezenţei permanente în mediul Online pentru Jared era imperativă pentru investigaţie.

A coborât din avion pe Aeroportul Internaţional din San Francisco, ţinând laptopul într-o mână şi bagajele într-alta, iar apoi a pornit spre hotel, cu totul epuizat. Nu dormise mai mult de câteva ore legate de la conferinţa telefonică din urmă cu trei săptămâni şi nici nu era vreun semn că lucrurile urmau să se schimbe prea curând.

Jared s-a cazat la hotel şi a planificat cu Tarbell să se întâlnească la restaurantul hotelului pentru a discuta despre aspectele logistice ale operaţiunilor din zilele următoare. Tarbell i-a făcut cunoştinţă lui Jared cu un fost puşcaş marin masiv pe nume Brophy, care era un

agent special „dat naibii” din cadrul biroului din New York al FBI-ului şi care venise în San Francisco pentru a ajuta la arestarea propriu-zisă. Thom, specialistul în calculatoare din biroul din New York, pe care Jared îl cunoscuse înainte, se afla şi el acolo. Thom avea o singură sarcină, respectiv să îi menţină calculatorul deschis şi conectat în eventualitatea în care îl prindeau cu mâinile pe tastatură. Dar exista o problemă cu această parte a operaţiunii. Au comandat beri şi Tarbell a explicat că echipa FBI din San Francisco urma să fie cea responsabilă pentru arest, pentru că se aflau pe teritoriul lor (aceasta era procedura standard din FBI), iar agenţii locali voiau să intre în casa lui Ross Ulbricht cu o echipă SWAT.

— A, la naiba.

— Mda.

Tarbell făcuse această greşeală înainte de arestarea celor din Lulzsec şi ştia că puteau să-l aresteze de zeci de mii de ori pe Ross Ulbricht, dar, dacă nu îl prindeau cu laptopul deschis, exista riscul să nu poată dovedi faptul că îl prinseseră pe Dread Pirate Roberts. Nu era nevoie decât să zărească un agent cu coada ochiului sau să audă zgomotul unui pas şi Ross putea să cripteze dovezile de pe laptop. Sigur, puteau să-l lege de site prin conexiunile înregistrate la cafeneaua Momi Toby’s şi prin dovezile strânse în timpul supravegherii

la care lucrau agenţii federali şi Jared. Dar un avocat bun putea să spună că toate erau doar coincidenţe.

— Ce vom face? l-a întrebat Jared.

— Mâine voi merge la biroul local al FBI şi am să încerc să-i fac să se răzgândească în privinţa intervenţiei SWAT, i-a răspuns Tarbell.

— Crezi că va merge?

— Trebuie.

Însă Tarbell ştia că avea să fie greu să-i convingă. Aşa cum consemnau rapoartele de informare ale FBI, Dread Pirate Roberts era periculos. Din informaţiile extrase de pe servere de către Tarbell şi echipa lui, se părea că DPR aranjase uciderea unor indivizi – mai multor indivizi – şi că avea legături cu Hells Angels şi alţi asasini. Din câte presupuneau, DPR nu avea de gând să se lase prins fără să lupte. Poate până la moarte. Iar cei din vârful ierarhiei FBI-ului nu aveau de gând să rişte să piardă nici măcar un agent, dacă era să fie aşa. Mai mult, directorul FBI informase Casa Albă despre operaţiune, ceea ce însemna că preşedintele Statelor Unite urma să afle dacă operaţiunea fusese un succes sau nu.

Brophy, agentul masiv, i-a întrerupt.

— Trebuia să-l fi înşfăcat astăzi.

— Ce vrei să spui? a întrebat Jared.

Mai devreme în acea zi, i-a explicat Brophy, echipa

sub acoperire îl urmărise pe Ross până la o cafenea din apropiere, acolo unde a rămas în faţa calculatorului timp de câteva ore. Brophy a intrat în cafenea şi s-a aşezat exact lângă el şi, chiar dacă Brophy era suficient de mare încât să-l doboare atunci, acolo, exista posibilitatea ca Ross să nu fi fost autentificat pe Silk Road şi să-l prindă când doar îşi verifica adresa de e-mail. Dacă Jared nu ar fi fost în avion, poate că ar fi putut să verifice dacă DPR era logat pe site şi să-l aresteze, dacă era, dar nu au putut să-şi asume riscul, aşa că Brophy l-a lăsat să plece.

— Pe bune?!

— Mda.

— Păi, a oftat Jared în timp ce se uita la laptopul lui, acum e logat. Prin urmare, ce vom face?

— Nu sunt sigur. Hai să vedem ce va spune mâine ASAC, a intervenit Tarbell, referindu-se la agentul special local care coordona lucrurile.

Tarbell a luat un gât de bere aşa cum se mănâncă stridiile, când şi-a amintit de ceva ce uitase să împărtăşească şi cu Jared.

— N-o să-ţi vină să crezi cine naiba m-a sunat înainte să vin aici!

— Cine? a întrebat Jared muşcând din hamburgerul lui.

— Carl Force! Şi insista că vrea să vadă serverul; a

fost aproape sfidător în privinţa asta, comportându-se ca un cretin. I-am spus că, dacă vrea să vadă asta, să ia legătura cu cel care mi-e ASAC.

— Cei din Baltimore sunt al naibii de neprofesionişti, a spus Jared în timp ce dădea dezaprobator din cap. Pot să jur că e ceva cu acest Carl. Simt că ceva nu-i în regulă.

În următoarele 45 de minute, agenţii au discutat despre cât de lipsiţi de profesionalism se comportaseră cu ei, în timpul investigaţiei, Carl şi echipa din Baltimore, în timp ce Brophy şi Thom ascultau şocaţi. Deşi niciunul dintre ei n-avea cu adevărat habar încă de magnitudinea lipsei de profesionalism.

— Trebuie să mă apuc de treabă pentru DPR, a spus Jared ridicându-se în picioare pentru a părăsi încăperea, ştiind prea bine că îl aşteptă o noapte lungă.

Tarbell avea şi el o misiune dificilă. În ziua următoare, trebuia să se se ducă la sediul local al FBI şi trebuia să încerce cumva să-i convingă să nu între în casa lui Ross Ulbricht cu o echipă SWAT.

carla sophia

Carl citea e-mail-ul trimis de supervizorul grupului din Baltimore.

„Baltimore trebuie să înceteze toate activităţile

aferente SR timp de o săptămână, în aşteptarea rezultatului operaţiunii de săptămâna viitoare coordonate de FBI NY", spunea mesajul. Curând a fost urmat de instrucţiuni mai stricte. „Deocamdată, este important să nu facem nimic care ar putea să împiedice în absolut orice fel arestarea lui DPR şi adunarea dovezilor din cursul arestului şi al percheziţiei. Aşadar, vă rog să încetaţi toate activităţile de investigare, inclusiv autentificarea pe Silk Road, pe forumurile site-ului sau orice altă formă de comunicare sub acoperire."

E rău. Foarte, foarte rău.

Zvonurile că agenţii din FBI împreună cu alţii îl găsiseră pe Dread Pirate Roberts circulaseră deja din New York, prin Washington, DC, până la micul birou al lui Carl din separeul lui de culoare mov, din Baltimore. Iar acum acest e-mail confirma totul. Erau pur şi simplu cele mai proaste veşti pe care şi-ar fi închipuit vreodată Carl că le-ar putea primi. Aceasta nu era o problemă doar pentru DPR, dar şi pentru Carl şi identităţile lui secrete din mediul Online care îi furnizau informaţii individului pe care ar fi trebuit să-l prindă.

Până acum planul lui Carl funcţionase fără cusur. În timpul zilei, era Nob, iar conversaţiile erau salvate şi înregistrate în raportul de anchetă al DEA. Apoi le

trimitea acele rapoarte extrem de riguroase şi detaliate lui Nick şi celorlalţi agenţi din grupul operaţional Marco Polo.

O treabă bine făcută. Bravo, Carl! însă, după lăsarea întunericului, Carl devenea Kevin, agentul guvernamental, şi, pentru o anumită taxă, îi trimitea pe ascuns mesaje lui Dread, mesaje care nu erau înregistrate şi nici incluse în vreun raport.

Când cele două personalităţi se intersectau şi Dread Pirate Roberts (nefiind conştient de ceea ce se petrecea la celălalt capăt al conexiunii) discuta despre plăţi pentru informaţii, Carl îl certa pe Dread, reamintindu-i „Foloseşte PGP!", platforma de mesagerie cu grad mare de securitate. În cele câteva situaţii în care DPR greşise, Carl se prefăcea că apăruse o eroare tehnică în raportul lui zilnic. „NOTA AGENTULUI: agentul special Force nu a reuşit să facă unele înregistrări video ale mesajelor de mai sus din cauza unor probleme cu site-ul SR."

Totul funcţionase perfect până când minciunile s-au adunat în asemenea hal încât Carl a început să încurce cine se presupunea că trebuia să fie şi când. În loc să se potolească sau chiar să înceteze să mai sară calul, Carl a mărit miza şi a început să creeze mai multe conturi false şi mai multe aranjamente prin care să facă mai mulţi bani.

Înainte să primească e-mail-ul care îi spunea să se retragă, Carl hotărâse să creeze încă o identitate Online fictivă, una diferită de Nob, traficantul de droguri, sau Kevin, angajatul corupt din DOJ, un personaj numit French Maid. Sub această mască nouă, Carl i-a trimis lui DPR încă un mesaj prin care se oferea să-i vândă mai multe informaţii despre ancheta făcută asupra site-ului. „Am primit informaţii importante pe care trebuie să le afli imediat. Te rog, trimite-mi codul tău public pentru PGP." Acesta a fost momentul în care minciunile lui Carl au devenit prea complicate pentru a le mai ţine şirul şi tot ce spunea i se amesteca în minte. Astfel, Carl era pe punctul de a face o greşeală ireversibilă.

Într-un mesaj trimis lui DPR, în timp ce se prefăcea a fi French Maid, acesta a semnat mesajul din greşeală cu numele lui, Carl.

La puţin timp după aceasta, când şi-a dat seama ce făcuse, Carl i-a trimis rapid încă un mesaj lui Dread. „Ooops! îmi cer scuze pentru asta. Numele meu este Carla Sophia şi am mulţi iubiţi şi multe iubite în acest mediu. DPR va dori să audă ce am de spus ;) xoxoxo."

Din fericire pentru Carl, lui Dread Pirate Roberts nu-i păsa câtuşi de puţin cine era Carl sau Carla; Dread voia doar informaţia care se vindea şi i-a plătit bucuros mai bine de 100.000 de dolari lui French Maid pentru mai

multe informaţii prin care putea să-i ţină la distanţă pe agenţii federali.

Carl credea că reuşise să scape nedescoperit cu abuzurile lui, dar la mijlocul lui septembrie 2013 a auzit că agenţii federali îl depistaseră pe DPR. Apoi au urmat e-mail-urile de la şefii lui care îi spuneau să se retragă. Carl intrase în panică. Dacă cei din FBI îl prindeau pe Dread la calculatorul lui, atunci exista posibilitatea să fie mai multe înregistrări ale conversaţiilor dintre agentul DEA necinstit şi Dread Pirate Roberts.

I-a trimis lui DPR un mesaj ca Nob şi i-a spus: „Informatorul meu (Kevin) este sigur că ai să fii identificat şi prins. Îmi eşti ca un membru al familiei, dar trebuie să-ţi spun că am aranjat ca unii indivizi care au ajuns la închisoare să fie ucişi. Este foarte uşor şi ieftin”, i-a spus Carl, iar apoi a concluzionat ameninţarea sugerată de mesajul anterior. „Am încredere că ai distrus toate mesajele, discuţiile etc. Dintre noi.”

Dar dacă Dread nu şterse mesajele? După ce s-a gândit bine la toate acestea, Carl a înţeles că singura cale prin care putea să afle ce ştiau cei din FBI sau prin care putea să afle dacă l-au prins pe Dread era să vadă serverele pe care, aparent, le găsiseră agenţii federali. Aşa că a mai născocit o idee – încă o minciună – şi l-a sunat pe Chris Tarvell de la FBI, cineva cu care nu mai

vorbise niciodată până atunci.

— Salut, sunt agentul special Carl Force de la DEA din Baltimore, s-a răstit la Tarbell. Când pot să vin acolo şi să mă uit la server?

— Cine e la telefon? a răspuns Tarbell.

— Agentul special Carl Force de la... Uite, ştii, chiar am nevoie să văd acel server.

Tarbell a devenit imediat agresiv din cauza răspunsului lui Carl.

— Ai obţinut aprobare de la ASAC?

— Da, da, da, am, s-a bâlbâit Carl, minţind în mod evident. Când pot să vin acolo? În ce zi ai putea?

— Nu am timp. Dacă vrei să-l vezi, atunci va trebui să o faci prin ASAC.

Şi apoi Tarbell i-a închis brusc.

După această interacţiune, Carl rămăsese fără idei. Nu putea să spere decât că DPR făcuse ceea ce Nob îi ceruse şi ştersese mesajele din calculatorul lui. Sau poate că amândoi puteau să aibă noroc şi Dread Pirate Roberts scăpa, luând cu el toate secretele lui Carl.

felina

Ultima zi de libertate a lui Ross a început la fel ca oricare alta. S-a trezit în apartamentul lui de pe bulevardul Monterey şi şi-a tras pe el blugii albaştri şi

maleta roşie. Apoi s-a apucat de treabă pe Silk Road, fără să ştie că până la ora 15:16 din acea zi se va afla încătuşat pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie.

Fusese abătut în ultimele zile, pentru că lucrurile nu merseseră cum ar fi vrut. Primul lucru era că unul dintre informatorii lui din aparatul de stat, care folosea porecla „French Maid", i-a spus că agenţii federali aveau încă un nume pe care îl adăugaseră la lista de indivizi care ar fi putut să fie Dread Pirate Roberts, iar French Maid (care spunea că numele său real era Carla Sophia) i-ar spune bucuroasă acel nume în schimbul unei sume de 100.000 de dolari. Aşa că DPR plătise şi încă aştepta un răspuns. Apoi un alt angajat, căruia îi împrumutase 500.000 de dolari, dispăruse. Peste toate acestea, iritaţia cauzată de stejarul otrăvitor încă nu dispăruse.

Dar erau şi lucruri pentru care trebuia să fie recunoscător.

Ross pleca în curând în Austin, acolo unde urma să o vadă pe Julia. Ea îi spusese într-un e-mail că avea să-l aştepte la aeroport şi că putea să stea la ea. Ca în vremurile bune de altădată. Avuseseră multe discuţii romantice prin Skype şi îşi tot trimiseseră e-mail-uri lungi şi provocatoare despre ce urmau să-şi facă unul celuilalt când aveau să se întâlnească. Ross avusese şi o

revelaţie în timpul weekendului. După focul de tabără şi artificiile de pe Ocean Beach, scrisese în jurnalul lui (pe lângă problemele cu Silk Road şi explicaţia pentru apariţia iritaţiei) că trebuia „să mănânc bine, să dorm bine şi să meditez pentru a rămâne optimist”.

12:15

Casele aflate de-a lungul bulevardului Monterey erau, în mare parte, cadre din lemn cu două sau trei niveluri. Erau vopsite în culori diferite, unele albe, altele albastre sau verzi. Apartamentul în care locuia acum Ross Ulbricht era într-o clădire bej cu trei niveluri, aflată la mijlocul bulevardului. Din când în când, trecea pe acolo o maşină de teren cu numere din suburbii şi geamuri fumurii. Maşina făcea dreapta pe strada Baden, apoi din nou dreapta şi încă o dată până când ajungea iar în faţa clădirii bej de pe bulevardul Monterey.

Chiar dacă ar fi observat cineva maşina de teren care făcea ture prin cartier în acea dimineaţă, nimeni nu ar fi ghicit ce se afla în acel vehicul.

14:42

Tarbell se muta de pe un picior pe altul în faţa unei cafenele de pe strada Diamond şi se tot uita fix la telefon, încercând cu disperare să-şi dea seama ce putea

să facă. Fusese la sediul local al FBI şi îşi susţinuse cauza conform căreia nu era nevoie de o echipă SWAT, dar de la supervizorul care se afla la conducerea FBI-ului local primise un „nu” clar. Supervizorul a spus că nu avea de gând să rişte să piardă un agent din cauza unui laptop deschis. În mod evident, nu ştia cât de important era acel calculator. Tarbell i-a sunat pe toţi cei pe care îi cunoştea în rândul autorităţilor şi a încercat să-i convingă să nu între în casa lui Ross cu un berbec şi cu pistoalele scoase, dar tot ce a reuşit să obţină de la biroul local al FBI a fost acordul de a întârzia intervenţia echipei SWAT cu o zi.

Jared, Thom şi Brophy stăteau în faţa cafenelei din apropierea casei lui Ross, ascultând explicaţiile lui Tarbell şi nefiind siguri ce aveau să facă în continuare. Ştiau că Ross era acasă la laptop, pentru că FBI-ul avea un SUV sub acoperire care făcea ture în jurul străzii lui şi îi monitoriza traficul de internet. Sistemul pe care îl foloseau putea să verifice forţa semnalului reţelei wireless de pe calculatorul lui şi apoi, folosindu-se de informaţiile din alte trei puncte diferite pe care le descoperiseră în timp ce mergeau prin cartier, au reuşit să-şi dea seama care era locul precis în care se afla Ross, ceea ce, în acel moment, însemna dormitorul lui de la cel de-al treilea etaj al casei de pe bulevardul Monterey.

În timp ce agenţii stăteau în faţa cafenelei şi discutau

despre dilema cu care se confruntau, Jared s-a uitat la calculatorul lui pentru a verifica nivelul bateriei, care acum trecea în zona roşie, fiind la 18% şi scăzând rapid. În acel moment, a observat că iconiţă de lângă numele lui Dread Pirate Roberts dispăruse din fereastra de chat.

— DPR tocmai s-a deconectat, le-a spus Jared. Am să intru în Bello Coffee şi am să pun porcăria asta la încărcat şi-mi iau şi o cafea.

Thom l-a urmat, lăsându-i afară pe Brophy şi pe Tarbell.

Cafeneaua era plină şi fiecare scaun era ocupat de cineva cu un laptop în faţă. Câteva mame sorbeau ceai cu o mână pe cărucioare, iar alţii se uitau fix în telefoane. Jared a găsit o singură priză liberă pe tot peretele, şi-a pus calculatorul la încărcat şi a comandat o cafea.

După doi ani în care trecuseră printr-un munte de rahat, erau atât de aproape de DPR încât practic puteau să-i audă respiraţia. Şi totuşi, pierduseră bătălia. Echipa SWAT urma să intre peste el. Nu aveau să-l prindă cu laptopul deschis; nu aveau să-l prindă pe Ross Ulbricht conectat la site.

14:46

Ross şi-a înşfăcat laptopul, l-a îndesat în geanta lui de

umăr şi a ieşit pe scări în bulevardul Monterey. Aerul era neobişnuit de cald, cu doar o urmă de răcoare datorată brizei din San Francisco.

Stătuse în casă toată ziua şi trebuia să schimbe locul. Plus că voia să găsească o conexiune wireless de mare viteză pentru a descărca un interviu cu creatorul serialului *Breaking Bad.* Ultimul episod al seriei, „Felina", fusese difuzat în noaptea de dinainte, episod în care protagonistul, Walter White, murise şi, odată cu el, şi alter-egoul lui, Heisenberg.

Ross nu avea de gând să lipsească mult. Poate doar câteva ore cât să şterpelească internet wireless de la o cafenea din apropiere ca să descarce emisiunea şi să lucreze puţin la Silk Road.

14:50

Tarbell supraveghea strada când telefonul i-a vibrat din cauza unui mesaj primit de la agenţii FBI care îl monitorizaseră pe Ross. „E în mişcare", au scris aceştia.

Tarbell s-a ascuns rapid în cafenea pentru a-i anunţa pe Jared şi Thom.

— Prietenul nostru se apropie pe stradă! s-a răstit Tarbell la Jared.

Fusese dur şi la obiect. Jared s-a uitat la el epuizat, neînţelegând ce-i spusese Tarbell.

— Care prieten? a întrebat Jared, gândindu-se că

putea fi încă una dintre glumele lui Tarbell.

— Prietenul. Nostru, a spus Tarbell cu fermitate. E. Pe. Drum.

Nu putea să urle chiar „Ross Ulbricht" sau „Dread Pirate Roberts" sau „geniul infracţional pe care-l urmăreşti de doi ani nenorociţi".

Şi apoi Jared a înţeles.

Mama naibii! Prietenul nostru!

Şi-a înşfăcat cafeaua şi laptopul, a ieşit în grabă din cafenea şi a fugit cu Thom până pe celălalt trotuar, pe o bancă dintr-un parc, încercând să se piardă cât mai bine în lumea din jurul lor.

14: 51

Tarbell a ieşit din cafenea. „Descriere şi direcţie?" a scris pe Blackberry-ul lui pentru agenţii sub acoperire. Toţi membrii echipei lui Tarbell s-au împrăştiat. Brophy a făcut dreapta pentru a se ascunde în biblioteca de la câteva numere mai încolo. Îl văzuse pe Thom fugind vizavi şi aşezându-se pe o bancă în faţa unei pizzerii. Jared nu era departe în urma lui. Tarbell s-a întors în singura direcţie rămasă şi a început să meargă spre sud, de-a lungul străzii Diamond, direct în drum spre Ross Ulbricht.

Tarbell ştia că agenţii FBI sub acoperire îl urmăreau pe Ross, dar voia să-l vadă cu ochii lui.

Oameni şi maşini treceau în toate direcţiile pe măsură ce Tarbell se apropia de trecerea de pietoni. Lumea se mişca într-un ritm perfect normal. Totuşi, lui Tarbell i se părea că se mişcă mult mai încet. Inima îi bătea în piept cu putere, pentru că ştia că era pe punctul de a da nas în nas cu Dread Pirate Roberts.

Şi apoi a dat peste el.

În timp ce Tarbell traversa, de parcă făcea asta cu încetinitorul, observa fiecare detaliu din mediul care îl înconjura: păsările care zburau, culorile maşinilor de pe stradă, vopseaua sărită de pe trecerea de pietoni cea galbenă şi pe bărbatul care îi apărea acum în cale, un bărbat care purta blugi albaştri, o maletă roşie şi o geantă de laptop maro pe umăr. Tarbell a făcut încă un pas în faţă până în centrul drumului şi l-a privit drept în ochi pe Ross, care a făcut la fel.

15:02

Ross a mers înainte, a traversat pe trecere şi s-a îndreptat spre Bello Coffee. Cafeneaua era plină. Fiecare loc era ocupat de cineva cu un laptop deschis sau de o mamă cu un cărucior după ea. Le spusese angajaţilor lui despre importanţa siguranţei într-o cafenea, dându-i, la un moment dat, lui Inigo acest sfat: „Ia-ţi laptopul şi găseşte un loc într-o cafenea în care ecranul să nu poată fi văzut de nimeni. Ia-ţi o cafea

mare, ia loc şi nu te ridica decât ca să te întinzi". Şi pentru că nu exista niciun loc liber în care să poată fi respectat acest protocol, s-a întors şi a ieşit din cafenea.

Ca de obicei, avea multe pe cap. Aranjase cu Julia să aibă o conferinţă video în acea seară.

„Putem vorbi pe skype la noapte?" întrebase ea într-un e-mail.

„Sigur, la ce oră?"

„E bine la opt, după fusul meu orar?"

„Sigur, ne vedem atunci," a scris el, adăugând „:)", pentru că ştia exact ce fel de sesiune Skype urmau să aibă.

Totul în jur era calm în timp ce Ross se gândea unde să meargă de acolo. Avea nevoie de o reţea wireless, dar la ora 15: 00 nu avea multe opţiuni în acest colţ liniştit al oraşului. S-a uitat spre stânga, în direcţia din care tocmai venise şi ştia că se închisese în urmă cu o oră Cup Coffee Bar. Drept în faţa lui, maşinile tot treceau în goană, o femeie se plimba cu fiica ei şi doi bărbaţi stăteau pe o băncuţă de lemn, unul uitându-se în laptop şi celălalt, la telefon. Ross a continuat să analizeze strada, privirea trecându-i peste toneta cu burrito, apoi peste barul din zonă, până când s-a întors spre dreapta, uitându-se fix la Biblioteca Publică din Glen Park.

15:03

Jared şi Thom stăteau pe bancă holbându-se drept înainte la acea cafenea de parcă erau la un concurs de clipit. Laptopul lui Jared era deschis şi Thom avea în mână telefonul mobil. L-au văzut pe Ross ieşind din cafenea şi ţinându-şi mâna pe geantă. Ross se uita împrejur şi apoi şi-a oprit privirea fix în direcţia în care se aflau Jared şi Thom, amândoi uitându-se rapid în altă parte, încercând să nu iasă în evidentă.

— Pun pariu că acum caută o reţea wireless, i-a şoptit Jared lui Thom.

Se uitau cu coada ochiului şi l-au văzut pe Ross îndreptându-se spre bibliotecă, în partea dreaptă.

Aproape în aceeaşi clipă, a apărut Tarbell, cu telefonul în mână, citind actualizări de la agenţii sub acoperire care erau pe urma lui Ross.

— Unde e? a întrebat Tarbell.

Jared a făcut un semn spre bibliotecă.

În acel moment, Tarbell, cel care urmase regulile întocmai toată viaţa, trebuia să hotărască ce era de făcut. Studiase şi se pregătise pentru absolut fiecare clipă a vieţii lui, indiferent cât de mărunt fusese evenimentul. Totuşi, acum nu ştia dacă trebuia să urmeze regulile sau să le încalce. Era pe deplin conştient că agenţii locali ai FBI-ului ar fi luat-o razna dacă ar fi ştiut că lua în calcul să încerce să îl aresteze

pe Ross Ulbricht în absenţa echipei SWAT. Dar nu avea de ales dacă voia să-l prindă pe Dread Pirate Roberts în faţa laptopului. S-a uitat la Jared, apoi la Thom, apoi la bibliotecă şi i-a trecut în minte un singur gând: *Fie ce-o fi.*

— Intră în bibliotecă şi pregăteşte-te, i-a spus lui Thom. Să nu faci nimic, să nu spui nimic, doar pierde-te în peisaj.

Uitându-se la telefon, era pe deplin conştient că, la câţiva kilometri spre sud faţă de unde se afla atunci, exact în acele clipe, zeci de membri SWAT intrau într-o sală de conferinţe din sediul local al FBI-ului, pregătindu-se să facă o simulare pentru cum urmau să-l prindă pe Ross Ulbricht, cu armele pregătite, în ziua următoare. A mai scris un e-mail pentru a-i anunţa pe cei din echipa lui care era planul, că urmau să intre în bibliotecă pentru a încerca să-l prindă pe Ross Ulbricht. Asta însemna că şi cei care participau la şedinţa cu echipa SWAT urmau să vadă mesajul şi că, în câteva minute, aveau să o ia la fugă spre maşini, cu sirenele urlând şi girofarurile aprinse, grăbindu-se spre nord pe autostrada 101, pe lângă aeroportul din San Francisco, în direcţia cartierului liniştit Glen Park, până la destinaţia micuţei biblioteci.

15:06

În dreapta rafturilor bibliotecii erau câţiva copii care stăteau la o măsuţă cu scaune mici şi care frunzăreau în linişte paginile unor cărticele de poveşti. Alţi câţiva cititori se foiau printre rafturi. Era o bibliotecă foarte mică, amintindu-i de depozitul de la *Good Wagon Books,* acolo unde cele mai multe dintre secţiuni erau formate doar din unul sau două rafturi.

Ross s-a îndreptat spre o masă bej rotundă, ascunsă între secţiunea SF şi romanele de dragoste. S-a aşezat, şi-a scos laptopul din geantă şi l-a deschis.

15:08

Poziţionat într-un colţ al încăperii, Brophy îşi scosese telefonul şi le trimisese un mesaj celorlalţi agenţi FBI: „Aşezat în partea de N-V".

Lângă băncuţa din faţa bibliotecii, Tarbell se tot muta de pe un picior pe altul. DPR încă nu era online. Jared s-a uitat la Tarbell, apoi iar la laptop, indicatorul nivelului bateriei arătându-i acum 20%.

— Dă-mi ocazia să vorbesc cu el, i-a spus Jared.

Tarbell a scris cu palmele transpirate un e-mail către grup. „NU s-a conectat încă", a precizat el, iar apoi a menţionat că agentul sub acoperire de pe Silk Road (Jared) trebuia să-l ademenească pe Dread Pirate Roberts în zona de vânzare a site-ului, ceea ce asigura capturarea lui cu droguri digitale şi bani virtuali în mână. Dacă nu îl prindeau cu laptopul deschis şi

conectat la site, iar Ross reuşea să închidă capacul sau să apese pe o tastă care cripta hard-diskul, cazul se ducea pe apa sâmbetei! La final, Tarbell le-a reamintit tuturor că, atunci când primeau semnalul, să „ia laptopul, apoi să-l aresteze”.

Când Jared a văzut că „dread” apăruse în fereastra lui de chat, gândul care i-a trecut prin minte a fost: *A, fir-ar! Ăsta e momentul.* Orice urmă de adrenalină pe care ar fi avut-o cu o clipă înainte s-a risipit când a început să se concentreze pe sarcina pe care o avea în faţă. Şi-a dat seama că totul depindea de acel moment. Un convoi de agenţi FBI gonea pe autostradă; Tarbell era în apropiere şi supraveghea; şi agenţi din Departamentul de Securitate Internă, Fisc, DEA, CBP, DOJ, ATF[26] şi de la Procuratura Statelor Unite, precum şi senatori, guvernatori, ba chiar şi preşedintele Statelor Unite aşteptau să audă că toată acea operaţiune se desfăşurase fără cusur.

Jared a început să scrie în fereastra de chat de pe Silk Road deschisă pe calculatorul lui. „Hey”, a tastat. Dar nu a primit niciun răspuns. După un minut, Jared a scris din nou „Hey”. Totuşi, de această dată adăugase o solicitare pentru DPR: „Poţi să te uiţi, te rog, la unul

---

[26] Abreviere pentru „Bureau of Alcohol, Tobacco, Firearms and Explosives” (n. t.).

dintre mesajele marcate?”

Jared ştia că această rugăminte avea să-l facă pe DPR să se autentifice pentru a putea accesa secţiunea de administrare a site-ului şi, dacă bărbatul care era acum în biblioteca aflată la câteva zeci de metri distantă era cu adevărat Dread Pirate Roberts, acelaşi individ urma să fie autentificat în acea secţiune a site-ului, dacă puneau mâna pe laptopul lui. După ceea ce a părut a fi o veşnicie, în sfârşit s-a auzit un sunet din calculatorul lui Jared, iar pe ecran îi apăruse un răspuns.

„Sigur”, i-a scris DPR. „Stai să mă conectez.” Şi apoi a urmat o întrebare ciudată. „Te-ai ocupat de schimburi de bitcoin înainte să lucrezi pentru mine, nu-i aşa?”, i-a scris Dread.

Dintr-un motiv anume, DPR îl punea la încercare. Mintea lui Jared a început să o ia razna de îngrijorare. Ştia DPR că se întâmpla ceva? Jared a scormonit prin minte încercând să-şi amintească răspunsul corect.

15:13

O tânără asiatică se plimba prin bibliotecă şi scotea cărţi de pe rafturi. După o vreme, a ajuns în spatele rafturilor de pe colţ, în faţa secţiunilor cu SF şi dragoste, şi şi-a tras un scaun la masa cea bej şi rotundă la care stătea Ross. Rucsacul îl avea lângă el; laptopul lumina în timp ce scria. S-a uitat pe deasupra ecranului

la tânără. Avea un ten deschis şi frunzărea un teanc de cărţi pe care le avea în faţă. Părea să fie destul de în siguranţă, aşa că Ross s-a întors din nou spre calculator, mişcându-şi degetele metodic în sus şi în jos de-a lungul tastaturii în timp ce scria.

15: 14

Jared se gândea, încercând să-şi amintească ce-i spusese femeia din Texas în august, atunci când îi preluase contul. Se ocupase cu schimburi de Bitcoin? Sau nu? A respirat adânc şi şi-a asumat un risc: „Da, dar numai puţin".

„Nimic mai mult", i-a răspuns DPR, aşteptând în continuare un răspuns.

Într-adevăr, un test.

„Nu", a scris apoi Jared, „m-am oprit din cauză că trebuia să raportez anumite lucruri."

Ce-a spus trebuie să fi fost OK, pentru că Dread a întrebat curând: „OK, care mesaj?"

Acum era cu siguranţă autentificat în toate cele trei zone administrative ale site-ului Silk Road. Jared s-a uitat la Tarbell şi a început să-şi mişte degetul în aer ca un elicopter care era pe cale să decoleze.

— Hai, hai, hai, a spus repezit. Hai!

Opozabilele lui Tarbell tastau grăbite pe telefon, încercând să scrie cât de repede putea. „S-a

autentificat”, a scris el, urmat de „IA LAPTOPUL – HAI”.

Jared a venit alergând în spatele lui Tarbell. Acum era adrenalină pură. Amândoi s-au grăbit pe treptele bibliotecii până când Tarbell s-a oprit brusc în toiul goanei şi a ridicat mâna pentru a-l opri pe Jared.

— Lasă-i să-şi facă treaba, i-a şoptit Tarbell.

Timp de zece secunde Jared şi Tarbell nu au mai spus nimic. Au rămas acolo, îngheţaţi pe treptele de ciment ale bibliotecii. Şi apoi au auzit zgomotul. Ţipetele şi agitaţia care tocmai se porniseră în interiorul bibliotecii liniştite de pe strada Diamond.

arestat

15:15

Într-o clipă, biblioteca era cufundată în linişte; în următoarea, o femeie asiatică a ţipat „Futu-te!” la un bărbat care stătea lângă ea.

Toţi cei din bibliotecă s-au uitat în acea direcţie, speriaţi de ieşire. Bărbatul care tocmai fusese insultat îşi ridicase pumnul pentru ceea ce părea să fie aplicarea unui pumn în chipul femeii. În timp ce mâna lui încleştată s-a ridicat în aer, Ross Ulbricht, speriat, s-a întors în scaun pentru a se uita la ce se întâmpla.

Şi exact în acel moment, în timp ce Jared şi Tarbell

stăteau la baza scărilor, femeia asiatică cu ten deschis care stătuse la masă, în faţa lui Ross, s-a întins şi i-a împins uşor laptopul Samsung. Ross s-a întors, înţelegând pe jumătate ce se întâmpla în timp ce încerca să se întindă spre laptop. Însă nu putea. Cineva îi prinsese braţele din spate.

„FBI! FBI!” striga acum cuplul care tocmai se certase în timp ce îl izbeau pe Ross de masă. Brophy s-a grăbit spre ei, i-a pus cătuşele la încheieturi lui Ross şi l-a preluat. Thom, vizibil tulburat de intensitatea momentului, a venit să preia laptopul, care încă era deschis şi care, mulţumită lui Jared, era şi autentificat în cele trei zone administrative ale site-ului Silk Road, inclusiv pe „Mastermind”, o zonă a site-ului în care puteau să aibă acces doar Dread Pirate Roberts şi Ross Ulbricht.

În timp ce Tarbell şi Jared intrau în încăperea de la cel de-al doilea etaj al bibliotecii, a apărut Brophy, ţinând de braţ un tânăr care acum era încătuşat şi care avea o privire panicată.

— Acesta va fi noul vostru cel mai bun prieten, le-a spus Brophy lui Tarbell şi lui Jared în timp ce li-l înmâna pe Ross Ulbricht.

În bibliotecă, toţi cei care asistaseră la acel moment au început să ţipe la Brophy şi la ceilalţi. „Ce-a făcut puştiul ăla?!” au strigat ei. „Lăsaţi-l în pace!” Pentru ei,

tânărul care era acum încătuşat îşi văzuse de treabă, doar stătuse în faţa laptopului.

Tarbell şi Jared l-au condus pe Ross pe treptele de beton, ajungând pe stradă. Tarbell l-a întors apoi pe Ross şi l-a pus uşor cu faţa la un perete, începând percheziţia corporală. În buzunarele lui Ross nu erau decât două bancnote de un dolar, nişte mărunţiş şi un set de chei de la apartament.

— Sunt agentul special Chris Tarbell de la FBI, s-a prezentat el în timp ce îl întorcea cu faţa spre el pe Ross cel încătuşat, punându-şi mâna pe pieptul acestuia pentru a se asigura că acesta nu suferea un atac de cord sau vreo altă urgenţă. Ai vreo problemă de sănătate? Ai nevoie de îngrijiri medicale?

— Nu, sunt bine, a spus Ross.

Starea de şoc dispăruse deja, iar Ross era acum nonşalant, de parcă acel episod era doar un mic obstacol.

— De ce sunt acuzat? a întrebat el, ştiind cât se poate de bine că poliţiştii puteau să-l fi săltat dintr-o mulţime de motive.

Poate că era vorba despre documentele de identitate false pe care le comandase sau despre cine ştie ce lucru mărunt legat de Silk Road.

— Vom vorbi despre asta în maşină, a răspuns Tarbell, când nu vom mai fi în stradă.

Acum scârţâiau din toate unghiurile şi direcţiile maşini şi dube de la FBI şi din echipa locală, năpustind pe strada Diamond, şi aproape 30 de agenţi mişunau în toate direcţiile. Tarbell l-a condus pe Ross spre o dubiţă sub acoperire care era oprită în mijlocul străzii, iar Jared a mers înapoi la etaj pentru a se uita la laptopul pe care îl confiscaseră în timpul arestării.

În bibliotecă era din nou linişte când Jared s-a aşezat lângă Thom, care acum făcea fotografii pentru raportul de arest. Pe măsură ce Jared se uita cu atenţie la ecran, a văzut-o. Cealaltă parte a chat-ului în care vorbise cu DPR cu câteva minute mai devreme. Calculatorul era deschis, prin Tor, pe pagina de relaţii cu clienţii de pe Silk Road, autentificat pe un panou de control numit Mastermind, care afişa o comoară de milioane şi milioane de dolari în Bitcoin. Acolo, în dreapta, era o fereastră de chat prin care era în mijlocul unei discuţii cu Cirrus – contul sub acoperire al lui Jared – şi acolo era numele bărbatului cu care vorbise: „Dread". Numele calculatorului era „Frosty".

— Mama naibii! a exclamat Jared.

Tarbell îl ajuta pe Ross să se aşeze pe bancheta din spate a dubiţei sub acoperire.

— Ai întrebat ce acuzaţii ţi se aduc, a spus Tarbell.

O femeie stătea pe scaunul din faţă, purtând o jachetă de la FBI, iar în spatele ei era un scaun gol de maşină

pentru copii. Lângă el era Ross cu mâinile încătuşate la spate. Apoi Tarbell a ridicat o coală de hârtie şi a ţinut-o în faţa ochilor lui Ross, în aşa fel încât să o poată citi. Uitându-se la acea pagină, a văzut scrise în partea de sus următoarele cuvinte:

STATELE UNITE ALE AMERICII
-v.-
ROSS WILLIAM ULBRICHT
a/k/a „Dread Pirate Roberts”,
a/k/a „DPR”,
a/k/a „Silk Road”.

Ochii lui Ross s-au îngustat când s-a uitat la Tarbell şi a murmurat trei cuvinte:

— Vreau un avocat.

laptopul

La marginea unui parc industrial poluat din Coreea de Sud, în timp ce soarele se reflectă în roua dimineţii, mii de bărbaţi şi femei se trezesc şi se îndreaptă spre câteva fabrici uriaşe. Cu toţii poartă aceeaşi uniformă – o salopetă roz, ca un flamingo, şi o şapcă trandafirie asortată. Muncitorii nu se opresc niciodată, lucrează zi şi noapte, făcând schimb de locuri ca nişte rotite

înlocuite dintr-un ceas care nu poate să se oprească. Oră de oră, zi de zi, aceştia vor asambla calculatoare pentru Samsung Electronics Limited.

La fiecare minut, un laptop Samsung iese din mâinile acestor muncitori. Ecranul LED se leagă de carcasă; hard-diskul SSD se introduce în locaşul lui de aluminiu; cipurile se sudează de plăci de circuite verzi. Braţe robotice au grijă ca balamalele laptopului să se închidă şi să se deschidă cum trebuie. Apoi aceste lucruri, care fuseseră, în urmă cu câteva clipe, doar bucăţi de metal, silicon şi plastic, se trezesc la viaţă. Calculatoarelor strălucitoare li se încarcă programe, apoi sunt puse în cutii, transportate prin clădire şi intră în vastele artere logistice ale sistemelor globale de expediere.

În aprilie 2012, unul dintre aceste laptopuri Samsung a fost cumpărat Online pentru 1149 de dolari. A călătorit 11.248 de kilometri, din acea fabrică din Coreea de Sud până la o căsuţă cochetă din suburbiile oraşului Austin, în Texas. Nimeni în afară de Ross Ulbricht şi Dread Pirate Roberts nu mai puseseră mâna vreodată pe acel Samsung 700Z, asta până în după-amiaza zilei de 1 octombrie 2013. În timp ce Ross era dus de Tarbell la închisoarea din apropiere, laptopul Samsung cel argintiu era purtat cu grijă de către Thom Kiernan de la FBI pe scările bibliotecii, apoi

pe stradă şi, în cele din urmă, pe bancheta din spate a maşinii fără însemne ale poliţiei pe care o conducea Brophy.

Thom mergea încet cu laptopul, de parcă transporta un ou într-o lingură. Acolo, alături de Jared care stătea lângă el pe bancheta din spate, Thom îşi mişca temător degetul înainte şi înapoi peste mouse pentru a se asigura că laptopul rămânea deschis până când parcurgeau cele câteva străzi până acasă la Ross Ulbricht, acolo unde afară îi aştepta un laborator mobil de analiză criminalistică pentru calculatoare.

Duba cu laboratorul era o maşină albă imensă, de lungimea unui iaht mic. Nu avea ferestre în spate. Înăuntru se întindea un birou lung şi gri, din faţa până în spatele dubei, cu echipamente şi calculatoare peste tot. Ecranele luminau datorită unei încrengături de fire şi un şir lung de prize era pregătit, iar un expert în calculatoare de la biroul local al FBI aştepta să ia în primire laptopul.

Thom şi celălalt agent au început să verifice dacă nu existau capcane bine ascunse în calculator, pentru a fi siguri că laptopul nu avea să se închidă automat dacă l-ar fi conectat la un hard-disk extern pe care aveau să transfere toate fişierele. Acela a fost momentul în care Thom a văzut un dosar denumit „Scripts”. Acolo se găsea codul pe care îl scrisese Ross pentru a proteja

calculatorul în eventualitatea unui astfel de scenariu.

La o distanţă de câţiva metri, agenţii FBI umblau prin casa lui Ross, căutând dovezi şi indicii care să-l lege de Silk Road. Au găsit în coşul de gunoi o notă scrisă de mână pe o bucată de hârtie mototolită care conţinea schiţa unui nou sistem de fişiere pe care îl construia pentru site. Pe măsuţa de lângă patul lui Ross se aflau două carduri de memorie, deşi agenţii federali nu ştiau încă ce se afla pe acestea.

Pe parcursul următoarelor zece ore, tot conţinutul de pe calculatorul Samsung a fost copiat în cinci-şase feluri diferite. S-au făcut copii de rezervă la copiile de rezervă. Agenţi au venit şi au plecat. Au mâncat de la McDonald's cât au lucrat. Luminile de pe stradă s-au aprins, iar duba a fost mutată în apropiere, la o casă conspirativă a FBI-ului. Când a ajuns Tarbell, după ce îl lăsase pe Ross în arest, Thom şi colegul lui de analiză criminalistică încercau să pătrundă tot mai mult în interiorul calculatorului, sperând să poată descoperi parolele lui Ross din memoria laptopului şi astfel să aibă acces şi la cealaltă secţiune a laptopului. Cea a lui Ross Ulbricht. Dar, în jurul orei două dimineaţa, în timp ce încercau acest lucru, laptopul s-a închis.

Aveau copii de rezervă, dar urmau să treacă zile întregi înainte să afle exact ce fel de dovezi recuperaseră.

La câţiva kilometri distanţă, într-o închisoare de piatră de pe Seventh Street din San Francisco, Ross se uita fix la un perete de beton, speriat de locul în care se afla, dar nefiind deranjat de cât de mult timp putea să petreacă în închisoare. Trecuse prin acest scenariu de o mie de ori până atunci. Sigur, îl prinseseră cu degetele pe laptop în timp ce era conectat ca DPR pe Silk Road. Dar asta nu însemna că el era acel DPR care se afla în spatele afacerii Silk Road. Puteau fi mai mulţi Dread Pirate Roberts, ca în *File de poveste.*

Ross era sigur şi că nu aveau să reuşească niciodată să-i descopere parolele de pe calculator. Cele mai multe dintre fişierele importante fuseseră criptate şi ascunse printr-un cod de siguranţă – „purpleorangebeach". Nimeni, nici măcar cei de la FBI, nu avea cum să desluşească asta. Era sigur că, în cel mai bun caz, puteau să dovedească faptul că era autentificat pe site atunci când l-au arestat. Iar asta nu însemna nimic. În cel mai pesimist scenariu, ştia că putea să recunoască faptul că, sigur, fusese cândva implicat în Silk Road, dar îi înmânase altcuiva site-ul în urmă cu ani buni. Dacă FBI-ul îl întreba cui i-l dăduse, Ross putea să spună pur şi simplu că: „Nu ştiu cine era. Tot ce ştiu este că îşi spune Dred Pirate Roberts".

ross, la închisoare

În primele două săptămâni de arest, deţinutul cu numărul ULW981 fusese încarcerat într-o închisoare din Oakland, California. Hainele lui de stradă îi fuseseră luate, primind în schimb salopeta roşie a închisorii, care avea scris pe spate ALAMEDA COUNTY JAIL. Pantofii îi fuseseră schimbaţi cu o pereche de şosete şi una de şlapi. Încheieturile i-au fost legate de un lanţ pe care îl avea în jurul taliei. Avea voie să iasă afară timp de o oră pe zi până când urma să fie dus la New York, acolo unde urma să audă ce acuzaţii i se aduceau şi unde avea să fie judecat.

Vestea că fusese arestat a fost ca un fel de explozie nucleară pe internet. Mii de bloguri, ziare şi posturi TV au preluat povestea cercetaşului care se ocupase în secret de un site prin care, conform celor de la FBI, se făcuse trafic de droguri, arme şi otrăvuri în valoare de 1,2 miliarde de dolari în doar câţiva ani.

Pentru cei care îl cunoşteau pe Ross, toată povestea aceea şi arestarea lui, pur şi simplu, nu aveau sens. Prietenii şi familia credeau că totul era o uriaşă eroare.

Atunci când un reporter l-a contactat pe cel mai bun prieten al său, pe René, cel la care Ross locuise pe strada Hickory din San Francisco, pentru a-l întreba ce ştia despre implicarea lui Ross în Silk Road, aceasta a

fost atât de uluit şi nedumerit încât a spus că: „Nu ştiu cum au greşit şi nu ştiu cum l-au implicat pe Ross în asta, dar eu sunt sigur că nu este el”. De aceeaşi părere au fost şi membrii familiei lui, la aflarea veştii. Nu era posibil ca Ross să fie implicat într-un astfel de site. Veri, mătuşi, unchi şi fraţii lui erau siguri că i se înscenase totul. Că avea să fie eliberat atunci când ieşea la iveală adevărul. Pe Facebook, colegi din şcoala primară, amici din liceu şi vechi vecini distribuiau neîncrezători linkuri, şocaţi de ceea ce citeau. Nu era posibil aşa ceva. În niciun caz. Nu Ross.

În San Francisco, unul dintre tipii cu care locuise Ross pe Fifteenth Avenue a aflat în timp ce mergea la serviciu, când s-a oprit să-şi ia un exemplar din *San Francisco Examiner.* Pe prima pagină a ziarului, în partea de sus, era o poză cu Ross zâmbind, alături de o captură de ecran de pe Silk Road. Colegul de apartament a făcut o fotografie primei pagini din ziar şi i-a trimis-o celuilalt chiriaş din apartamentul de pe Fifteenth Avenue.

„Amuzant”, i-a scris în mesaj. „Seamănă cu fostul nostru coleg”, Josh.

„Nu seamănă cu”, i-a răspuns celălalt coleg de apartament. „Este.”

„Mama naibii...”

Şi apoi mai era Julia, care plănuise o conferinţă pe

Skype cu Ross în noaptea în care a fost arestat. S-a dezbrăcat şi a rămas doar în lenjeria provocatoare pe care o purta şi a intrat pe Skype, sperând să-l găsească acolo pe chipeşul Ross care o privea prin camera video a laptopului lui. Dar el nu a apărut. Ea a sunat şi a sunat, încercând să dea de el, dar nu i-a răspuns nimeni. Habar nu avea că, exact în acele momente, bărbatul cu care spera să flirteze prin micuţa cameră video din calculatorul ei ajunsese încătuşat într-o celulă şi că laptopul lui era examinat într-o dubă de analiză criminalistică a FBI-ului de către doi agenţi federali. În cele din urmă, a renunţat să-l mai sune în acea seară, presupunând că Ross uitase de întâlnirea lor Online şi s-a dus la culcare.

În dimineaţa următoare, a fost vizitată la birou de către un client şi, în timp ce se uitau prin fotografii, Juliei i-a sunat telefonul mobil, întrerupând astfel întâlnirea. Era un prieten din Austin care nu i-a spus decât atât:

— Caută pe Google Ross Ulbricht.

— Ce? a întrebat Julia.

— Caută, a insistat prietenul. Caută pe Google Ross Ulbricht.

Julia s-a întors la calculatorul ei şi a scris un nume pe care îl mai scrisese de zece mii de ori până atunci şi a aşteptat rezultatele căutării. Când a văzut ştirile,

aproape că a leşinat. A avut un şoc, s-a prăbuşit la pământ şi a început să jelească.

*

Două săptămâni mai târziu, Ross se îmbarca într-un zbor Con Air (o poreclă dată companiei aeriene care transportă deţinuţi) cu destinaţia New York. Când a aterizat, după un lung zig-zag prin ţară, preluând şi lăsând alţi deţinuţi, Ross a fost închis într-o puşcărie obişnuită din Brooklyn, iar acolo urma să stea până la începerea procesului.

Părinţii lui distruşi au venit din Austin ca să-l vadă, prietenii au parcurs lungi distanţe pentru a-şi arăta sprijinul, iar Ross s-a. Întâlnit cu noul lui avocat, Joshua Dratel, un avocat important, cunoscut pentru că îi apărase pe unii dintre cei mai notorii infractori de pe teritoriul american, inclusiv pe doi bărbaţi care fuseseră implicaţi în atacurile cu bombe asupra ambasadelor americane din Kenya şi Tanzania, în care muriseră 224 de oameni. Ross îl alesese pe Dratel pentru că îl percepea ca pe un avocat care aderase la filosofia conform căreia convingerile cuiva nu ar trebui să fie o infracţiune şi că sistemul ar trebui să le ofere tuturor – inclusiv presupuşilor terorişti – un proces corect.

Agenţii FBI încercaseră să găsească rămăşiţele celor implicaţi în afacerea Silk Road care fuseseră ucişi, cei pentru care DPR plătise să le fie curmate vieţile, dar

nicio bază de date nu descoperise crime care să se potrivească. Se părea că ori cei de la Hells Angels scăpaseră de cadavre în mod perfect, ori, mai mult ca sigur, nimeni nu fusese ucis, de fapt. Mai curând, Dread Pirate Roberts fusese păcălit cu sute de mii de dolari.

Statul i-a oferit lui Ross varianta de a cădea la înţelegere pentru o pedeapsă de cel puţin zece ani şi poate chiar pe viaţă, dar nu era dispus să-şi asume riscul ca un judecător să hotărască pentru a doua variantă. Ross încă era foarte convins că putea să iasă singur din asta. A refuzat oferta. Drept răspuns şi în semn de frustrare, Procuratura a hotărât să pună la bătaie tot ce avea despre Ross şi să îl folosească drept exemplu.

Ceea ce Ross nu ştia la acel moment era că laptopul pe care cei de la FBI reuşiseră să i-l ia din mâini nu fusese chiar pe cât de sigur sperase. Capcanele lui Ross eşuaseră, la fel şi parola lui („purpleorangebeach”), pentru că echipa FBI reuşise să descopere parola ascunsă în memoria RAM a calculatorului. Echipa de specialişti descoperise numeroase dovezi digitale, inclusiv notiţele din jurnalul lui Ross, tabelele cu situaţia financiară a site-ului Silk Road şi, cel mai rău pentru Ross, nişte documente despre care nici măcar Ross nu ştia că existau în calculator, inclusiv milioane şi

milioane de cuvinte înregistrate din discuţiile între DPR şi acoliţii lui – Nob, Smedley şi Variety Jones.

După ce a refuzat înţelegerea, Ross a fost pus oficial sub acuzare pentru şapte infracţiuni. Primul cap de acuzare era traficul de narcotice, despre care i s-a spus că putea să-i aducă o sentinţă cuprinsă între zece ani şi tot restul vieţii. Al doilea era distribuţia de narcotice prin intermediul internetului, care putea să-i aducă între zece ani şi cât mai avea de trăit. Al treilea cap de acuzare era conspiraţie la traficul de droguri; de la zece ani la închisoare pe viaţă. Cel de-al patrulea era cel mai înfricoşător, chiar şi pentru Ross: era acuzat de coordonarea unui demers infracţional continuu. Această lege era cunoscută ca „Statutul de Lord”[27] şi le viza pe marile căpetenii ale crimei organizate. Deşi această acuzaţie se pedepsea cu cel puţin 20 de ani în închisoare şi un maximum de detenţie pe viaţă, dacă se dovedea că lordul omorâse pe cineva, sentinţa putea să se transforme într-una la moarte. Apoi Ross era acuzat de hacking, spălare de bani şi trafic cu acte de identitate şi documente false; dacă era găsit vinovat, acestea puteau să îi aducă încă 40 de ani la sentinţă. Era o listă lungă şi dureroasă de acuzaţii. Deşi Dratel l-a asigurat că urmau să născocească un plan pentru apărare,

---

[27] În original, Kingpin Statute sau Continuing Criminal Enterprise Statute (n. t.).

gravitatea situaţiei începuse să îi fie clară lui Ross.

Din fericire, exista şi o mică excepţie de la toate aceste veşti proaste: Julia urma să vină la New York pentru a-l vizita.

Când s-au văzut pentru prima dată au plâns amândoi.

„Ţi-am spus eu, Ross", a spus ea. „Ţi-am spus." El ştia exact la ce se referea chiar şi fără ca ea să-i spună mai mult. Apoi Julia l-a întrebat dacă era dispus să citească „Tatăl nostru" alături de ea. Băiatul ciufulit pe care îl cunoscuse cu ani în urmă la un club de tobe şi care se afla acum într-o uniformă de închisoare i-a spus că ar fi fericit să facă asta – ştia că avea nevoie de tot ajutorul.

Ea a îndreptat o bucată de hârtie mototolită şi a început să citească. „Tatăl nostru care eşti în Ceruri, sfinţească-se numele Tău." Ross îşi amintea cuvintele de când mergea la biserică în copilărie şi le-a rostit şi el împreună cu ea. Vocea lui era cu câteva respiraţii în urma Juliei. Şi apoi au ajuns la finalul rugăciunii, iar ea a spus ultima frază cu voce tare. „Şi nu ne duce pe noi în ispită, ci ne izbăveşte de cel rău." Apoi Julia i-a dat lui Ross câţiva dolari ca să poată merge la automatul cu sucuri şi i-a strecurat rugăciunea printre bancnotele pe care i le pusese în mână. Se părea că Julia încă îşi dorea să-l salveze pe Ross, deşi acum ştia că el nu o mai putea

salva pe ea.

statele unite ale americii versus ross ulbricht

— Toată lumea în picioare, a strigat aprodul. Începe procesul. Onorabila judecătoare Katherine Forrest se află la prezidiu.

Ross şi-a pus mâinile pe masa de stejar din faţa lui pentru a-şi face vânt să se ridice. Echipa lui de avocaţi şi cei doi gardieni s-au ridicat şi ei la unison, alături şi în spatele lui. S-a uitat la judecătoare, care era o femeie slăbuţă şi stoică, în vârstă de aproximativ 50 de ani.

În faţa lui Ross, se afla un grup de avocaţi de la Biroul de Procuratură al Statelor Unite, care au salutat-o pe judecătoare cu formula consacrată „onorată instanţă" în timp ce procesul începea. Judecătoarea Forrest era clară şi concisă, conştientă că timpul petrecut în sala 15A din Tribunalul Statelor Unite din Lower Manhattan reprezenta banii altor oameni, că se cheltuiau bani publici. A anunţat zilele în care urmau să se facă selecţia juraţilor, programul de judecată şi a consemnat că experţii citaţi ca martori urmau să primească aprobare, planurile lor de călătorie aveau să fie acceptate şi că unii dintre agenţii implicaţi în cazul lui Ross, inclusiv Jared, Gary şi Thom, aveau să fie chemaţi să depună mărturie.

Judecătoarea Forrest avea o reputaţie în privinţa sentinţelor dure date în cazurile celor cu acuzaţii legate de droguri. Însă echipa de reprezentanţi legali a lui Ross, coordonată de Joshua Dratel, era pregătită de luptă.

Trecuseră luni buni de când Ross ajunsese la închisoarea din Brooklyn. Dar, pe când toamna se transforma în iarnă şi frunzele cădeau din copaci, Ross a fost transferat de cealaltă parte a podului, la Metropolitan Correctional Center din Manhattan, care urma să îi fie noua casă pe parcursul procesului.

Închisoarea MEC, aşa cum i se spune, era un turn înfricoşător din beton şi otel care se afla doar la câteva străzi distanţă de World Trade Center şi chiar mai aproape de sediul Fiscului şi cel al FBI-ului. De-a lungul timpului, închisoarea avusese parte de oaspeţi celebri, inclusiv John Gotti, şeful familiei infracţionale Gambino şi câţiva terorişti din Al-Qaeda. Când a ajuns Ross, au început să circule zvonuri care spuneau că li se alăturase un nou musafir important. Un pirat.

Câtă vreme a aşteptat ca procesul să înceapă, viaţa din închisoarea MEC a devenit la fel de monotonă precum cea din instituţia omoloagă din Brooklyn. Ross şi-a făcut prieteni. Le-a predat cursuri de yoga unor deţinuţi, s-a oferit să-i ajute pe alţii cu finalizarea unor studii şi le-a oferit gardienilor explicaţii spontane

despre fizică, filosofie şi teorie libertariană.

Procesul a început la scurt timp după Crăciun.

Fiecare zi trecea la fel. Ross era trezit de gardieni la răsărit. Cât timp încă era în uniforma închisorii, avea gleznele legate în lanţuri, fiind încătuşat în talie şi de mâini. Cu poliţişti alături de el, deţinutul 18870–111 mergea încet de-a lungul coridoarelor de beton, până la tribunalul federal. Încuietoarea de la uşa celulei scotea câte un semnal sonor pentru a anunţa venirea sau plecarea lui Ross. Era închis în cuşti şi celule şi i se spunea să aştepte până când era transferat în alt loc.

Zilele petrecute la tribunal oscilau între plictisitoare şi înfricoşătoare. Procuratura a prezentat toate înregistrările discuţiilor şi consemnările din jurnal care fuseseră descoperite în calculatorul lui Ross. Discuţii care gravitau în jurul vânzării de cocaină şi heroină, arme şi alte ilegalităţi, respectiv despre profiturile pe care le aduna DPR. Existau înregistrări ale discuţiilor cu Variety Jones care îi promisese să-l scoată din închisoare pe DPR dacă era să fie prins vreodată de Feebs. „Ţine minte că, într-o zi, când vei ieşi să faci mişcare în curtea închisorii, eu voi fi tipul din elicopter care se apropie rapid şi la altitudine joasă, promit”, a citit cu voce tare acuzarea. „La câţi bani facem, aş putea angaja o mică ţară care să vină după tine.” Şi apoi mai erau şi discuţiile despre presupusele crime.

Acuzarea a prezentat tabele care ilustrau creşterea uriaşă a site-ului Silk Road, sutele de milioane de dolari din vânzări şi cele mai bine de 80 de milioane de dolari care reprezentau profitul despre care se spunea că ajungea la Ross Ulbricht. Ochii juriului păreau să sticlească atunci când avocaţii au încercat să explice cum funcţionau secvenţele de Bitcoin, de ce erau atât de importante criptarea serverelor, sistemul CAPTCHA şi adresele de IP şi ce se întâmpla când rulai sistemul de operare Ubuntu, bazat pe Linux, pe un Samsung 700Z.

Apoi a urmat rândul apărării.

Dratel a susţinut elocvent că, sigur, Ross fusese prins cu mâinile pe tastatură, dar el nu era singurul Dread Pirate Roberts. Puteau să fie zeci de oameni. Dratel chiar a recunoscut (şocând sala de judecată) că Ross fusese cel care pusese bazele afacerii Silk Road cu ani în urmă, înainte să fi fost inventat pseudonimul de „Dread Pirate Roberts", dar că site-ul a luat-o razna în curând, ca un Frankenstein digital. Ross devenise prea stresat pentru a se mai ocupa de Silk Road şi l-a dat altcuiva. Dratel i-a acuzat pe alţii care lucrau cu Bitcoin, spunând că ei ar putea fi foarte bine Dread Pirate Roberts. A susţinut că era foarte evident faptul că existau mai mulţi DPR şi că Ross nu făcea parte dintre ei.

Apărarea lui Ross a venit cu transcrieri ale e-mail-urilor schimbate între Jared şi alţi agenţi care crezuseră cu toţii, la un moment dat, cu mult înainte să-l prindă pe Ross Ulbricht, că DPR era altcineva. Apoi Dratel a susţinut că lui Ross îi fusese înscenat totul de către adevăratul DPR.

În timpul audierilor, în spatele sălii de judecată, se revărsau zilnic valuri de oameni. Băncile din partea dreaptă a sălii de judecată erau pline de reporteri şi bloggeri care relatau ce se întâmpla. În partea stângă, era o altă atmosferă, ceva mai sobră, acele bănci fiind rezervate familiei şi susţinătorilor lui Ross. Oameni din toată ţara veniseră să-şi arate sprijinul faţă de Ross, protestând pe treptele tribunalului şi aclamându-l ca erou, pentru că tot ce făcuse fusese să coordoneze un site şi, dacă asta era o infracţiune, atunci şi directorii executivi de la ebay şi Craigslist trebuiau să ajungă şi ei în faţa judecătorilor, pentru că şi pe acele site-uri se vindeau mărfuri ilegale.

Mama lui Ross, Lyn, venea în fiecare zi, înfofolită în haina ei neagră şi groasă, cu o eşarfă elegantă închisă la culoare şi o privire rănită pe chip, de parcă ceea ce se întâmpla nu era real. Niciodată, nici în cele mai negre coşmaruri, n-ar fi putut să-şi închipuie că aceasta era soarta care îl aştepta pe fiul ei. Tânărul Ross, băieţelul ei, care era atât de blând, amabil, drăguţ şi deştept, care

plecase la şcoală ca să se facă fizician, era acum la câţiva metri depărtare şi se confrunta cu o sentinţă mai rea decât moartea.

Însă, atunci când Ross o privea pe ea, se uita încrezător şi neclintit, spunându-i să nu-şi facă griji, că era bine.

Apărarea ştia că exista un munte de dovezi care îl încriminau direct pe Ross – actele de identitate false, vechiul lui prieten din Austin, Richard Bates, care depunea mărturie împotriva lui, zecile de milioane de dolari descoperite pe laptopul lui Ross şi Jared care depunea mărturie, spunând că lucrase pentru Ross sub acoperirea unui angajat. Cei din sala de judecată puteau să vadă că în procesul dintre Statele Unite ale Americii şi Ross William Ulbricht una dintre părţi câştiga în mod evident.

După trei săptămâni de proces, s-au prezentat discursurile finale.

— Comportamentul lui a fost făţiş ilegal. A ştiut cât se poate de bine ce făcea de la bun început, a enunţat ferm procurorul, Serrin Turner, în timp ce se plimba în faţa juriului. El l-a construit. El l-a crescut. El l-a administrat în totalitate până la final.

Pe măsură ce vorbea, Serrin devenea din ce în ce mai exasperat de apărarea lui Ross.

— El crede că poate să vă păcălească! a tunat Serrin

către juriu.

— Obiecţie! a încercat avocatul lui Ross să intervină.

— Şi apoi mai e tentativa apărării de a găsi justificări pentru muntele de dovezi de pe calculatorul lui, a continuat Serrin, ignorându-l pe avocatul apărării. E un hacker.

— Obiecţie!!

— E un virus, l-a ironizat Serrin. E absurd. Nu au existat nişte spiriduşi care au pus toate acele dovezi în calculatorul acuzatului.

În cele din urmă, a concluzionat, uitându-se la bărbaţii şi femeile din juriu:

— A ştiut de la bun început exact ce făcea şi ar trebui să-l găsiţi vinovat de toate acuzaţiile care i se aduc.

Când a venit rândul apărării, Dratel s-a ridicat, arătându-se ofensat de discursul lui Serrin.

— Unul dintre principiile fundamentale din acest caz este că DPR şi domnul Ulbricht nu pot fi aceeaşi persoană, a început Dratel. Salvarea acelor discuţii de pe chat, vi se pare că asta sună a ceva ce-ar fi făcut DPR? Trebuie să activaţi efectiv salvarea conversaţiilor.

A continuat, punând accent pe faptul că Dread Pirate Roberts nu ar fi făcut o astfel de greşeală prostească:

— Să ţii un astfel de jurnal şi apoi să-l salvezi pe laptop? Puţin cam prea convenabil.

S-a oprit la dovezile descoperite pe laptop şi a spus

că fuseseră puse acolo de altcineva. Era vorba despre adevăratul Dread Pirate Roberts, care ştia că agenţii federali se apropiau din urmă şi, chiar dacă Ross se afla în bibliotecă şi descărca pe laptopul lui o emisiune TV, adevăratul DPR pusese înregistrările discuţiilor şi alte dovezi pe calculatorul lui.

— Sunt o mulţime de semnale clare în acest caz care au fost create special pentru a-l incrimina pe domnul Ulbricht! a strigat el. Nu este aceeaşi persoană cu Dread Pirate Roberts.

Dând dovadă de iscusinţă, Dratel a susţinut că Ross dăduse altcuiva site-ul în noiembrie 2011. Un site pe care, în mod regretabil, el îl fondase. Acel Ross a plecat atunci în Australia pentru a-şi lua viaţa de la capăt şi pentru a scăpa de monstrul pe care îl crease.

— Internetul nu este ceea ce pare; poţi crea o întreagă ficţiune.

La final, Dratel a susţinut că, în niciun caz, guvernul nu înlăturase acea îndoială justificată, anume că Ross Ulbricht era Dread Pirate Roberts.

— Am încredere... în deliberarea dumneavoastră, am încredere că veţi ajunge la o singură concluzie: Ross Ulbricht nu se face vinovat de toate acuzaţiile care i se aduc.

— Toată lumea în picioare, a strigat din nou aprodul. Sesiunea se suspendă.

Ross a fost condus în afara sălii de judecată către celula lui. La câţiva metri distanţă, Jared ieşise pe o altă uşă, trecuse de ofiţerii Curţii şi ieşise pe holul de marmură al încăperii de la al cincisprezecelea etaj. Jared avea nevoie de un loc în care să gândească şi ştia exact unde avea de gând să se ducă: Ground Zero, locul în care se prăbuşiseră turnurile.

Jared fusese pus la pământ în boxa martorilor. A fost acuzat de către avocaţii lui Ross că greşise în absolut orice fel posibil în timpul cazului. Avocatul i-a conturat lui Jared un portret de agent tânăr care era supus la atât de multă presiune pentru a-l prinde pe Dread Pirate Roberts, încât el şi amicii lui din FBI îl prinseseră pe omul greşit. Întrebările adresate lui Jared deveniseră atât de discutabile, încât fiecare interogare era întâmpinată de procuratură cu o „Obiecţie!" rostită zgomotos şi cu indignare.

Presa a amplificat drama, difuzând teoriile lui Dratel, care subliniase că Jared avusese, în diferite momente ale cazului, „suspecţi diferiţi" pe care se concentrase. După zile întregi în care fusese disecat şi acuzat de apărare, Jared a auzit, în cele din urmă, şi cele şapte

cuvinte eliberatoare: „Nu mai am alte întrebări, onorată instanţă”.

Acum, în timp ce se îndrepta pe jos către Ground Zero, Jared derula în minte ultimii câţiva ani. *Ce ţară!,* se gândea el în timp ce mergea pe Broadway, îndepărtându-se de tribunal. Într-o clipă eşti un nimeni, fiul unui imigrant armean care lucrează într-un cinematograf, încercând iar şi iar să obţii un interviu pentru zeci de slujbe la stat şi eşti refuzat la toate. Ţi se spune că nu ai studiile necesare. Eşti prea direct. Nu ai răspuns corect la întrebarea mea. Nu. Nu. Nu. Şi apoi, în sfârşit, după ani buni în care ai tot încercat, eşti angajat să pui ştampile pe paşapoarte. Îţi dai silinţa şi încerci din nou şi, în cele din urmă, devii agent în cadrul Departamentului de Securitate Internă. Apoi primeşti un telefon de la un angajat oarecare dintr-un uriaş centru de corespondenţă guvernamental de la aeroport şi ţi se vorbeşte despre o singură pastiluţă roz. Şi apoi iată-te.

În timp ce intra pe terenul World Trade Center, Jared a fost înconjurat de echipamente pentru construcţii zgomotoase care săpau, de lucrători cu căşti de protecţie care ţipau, de camioane uriaşe şi macarale care făceau o gălăgie de nedescris, dar şi de turiştii care îşi scoteau telefoanele şi aparatele de fotografiat pentru a surprinde noul One World Trade Center, aproape

terminat. El se gândea la Silk Road. Pornise la drum cu gândul să oprească de unul singur ceea ce credea că putea să distrugă nucleul acestei ţări şi a ajuns să facă asta întocmai, dar avusese nevoie de ajutorul atât de multor altor oameni, fiecare dintre aceştia contribuind cu câte o piesă într-un puzzle uriaş.

A continuat să se plimbe pe şantierul aglomerat, devenind mai emotiv cu fiecare pas, gândindu-se încă la faptul că era posibil ca descoperirea unei singure pastile să fi salvat atât de multe vieţi. Gândindu-se că absolut fiecare individ putea să aibă un impact semnificativ, uriaş, asupra lumii în care trăia. Unii aleg să aibă o influenţă pozitivă, alţii, una negativă; câţiva nu-şi dau seama de diferenţa dintre cele două. Însă cei mai mulţi dintre oameni cred că rolul lor în această lume mare, mare de tot, este lipsit de sens. Nu e altceva decât o slujbă.

Cu această concluzie în minte, Jared s-a îndreptat spre unul dintre paznicii corpolenţi de la One World Trade Center, un tip care părea plictisit, l-a privit fix în ochi şi i-a spus direct:

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci.

Gardianul l-a privit cu totul nedumerit. Credea că bărbatul din faţa lui – Jared – o luase razna. Jared i-a mai spus încă o dată.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci.

Paznicul s-a uitat perplex la acel om ciudat în timp ce se îndepărta. Ochii lui Jared erau plini de lacrimi când a dat peste un alt paznic.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci! a strigat el. Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci, a spus din nou în timp ce lacrimile i se scurgeau pe obraji.

S-a dus la fiecare paznic pe care l-a putut găsi, unii în vârstă, alţii tineri, bărbaţi şi femei, mari şi mici, zicându-le tuturor în parte: „Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci". Ştia că părea nebun, dar nu putea să se abţină. Voia ca fiecare dintre ei să ştie acest lucru.

„Îţi mulţumesc pentru ceea ce faci."

În dimineaţa următoare, toată lumea s-a adunat din nou la tribunal, iar judecătorul a dat instrucţiuni juraţilor pentru ceea ce urmau să facă în continuare. Ross şi părinţii lui, Lyn şi Kirk, erau acolo. La fel şi Tarbell şi Gary. Zeci de reporteri şi chiar mai mulţi susţinători. Doar cineva lipsea din sala de judecată: Jared.

În timp ce doisprezece juraţi se retrăgeau pentru deliberare, Jared se afla într-o cursă United Airline, în drum spre Chicago. Îşi petrecuse ani, luni, săptămâni şi zile vânându-l pe Dread Pirate Roberts şi fusese departe de familia lui atât de mult timp pe durata acelei urmăriri. Nu mai trebuia să stea departe de soţia

şi fiul său şi chiar nu-i păsa care era verdictul. El îşi făcuse treaba.

În timp ce avionul ateriza pe Aeroportul Internaţional O'Hare din Chicago, acelaşi loc în care ajunsese pilula roz în urmă cu aproape patru ani, Jared a primit un mesaj de la Tarbell. Juriul deliberase doar trei ore şi jumătate.

„Vinovat pentru toate capetele de acuzare."

Jared a zâmbit în timp ce se îndrepta spre Maşina Perversului şi a condus spre casă, acolo unde a fost întâmpinat cu bucurie la intrare de fiul lui.

— Tati, aţi prins piratul?

— Da, l-am prins, i-a răspuns Jared în timp ce se aşeza pe canapea ca să joace împreună cu fiul lui un joc video. L-am prins pe pirat.

sentinţa

Judecătoarea Katherine Forrest a rămas aşezată la biroul ei pentru o clipă înainte să-şi pună pe umeri roba lungă şi neagră, iar apoi s-a îndreptat spre sala de judecată 15A. Juriul îl găsise vinovat pe Ross Ulbricht şi era momentul ca ea să dea sentinţa.

În săptămânile de dinaintea pronunţării sentinţei, Procuratura şi avocatul lui Ross o imploraseră pe judecătoare să ia o decizie sau alta. Familia şi prietenii

lui Ross au scris scrisori lungi şi emoţionante prin care implorau eliberarea lui, sau cel puţin cea mai scurtă sentinţă posibilă. Lyn îi scrisese judecătoarei Forrest din ipostaza de mamă, implorând milă. „Vă implor să nu daţi o sentinţă mai lungă decât este necesar şi să-i oferiţi lui Ross ocazia de a-şi îndrepta greşelile."

Ross însuşi îi scrisese judecătoarei, explicându-i că acum ştia că închisoarea nu era un loc în care se putea trăi uşor şi că, deşi fusese dureros să-şi piardă libertatea, durerea pe care o cauzase familiei sale fusese catastrofală. Fusese naiv; îşi regreta acţiunile; nu se gândise bine la ce făcea atunci când se apucase de Silk Road. Apoi, spre finalul scrisorii, Ross a cerut îngăduinţă. „M-am bucurat de tinereţe şi ştiu că trebuie să-mi luaţi vârsta mijlocie, dar vă rog să-mi lăsaţi bătrâneţea."

Sala de judecată 15A era atât de plină în după-amiaza zilei de 29 mai 2015, încât se pregătise încă o sală de judecată, plină şi ea, din care se transmitea în direct procesul. Afară fuseseră instalate detectoare de metal pentru un plus de securitate după ce un justiţiar online făcuse publice pe internet datele personale ale judecătoarei, inclusiv adresa de domiciliu, alături de un bilet în care spunea: „S-o ia naiba pe curva asta proastă şi sper ca vreun cartel de droguri care a pierdut o mulţime de bani din cauza închiderii Silk Road să o

omoare pe femeia asta, cu tot cu familia ei”.

Acuzarea a militat pentru o sentinţă mai lungă de *20* de ani. Îi aduseseră pe părinţii unora dintre adolescenţii şi adulţii care muriseră din cauza supradozelor de droguri pe care le cumpăraseră de pe Silk Road, inclusiv pe mama lui Preston Bridges, care a plâns în timp ce a povestit ultimele momente în care l-a mai văzut în viaţă pe fiul ei, acea noapte în care fusese la balul de absolvire a liceului, în Perth, Australia.

Apărarea a contracarat cu „martori de caracter” care îl cunoşteau pe Ross încă din vremea copilăriei, oameni care au povestit despre altruismul şi bunătatea lui. Şi apoi Ross însuşi s-a ridicat în picioare şi a vorbit.

— Unul dintre lucrurile pe care le-am înţeles despre legislaţie este că legile naturii seamănă mult cu legile omului. Gravitaţiei nu îi pasă dacă eşti de acord cu ea – dacă sari de pe o stâncă, tot o să te doară, a spus el, concluzionând că îi părea sincer rău de ceea ce făcuse.

— Vă mulţumesc, domnule Ulbricht, a spus judecătoarea în timp ce Ross se întorcea la locul lui.

Apoi judecătoarea Forrest a anunţat că urmau să ia o pauză de cincisprezece minute.

Iniţial, când judecătoarea Forrest începuse să pronunţe sentinţa lui Ross, era calmă şi hotărâtă. A explicat că voia să-i poarte pe Ross şi pe ceilalţi din sala de judecată prin întreg procesul de evaluare prin care

trecuse pentru a ajunge la respectiva sentinţă.

A început prin a explica faptul că site-ul era, în mod evident, creaţia lui Ross, nu doar un experiment, o idee fulgerătoare, ci era ceva care fusese planificat mai bine de un an înainte de lansare, că fusese menit ca un atac la adresa democraţiei din ţara pe care ea avea datoria să o apere.

— Tu ai fost căpitanul vasului, ca Dread Pirate Roberts, ţi-ai făcut propriile legi şi ai impus aplicarea acelor legi aşa cum ai considerat de cuviinţă, i-a spus lui Ross uitându-se la el. De fapt, a fost capodopera unei vieţi atent planificată. Ai vrut să fie moştenirea pe care să o laşi în urmă – şi este.

Judecătoarea a menţionat că apărarea prezentase cercetări care susţineau că o mai mare distribuţie a drogurilor putea fi mai benefică pentru societate din punct de vedere moral, pentru că reducea rata violenţei şi încuraja vânzarea unor droguri de calitate mai bună, deci a unora mai sigure. Judecătoarea Forrest părea ofensată de acest argument. Ca şi cum Ross susţinuse că, doar pentru că el vânduse droguri din spatele unui calculator, ar fi fost altfel.

— Niciun dealer din Bronx care vinde metamfetamină, heroină sau cocaină nu a adus vreodată astfel de argumente în faţa Curţii, a spus judecătoarea Forrest. Este un argument care impune un

statut privilegiat. Dar nu eşti o persoană mai bună decât nici un alt traficant de droguri, iar educaţia pe care o ai nu-ţi oferă un statut special, privilegiat, în sistemul nostru de justiţie.

Ea a vorbit despre daunele colaterale ale drogurilor. Ross susţinuse că, în principiu, consumul de droguri se petrece într-un cocon şi că nimeni altcineva, cu excepţia celui care ia drogurile, nu este afectat. Dar din punctul ei de vedere lucrurile nu stăteau aşa. Adesea au existat o mulţime de oameni care au suferit din cauza substanţelor periculoase care fuseseră vândute prin Silk Road, a susţinut judecătoarea. Mor oameni. Apar dependenţii de droguri. Există costuri sociale şi în multe dintre cazuri, dependenţii de droguri nu mai reuşesc să aibă grijă de copiilor, ceea ce înseamnă că o generaţie creşte confruntându-se cu multe lipsuri.

S-a referit la crime, subliniind că, desigur, nu fuseseră descoperite cadavre, dar asta nu conta pentru ea.

— Ai ordonat o crimă? Cinci? Da, i-a reproşat ea. Ai plătit pentru asta? Da. Ai primit fotografii cu ceea ce ai crezut că era rezultatul acelor ordine de asasinare? Da.

În timp ce se apropia de final, s-a uitat la Ross şi i-a spus:

— Ceea ce este clar este că oamenii sunt foarte, foarte complecşi, iar tu eşti unul dintre ei. Domnule Ulbricht, nu am niciun dubiu că în tine există bine, dar există şi

rău şi ceea ce ai făcut legat de Silk Road a fost teribil de nociv pentru societatea noastră.

Sala de judecată a fost cuprinsă de tăcere când judecătoarea Forrest i-a cerut lui Ross să se ridice.

Ross, în vârstă de 30 de ani, s-a ridicat în picioare şi şi-a arcuit gâtul în sus, uitându-se la judecătoare şi gândindu-se la ce urma să spună. Mama şi tatăl lui se aflau în spatele sălii de judecată şi se uitau la Ross şi la judecătoare, care, între timp, începuse să vorbească.

— Domnule Ulbricht, judecata pe care o aplic aici, acum, din partea ţării noastre, este ca pentru capetele de acuzare cu numărul doi şi patru să primeşti o condamnare la închisoare pe viaţă, a declarat judecătoarea.

Apoi a adăugat 40 de ani la această sentinţă pentru alte acuzaţii care îi fuseseră aduse. Ross stătea acolo, nemişcat de ceea ce auzea. În spatele lui, pe băncuţele din sala de judecată, nu se puteau auzi decât plânsetele necontenite.

— În sistemul federal, a continuat judecătoarea, nu există eliberare condiţionată şi îţi vei petrece tot restul vieţii în închisoare.

spuneţi-mi mangustă

A fost nevoie de mai bine de un an după proces până

să fie arestat şi ultimul angajat care lucrase pentru Silk Road. Şi totuşi era, fără îndoială, cel mai influent de pe site. Unul dintre consilierii de cel mai înalt rang şi unul dintre traficanţii cei mai prolifici, cel care îşi spunea „Variety Jones".

Pentru o vreme, păruse că Jones chiar putea să scape. Se ascunsese mai bine de doi ani într-un orăşel de pe o plajă din Thailanda. Mituise nişte poliţişti locali şi, de fiecare dată când începea să se apropie cineva, Jones reuşea să scape de autorităţi.

Jones era într-o cameră de hotel din Asia, uitându-se la ştiri, când a descoperit că prietenul şi şeful lui, Dread Pirate Roberts, fusese arestat. *Ei, dă-mă naibii!,* s-a gândit Jones în acel moment, când a văzut o fotografie a lui Ross Ulbricht la televizor.

La fel ca toţi ceilalţi care aveau legătură cu site-ul, şi VJ urmărise cu sfinţenie procesul lui Ross şi avusese ocazia să afle mai multe despre fostul cercetaş şi fizician pe care îl sfătuise şi la a cărui transformare în Dread Pirate Roberts contribuise. Însă, spre deosebire de alţii, VJ a avut ocazia să vadă cât de mare fusese influenţa lui asupra liderului site-ului, pe măsură ce se prezentau consemnări din jurnalele de pe calculatorul lui Ross ca dovezi la tribunal. „Este personajul cu cea mai mare şi puternică voinţă din câţi am cunoscut prin intermediul site-ului până acum", scrisese Ross despre

prietenul şi consilierul lui, Variety Jones. „M-a ajutat să interacţionez mai bine cu toţi cei din comunitatea formată în jurul Silk Road, să transmit proclamaţii, să am grijă de cei care făceau probleme, să coordonez o vânzare, să-mi schimb numele, să formulez reguli şi tot aşa... El a fost un adevărat mentor."

Şi mai existase o dovadă despre care se vorbise în timpul procesului: agenţii federali descoperiseră dosarul din laptopul lui Ross cu actele de identitate ale tuturor angajaţilor săi, inclusiv o fotografie cu un paşaport care îi aparţinea unui canadian în vârstă de 54 de ani, al cărui nume adevărat era Roger Thomas Clark. Un bărbat despre care autorităţile au descoperit curând că se ascundea în Asia.

Devreme, într-o dimineaţă de decembrie din 2015, printr-o operaţiune în care fuseseră implicaţi agenţi din cadrul Departamentului de Securitate Internă, din FBI, din DEA şi din poliţia locală thailandeză, VJ a fost prins într-o cămăruţă din Thailanda. Când poliţiştii au descins în ascunzătoare şi i-au pus cătuşele, primul lucru pe care Clark l-a spus a fost: „Spuneţi-mi Mangustă", referindu-se la o poreclă mai cunoscută pe care o folosise pe alte forumuri digitale, „The Plural of Mongoose"[28].

---

[28] Ceea ce s-ar traduce prin „pluralul pentru mangustă" (n. t.).

Însă, chiar dacă îl prinseseră pe individul care se ascundea sub masca lui Variety Jones, tentativele de a-i ghici trecutul au scos la iveală un profil complex şi plin de contradicţii. Existau indicii că acesta era un infractor cu adevărat periculos, cu mult mai periculos decât şi-ar fi închipuit vreodată DPR. Dar mai existau şi alte indicii în mediul Online care zugrăveau imaginea unui individ distrus, care se ascundea în spatele unui calculator cu un scop unic: să chinuie lumea.

Sau poate că internetul îi permitea să fie şi una, şi alta.

Poveştile despre Clark şi identităţile lui sunt vechi de zeci de ani în Online. Unii susţin că acest Clark fusese cândva cel mai puternic traficant de iarbă din Europa. Alţii vorbesc despre indivizi care l-au înşelat cândva şi pe care i-a trimis la închisoare printr-o înscenare. Cineva a susţinut că era mai multe persoane şi că adevăratul Roger Thomas Clark murise cu mulţi ani în urmă. Alte poveşti despre Clark şi primii lui acoliţi sunt pline de furturi, crime, droguri, conflicte armate şi intrigi internaţionale.

Clark însuşi, sau cel puţin o versiune a sa, susţinuse în trecut că suferea de scleroză multiplă; că muşchii i se deteriorau; că avea crampe musculare, spasme sau convulsii; şi că „orice puşti de şapte ani de la un loc de joacă putea să mă bată zdravăn, fără să trebuiască să-şi

lase din mână îngheţata". Se crede că are o familie în străinătate, în Anglia şi Canada, o parte şi în Scoţia, dar nu a vorbit cu niciunul dintre membri de ani buni.

Oricum, Clark era cineva de care trebuia să te fereşti.

În 2006, un reporter de la *High Times,* o revistă dedicată consumului de marijuana, a scris un articol despre un grup de indivizi care obişnuia să vândă seminţe de iarbă pe forumuri Online şi, chiar dacă reporterul vorbise cu mai mulţi oameni pentru acel articol, acesta alesese să nu-l intervieveze pe Clark, despre care credea că ar fi fost un maestru păpuşar periculos. Despre bărbatul cunoscut ca Variety Jones se ştia că infecta calculatoarele oamenilor cu viruşi şi că spunea poveşti lungi şi ample, dar nimeni nu ştia cu adevărat dacă erau adevărate – desigur, cu excepţia lui Roger Thomas Clark.

Când a fost arestat în Thailanda, agenţii i-au făcut o poză lui Clark cu telefonul pe care le-au trimis-o omologilor din Statele Unite. În imaginea pixelată, cu rezoluţie mică, un bărbat cu ochi căzuţi, ciufulit şi distrus privea spre cameră. Corpul lui sfrijit şi răvăşit arăta de parcă ar fi fost al unui individ care se întorsese din iad şi care iubise fiecare clipă a călătoriei.

Acum acest bărbat se află în închisoarea Bangkok Remand, iar acolo există o echipă de avocaţi care se luptă să îl extrădeze în Statele Unite, unde va fi acuzat

de trafic de narcotice şi spălare de bani şi ar putea să ajungă să-şi petreacă tot restul vieţii în închisoare.

muzeul

Pe Pennsylvania Avenue din Washington, DC, se află numeroase muzee care spun povestea Statelor Unite ale Americii. Unele dintre relicvele din aceste clădiri sunt vechi de sute de ani, cum ar fi steagul zdrenţuit care a inspirat actualul imn al Statelor Unite sau pistolul care a fost folosit la asasinarea preşedintelui Lincoln. Şi apoi mai sunt şi obiecte mai recente, dar care vor rămâne celebre încă sute de ani. Unele dintre aceste artefacte se află în zona Hubbard Concourse din incinta contemporanului Newseum de pe Pennsylvania Avenue, numărul 555, la câteva străzi distanţă de Casa Albă.

Relicvele din acest muzeu sunt rămăşiţe ale unora dintre cele mai mari cazuri de infracţiuni din istoria americană. Într-unul din colţurile expoziţiei, se află o cabină veche din lemn, în care abia dacă încape un om şi care i-a aparţinut lui Ted Kaczynski, aşa-numitul Unabomber. În apropiere, stă o pereche de pantofi sport negri şi groşi, cu tălpile sfâşiate; au fost purtaţi de Richard Reid, cunoscut ca Shoe Bomber, atunci când a încercat să arunce în aer un avion al American Airlines

în 2011. Iar apoi, mai încolo în cadrul expoziţiei, este expus, într-o casetă de sticlă, obiectul cu numărul 2015.6008.43a, care este un laptop Samsung argintiu.

„Îşi spunea Dread Pirate Roberts, după un personaj din *File de poveste",* apare scris lângă laptop. Iar apoi textul explică faptul că laptopul i-a aparţinut lui Ross Ulbricht, „cel care a coordonat un magazin virtual în valoare de 1,2 miliarde de dolari care se numea Silk Road". Totuşi textul nu precizează cum a ajuns acel laptop în caseta de sticlă sau ce încă se ascunde pe hard-diskul lui.

În săptămânile de după arestarea lui Ross, Tarbell, Thom şi Jared au scotocit prin laptop, în căutare de urme lăsate de Silk Road. Deşi echipa de criminalişti din FBI reuşise să intre în acea secţiune a calculatorului pe care o folosea Ross când prelua identitatea lui Dread Pirate Roberts – acea secţiune care conţinea milioanele de cuvinte din discuţiile avute de DPR cu angajaţii de pe site şi cu hackerii, asasinii şi traficanţii de droguri şi arme cu care avea legături –, aceiaşi agenţi FBI nu reuşiseră să acceseze şi cealaltă parte a calculatorului, cea pe care intra Ross atunci când voia să fie Ross Ulbricht pentru a le trimite mesaje prietenilor, pentru a vorbi cu familia şi pentru a-şi trăi cealaltă viaţă.

Agenţii încercaseră să spargă parolele din acea parte a calculatorului, dar i-ar fi luat unui calculator mai

mult de o sută de ani ca să ghicească care este codul de acces corect. Prin urmare, acea parte a calculatorului, partea lui Ross, rămâne încuiată pe vecie.

La fel şi proprietarul laptopului.

Acum zilele lui Ross încep adesea înainte de răsăritul soarelui, pe fundalul sunetelor de chei şi de uşi de la fiecare celulă care se descuie. Celula lui are o lungime de doar câţiva metri şi o lăţime de două ori mai mică. Zidurile închisorii, care sunt, în mare parte, grămezi de beton portocaliu, reprezintă un peisaj chinuitor şi cumplit. Ross se trezeşte, îşi îmbracă hainele de închisoare şi iese afară, alături de restul deţinuţilor. Zilele sunt plictisitor de structurate, existând o oră alocată micului dejun, 30 de minute pentru prânz şi la fel pentru cină. Mesele sunt servite pe tăvi de plastic, cu scobituri pe laterale pentru furculiţe sau linguri de plastic, pahare de plastic şi pacheţele de margarină. Magazinaşul din închisoare vinde gustări, băuturi şi haine. Din banii pe care i-a pus în cont mama lui, Ross poate să-şi cumpere, uneori, dulciuri şi sucuri sau o pereche nouă de pantofi sport sau pantaloni de trening.

Deţinuţilor ca Ross, cei care se poartă regulamentar înăuntru, li se acordă o oră de ieşit afară, unde se pot plimba în cercuri pe acoperişul închisorii, îngrădit de bare metalice ca o cuşcă. Seara Ross este gonit înapoi în celula lui, iar încuietorile de la uşa celulei sunt ferecate.

Camera de beton se cufundă în întuneric.

După ce Ross a fost arestat, site-ul Silk Road a fost imediat închis. Dar nu a durat decât vreo câteva săptămâni până la apariţia unei noi versiuni de Silk Road, cu un nou Dread Pirate Roberts la cârma navei. Când şi această a doua versiune a fost închisă de agenţii federali, a apărut încă una, alături de alte sute de site-uri care vând droguri sub protecţia anonimatului. Cei care se ocupă de aceste site-uri se văd pe ei înşişi ca făcând parte dintr-o mişcare, iar unii cred că prin activitatea lor lumea va deveni loc mai sigur. Poate că este doar o justificare; sau poate că nu.

În 2015, anul în care Ross a fost condamnat la închisoare pe viaţă, un grup de cercetători din mediul academic a finalizat un studiu de 67.000 de ore care s-au strâns din interviuri cu 100.000 de oameni din întreaga lume pe tema consumului de droguri. Spre exemplu, participanţii fuseseră întrebaţi cum făceau rost de droguri. Conform datelor adunate de cercetători, în anul de după lansarea site-ului Silk Road, până la 20% dintre participanţii la studiu începuseră să cumpere droguri online. Atunci când cercetătorii i-au întrebat pe aceştia de ce alegeau să cumpere drogurile de pe internet, nu de pe stradă, utilizatorii au explicat că pe stradă era de şase ori mai probabil să păţească ceva. În mod evident, Ross îşi

îndeplinise scopul care îl determinase să pună bazele Silk Road şi zeci de mii de oameni se simţeau mai în siguranţă pentru că puteau să cumpere droguri online.

Însă, la fel cum se întâmplă cu toate tehnologiile, există o parte bună şi una rea. Tot în 2015 a fost publicat un alt studiu. Acesta era coordonat de Centrul pentru Controlul şi Prevenirea Bolilor, iar acesta spunea că, pentru prima dată în istoria recentă, în Statele Unite ale Americii se înregistraseră mai multe decese din cauza supradozelor de heroină şi opiacee decât cele cauzate de arme de foc. Potrivit informaţiilor prezentate de presă, uneori însoţite de videoclipuri înfiorătoare găsite pe telefoane, mulţi copii rămâneau orfani din cauza sutelor de incidente cu supradoze. Unul dintre motivele pentru care se înregistrase creşterea numărului de decese a fost uşurinţa cu care lumea putea acum să aibă acces la opiacee de sinteză, cum ar fi fentanyl, care sunt produse în laboratoare din China. Aceste droguri sunt mai puternice decât heroina tradiţională de 50 până la 100 de ori, iar utilizatorii estimează adesea incorect doza pe care şi-o injectează, ceea ce duce, în mod inevitabil, la o supradoză fatală. Graficele date publicităţii odată cu acest raport şi care arată numărul de persoane decedate din cauza acestor opiacee sintetice nu sunt cu mult diferite de graficele care ilustrează profiturile şi veniturile obţinute de Silk

Road, ambele tinzând spre forma unei linii abrupte care se îndreaptă în sus şi spre dreapta.

Adesea, atunci când se scriu articole despre studii legate de achiziţia de droguri prin platforme online, se menţionează şi numele lui Ross Ulbricht, ca pionier al începuturilor acestei lumi noi. Linkurile din articole îi vor duce, în cele din urmă, pe cititori la un videoclip online care a fost înregistrat cu vreo câţiva ani mai devreme în Muzeul Contemporan Evreiesc din San Francisco. În acest videoclip, Ross vorbeşte cu vechiul lui prieten din liceu, René, despre cum îşi văd vieţile în viitor. Înregistrarea nu este perfect focalizată şi, chiar dacă pare că cei doi prieteni poartă o conversaţie, Ross dă impresia că vorbeşte despre altcineva.

— Crezi că vei trăi veşnic? îl întreabă René.

Există o scurtă pauză de gândire, apoi Ross Ulbricht se uită la cameră şi răspunde:

— Cred că există posibilitatea asta. Chiar cred asta. Cred că, într-o anumită formă, s-ar putea să trăiesc veşnic.

ceilalţi

La câteva zile după ce Ross a fost arestat, agenţii FBI au plecat din San Francisco şi s-au întors la New York pentru a începe să strângă dovezi şi să examineze

laptopul Samsung. Chris Tarbell credea că povestea se încheiase odată cu prinderea lui Dread Pirate Roberts.

Se întorsese la birou şi era în Groapă când i-a sunat telefonul.

— Toate informaţiile tale sunt Online! a ţipat Jared în receptor.

— Ce? a răspuns Tarbell nedumerit. Despre ce vorbeşti?

Jared i-a explicat că site-ul o luase razna. Liderul lor dispăruse, iar angajaţii îşi doreau răzbunare. Ţinta lor devenise numele scris pe ultimul rând al raportului arestării lui Ross Ulbricht: „Christopheer Tarbell. Agent special. FBI."

Când s-a uitat la linkul pe care i-l trimisese Jared, care detalia ce publicaseră Online subordonaţii lui DPR, Tarbell şi-a văzut adresa de domiciliu, adresele şcolilor la care mergeau copiii lui, adresa de acasă a socrilor lui, părinţii Sabrinei, şi o mulţime de mesaje despre necesitatea de a-l prinde pe Tarbell şi de a-i distruge familia.

Tarbell a intrat imediat în panică. A ţipat la colegii lui:

— Vin după familia mea!

Apoi şi-a sunat agitat soţia, pe Sabrina, rostind codul lor secret:

— Quicksand! Quicksand!

FBI-ul s-a mobilizat imediat. A fost trimis acolo un centru de comandă din Washington, care era specializat în protejarea agenţilor ameninţaţi. A fost anunţat NYPD, iar maşini de poliţie au pornit spre casa lui Tarbell, spre şcoala la care mergeau copiii lui şi spre domiciliul socrilor lui. Cu sirenele pornite, Tarbell şi familia lui au fost duşi în grabă într-o cameră de hotel din New Jersey, acolo unde urmau să stea ascunşi un weekend lung.

După câteva zile, când cei din FBI şi NYPD l-au asigurat că putea să se întoarcă acasă în siguranţă împreună cu familia lui, au condus pe acelaşi drum pe care veniseră şi au intrat într-o casă care acum era monitorizată prin transmisiuni video în direct, în care erau prezente echipe de supraveghere federale pe tot parcursul zilei şi al nopţii. În acea seară, după ce copiii fuseseră duşi la culcare şi sărutaţi de noapte-bună, Tarbell şi Sabrina stăteau faţă în faţă, aşezaţi la masa din bucătărie. Amândoi aveau pistoale lângă ei pentru eventualitatea în care cineva încerca să intre în casă. În timp ce luau cina, arătau ca doi oameni care se pregăteau de război.

Ceva se schimbase pe parcursul acelui weekend. Instinctele materne ale Sabrinei fuseseră activate de riscurile care trecuseră milimetric pe lângă copiii ei şi, uitându-se la soţul ei, i-a vorbit despre pericole cu

dragoste, dar hotărât.

— Ţi-am oferit şaisprezece ani din viaţă, a spus ea, dar poate că acum e momentul să faci ceva pentru familia ta.

El ştia exact ce îi cerea. Toată viaţa Chris Tarbell nu-şi dorise decât să fie poliţist. Nu îi păsa dacă tăia amenzi pentru cei care nu traversau regulamentar sau dacă vâna cel mai căutat om de pe internet; acela era motivul pentru care exista. Dar, în acelaşi timp, îşi dorise dintotdeauna şi o familie. Şi între FBI şi Sabrina şi copii, nici măcar nu exista vreun dubiu faţă de ce urma să aleagă.

Tarbell şi-a predat pistolul şi legitimaţia; acest Eliot Ness al spaţiului informatic demisiona din FBI.

Tarbell lucrează acum pentru o importantă companie de consultantă informatică din oraşul New York şi oferă asistenţă companiilor şi statului în probleme legate de infracţiuni cibernetice. Încă joacă „Ai prefera să". Chiar dacă soţia lui, Sabrina, se simte acum mult mai în siguranţă, ea încă poartă prin casă un pistol, punându-i chiar deasupra unui teanc de prosoape proaspăt spălate şi puse în coş, câtă vreme spală rufe.

În lunile de după prinderea lui Dread Pirate Roberts, Carl Force şi Shaun Bridges trăiseră cu impresia că reuşiseră să scape cu înscenarea unei crime şi furtul a

milioane de dolari în Bitcoin. Îşi ascunseseră inteligent cea mai mare parte a capturii în conturi din străinătate, sub numele unor afaceri inexistente. Ambii presupuneau că acei bani digitali nu ar fi putut să ducă vreodată la ei. La urma urmelor, în mintea lor, monedele Bitcoin erau ca banii cash – sub anonimat deplin.

Carl era atât de sigur, încât a încercat să contacteze edituri din New York şi case de producţie din Hollywood, sperând să-şi poată vinde povestea de agent DEA sub acoperire care a contribuit la închiderea Silk Road. Fusese lăudat ca un erou în DEA şi chiar i se acordaseră premii pentru că-şi făcuse treaba atât de bine. Când părea că nimeni nu îl suspecta pe Carl de nimic ilegitim, acesta a început să schimbe discret o parte din monedele Bitcoin, acoperind valoarea ipotecii puse pe vechea lui casă în stil colonial şi cumpărând câteva jucării.

Însă, atunci când cei din FBI şi de la Fisc au început să meargă pe urmele banilor în Bitcoin care fuseseră tranzacţional prin Silk Road, printr-un algoritm complex care identifica de unde plecaseră banii şi unde ajunseseră, devenise clar că ceva dădea cu virgulă. Deşi cea mai mare parte din bani fusese descoperită, zeci de milioane de dolari care făceau legătura între laptopul lui Ross şi alte milioane către angajaţi, hackeri şi

informatori, încă exista o sumă în Bitcoin care, în mod bizar, ajunsese la Carl Force şi Shaun Bridges. Agenţii federali s-au gândit că trebuia să fie o greşeală. Doi poliţişti din aceeaşi echipă nu ar fura niciodată bani de la un individ pe care îl urmăreau.

Sau ar face-o?

Când agenţii federali au început să investigheze în secret această posibilitate, au început să apară şi mai multe ciudăţenii, iar toate duceau la Shaun şi la Carl.

În unul dintre cazuri, FBI-ul descoperise un mesaj pe serverele Silk Road care îi fusese trimis lui Dread Pirate Roberts de către unul dintre presupuşii informatori pe care îi avea în interiorul aparatului de stat. Cârtiţa îşi spunea „French Maid" şi îi tot vânduse lui DPR secrete în schimbul unor taxe consistente. Însă, pe măsură ce agenţi ai FBI-ului au început să sape mai mult, au observat că unul dintre mesajele trimise de către French Maid lui DPR era semnat în mod ciudat cu numele „Carl". Şi apoi, la scurt timp, fusese trimis un alt mesaj care oferea o clarificare: „Îmi pare rău. Numele meu este Carla Sophia şi am mulţi iubiţi şi multe iubite în acest mediu".

Era evident că fusese o greşeală din partea lui Carl, care îşi scrisese din greşeală propriul nume, în timp ce îi vindea lui DPR informaţii sub masca altcuiva. Mai târziu, agenţii federali au aflat că acesta îşi făcuse mai

multe conturi false prin care îl amenința, șantaja sau mituia pe Dread Pirate Roberts. Pe măsură ce toate aceste descoperiri începeau să se clarifice, au ajuns să descopere zeci de indicii care îl legau pe Carl de o sumă furată în Bitcoin, în valoare de 757.000 de dolari.

Confruntat cu o listă nesfârșită de dovezi și cu posibilitatea de a-și petrece decenii întregi într-o închisoare de maximă securitate, Carl Force s-a predat autorităților și s-a declarat vinovat pentru toate acuzațiile care îi fuseseră aduse: furt din proprietatea statului, transferuri frauduloase, spălare de bani și conflict de interese. A fost condamnat la 78 de luni într-o închisoare federală.

Dar Sharm Bridges nu era pregătit să se predea la fel de ușor. Atunci când a descoperit că statul îl ancheta pentru spălare de bani și obstrucționarea justiției, Shaun a încercat să-și curețe laptopul de serviciu, laptop care conținea o mulțime de dovezi care îl incriminau. Apoi a încercat (fără succes) să-și schimbe numele și numărul de identificare pentru contribuțiile sociale. Când niciuna dintre aceste tactici nu a dat rezultate, a recunoscut că era vinovat, că furase cei 820.000 de dolari în Bitcoin de pe Silk Road, și a fost condamnat la 71 de luni în închisoare, fiind obligat să restituie 500.000 de dolari. Spre deosebire de Carl, care s-a predat și care își ispășea sentința, Shaun a fost prins

în timp ce încerca să fugă din ţară cu un calculator, o vestă antiglonţ, paşapoarte şi un telefon mobil. Cei doi bărbaţi îşi execută în acest moment sentinţele într-un penitenciar federal. Amândoi vor fi eliberaţi în 2022.

*

După ce Ross a fost arestat, Julia a călătorit de câteva ori la New York pentru a-l vizita la închisoare. Vorbeau la telefon o dată la câteva săptămâni. Uneori, ea plângea când vorbeau; întotdeauna vorbea despre Dumnezeu. Şi apoi, într-o zi de la mijlocul lui 2015, nu i-a mai răspuns la apeluri. Deşi încă îl iubea pe Ross, hotărâse că era timpul să-şi vadă de viaţa ei şi de afacerea ei. Un an mai târziu, Vivian's Muse era unul dintre cele mai de succes studiouri de fotografie de budoar din ţară. Julia încă spera să găsească un bărbat bun cu care să se căsătorească, unul cu care să aibă un copil sau doi şi o casă cu gărduţ alb, unde să trăiască fericită până la adânci bătrâneţi.

Curtis Green (Gooch) ar fi putut să primească o sentinţă de 40 de ani la închisoare pentru că fusese arestat cu un kilogram de cocaină în Spanish Fork, Utah. În schimb, pentru că fusese torturat şi pentru că i se înscenase crima de către doi agenţi guvernamentali (Carl şi Shaun), care ei înşişi încălcaseră legea, un judecător federal din Baltimore l-a lăsat să scape fără

„detenţie”.

După terminarea procesul lui, Green a început să vândă Online obiecte de colecţie, inclusiv pălării Silk Road, tricouri Silk Road şi exemplare cu autograf din memoriile sale – la care încă scrie –, în care îşi descrie detaliat viaţa ca angajat la Silk Road.

*

Gary Alford încă lucrează pentru Fisc în New York şi se concentrează pe infracţiuni legate de aspecte financiare. A primit un premiu din partea guvernului pentru contribuţia la cazul Silk Road. Potrivit plăcuţei de aur, aşezate pe biroul lui de la serviciu, Gary este considerat un „Sherlock Holmes al spaţiului cibernetic”. Încă citeşte totul de trei ori.

*

Timp de mai bine de un an după închiderea site-ului Silk Road, Jared a continuat să lucreze sub acoperire ca Cirrus pe Dark Web şi i-a ajutat pe Tarbell, Gary şi pe alţii din rândul autorităţilor să coordoneze arestarea celor mai de încredere consilieri ai lui Dread Pirate Roberts.

Inigo, cel mai tânăr administrator, în vârstă de 24 de ani, a fost arestat într-o casă lacustră din Charles City, Virginia, unde locuia şi lucra la site. Părinţii lui în vârstă şi-au pus la bătaie casa şi economiile pentru a plăti cauţiunea de un milion de dolari. Smedley a fost

prins de autorităţi când intra în Statele Unite, după ce încercase să se ascundă în Thailanda cu Variety Jones. Iar Samesamebutdifferent a fost capturat în Australia de către poliţia federală de acolo. Când l-au prins, autorităţile au descoperit într-un buzunar un inel de logodnă; era pe cale să o ceară de soţie pe iubita lui. Fiind unul dintre cei mai în vârstă administratori, la 40 de ani, acesta avea şi o slujbă cu normă întreagă pe lângă ce lucra la Silk Road – îi ajuta pe cei cu dizabilităţi cognitive şi fizice.

În total, 700 de oameni din 33 de ţări diferite ale lumii au fost prinşi că vindeau, cumpărau şi lucrau pe Silk Road şi au fost arestaţi ulterior, toată operaţiunea culminând cu arestarea lui Variety Jones.

În ziua de după capturarea lui VJ, Jared a apărut la centrul de corespondenţă al Aeroportului Internaţional O'Hare din Chicago pentru a examina dulapul cu dovezi şi pentru a vedea pachetele şi drogurile care fuseseră confiscate în noaptea anterioară. Avea rucsacul atârnat de un umăr, cu un cub Rubik înăuntru, şi a mers de-a lungul culoarului până în camera dedicată dovezilor. Era entuziasmat gândindu-se că acel caz la care începuse să lucreze cu ani în urmă, un caz care începuse cu o singură pastilă roz ciudată, descoperită exact în acelaşi loc în care el se afla acum, ajunsese la un final satisfăcător.

Totuşi, în timp ce Jared trecea pe lângă o cotitură, a auzit că cineva i-a strigat numele.

— Jared! Am ceva pentru tine.

— Ce e? a întrebat Jared oprindu-se şi întorcându-se din drum spre un agent vamal care lucra într-un compartiment din apropiere.

— Am găsit astea prin corespondenţă azi-noapte, i-a spus agentul, indicându-i un plic maro generos pe biroul lui şi mormanul de pilule de ecstasy care fuseseră descoperite în colet.

— Câte sunt acolo? a întrebat Jared.

— Eu am numărat 200, a răspuns agentul.

— Două sute?!

— Două sute.

note despre relatare

Zi de zi, în timp ce navigăm prin lumea reală, lăsăm în urma noastră un miliard de mici amprente. Pe clanţele pe care punem mâna, pe ecranele pe care le atingem, iar oamenii cu care interacţionăm vor purta o urmă a prezenţei noastre. Acelaşi lucru este valabil şi pe internet. Distribuim pe reţelele de socializare fotografii şi videoclipuri, lăsăm comentarii la articole de ştiri. Trimitem e-mail-uri, mesaje pe telefon şi vorbim cu sute de oameni pe parcursul zilei.

Dacă există cineva care a lăsat în urmă mai multe astfel de amprente digitale decât majoritatea oamenilor, acea persoană e Ross Ulbricht. Ani buni a trăit la calculator şi a interacţionat cu oameni, buni şi răi, prin intermediul acelui dispozitiv.

Pe parcursul documentării pe care am făcut-o pentru această carte, am reuşit să obţin acces la mai mult de două milioane de cuvinte din înregistrări ale unor discuţii pe chat între Dread Pirate Roberts şi zeci de angajaţi de-ai săi. Aceste înregistrări erau conversaţii foarte profunde despre fiecare moment şi fiecare decizie care au dus la crearea şi gestionarea platformei Silk Road. Au arătat detalii înfricoşătoare despre decizii legate de vânzarea de droguri, arme, organe şi otrăvuri şi cum anume era gestionat fiecare aspect al site-ului. Am reuşit să am acces şi la zeci de pagini din jurnalul lui Ross şi la mii de poze şi videoclipuri cu Ross, atât de la prieteni, cât şi din propriul său calculator şi telefon mobil.

Lucrând cu o documentaristă, Nicole Blank, am scormonit pe internet după orice ar fi atins Ross pe parcursul ultimului deceniu, ceea ce a însemnat o bogăţie nesfârşită de conţinut provenind de pe reţelele de socializare, precum Twitter, Google, Facebook, Youtube şi Linkedin, precum şi articole pe care le citise şi la care comentase. Fotografiile cu Ross pe care le-am

obţinut prin intermediul prietenilor şi al altora au spus o poveste mai amplă decât imaginile în sine; informaţiile din spatele imaginilor (cunoscute ca date EXIF) au arătat când fuseseră surprinse şi, în multe cazuri, unde fuseseră făcute, prin informaţiile GPS anexate.

Apoi au mai fost şi cele trei săptămâni de mărturii şi sutele de dovezi prezentate de apărare şi acuzare în timpul procesului lui Ross.

Cu ajutorul unei baze de date în Excel, eu şi documentarista cu care am lucrat am reuşit să adunăm într-un singur loc toate aceste informaţii şi să documentăm fiecare moment cuprins între 2006 şi 2013 – în multe cazuri până la nivel de secundă. Şi cu aceasta totul s-a potrivit întocmai. De exemplu, atunci când Dread Pirate Roberts vorbea cu subordonaţii lui de pe Silk Road despre intenţia de a-şi lua liber un weekend pentru o scurtă excursie, în acelaşi weekend Ross Ulbricht şi prietenii lui postau poze dintr-o ieşire cu cortul. Când Ross şi-a rezervat zboruri spre Dominica, Dread Pirate Roberts a fost indisponibil exact din clipa în care avionul a decolat şi a revenit Online, din alt fus orar, când Ross a aterizat. Aceste suprapuneri s-au văzut de sute de ori în baza noastră de date.

În cât de multe cazuri am putut, am fost să văd locurile în care a lucrat Ross, am stat pe acelaşi scaun

din Biblioteca Publică din Glen Park, am mâncat la acelaşi restaurant japonez şi m-am întins pe acelaşi petec de iarbă din Alamo Square în care a făcut o fotografie. Am vorbit cu sute de oameni care l-au cunoscut în toate stadiile vieţii, începând cu şcoala primară şi până la facultate; fete cu care a fost la baluri şi cei mai buni prieteni; foste iubite şi aventuri de o noapte. Cu ajutorul unui translator din Thailanda, am reuşit să aflu mai multe informaţii despre bărbatul care se presupunea a fi Variety Jones.

În ceea ce priveşte partea legată de autorităţi din poveste, mi-am petrecut mai mult de 250 de ore cu agenţii federali care au fost implicaţi în prinderea lui Dread Pirate Roberts, inclusiv cu oameni din Departamentul de Securitate Internă, Fisc, FBI, CBP şi DOJ. Am fost la sediile şi în birourile lor, în aeroporturile din care lucrează şi în încăperile destinate corespondenţei în care au fost descoperite drogurile. (M-am întâlnit chiar şi cu unul dintre câinii antrenaţi să găsească droguri, deşi acesta nu a avut prea multe de spus.). În plus, la relatarea din această carte au contribuit şi Joshua Bearman şi Joshua Davis, care au petrecut încă 50 de ore cu cei din DEA şi zeci de ore cu unul dintre angajaţii site-ului pentru un articol apărut în *Wired* despre Silk Road.

Pentru cele mai mărunte detalii am folosit

almanahuri pentru a afla temperatura şi caracteristicile vântului din anumite zile, rapoarte de surf pentru a înţelege înălţimea valurilor, detalii legate de zboruri pentru a afla dacă s-au simţit în avioane turbulente şi vechi anunţuri de pe Craigslist, desfăşurătoare de apeluri, jurnale de călătorie şi încă nişte instrumente digitale pentru a relata aceste întâmplări ca pe o poveste de non-ficţiune cu un fir narativ plăcut.

Din ziua în care a fost arestat Ross, am reuşit să obţin acces la înregistrările camerei de luat vederi din faţa Bibliotecii Publice din Glen Park. Filmările care surprind ultimele clipe în care Ross a fost un om liber.

Deşi au vorbit cu mine atât de mult persoane pentru această carte, Ross Ulbricht a refuzat să fie intervievat şi a transmis acest lucru prin intermediul familiei şi al avocaţilor.

mulţumiri

Aş vrea să încep cu mulţumiri uriaşe adresate ţie, cititorului, pentru că ţi-ai făcut timp să citeşti această carte. Serios, îţi mulţumesc.

De asemenea, aş vrea să-i menţionez şi pe părinţii lui Ross, pe Lyn şi Kirk. Deşi nu au vorbit cu mine pentru această carte, am vorbit cu ei de mai multe ori în timpul procesului lui Ross şi am simţit o tristeţe incredibilă

pentru tot ceea ce trăiau.

Următoarele nume s-ar putea să nu însemne nimic pentru cei mai mulţi cititori ai acestei poveşti, dar vă pot asigura că, dacă nu ar fi fost ei, această carte nu ar fi existat.

Mulţumiri editorului meu, Niki Papadopoulos, pentru că este cel mai bun editor de carte din acest domeniu (şi îţi mulţumesc pentru că ai un nume de familie pe care încă trebuie să îl caut pe Google pentru a fi sigur că îl scriu corect). De asemenea, mulţumiri uriaşe întregii echipe de la Portfolio / Penguin, inclusiv lui Adrian, Will, Leah, Vivian, Stefanie, Tara, Bruce şi lui Hilary.

Le mulţumesc şi agenţilor mei literari, lui Katinka Matson şi tuturor celorlalţi din extraordinara echipă de la Brockman, Inc.; lui Brian Siberell şi lui Bryan Lourd de la CAA; şi lui Eric Sherman de la Ziffren Brittenham. Sunteţi cu adevărat excepţionali şi mă simt atât de norocos pentru că am lucrat cu voi toţi.

Mulţumiri documentaristei mele, Nicole Blank, pentru că a fost atât de răbdătoare, ambiţioasă şi de ajutor de nenumărate ori. Mulţumiri şi lui Joshua Davis şi lui Joshuah Bearman – unii dintre cei mai buni povestitori care există în ziua de astăzi – şi echipei de la revista *Epic,* pentru că a contribuit cu relatări atât de grozave la această carte.

Ştiu că lumea spune asta tot timpul, că ceva nu ar fi fost posibil fără ajutorul unei persoane sau al alteia, dar această carte chiar nu ar fi putut să existe fără contribuţiile lui Jared Der-Yeghiayan, ale soţiei lui, Kim, şi ale copiilor lor; fără Chris Tarbell, soţia lui, Sabrina, şi copiii lor; Gary Alford; Julia Vie; Thomas Kiernan; Ilhwan Yum; familia lui Preston Bridges; zecile de oameni din forţele de ordine care nu pot fi numiţi aici; şi numeroşii foşti prieteni, cunoştinţele şi colegii de muncă ai lui Ross, dintre care toţi şi-au petrecut nenumărate ore răspunzând la întrebările mele dureros de monotone şi anoste. Vă mulţumesc de o mie de ori.

Mulţumiri uriaşe merg către editorii mei de la *Vanity Fair,* Jon Kelly şi Graydon Carter, şi colegilor mei incredibil de talentaţi pentru sprijinul şi prietenia lor cu adevărat formidabile. (O menţiune pentru foştii mei editori şi colegi de la *New York Times,* mai ales pentru Stuart Emmerich, Damon Darlin, Dean Baquet, Jill Abramson şi pentru oricine are numele de familie Sulzberger.).

Şi cel mai mult îi mulţumesc lui Larry Ingrassia, care şi-a asumat un risc în cazul meu în urmă cu mulţi ani, în timp ce eram la un restaurant chinezesc şi i-am spus din senin că mi-ar plăcea să fiu reporter.

Ştiu că surorile mele parcurg această pagină

întrebându-se unde apar numele lor, aşa că presupun că e timpul să mulţumesc familiei mele, pentru că a fost atât de minunată şi m-a sprijinit atât de mult, chiar dacă v-am făcut pe toţi să suferiţi din plin cât am lucrat. Îţi mulţumesc, tată (şi ţie, Margie), Eboo (şi lui Weter şi Roman), şi ţie, Leanne (şi lui Michael, Luca şi Willow). Lui Debra şi Kaitlyn. Lui Amanda şi Stephen. Lui Ben şi Josh. Lui Matt şi Sam. Lui Pixel, Grade, Lottie şi Hammy. Şi pentru că sunt prea multe nume pentru a le adăuga în această carte, le mulţumesc tuturor prietenilor mei – ştiţi voi care sunteţi.

Cel mai mult vă mulţumesc vouă, Chrysta, Somerset şi Emerson, pentru că aţi răspuns la întrebarea legată de rostul nostru aici. Vă iubesc pe toţi atât, atât, atât, atât, atât de mult şi nimic din ce aş putea scrie aici nu ar putea să vă arate cât de recunoscător sunt că vă am. Chrysta, tu eşti cea mai bună prietenă a mea, precum şi cea mai bună mamă şi cea mai bună soţie din lume. (Şi da, ai avut dreptate – ca întotdeauna.).

Te iubesc.

Nu a trecut nicio zi în perioada în care am scris această carte în care să nu mă gândesc la cele mai semnificative influenţe asupra vieţii mele de jurnalist şi scriitor: bunul meu prieten şi mentorul meu, David Carr, şi mama mea, Sandra, o cititoare vorace.

David m-a învăţat atât de multe despre jurnalism şi

despre cum se spun poveştile („Continuă să tastezi până când se transformă în scris”) şi am să-i fiu mereu recunoscător pentru anii pe care am avut ocazia să-i petrec alături de el.

Cât despre mama mea, deşi nu mai este printre noi, sper că e undeva acolo sus şi citeşte toate acestea. Dacă citeşte, ştiu că a început cu această pagină. Mamă, poţi să te întorci acum la începutul cărţii. Te iubesc şi mi-e dor de tine.

bibliografie

Bauer, Alex, „My Roommate, the Darknet Drug Lord”, *Motherboard (Vice),* 12 martie 2015.

Bearman, Joshua, „The Untold Story of the Silk Road”, *Wired,* aprilie şi mai 2015.

Chen, Adrian, „The Underground Website Where You Can Buy Any Drug Imaginable”, *Gawker,* 1 iunie 2011.

Greenberg, Andy, „An Interview with a Digital Drug Lord: The Silk Road’s Dread Pirate Roberts”, *Forbes,* secţiunea „Security”, 14 august 2013.

Hofmockel, Mandy, „Students Debate Current Issues”, *Daily Collegian,* 4 decembrie 2008. http://www.collegian.psu.edu/archives/article_1cb3e5e4–6ed2–5bb8–b98o–1df989c663f9.html.

Lamoustache, „Silk Road Tales and Archives”, Antilop. Ce.

Mac, Ryan, „Livingwith Ross Ulbricht”, *Forbes,* secţiunea „Tech”, 9 octombrie 2013.

Mullin, Joe, „Judge în Silk Road Case Gets Threatened on Darknet”, *Ars Technica,* secţiunea „Law & Disorder”, 22 octombrie 2014.

Smiley, Lauren, „A Jail Visit with the Alleged Dread Pirate Roberts”, *San Francisco Magazine,* 18 octombrie 2013.

În 2011, Ross Ulbricht, un programator de 26 de ani, a inaugurat piața liberă absolută Silk Road, un site clandestin din Dark Web, unde oricine putea să tranzacționeze orice – droguri, programe de hacking, otrăvuri, pașapoarte și bani falși, – la adăpost de ochiul ager al autorităților. În cei doi ani în care guvernul american l-a vânat pe proprietarul său misterios, Silk Road a crescut rapid, transformându-se într-o afacere de 1,2 miliarde de dolari.

Ross și-a asumat noul rol de „lord al drogurilor" și a recurs la măsuri de protecție drastice – inclusiv la comandarea asasinării a unui fost angajat. În vreme ce Ross plănuia să dispară pentru totdeauna, agenții federali acționau contratimp ca să prindă un individ despre care nici măcar nu erau siguri că exista, căutând acul în carul cu fân al întregului internet.

Bazându-se pe accesul exclusiv la actorii principali și la două miliarde de cuvinte și de imagini digitale lăsate în urmă Ross, Nick Bilton a creat o poveste plină de întorsături de situație, de descoperiri norocoase și de eludări de pericole pe muchie de cuțit. Este o poveste despre ambiția puștiului din vecini, care a pătruns în sfera infracțională, secondată de conflictul dintre noua lume a susținătorilor lumii online libertariene, anonime, descentralizate și vechea lume a controlului exercitat de autorități, ordine și respectarea legilor.

Plină de personaje memorabile și cu un punct culminant uluitor, această carte poate să pară prea de tot ca să nu fie ficțiune. Dar totul este real.

ISBN 978-606-722-317-0

GENIUL CRIMINAL DIN SPATELE

SILK ROAD

O lectură care dă dependență.
Amazon Book Review

NICK BILTON

Narator

Genul *nonficțiunii creative* poate fi descris succint astfel: povești reale, bine scrise. Sub numele NARATOR am adunat o serie de întâmplări, istorii și memorii deopotrivă adevărate, tulburătoare și, uneori, amuzante.

NARATOR este o colecție a editurii Publica.

PUBLICA www.publica.ro